

၆၃ အံ့ ခြံ

မင်းမဟာဇော့ရှင်အိမ်

ဒေဝီလရတနာ

ပန်နီ - မင်းမဟာဇော့ရှင်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀ ၂၄၇၀၃၁၁

အစိုးရခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၃၃၉၀၄၁၁

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသစ်လွင် (ဂန့်ဂေါ်မြိုင်စာပေ)

၁၁၃၊ ရွှေပြည်သာလမ်း(၆)ရပ်ကွက်၊ သာကောတမြို့နယ်။

အထွင်းနှင့်အစိုးရပုံနှိပ်သူ

ဦးထွန်းကြိုင် (နဂါးမင်းပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ်(၄၃/၂)၊ ၄လမ်း၊ မြင်သာ။

ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁၊ မေလ။

အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်

စာနံရိုး - ၁၀၀ ကျပ်

၇၉၅ ၇၃

မင်းမဟာကျော်ခေါင်

ဒေဝီလရတနာ / မင်းမဟာကျော်ခေါင် ။ - ရန်ကုန်

ဂန့်ဂေါ်မြိုင်စာပေ ၊ ၂၀၁၀ ။

၂၄၀ စာ ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ

(၁) ဒေဝီလရတနာ

အခန်း (၁)

၁၉၁၄ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂၈ ရက်နေ့တွင် ဩစတီးယားနိုင်ငံ၏ အိမ်ရှေ့စံ ဖာဒီနန်နှင့် ကြင်ယာတော်တို့သည် တိုင်းခန်းလှည့်လည်နေစဉ် ဗော့စနီးယားနယ် ဆာရာယေဗိုမြို့တော်၌ “ဂါဖရီလိုပရင်းဇစ်” ဆိုသူ ဆလစ်လူမျိုးတစ်ဦးက အိမ်ရှေ့မင်းသားအား သေနတ်နှင့်ပစ်၍ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်လိုက်လေ၏။

ဩစတီးယားသည် ၎င်းတို့၏အိမ်ရှေ့မင်းသားအား ဆားဗီးယားလူမျိုးတစ်ဦးက လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်လိုက်ခြင်းသည် ဆားဗီးယားအစိုးရ၌ တာဝန်မကင်းဟု စွပ်စွဲ၍ ရာဇသံပေးခဲ့ရာမှ စတင်ခဲ့သော နိုင်ငံငယ်ကလေး နှစ်နိုင်ငံ၏ ရန်မီးပွားသည် တောကြီးတစ်ခုလုံးကို လောင်မြိုက်စေသကဲ့သို့ အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်၊ ရုရှားစသော မဟာမိတ်နိုင်ငံများနှင့် အပေါင်းအပါများက တစ်ဖက်၊ ဂျာမဏီ၊ ဩစတီးယား၊ အီတလီ စသော နိုင်ငံများနှင့် အပေါင်းပါများတစ်ဖက်၊ နှစ်ဖက်တပ်များသည် ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင် ချေဖျက်၍မရသော အမည်းစက်ကြီးတစ်ခု စွန်းပွားသွားစေရန် သွေးချောင်းစီးသည်ထိ လူ့အသက်ပေါင်းများစွာ စတေး၍ ရုပ်ဝတ္တုပစ္စည်းများ မီးဟုန်း၊ ဘုန်းတောက်စေခဲ့သော ပထမကမ္ဘာပစ်ကြိမ် စတင်ခဲ့လေသည်။

၁၉၁၄ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၂၈ ရက်နေ့တွင်စတင်ခဲ့သော ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီးသည် ၁၉၁၈ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၁ ရက်နေ့တွင် ပြီးဆုံးသွား၏။

ထိုလူသတ်ပွဲကြီးကြောင့် စစ်သည်စုစုပေါင်း ရှစ်သန်းမျှ

အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့၏။ စစ်စရိတ် ဒေါ်လာသန်းပေါင်း နှစ်သိန်းမျှ ကုန်ကျခဲ့
၏။ စစ်တွင်ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသော နိုင်ငံများ၏ ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုပမာဏ
မှာလည်း ကြောက်ခမန်းလိလိ ဖြစ်လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်ပွားခဲ့၍ နောက်အနှစ်နှစ်
ဆယ်မျှကြာသောအခါတွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပွားပြန်လေ၏။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်သည် ၁၉၃၉ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၁ ရက်
နေ့တွင် စတင်၏။ ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင် မကြုံဖူးအောင်ပင် ကြီးကျယ်ပြင်း
ထန်သော လူသတ်ပွဲကြီးဖြစ်၏။ ထောင်ပေါင်းများစွာသော အသက်
အိုးအိမ်စည်းစိမ်၊ အဆောက်အအုံများ ပျက်စီးဆုံးရှုံး၏။

ထိုဒုတိယကမ္ဘာစစ်သည် တောင်အမေရိကတိုက်မှအပ တစ်
ကမ္ဘာလုံးသို့ ကူးစက်ပျံ့နှံ့၏။ ဥရောပတစ်တိုက်လုံးလိုလိုပင် ဂျာမန်
နာဇီတို့၏ ခြေဖဝါးအောက်သို့ ကျရောက်ခဲ့ရ၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဂျပန်ဖက်ဆစ်များသည် ပုလဲဆိပ်ကမ်း
ကို ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြင့် စစ်ထဲသို့ဝင်လာ၏။

ထို့နောက် အာရှအရှေ့တောင်ပိုင်းတစ်ခွင်မှာလည်း ဖက်
ဆစ်ဂျပန်တို့၏ လွှမ်းမိုးခြင်းကို ခံရ၏။ ကြားနေနိုင်ငံများပင် စစ်ဒဏ်မှ
မလွတ်ကင်း ချေ။

ထိုအချိန်တွင် မြန်မာနိုင်ငံသည် ဗြိတိသျှကိုလိုနီနိုင်ငံ ဖြစ်၏။
ဂျပန်ဖက်ဆစ်များသည် မြန်မာ့မြေပေါ်မှ အင်္ဂလိပ်များကို မောင်းထုတ်
ကာ မြန်မာများအား လွတ်လပ်ရေးပေးမည်ဟူ၍ အယုံသွင်းကာ မြန်မာ
မျိုးချစ်များနှင့်အတူ အင်္ဂလိပ်တပ်များအား မောင်းနှင်တိုက်ထုတ်၏။

အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်မှမိသားစုများနှင့် မြို့ပြဘက်ဆိုင်ရာ အရာရှိ
များနှင့်မိသားစုများမှာ လတ်တလော ဂျပန်ရန် လွတ်ကင်းနေသေး
သော အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များအဖြစ် တိမ်းရှောင်ခဲ့ကြရ
လေ၏။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်များ၏ရန်မှ ကိုယ်လွတ်ရုန်းခဲ့ရသော စစ်ပြေး
ဒုက္ခသည်များသည် အင်မာမြို့သို့ ဦးတည်ခဲ့ကြ၏။

အင်မာမြို့သည် အိန္ဒိယနိုင်ငံ မဏိပူရနယ်၏ မြို့တော်ဖြစ်၏။
အင်မာမြို့သည် ချင်းတွင်းမြစ်၏လက်တက်ဖြစ်သော မြစ်သာမြစ်အ
တွင်းစီးဝင်သည့် မဏိပူရမြစ်ဝှမ်းတွင် တည်ရှိလျက် မန္တလေးမြို့၏
အနောက်မြောက်ဘက်ယွန်းယွန်း မိုင် ၂၅၀ အကွာတွင် ရှိသည်။

မြန်မာနယ်ခြားမြို့ကလေးတစ်မြို့ဖြစ်သော တမူးမြို့၏
အနောက်မြောက်ဘက် မိုင် (၇၀) ကျော်အကွာတွင် ဖြစ်၏။

ဆန်စပါးစိုက်ပျိုးရာ အင်မားလွင်ပြင်တွင် တည်ရှိ၍ လယ်ယာ
စိုက်ပျိုးသည့် ရွာကလေးများ စုပေါင်း၍တည်ထားသောမြို့ ဖြစ်သည်။

တမူးမြို့မှ အင်မားမြို့သို့ လောက်ချောင်းကိုဖြတ်၍ လမ်း
ဖောက်ထား၏။ ရှေးအခါက မြင်းနှင့်လည်းကောင်း၊ လားနှင့်လည်း
ကောင်း သွားရသောလမ်းဖြစ်၏။

ဘုရင့်နောင်မင်းတရားကြီးသည် အာသံပြည် မဏိပူရကို
စစ်ချီစဉ်က ထိုလမ်းကိုပင် အသုံးပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဂျပန်များသည် မြန်မာနိုင်ငံအား သိမ်းပိုက်ပြီးနောက် အိမ်နီး
ချင်းနိုင်ငံဖြစ်သော အိန္ဒိယနိုင်ငံကိုလည်း ဆက်လက်တိုက်ခိုက်သိမ်း
ပိုက်ရန် အကြံရှိ၏။

ထို့ကြောင့် ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးနေကြသော ဗြိတိသျှ စစ်ပြေး
ဒုက္ခသည်များနှင့် ဒုက္ခသည်များ၏လုံခြုံရေးအတွက် အတူလိုက်၍
ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးနေရသော ဗြိတိသျှတပ်သားများနောက်သို့
ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လံတိုက်ခိုက်နေ၏။

တစ်နေ့တွင် . . .

ထိုနေ့သည် ၁၉၄၂ ခုနှစ်၏ နေ့တစ်နေ့ဖြစ်သည်။ ရာသီဥတု
ကြည်လင်နေ၏။ ကောင်းကင်တွင် တိမ်သားတိမ်မျှင် ကင်းစင်နေ၏။
ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို တောင်တန်းပြာပြာများ အထပ်ထပ် ကာရံထား၏။
အဝေးတစ်နေရာရှိ တောင်မြင့်မြင့်ပေါ်တွင် ထုံးဖွေးဖွေးနှင့် စေတီလေး
တစ်ဆူကို မြင်ရသည်။

ဖုန်ထူသော ကလေးဝ••တမူးလမ်းပေါ်တွင် အနောက်မြောက်

ဘက်သို့ ဦးတည်လျှက် စစ်ယာဉ်တန်းတစ်ခု ဖုန်ထောင်းထောင်း ထအောင် အပြင်းမောင်းနှင်နေ၏။ ယာဉ်တန်းနှင့်အတူ ဗြိတိသျှ အရေးပိုင်ကြီး မစ္စတာမောရစ်နှင့် သမီးဖြစ်သူ ဂရေစ်တို့ လိုက်ပါလာ၏။ စစ်ယာဉ်တန်းက စိမ်းညိုညိုတောအုပ်အတွင်း ဖြတ်သန်းဖောက် လုပ်ထားသည့်လမ်းအတိုင်း ခရီးပြင်းနှင်နေခြင်းပင်။

စစ်ယာဉ်တန်းနှင့်အတူ သာယာဝတီဒီးစတြိတ်၏ အရေးပိုင်ကြီး မစ္စတာမောရစ် လိုက်ပါလာခဲ့၏။

သူသည် သာယာဝတီနယ်တွင် ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ မတရား ကောက်ယူရန် သတ်မှတ်ခဲ့သော လူခွန်နှင့် သဿမေဓအခွန်တော် ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ လက်နက်ဆွဲကိုင် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြသော ဂဠုန် ဆရာစံဦးဆောင်သည့် မျိုးချစ်လယ်သမားများအား သူပုန်ဟူ၍ တံဆိပ် ကပ်ပြီးလျှင် ပြတ်ပြတ်သားသား နှိမ်နှင်းခဲ့သော မျက်နှာဖြူအရာရှိများ ထဲတွင် တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်၏။

မစ္စတာမောရစ်သည် မုဆိုးပိုကြီးဖြစ်သည်။ ဇနီးသည် ကွယ် လွန်ချိန်တွင် သူ့အသက် (၅၀)ကျော်သာ ရှိသေး၏။ သို့သော် သူသည် အိမ်ထောင်သစ်မထူထောင်တော့ဘဲ တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေး ကို ဖခင်လိုတစ်မျိုး၊ မိခင်လိုတစ်သွယ် အကြင်နာပြည့်ဝစွာဖြင့် ရင်အုပ် မကွာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့သူဖြစ်၏။

ယခုခရီးတွင် အရေးပိုင်ကြီးမစ္စတာမောရစ်သည် သူ့ပုန်းကို မှေးမှိန်၍ အိမ်ပိုင်ရင်းလိုက်ပါလာသည့် သမီးကလေးကို စောင်းငဲ့ကြည့် ရင်း ထိခိုက်ကြေကွဲစွာ သက်ပြင်းမောကို ရှိုက်ထုတ်သည်။

သမီးလေး ကံဆိုးရှာ၏။

တကယ်ဆိုလျှင် သူတို့လို နေမဝင်အင်ပါယာကြီး၏ အရှင် သခင်များအနေဖြင့် ဤသို့သော သိက္ခာမဲ့သည့် စစ်ပြေးဘာဝသို့ ရောက် ရလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ အိပ်မက်ပင် မမက်ဖူးခဲ့။ တွေးလည်း မတွေးမိခဲ့။ ဖြစ်နိုင်စရာရှိသည်ဟူ၍လည်း လုံးဝပင် မထင်ခဲ့ပါ။

ခုတော့...

ဥရောပတိုက်မှ အမေရိကန်၊ ဗြိတိန်နှင့် ပြင်သစ် စသည့် မဟာမိတ်နိုင်ငံများနှင့် ဂျာမဏီ၊ အီတလီ၊ ဂျပန် စသောဝင်ရိုးတန်းနိုင်ငံ များ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အပြူးကြီးစွာ အသေအကျေ တိုက်ခိုက်ကြရာ မှ စတင်ခဲ့သည့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးသည် ဗြိတိသျှတို့၏ ကိုလိုနီဖြစ် သော မြန်မာနိုင်ငံကလေးသို့ပင် ကူးစက်လောင်ကျွမ်းခဲ့၏။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ အရှင်သခင်များဖြစ်သော ဗြိတိသျှများသည် ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့၏ အန္တရာယ်မှလွတ်ကင်းရာ အိန္ဒိယနိုင်ငံဘက်သို့ မြန်မာနယ်စပ်ကို ဖြတ်ကျော်၍ ဒေရောသောပါးဆုတ်ပြေးရန် ယခုလို ခရီးပြင်းနှင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မစ္စတာမောရစ်၏ရင်သည် ပူလောင်လျက်ရှိ၏။ ရှေ့ဆက် မည်သို့စခန်းသွားရမည်ကိုပင် မမှန်းဆရ။ ကားအတွင်းသို့ ဝင်လာသည့် အေးမြမြလေနှနသည်ပင် ရင်အပူကို မငြိမ်းချမ်းနိုင်။

လေအလျင်တွင် တလွင့်လွင့်မျောလွင့်နေသည့် သမီးလေး၏ ရွှေရောင်ဆံပင်ကလေးများကို တယုတယ ပွတ်သပ်လိုက်မိ၏။

အပြစ်ကင်းမဲ့စွာ အိပ်ပျော်နေရာသော ၁၈ နှစ်အရွယ် မိတဆိုးလေးကိုလည်း ဖခင်တစ်ယောက်၏ ကြီးမားသောမေတ္တာဖြင့် ရင်မှာတင်းတင်းထွေးပွေ့ထားမိရာ၏။

သူတို့သားအဖ၏ အနာဂတ်ကံကြမ္မာသည် မည်သို့ဖန်တီးလာ ဦးမည်ကို ဘုရားသခင်မလွဲ၍ မည်သူမှ သိနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

စောစောပိုင်းက စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ချောချောမောမော ဖြစ်ခဲ့ပါက ဘေးရန်ကင်းရှင်းစွာ အိန္ဒိယနိုင်ငံ မဏိပူရနယ် အင်ဖားမြို့ သို့ရောက်လျှင် ဗြိတိသျှစစ်အင်ဂျင်နီယာတပ်တွင် အမှုထမ်းနေသော ညီဖြစ်သူ တိုနီနှင့်တွေ့မည်။

တိုနီကို သူတို့သားအဖ အင်္ဂလန်သို့ပြန်ရန် စီစဉ်ပေးထားဖို့ လည်း ကြိုတင်ကြေးနန်းရိုက်၍ အကြောင်းကြားထားပြီးပြီ။ ပျံလွင့်သွား သည့် စိတ်အစဉ်ကို ပြန်လည်စုစည်းသည်။

နှုတ်မှလည်း တိုးရွာစွာဖြင့်...

“ငါတို့ မကြာမီ မြန်မာနိုင်ငံနယ်စပ်ကို ဖြတ်ကျော်စိတော့မှာပဲ အိန္ဒိယနိုင်ငံထဲကို ရောက်သွားပြီဆိုရင်တော့ ဘေးရန်ကင်းရှင်းသွားမှာ ပါပဲလေ။ စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း တိုနီနဲ့တွေ့၊ ငါ့ဇာတိ အင်္ဂလန်ကို သမီးလေးနဲ့အတူပြန်ပြီး တို့သားအဖ အေးအေးချမ်းချမ်းအနားယူ၊ ဒီ စစ်ကြီးပြီးမှပဲ ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ရင်ကောင်း... ကောင်း”

အတွေးက တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့်ပင် ရပ်တန့်သွားသည်။ နားအစုံမှာ မိုးထစ်ချွန်းသံများကဲ့သို့ ပဲ့တင်လာသည် လေယာဉ်ပျံသံ တွေက သူ့အတွေးကို ဖျက်ဆီးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ယာဉ်တန်းက စက် ရိုက်ကိုမြှင့်၍ မောင်းသည်။

မကြာပါ။ ကြည်လင်သာယာနေသည့် ကောင်းကင်ပြာပြာ တွင် အစက်အပြောက်ကလေးများကို စတင်မြင်ရသည်။ သူတို့ ယာဉ် တန်းကလည်း တောအုပ်အတွင်းမှထွက်၍ မြေပြန့်လွင်ပြင်ကျယ်ကို ဖြတ်သန်းနေချိန်ဖြစ်၏။

“ရန်သူလေယာဉ်တွေဟေ့”

အစောင့်လိုက်ပါလာသည့် ဗြိတိသျှတပ်သားက စက်သေနတ် နှင့် ရန်သူလေယာဉ်များဆီ စတင်ပစ်ခတ်၏။ သေနတ်သံများနှင့် အော်ဟစ်သံများကြောင့် အရေးပိုင်ကြီးမစွတာမောရစ် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်သွားသည်။ ရင်ခွင်ထဲမှ သမီးလေးကို တင်းတင်းဖက် ၍ထားလိုက်၏။

ရန်သူလေယာဉ်များက ကြံချလိုက်သည့် ဗုံးများ ပေါက်ကွဲ လွင့်စဉ်သွားသည်ကိုလည်း မြင်ရသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် သူ့ခန္ဓာ ကိုယ်ကို မီးစနှင့်အတိုးခံလိုက်ရသလို ပူခနဲဖြစ်သွားရာမှ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး က နောက်သို့ ပုံပျက်ပန်းပျက် လန်ကျသွားခဲ့၏။

“ဒယ်ဒီ...ဒယ်ဒီ”

သမီးဖြစ်သူ၏ခေါ်သံကို သူပြန်မထူးနိုင်တော့။ ချစ်ရသည့် သမီးလေးကို အန္တရာယ်မကျရောက်အောင် တင်းရှင်းစွာ ဖက်တွယ်

ထားသည့်လက်တွေ့ လျော့ပြေကျသွား၏။ ဖခင်ကြီး၏အဖြစ်ဆိုကို မြင်လိုက်ရသည့် ဂရစ်ခမျာ ဖခင်ကြီး၏ သက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအား ဖက်၍ တသိမ့်သိမ့်ရှိုက်နေမိဆဲ...။

“ဟေ့ ...ကားအောက်မဆင်းဘဲ အဲဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ သေချင်လို့လားဟင်...လာ...မြန်မြန်”

စစ်သားကြီးတစ်ယောက်က သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကလေးကို စွေခနဲ ပွေယူ၍ လမ်းဘေးချောက်ထဲသို့ လိုမ့်ချလိုက်သည်။

ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းလိုက်သည့် ပေါက်ကွဲသံကြီးနှင့် အတူ သူတို့ စောစောကစီးလာခဲ့သည့် စစ်လော်ရီကားကြီးက တစ်စစီ လွင့်လျက် မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေသည်။

ဖုန်များ၊ မီးခိုးလုံးများဖြင့်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်က သဲသဲကွဲကွဲ ဘာမှမမြင်ရတော့။

ရန်သူလေယာဉ်တစ်စီးမှ ပစ်ခတ်လိုက်သည့် စက်သေနတ် ကျည်ဆန်များက မြေသားများ တဖွားဖွားလွင့်ဖွာလျက် သူတို့ဆီသို့ ဦးတည်လာနေ၏။

စစ်သားကြီးက ဂရစ်ကိုယ်ကလေးပေါ်သို့ ဝမ်းလျားမောက် ချလျက် အကာအကွယ်ပေးသည်။

သူတို့ ကံကောင်းသွား၏။ စက်သေနတ်ကျည်ဆန်များက သူတို့အနီးမှ သီသီလေးပွတ်၍ လွဲချော်သွားသည်။

စစ်သားကြီးက ဂရစ်ကိုယ်ကလေးကို ပွေခို၍ လေကြောင်း ရန်လွတ်ကင်းရာဆီသို့ ဦးတည်၍ပြေးသည်။

ပေါက်ကွဲသံများ၊ သေနတ်သံများဖြင့် အဝီစိပွက်သကဲ့သို့ ပွက်ပွက်ညှပ်နေသောအနိစ္စာရုံများက နောက်မှာ တစ်စစ ဝေး၍ ဝေး၍ ကျန်ရစ်သည်။

စစ်သားကြီးက ကွဲပြီးတိုသွားဟန်ဖြင့် ဂရေစ်ကို မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်လျက် ပြောသည်။

“ဟေ့...စားလေ၊ မင်းနဲ့ငါက အဖော်တွေနဲ့ကွဲပြီး ဒီတောကြီးထဲမှာ ဘယ်နှရက်လောက် လမ်းပျောက်နေဦးမယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်သေးဘူး။ ဒီကြားထဲ ရန်သူနဲ့တွေ့ရင် ပြေးရဦးမှာကွ၊ အားရှိဖို့ လိုတယ်၊ ငါပြောတာ သဘောပေါက်လား။”

သူ့အသံက မာသလိုလို ထန်သလိုလိုဖြစ်၏။ ဒါပေမဲ့... သူ့ရုပ်လွှာကတော့မူ ကြောက်စရာမကောင်း။ သူ့မျက်လုံးများကလည်း ရိုးသားမှုကို ဖော်ပြနေ၏။

အငေးသား သူ့ကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေသော ကောင်မလေးကို စစ်သားကြီး ဒေါပွသွားသည်။

“ဟေ့...ငါပြောတာ သဘောပေါက်လားလို့ မေးနေတယ်လေ”

ဂရေစ်က ခေါင်းကိုညှိတ်ပြုလိုက်ရင်း လက်ထဲမှာကိုင်ထားသည့် ဘီစကစ်ကိုဝါး၍ ရှေ့နှင့်မျှောချလိုက်သည်။ မွတ်သိပ်မှုဖြင့် ဟာနေသည့်ဝမ်းက အစာနှင့်ရေဝင်သွားသဖြင့် နေသာထိုင်သာ ရိုသွားသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

ဂရေစ်က စစ်သားကြီး၏မျက်လုံးများနှင့် ရင်မဆိုင်ရဲသဖြင့် မျက်လွှာချထားမိ၏။ ဒါကိုပင် အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေဟန်ရှိသည့် စစ်သားကြီးက...

“မင်းဟာ ငါ့ကိုစစ်ကြောင်းနဲ့ ပါလာတဲ့ အရေးပိုင်ကြီး မစ္စတာမောရစ်ရဲ့ သမီးလေ့ဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ...ပြောပါဦးကွ”

“ဂရေစ်”

“ဪ... ဂရေစ်တဲ့လား၊ ငါက ဗြိတိသျှတပ်သားဖြစ်ပေမယ့် မြန်မာလူမျိုးကွ၊ ငါ့နာမည်က သူရိန်တဲ့၊ ရာထူးက ကော်ပရာတက်... မင်း အနားယူတော့၊ အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ မဟုတ်လား”

အခန်း (၂)

လမိုက်ည...။

တောကြီးမျက်မည်း၏ အလယ်တွင်ဖြစ်၍ အသည်းခိုက်တမျှ အေးသည်။ သို့သော် သူတို့ရောက်နေသည့် ဂူအတွင်း၌မူ မီးဖိုကြီးတစ်ဖို ဖိုထားသဖြင့် နွေးနွေးထွေးထွေးရှိသည်။

ဝန်းကျင်တွင် ပုစဉ်းရင်ကွဲအော်သံနှင့် နင်းကြောသံ တဖျောက်ဖျောက်မှအပ ပကတိ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ပစ္စက္ခအခြေအနေတွင် စစ်သားကြီးနှင့် ဂရေစ်က သည်ဂူကြီးထဲတွင် နှစ်ယောက်တည်း။ ဂရေစ်က ဒီအဖော်စစ်သားကြီးကို မျက်ဝန်းပြာပြာများနှင့် မဝံ့မရဲလှမ်းကြည့်သည်။

စစ်သားကြီးနှင့် ဂရေစ် အကြည့်ချင်းဆုံသွား၏။ ရင်ခုန်ခြင်းနှင့် အတူ ဂရေစ်တစ်ယောက် ကျောထဲမှာ စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ စစ်သားကြီး၏မျက်လုံးများက ရိုးသား၍ အပြစ်ကင်းစင်နေသဖြင့် တော်သေးသည်။

စစ်သားကြီးက ဂရေစ်အနီးမှာ လာထိုင်သည်။ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ဘီစကစ်တစ်ထုပ်ထုတ်၍ ဂရေစ်ကိုပေးသည်။ ထို့နောက် ခါးမှာချိတ်ထားသည့် စစ်သုံးရေဘူးကိုပါ ဖြုတ်၍ပေးရင်း...

“မင်း ဆာနေတယ်မဟုတ်လား...စားလိုက်ပါ”

ဗြိတိသျှလူမျိုးမဟုတ်သော်လည်း စစ်သားကြီးပြောသည့် အင်္ဂလိပ်စကားက ပီသသည်။ ဌာန်ကရိုဏ်းကျသည်။ ဂရေစ်က စစ်သားကြီးပေးသည့် ဘီစကစ်ထုပ်နှင့်ရေဘူးကို ကိုင်၍ ဝိုင်နေမိဆဲ။

မှန်သည်။

ဂရေ့စ် အရပ်ပင်ပန်းနေ၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်နေ၏။ ကျောထဲမှာ စိမ့်ခနဲစိမ့်ခနဲဖြစ်လျက် တဆတ်ဆတ် တုန်နေ၏။ ဂရေ့စ်ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပါ။ တရိုန်ရိုန် တောက်နေသည့် မီးဖိုကြီးဘေးမှာ အရပ်ကြီးပြတ် လှဲချလိုက်မိပါပြီလေ...။

လေးလံသည်မျက်ခွံတွေကို အားယူ၍ဖွင့်ကြည့်သည်။ အမြင်အာရုံတွေက ဝါးဝါးမှုန်မှုန်၊ ခန္ဓာကိုယ်က နုံးခွေနေသည်။ ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ်နှင့် အာခေါင်တွေခြောက်နေ၏။ ရေငတ်သည့် ဝေဒနာကို အပြင်းအထန်ခံစားနေရသည်။

သူနှုတ်မှ စကားလုံးကလေးတွေ ချည့်နဲ့မောလျှော့ လျှော့ထွက်သွား၏။

“ရေ...ရေ...ရေ ပေးပါ”

သူ့အသံက တိုးညင်းလွန်းသည်။ သည်ထက်ကျယ်ကျယ် အသံထွက်စေရန်လည်း သူ့ အားမထုတ်နိုင်ပါ။ သူ့ပါးစပ် လှုပ်သည်ကိုသာကြည့်၍ တစ်ဖက်လှူက အဓိပ္ပာယ်ဖော်ယူရမည် ထင်ပါ၏။

သူ့အထင်မှန်ကြောင်း သက်သေအဖြစ် အေးမြမြ ရေစင်တစ်ပေါက်က နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ စွတ်စိုလာသဖြင့် အငမ်းမရ လျှာနှင့်သိမ်းလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ အေးသွားခြင်းနှင့်အတူ မျက်ခွံတွေ လေးလံလာပြန်ချေပြီ။

အခန်း (၃)

အသိစိတ်ကိုချုပ်ဖမ်း၍ ပိတ်ကာထားသည့် မျက်လုံးတွေကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဦးစွာသတိပြုမိသည်က ဂူကြီးတစ်ခုအတွင်း ရောက်နေခြင်း။ ပြီးတော့ ခန္ဓာကိုယ်မှာဝတ်ထားသည့် အဝတ်တွေက သူ့အဝတ်အစားတွေ မဟုတ်။ စစ်ယူနီဖောင်းပွပွကြီး။

ဂရေ့စ်ရင် ထိတ်ခနဲ ခုန်သွားသည်။ ရှက်လွန်းသဖြင့် ဂရေ့စ်၏ ကြေးနီရောင်မျက်နှာက ရဲရဲနီသွား၏။ အလျင်စလိုပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်လည်စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ဂရေ့စ် အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဂူပေါက်ဝမှ လှိုင်းဝင်လာသည့် စစ်သားကြီးကို မြင်ရသည်။ ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းမှာ ဗလာကျင်းထားသဖြင့် ကြွက်သားအဖုအထစ်တွေ အတိုင်းသားနှင့် ကြည့်လိုကောင်းသည်။

စစ်သားကြီးက ရိုင်းဖယ်သေနတ်ကို ကျောမှာလွယ်ထား၏။ လက်တစ်ဖက်တွင် ယုန်အသေတစ်ကောင်ကို ကိုင်ထားသည်။ စူးရှတောက်လက်နေသည့် သူ့မျက်လုံးတွေက နိုးနေသည့် ဂရေ့စ်ကို တွေ့သွားသည်။

“ဪ...မင်းနိုးနေပြီပဲ။ နေလိုကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

ဂရေ့စ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူက ကြင်နာစွာ ဂရေ့စ်ကို ကြည့်ရင်း နှစ်လိုစွာပြောသည်။ သူက အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကား ဖြင့်ပင်...

“မင်း ကိုယ့်ကိုမှတ်မိပါတယ်နော်၊ ကော်ပရာသူရိန်လေး ညက မင်းအဖျားအရမ်းတက်ပြီး ကယောင်ကတမ်းတွေလည်း ပြော တယ်၊ ချမ်းလွန်းလို့ဖက်ထားပေးပါဆိုလို့လည်း ကိုယ် ဖက်ထားပေး ရသေးတယ်”

“အို...ဘုရား ဘုရား”

“ကိုယ့်ကို တစ်မျိုးမထင်နဲ့နော်...မင်းရဲ့ သန်ရှင်းတဲ့ခန္ဓာကိုယ် ဟာ ကိုယ့်ကြောင့် အစွန်းအထင်းမဖြစ်ခဲ့ပါဘူး၊ မင်း အရမ်းဖျားနေလို့ ကိုနိုင်အဖျားဖြတ်ဆေးနဲ့ ရေနွေးပူပူ ငါ မှတ်တိုက်လိုက်လို့ မင်း ချွေးထွက်ပြီး အဖျားကျသွားတာကွ၊ အဲဒါတွေကော မင်းမသိဘူးလား”
ဂရစ်က ခေါင်းကိုယမ်းခါ၏။ ရှက်လွန်းသဖြင့် သူ့မျက် နှာကိုပင် မော့၍မကြည့်ရဲ။

“အင်းပေါ့လေ...မင်းက အဖျားအရမ်းတက်ပြီး ငန်းဖမ်းသလို ဖြစ်နေတော့ ဘယ်သိမှာလဲ၊ မင်းက ငှက်ဖျားလည်း ကျသွားရော ချွေးတွေက ရေချိုးထားသလို ရွဲရွဲစိုနေတယ်၊ မင်း အအေးပတ်ပြီး ပြန်ဖျားမှာစိုးလို့ ငါ့အဝတ်တွေ မင်းကို လဲဝတ်ပေးထားတာလေ၊ ကဲ ရော့...မင်းအဝတ်တွေကို ငါမီးကင်ပေးထားလို့ ခြောက်နေပါပြီ၊ လဲဝတ်လိုက်တော့”

ဂရစ်က သူရိန်ပစ်ပေးသည့် သူ့အဝတ်တွေကို လှမ်းယူ၍ ဖြန့်လိုက်သည်။ သူရိန်က ဂရစ်ကို ကျောခိုင်းထား၏။

ဂရစ်က သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ သူရိန်ဝတ်ပေးထားသည်ဆိုသည့် စစ်ယူနီဖောင်းအင်္ကျီကြီးကို လဲဝတ်ရင်း ရှက်လွန်းသဖြင့် သူရိန်နှင့် မည်သို့မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမုန်းပင် မသိတော့သလိုပင်။

ဂရစ်အဖို့တော့ ရှက်ပြီးရင်း ရှက်ရရင်းပါပဲ။

သူရိန်ဆိုသည့် စစ်သားကြီးက ပစ်ခတ်ရရှိလာသည့် ယုန်ကို အရေခွံဆုတ်၊ ဝါးညှပ်နှင့် မီးဖိုမှာကင်နေသည်။

ဂရစ်က ချွတ်လဲလိုက်သည့် စစ်ယူနီဖောင်းအင်္ကျီကြီးကို ကိုင်၍ စစ်သားကြီးအနီးသို့ တိုးသွားသည်။

“မစ္စတာ သူရိန်”

“ဗျာ”

ဂရစ်နှုတ်မှ သူ့အမည်ကိုခေါ်လိုက်သော ပီသသည့် မြန်မာ လေးသံကြောင့် စစ်သားကြီးအံ့အံ့သြသြ ဖြစ်သွားသည်။ ဂရစ်ကို စူးစူးစမ်းစမ်းကြည့်သည်။

သူ့မျက်နှာကြီးက သို့လောပေါင်းများစွာနှင့် ဇဝေဝေါ...။

“ကျွန်မအသံက မြန်မာသံ ပီသနေလို့ ယူ အံ့သြသွားသလား”

“ဟုတ်...ဟုတ်တယ် ဂရစ်”

“မအံ့သြပါနဲ့လေ၊ ကျွန်မကို မြန်မာပြည်မှာ မွေးတာပါ၊ မြန်မာပြည်မှာပဲ ပညာသင်ခဲ့ရပါတယ်၊ မြန်မာတွေကို ကျွန်မ ချစ်ပါ တယ်၊ မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုအစဉ်အလာနဲ့ စရိုက်လက္ခဏာ တွေကို လေးစားတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတတ်နိုင်ဆုံး မြန်မာပြည် မှာနေတဲ့အချိန်မှာ မြန်မာဆန်အောင် ကြိုးစားနေလာခဲ့တာပါ မစ္စတာ သူရိန်”

သူရိန်က ပြုံးလိုက်သည်။ နှစ်လိုစွာ ပြုံးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သူရိန်အပြုံးကြောင့် သူရိန်မျက်နှာက ပို၍ယောက်ျားပီသစွာ ခန့်ညား သည့် ရုပ်ရည်ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ဂရစ် နားလည်သွား သည်။ သူရိန်က...။

“ဂရစ်က မြန်မာဆန်အောင် ကြိုးစားနေတယ်ဆိုရင်တော့ နာမည်ရေက မစ္စတာဆိုတာကြီးကိုဖြုတ်ပြီး ကိုသူရိန်လို့ခေါ်ပါလား၊ ဒါဆိုရင် ပိုပြီးနားဝင်ချိုသွားမှာပေါ့ ဂရစ်ရယ်”

“အို...ဆောရီး ကိုသူရိန်၊ ဂရစ် တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

“ဒါနဲ့ ဒီခရီးမှာ ဂရစ်ရဲ့အမေရော မပါဘူးလား”

ဂရစ်မျက်နှာကလေးက ရုတ်တရက် နှမ်းလှသွားသည်။

“ကျွန်မရဲ့မာမိက ကျွန်မ ငါးနှစ်သမီးကတည်းက သာယာ ဝတီမြို့မှာ ဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်မဟာ မြန်မာအထိန်းတော်တွေရဲ့ လက်ပေါ်မှာ မိတဆိုးဘဝနဲ့ အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခုအဖြစ် အထီး

ကျန်စွာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာပါ။ ခုတော့လည်း တစ်ဦးတည်းသော အားကိုးရာဖြစ်တဲ့ ဒယ်ဒီလည်း မရှိတော့ဘူးလေ”

ဂရစ်က စကားပင်ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ကြေကြေကွဲကွဲ ရိုက်သည်။ သူရိန်က ဂရစ်လက်ကလေးကို တယုတယ ဆုပ်ကိုင်၍ နှစ်သိမ်ပေးလိုက်သည်။

“အားမငယ်ပါနဲ့ ဂရစ်... ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ်။ ဂရစ်ကို အင်ဖားရောက်တဲ့အထိ တာဝန်ယူပြီး ကိုယ် ပို့ပေးပါမယ်”

“ယူကို ကျေးဇူးဟင်ပါတယ်... ကိုသူရိန်”

သူရိန်နှင့်ဂရစ်၏ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အကြင်နာနှင့်သမုဒယတွေ နွယ်ယက်နေ၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မဝသောကြည့်ခြင်းများဖြင့် ကြည့်ရင်းလည်း ရင်ခုန်လိုက်မောကြ၏။ ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အပ်ကျသံ ကြားချမလောက်ပါပင်။

ထိုစဉ်...

“ရွှီ...”

နီးနီးကပ်ကပ် ကြားလိုက်ရသည့် ထူးထူးခြားခြားအသံတစ်ခုကြောင့် နှစ်ဦးစလုံး ဆတ်ခနဲတုန်သွားသည်။ အသံက ဂူအတွင်းပိုင်းမှ လာသည့်အသံ။

နှစ်ဦးစလုံး၏အကြည့်တွေ ဂူအတွင်းပိုင်းသို့ ရောက်သွားသည်။ မှောင်ရိပ်ကျနေရာတွင် ဘယ်ညာယိမ်းထိုးလှုပ်ယမ်းနေသော နီရဲတောက်လက်သည့် မီးပွင့်နှစ်ပွင့်...။

“ကို... ကိုသူရိန် အဲဒါဘာလဲဟင်”

“မသိသေးဘူး ဂရစ်”

သူရိန်ကိုယ်တိုင်လည်း ဇေဝေဝါပင် မကောင်းဆိုးဝါး တစ်ကောင်ကောင်များလားဟူသော အတွေးကြောင့် ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ချက်ချင်း သူ ဣန္ဒြေဆောင်လိုက်ရသည်။ သူကစ၍ ဣန္ဒြေပျက်၍ မဖြစ်။

ခုပင်လျှင် ဂရစ်က အတော်ကြောက်နေဟန် ရှိသည်။ သူရိန်က မီးဖိုမှမီးတောက်နေသည့် ထင်းစတစ်စကို ယူ၍ မြှောက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထင်းစမှ မီးတောက်၏အလင်းရောင်ဖြင့် ဂူကြီးတစ်ခုလုံး လင်းထိန်သွားသည်။

သူတို့တွေ့လိုက်ရသည်က လူတစ်ယောက်၏ခါးတစ်ဝက်နီးပါး ပါးပျဉ်းခွက်၍ သူတို့ကိုကြည့်နေသော တောကြီးမြွေဟောက်ခေါ် ရောမငန်းမြွေကြီး။

“မြွေ... မြွေကြီး... ကိုသူရိန် မြွေကြီး”

ဂရစ်က အသံကုန်အော်ရင်း တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ ယုန်သားကင်နဲ့ရဟန်တူသော မြွေကြီးက တဖြည်းဖြည်း ရှေ့တိုးလာ၏။

မြွေကြီးက မဟူရာရောင် ပြောင်လက်နေ၏။ မည်သည့်အစက်အပြောက်မှပင် မပါ။ ခွက်ထားသည့်ပါးပျဉ်းသည် လက်နှစ်ဝါးခန့် ရှိသည်။ လုံးပတ်မှာ ထွာဆိုင်နီးနီး။ အရှည်မှာလည်း ဆယ်ပေနီးပါး ရှိလိမ့်မည်ဟု သူရိန် ခန့်မှန်းသည်။

မြွေကြီးက ပါးပျဉ်းကြီးခွက်လျက် ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် သူရိန်နှင့်ဂရစ်ကိုကြည့်၍ အလစ်ချောင်းနေ၏။ မြွေကြီး၏ရဲရဲနီနေသည့် မျက်လုံးများကလည်း ပကတိ သွေးရောင်လွှမ်းနေသည်။

မြွေပါးစပ်အတွင်းမှ ပြူတစ်ပြူတစ်နှင့် ထွက်ထွက်လာသည့် လျှာနှစ်ခွက်ကြည့်၍ ဂရစ် အသည်းတယားယား ရင်တဖိုဖို၊ မြွေကြီးက သေချာကြည့်လေ ကြောက်စရာကောင်းလေပင်။

ပါးပျဉ်းနောက်ပိုင်းမှ ဖြူရော်ရော်ဖြစ်နေသော ညောင်ရွက်ခေါ်သည့် အမှတ်အသားကြီးကပင် နည်းနည်းနောနောမဟုတ်။ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည့် ဂရစ်က သူရိန်အနောက်မှ ကွယ်၍ရပ်လျက် ကြောက်အားလန့်အား ခါးကို တင်းတင်းဖက်ထားသည်။

သူရိန်က လက်ထဲမှ ထင်းစကြီးကိုမြှောက်၍ မြွေအလမွှာယ်ဆရာများကဲ့သို့ မြွေကြီးကို လှုပ်ယမ်းပြလိုက်သည်။ မြွေကြီးကလည်း သူရိန်လက်ထဲမှ မီးရောင်အတိုင်းလိုက်၍ ပါးပျဉ်းကြီး လှုပ်ခါယိမ်းထိုး

နေ၏။ ပါးစပ်မှလည်း တရားရှုမှတ်နေ၏။ သူနယ်မြေကို ကျူးကျော်လာသည့် လူသားတွေကို စူးစူးရှဲကြည့်ရင်း ရောမပါးစပ်ကြီးကို ဖြဲလိုက်သည်။

ဖွေးဖွေးဖြူနေသည့် အစွယ်ကြီးနှစ်ချောင်းက အကိုက်ခံလိုက်ရသည်နှင့် တုံးခဲလဲကျသေဆုံးသွားနိုင်လောက်သည်ထိ အဆိပ်ပြင်းမည့်မြွေကြီးဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။

မြွေကြီးက ပါးပျဉ်းကို ခွက်သည်ထက်ခွက်လိုက်၏။ နောက်သို့ အရိန်ယူလိုက်ရင်း ရှူးခဲနဲမာန်သွင်းလျက် သူရိန်ကို အရိန်နှင့်ပေါက်ချလိုက်၏။

“၇၆”

ဟူသော လေကိုခွင်း၍ ပြေးဝင်လာသံနှင့်အတူ မြွေခေါင်းက သူရိန်ဆီ ဆတ်ခဲဝင်လာ၏။ သူရိန်က ခန္ဓာကိုယ်ကို တိမ်းပေးလိုက်ရင်း လက်ထဲမှ မီးစကြီးနှင့် တအားလွှဲ၍ ရိုက်ချလိုက်သည်။

မြွေကိုယ်လုံးကြီးက မီးဟပ်ခံလိုက်ရသဖြင့် တွန့်လိမ်သွားရာမှ အသားမီးလောင်သည့်ညှော်နဲ့ ထွက်လာသည်။

မြွေကြီးက မီးလောင်ခံရသည့် ဒဏ်ရာကြောင့် ပို၍ ဒေါသထွက်သွား၏။ ဂူကြီးတစ်ခုလုံး တလူးလူးတလွန့်လွန့်ဖြင့် မြင်မြင်ရာကို အမြီးနှင့်ရိုက်သည်။

“ဂရစ် သတိထားနော်... ဒီကောင်ကြီး အရမ်းနာနေပြီ သူသေကိုယ်သေ တိုက်တော့မယ်”

ဂရစ်တစ်ယောက် သူရိန်သတိပေးသံကို ကြားသော်လည်း တုံ့ပြန်ပြောရန်ပင် အင်အားမရှိတော့။ ချွေးတွေရွဲနေသည့် သူရိန်ကိုယ်ကြီးကို အနောက်မှ တအားကျုံးဖက်၍ ကြောက်လန့်တကြား မျက်စိကိုစုံမှိတ်ထားသည်။

မြွေကြီးက သွေးရူးသွေးတန်း အားယူ၍ ပါးပြင်းကြီးခွက်လျက် သူရိန်ကို နောက်တစ်ခါပေါက်ရန် အရိန်ယူလိုက်ပြန်သည်။ သူရိန်ကလည်း ခါးမှာချိတ်ထားသည့် စစ်သုံးတောရင်းစားကြီးကို ရှမ်းခဲ ခွဲ

ထုတ်လိုက်၏။ သည်တစ်ခါ သူသေကိုယ်သေ အပြတ်ရှင်းကြရတော့မည်ပင်။

“၇၇”

မြွေကြီး၏ ဒေါသတကြီး နာမှတ်သံက ဂူကြီးတစ်ခုလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်မတတ်ပင်။ ပါးပြင်းကြီးကိုခွက်၍ နောက်သို့အရိန်ယူလိုက်ပြန်၏။ အစွယ်ကြီးတွေ ဖွေးဖွေးထနေသည့် ပါးစပ်ကြီးကို ဖြဲလျက် သူရိန်ကို ပေါက်လိုက်ပြန်သည်။

သူရိန်လက်ထဲမှ စစ်သုံးစားကြီးက မီးရောင်မှာ အရောင်ပြာသွားသည်။ သူရိန်စားက လှစ်ခဲပြေးဝင်လာသည့် မြွေခေါင်းကြီးကို မိမိရရ ခုတ်မိသွား၏။ လည်ပင်းနေရာမှ တိတိရိရိပြတ်သွားသည်။

မြွေခေါင်းပြတ်ကြီးက ဂူနံရံမှာ မိ၍ထောင်ထားသော သူရိန်၏ စစ်ကျောပိုးအိတ်ကြီးဆီ အရိန်နှင့်လွင့်သွားလျက် ကျားနာခဲခဲသည်။ မြွေခန္ဓာကိုယ်ပြတ်ကြီးက သွေးတွေ ဒလဟောပန်းထွက်နေ၏။ လှိမ့်ရင်းလူးရင်းဖြင့် ဂရစ်ခြေအစုံကို ပတ်မိသွားသည်။

“အား...ကို...ကိုသူရိန်...လုပ်...လုပ်ပါဦး”

ဂရစ်က လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ထအော်သည်။ သူရိန်လည်း မနေသာပြန်တော့။ လက်ထဲမှစားနှင့် တွန့်လိမ်ရစ်ပတ်နေသော မြွေခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ထပ်ပိုင်းရတော့၏။

နှစ်ပိုင်း သုံးပိုင်းပြတ်သွားမှပင် ဂရစ်ခြေကိုရစ်ပတ်ထားသည့် မြွေကိုယ်ကြီးက ပြေလျော့သွားသည်။ ဂူကြီးတစ်ခုလုံး ခြင်းခြင်းနီသည့် သွေးများနှင့် ပေကျဲသွား၏။ သွေးညီနဲ့များနှင့်လည်း လှိုင်းနေသည်။

ဂရစ်က သူရိန်ရင်ခွင်ထဲပြေးဝင်၍ ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် အတင်းဖက်ထားသည်။ သူရိန်က ဂရစ်၏ကိုယ်လုံးကလေးကို တင်းတင်းပြန်ဖက်ထား၍ နှစ်သိမ့်အားပေးသည်။

ဂရစ်က အားကိုးတကြီးဖြင့် သူရိန်ရင်ဘတ်ကျယ်ကြီးမှာ မျက်နှာအပ်ရင်း နှုတ်မှလည်း တိုးတိုးလျလျဖြင့်...

“ကျ...ကျွန်မကို ပစ်မထားပါနဲ့ ကိုသူရိန်ရယ်... ကျွန်မ

ကြောက်တယ်”

“စိတ်ချပါ ဂရေစ်ရယ်...ကိုယ် ဘယ်တော့မှ မင်းကို ပစ်
မထားရက်ပါဘူး”

ဂူဝမှ တိုးဝင်နေသည့် အလင်းရောင်က ဖျော့တော့အားနည်း
သွားရာမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ အမှောင် စိုးမိုးစပြုလေ။ တငွေငွေ
လောင်ကျွမ်းနေသည့် မီးဖိုကြီးက တိုးဝင်လာသည့် လေပြည်ကြောင့်
ဟုန်းခနဲ ထတောက်၏။

ဂရေစ်နှင့်သူရိန်ထံမှ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းက ညနေအတွင်း
နက်ရှိုင်းစွာ...။

အခန်း (၄)

ဂူအတွင်းသို့ အလင်းတန်းများ တိုးဝင်လာ၏။
သူရိန် ဖျတ်ခနဲ နိုးလာသည်။ ရင်ခွင်မှာ မှေးမှိအိပ်စက်နေ
သည့် ဂရေစ်က နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေဆဲ။

သူရိန်က ဂရေစ်မနိုးအောင် အနမ်းတစ်ပွင့် ခြွေလိုက်သည်။
ပြီး အိပ်ရာမှ ညင်သာစွာထသည်။

အအိပ်ဆတ်သည့် ဂရေစ်ကလည်း အိပ်ရာမှနိုးသွားသည်။
ဂရေစ်က မျက်ဝန်းပြာပြာများနှင့် သူရိန်ကို ရှုန်းစားစွာ ကြည့်သည်။
ကြည့်နူးခဲ့ရသည့် ဂရေစ်မျက်နှာက ချက်ချင်းညှိုးကျသွား၏။

“သွားကြတော့မလား ကိုသူရိန်”

“ဂရေစ်လည်း နိုးပြီဆိုရင်တော့ သွားကြရအောင်လေ။ ဒီနေ
ရာက အချိန်မရွေးအန္တရာယ်ကျရောက်နိုင်တယ် ဂရေစ်ရဲ့”

အခြေအနေမှန်ကို သုံးသပ်မိသွားသည့် ဂရေစ်က အိပ်နေရာ
မှ လက်ကမ်းပေးသည်။ သူရိန်က ဂရေစ်လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်၍
ထူပေးသည်။ နှစ်ဦးစလုံး၏ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အကြင်နာတွေနှင့်
ခရီးထွက်ရန် အလျင်အမြန်ပြင်ဆင်ကြသည်။

သူတို့ ဂူအပြင်ရောက်ချိန်တွင် မိုးစင်စင်လင်းနေပြီ။ နေထွက်
ရာအရပ်ကို ကျောခိုင်းလိုက်၏။

မှိုင်းမှိုင်းညှို့ညှို့ တောင်စွယ်တောင်ထွတ်များ အထပ်ထပ်ကာ
ရံထားသည့် အနောက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ စတင်ခေါ်နေသည်။

လမ်းဟူ၍ မရှိ။ ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် ချွံနွယ်များနှင့်

ပိတ်ဆီးလျက်သာ။ အတွင်းပိုင်းရောက်လေ တောက ထူသည်ထက် ထူလေ။ နက်သည်ထက် နက်လေပင်။

သူရိန်က တောရှင်းစားနှင့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများကို ခုတ် ထွင်ရှင်းထင်း၍ ရေမှုသွားသည်။ ဂရေစ်က သူရိန်နောက်မှ ထက်ကြပ် မကွာ။ ခပ်မြင့်မြင့်တောင်ကုန်းကလေးပေါ် ရောက်သွားသည်။

စီးခိုးမြင်ရသည့် အနောက်ဘက်မြင်ကွင်းကို သူရိန်က လေ့လာကြည့်သည်။ ဂရေစ်ကလည်း သူရိန်အနီးမှာရပ်လျက် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုငေးမောသည်။

ခပ်ဝေးဝေးတွင် ရစ်ခွေစီးဆင်းနေသည့် တောင်ကျချောင်းကလေး၊ ပြီးတော့ ချောင်းကလေး၏ ကမ်းတစ်ဖက်တွင် စိမ်းလန်းသော မြက်ခင်းလွင်ပြင်နှင့် မြင့်မြင့်မားမား အစီအရီပေါက်နေသည့် ကျွန်းပင်ကြီးများကို ထီးထီးမြင်ရသည်။ အိန္ဒိယနယ်စပ်နှင့် အတော်နီးကပ်နေပြီဟု သူရိန် မှတ်ချက်ချသည်။

ဗြိတိသျှတပ်များ၏ အခြေစိုက်စစ်စခန်းမြို့ဖြစ်သော အင်ဖားမြို့ရှိရာ အနောက်မြောက်ဘက်သို့ သူတို့သွားရမည်ဖြစ်၏။ တောင်ကုန်းကလေးပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ လမ်းဟူ၍ မရှိ။ ရော်ရမ်းမှန်းဆ၍ တောတိုးသွားရခြင်းမျိုး။

ဂရေစ်တစ်ယောက် အတော်ပင်ပန်းနေပြီမှန်း သိသာသည်။ လှမ်းနေသည့်ခြေလှမ်းတွေပင် မမှန်ချင်တော့။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သော ဂရေစ်က သူလိုစစ်သားကြီးနှင့် ရင်ပေါင်တန်း၍ အပင်ပန်းခံနိုင်မည်မဟုတ်မှန်း သူရိန် သဘောပေါက်သည်။

အရွက်တွေနှင့်အုပ်ဆိုင်းနေသည့် မဟော်ဂနီပင်ကြီးတစ်ပင် အောက်အရောက် လှမ်းလက်စခြေလှမ်းတွေကို သူရိန်က ရပ်လိုက်သည်။

“ဂရေစ်... အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ မဟုတ်လား၊ ခဏလောက်နားချင်နားလေ”

“ကျေးဇူးပဲ ကိုသူရိန်”

ဂရေစ်က မဟော်ဂနီပင်ကြီး၏ မြစ်ဆုံပေါ်မှာထိုင်သည်။ သူရိန်က ရေဘူးကိုပေးသည်။

“ကိုသူရိန် အရင်သောက်ပါ”

“ကိုယ်က ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဂရေစ်ဝအောင် သောက်ပါ။ ကျွန်တာကိုပဲ ကိုယ်သောက်မယ်လေ”

“အို... မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုကို ဂရေစ်သိတယ်၊ အိမ်ဦးနတ်ဖြစ်တဲ့ယောက်ျားကို ဦးစားပေးရတယ်မဟုတ်လား၊ ဦးဖယ်တယ်ဆိုတာလေ၊ စားဦးစားဖျားကို မိန်းမတွေက မစားဘူး။ ဂရေစ်ရဲ့ အထိန်းတော်ကြီးလင်မယားဆိုရင် အဲဒီအတိုင်းပဲ”

သူရိန်က ဂရေစ်အပြောကို သဘောကျလွန်းသဖြင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ ကိုသူရိန်”

“ဂရေစ်ပြောတာက အိမ်ထောင်ရှင်ဘဝကိုရောက်မှပါ ဂရေစ်ရဲ့ ကိုယ်တို့က လက်မှထပ်ရသေးဘဲ၊ ဂရေစ်တို့ ယဉ်ကျေးမှုအတိုင်း (လေဒီဖတ်စ်) ဆိုတာ ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ကိုယ်က ဂရေစ်ကို ဦးစားပေးရမယ်လေ၊ ကဲ... သောက်ပါ”

ဂရေစ်က ရှက်ပြီးကလေးပြီးသည်။ ရေဘူးထဲမှရေတစ်ကျိုက် မော့သောက်သည်။ ပြီး သူရိန်ကိုလှမ်းပေး၏။

“တစ်ယောက်နည်းနည်းစီ ချွေသောက်တာပဲကောင်းတယ်၊ ကိုသူရိန် သောက်လိုက်ဦး”

သူရိန်က ရေဘူးထဲမှ ရေတစ်ကျိုက်သောက်သည်။

“ဒီအတိုင်း လျှောက်သွားနေရင်တော့ တို့နှစ်ယောက်စလုံး ပင်ပန်းမှာပဲ၊ အဲဒီတော့ ဂရေစ် ဒီမှာပဲနားရင်း ခဏထိုင်စောင့်ပါလား၊ ကိုယ်လမ်းရှာထွက်မယ်လေ”

“ဟင့်အင်း... ဒီတော့ကြီးထဲမှာ ဂရေစ်တစ်ယောက်တည်း မနေရဘူး ကိုသူရိန်”

သူရိန်က လွယ်ထားသည့် သေနတ်ကိုဖြုတ်၍ မောင်းတင်

သည်။ ဂရေ့စ်ကို ကမ်းပေးသည်။

“ဂရေ့စ် သေနတ်ပစ်တတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ပစ်တတ်ပါတယ်၊ ဒယ်ဒီနဲ့ ရိုးမတောထဲကို အမဲလိုက်ထွက်ရင် လိုက်သွားနေကျပါ။ ဒါပေမဲ့ ဂရေ့စ်ပစ်ခဲရတဲ့သေနတ်က ဒီလို စစ်သုံးရိုင်းဖယ်ကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး။ အပေါ့စားသေနတ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အရေးပေါ်အကြောင်းရှိရင် ဂရေ့စ်သုံးနိုင်အောင် ဒီသေနတ်ကို ယူထားလိုက်ပါ။ ကိုယ်မကြာပါဘူး။ သိပ်ဝေးဝေးလည်း မသွားပါဘူး။ ဒီနားဟိုနားလောက်ပဲ ပတ်ပြီး လမ်းရှာရုံတင်ပါ။ ဂရေ့စ်ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ မခေါ်တာနော်။ အနားယူရင်း ခဏစောင့်ပေါ့”

သူ့ရိုက်ပြောသည်က သဘာဝကျသဖြင့် ဂရေ့စ် စောဒက မတက်သာတော့။ သူ့ရိုက်ပေးသည့် စစ်သုံးရိုင်းဖယ်ကြီးကိုပေါင်ပေါ်ကန့်လန့်ဖြတ်တင်၍ မဟော်ဂနီပင်ကြီးကို ကျောမိုလိုက်သည်။

သူ့ရိုက် ခြေလှမ်းသွက်သွက်နှင့် ထွက်ခဲ့သည်။ နောက်ဆံတင်းနေသဖြင့် သိပ်ဝေးဝေးလည်းမသွားရဲ။ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်တက်၍ အနောက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။

စောစောက မြင်ခဲ့ရသည့် အဝေးမှာ ရစ်ခွေစီးဆင်းနေသည့် ချောင်းနှင့် အတော်နီးနီးကို သူတို့ရောက်နေသည်။ ချောက်ကမ်းပါးထိပ်သို့ဆင်းသည့် လမ်းယောင်ယောင်ကလေးကိုလည်း တွေ့ရသေးသည်။

ချောင်းကလေးကို ကျော်ဖြတ်လိုက်လျှင် နယ်စပ်နှင့် အလှမ်းဝေးတော့မည် မထင်။ ချောင်းကလေးကို မညီညိုဖြတ်ကူးရမည်ကိုသာ စဉ်းစားရတော့မည်။ ဒါလည်း အခက်အခဲဖြစ်ချင်မှဖြစ်မှာပါ။ ချောင်းကမ်းပါးရောက်လျှင် လှေ (သို့မဟုတ်) ဖောင် စသည်ဖြင့် တစ်ခုခု တွေ့နိုင်သည်။

ရင်ထဲသို့ အပျော်ကလေးတွေ စီးဝင်လာသည်။ သည်အကြောင်း ဂရေ့စ်ကိုပြောပြလျှင် ဂရေ့စ်လည်း ဝမ်းသာလိမ့်မည်ပင်။ သစ်ပင်ပေါ်မှ အလျှင်အမြန်ပြန်ဆင်းသည်။ သူ့ရိုက် မြေပြင်ပေါ်သို့

ပြန်ရောက်ချိန်မှာပင်...

“ဒိုင်”

တစ်တောလုံး ပဲ့တင်ထပ်သွားသည့်သေနတ်သံ။

“ဟာ...ဂရေ့စ်တော့ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီထင်တယ်”

သောကဖြင့် သူ အတင်းပြေးခဲ့သည်။ တော်သေးသည်။ အလာတုန်းကလမ်းကို အသေအချာမှတ်သားခဲ့လို့ပေါ့။ သူ ဂရေ့စ်အနီးပြန်ရောက်ချိန်...

“ဂရား...ဂရား...ရား...ရား...”

ဟူသည့် ကျားသစ်ကြီးတစ်ကောင်၏ မာန်သွင်းသံနှင့်အတူ ဖိဝင်းဝင်းတောက်နေသည့်ပျက်ဝန်းများနှင့် ရှေ့ဦးလာနေသည်။ ဂရေ့စ်တစ်ယောက် အကြောက်လွန်၍ လိပ်ပြာလွင့်မတတ်ပင်။ လက်ထဲမှာ တင်းတင်းဆုပ်ထားသည့် ရိုင်းဖယ်ကြီးကိုပင် နောက်တစ်ချက်ထပ်ပစ်ရန် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့။ နောက်သို့သာ တရွေ့ရွေ့ဆုတ်နေမိသည်။

ကျားသစ်က ဂရေ့စ်ကို ခုန်အုပ်လိုက်၏။ တော်သေးသည်။ အချိန်မီလေးမှာပင် ရောက်လာသည့်သူ့ရိုက်က ရှေ့မှပြေးဝင်၍ ကျားသစ်ကို ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

သူ့လက်ထဲမှာ စစ်သုံးဓားကြီးကို ဆုပ်ကိုင်ထားလျက် ကျားသစ်ရော သူ့ရိုက်ပါ မြေပေါ်မှာလိမ့်သွားသည်။ လက်ထဲမှ တင်းတင်းဆုပ်ထားသည့် ဓားတခြား လူတခြား။

ကျားသစ်ကြီးက ဂရေ့စ်ပစ်လိုက်သည့် သေနတ်ဒဏ်ရာကြောင့် လှုပ်ရှားမှုသိပ်မသွက်လက်။ ကျားသစ်လက်ပြင်မှ သွေးတွေ ဒလဟောစီးထွက်နေ၏။

ဒဏ်ရာကြောင့် ကျားသစ်ကြီး ပို၍ဒေါသဖြစ်နေ၏။ အဆက်မပြတ်မာန်သွင်းလျက် သူ့ရိုက်ကို နောက်တစ်ကြိမ်ခုန်အုပ်ရန် ဟန်တပြင်ပြင်နှင့်...

သူ့ရိုက်ကလည်း လက်ထဲမှလွင့်ကျသွားသော ဓားကို ရှာသည်။ ကျားသစ်ကိုလည်း နည်းနည်းမှအလစ်မပေးရဲ။ ဓားကို မြင်ကွင်း

၂၈ ◆ မင်းမဟာကျော်ခေါင်

မှာ ရှာမတွေ့။ ချုံတစ်ခုထဲသို့ ရောက်သွားပြီထင်၏။ ပစ္စက္ခအခြေအနေတွင် သူရိန်က ကျားသစ်ကြီးကို လက်နက်မဲ့ ရင်ဆိုင်နေရသည့် အနေအထား။ ဒါပေမဲ့ သူ ဂရုမစိုက်ပါ။ အသက်နှင့်ခန္ဓာ မြဲနေသမျှ ရန်သူကို အရုံးမပေးတမ်း ရင်ဆိုင်သွားရမည့်ကဲ့သို့ သူ့သွေးထဲမှာအပြည့်။

သူက မြန်မာတစ်ယောက်။ သူ ငယ်စဉ် ဘုန်းကြီးကျောင်း သားဘဝက မြန်မာတို့၏ ရိုးရာကိုယ်လုံးပညာများ သင်ခဲ့ရသည်။ လက်နက်မဲ့တိုက်ခိုက်နည်းနှင့် သတ်နည်းဖြတ်နည်းများလည်း ပါ၏။ အခု သည်နည်းများကို လက်တွေ့ကျကျ သုံးရတော့မည်။

သူရိန်တစ်ယောက် တစ်ချက်ကလေးမှ အလစ်မပေးရဲ။ ကျားသစ်ကြီးကလည်း မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် မျက်လုံးများနှင့် သူရိန်ကို ကြည့်ရင်း ခုန်အုပ်ရန် လှည့်ပတ်ချောင်းနေ၏။

ကျားသစ်ကြီးက ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်ရှိ ကြွက်သားတွေကိုညစ်ထုတ်၍ ခုန်အုပ်ရန် အားယူလိုက်၏။

“ကို ... ကိုသူရိန် သတိထားနော်... သူ တစ်ခုခုလုပ်တော့မယ်”

သူရိန်ကလည်း သဘောပေါက်ကြောင်း ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်၏။

“ဂါး...ဂရား...ဂရား...”

ကျားသစ်ကြီးက ကျယ်လောင်သည့် အာလုတ်သံကြီးနှင့် အော်ရင်း သူရိန်ကို ခုန်အုပ်သည်။ သူရိန်ကလည်း မြေပေါ်မှာ တစ်ပတ်ကျွမ်းပစ်၍ တိမ်းရှောင်ပေးလိုက်ရင်း ကျားသစ်ကို ချုပ်ဖမ်းသည်။ ကျားသစ်ရော သူရိန်ပါ မြေပေါ်မှာ လိမ့်ထွက်သွား၏။

ကျားသစ်၏လက်သည်းတွေက သူရိန်ကျောပြင်ကြီးကို သွေးစီးကြောင်းတွေ ထင်သွားသည်ထိ နက်ရှိုင်းစွာအကုတ်ခံလိုက်ရ၏။ သူရိန်က အသည်းခိုက်တမျှ နာကျင်သွားသည်။ မြေပေါ် ဇူးထောက်ကျသွား၏။ ရုတ်တရက် မျက်လုံးအစုံ ပြာဝေသွားသလိုပင်။

ကျားသစ်ကြီးက လွန်သွားသည့်အရှိန်ကို ထိန်းသည်။ ကိုယ်

ကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ပတ်လှည့်၏။ သူရိန်ကျောပြင်မှ စီးကျလာသည့် သွေးညှိနံ့ကြောင့် ကျားသစ်ကြီး ပို၍အတင့်ရဲလာ၏။ နောက်တစ်ကြိမ် ခုန်အုပ်ရန် အားယူပြန်သည်။

ဂရစ်က ငေးမောမုတ်တက်မိစွာ ကြည့်နေမိရာမှ ပြေးထွက်လျက် သူ့လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိခဲ့ဖြစ်သော သူရိန်၏ စစ်သုံးရိုင်ဖယ်ကြီးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ကိုင်၍ သူရိန်ဆီ ပစ်လိုက်ရင်း...

“ကိုသူရိန်...ဖမ်း...ဖမ်း”

သူရိန်က ဂရစ်ပစ်ပေးလိုက်သည့် သူ့ရိုင်ဖယ်ကြီးကို ဖမ်းယူလိုက်သည်။ တိုက်ပွဲဝင်နေကျ စစ်သားပီပီ သွက်လက်သည့်လက်တွေနှင့် မောင်းတင်လိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူ့ကိုခုန်အုပ်လိုက်သည့် ကျားသစ်ကြီးဆီကို ထိုးချိန်၍ မောင်းကိုဖြုတ်ချလိုက်သည်။

ဒိုင်းခနဲ မြည်ဟိန်းသွားသည့် သေနတ်သံ၊ ဂါးဟူ၍ နာနာကျင်ကျင် အော်ဟစ်လိုက်သည့် ကျားသစ်ကြီးအော်သံအဆုံးမှာပင် ကျားသစ်ကြီးက မြေပေါ် ဘုန်းခနဲပြုတ်ကျသွားသည်။

မြက်ရိုင်းပင်များနှင့် ချုံနွယ်များကြားမှာ လူးလိမ့်နေသည်။ သူရိန်က သေနတ်ကို နောက်တစ်ချက်ယပ်ပစ်ရန် အသင့်ပြင်လိုက်၏။ ဒါပေမဲ့ မလိုအပ်တော့ပါ။ ကျားသစ်ကြီးက မြေပေါ်ရုန်းကန်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သက်သွားသည်။

ဂရစ်က သူရိန်ကို အတင်းပြေးဖက်သည်။

“သွေးတွေ အရမ်းထွက်နေတယ် ကိုသူရိန်၊ ဒဏ်ရာတွေက များတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်၊ ကိုယ်က စစ်သားပဲ၊ ဒီဒဏ်ရာလောက်တော့ ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်၊ ဂရစ် ဘာမှမဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဂရစ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ကိုသူရိန်လည်း ထွက်သွားပြီး ဘာမှမကြာပါဘူး... ဒီကောင်ကြီး သစ်ပင်ပေါ်က ခုန်ချလာတာလေ၊ ဂရစ်လည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ ပစ်ထည့်လိုက်တာပေါ့၊ ချက်ကောင်း

မထီလို့ ထပ်ပြီးကားနာခဲ့တာပါ။ ကိုသူရိန်သာ ဒီတစ်ခါ မကယ်ရင်
ဂရေ့စ်ဘဝလည်း မတွေးရဲပြန်ဘူးနော်”

ဂရေ့စ်က သူရိန်ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်၍ ဖယ်တွယ်ထားလိုက်
သည်။

“ကိုသူရိန်”

“ပြောပါ ဂရေ့စ်”

“ကိုသူရိန်ဟာ တကယ်အားကိုးလောက်တဲ့ ယောက်ျား
ကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲကွယ်။ ကိုသူရိန်ကိုလေ သိလား...ဂရေ့စ်
တကယ်ချစ်မိပါပြီ ဒါလင်ရယ်”

“အို...ကလေးရယ်”

သမုဒယလေအဝေ့မှာ တောပန်းကလေးတွေ လှုပ်ခါထိန်း
သွားပါ၏။

အခန်း (၅)

ချောင်းအနီးလမ်းကလေးမှ အနောက်ဘက်သို့ ဦးတည်၍
လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးနိုင်မည့်လှေနှင့် ဖောင်တစ်ခု
ခု တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာ၏။ ချောင်းကလေးက ညင်သာစွာ စီးဆင်းနေ
သည်။ ရေအစပ်တွင် အစာရှာနေသော ငှက်တစ်အုပ်မှာ လူရိပ်လူ
ယောင်မြင်သဖြင့် ထပျံ့ပြေးသည်။

“ဒိုင်း”

တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည့် သေနတ်သံတစ်ချက်။
တောတစ်ခုလုံး သိမ်သိမ်တုန်သွားသည်။ အလန်လန်အဖျပ်ဖျပ် ဖြစ်
သွားသည့် မျောက်တစ်အုပ်က ဆူညံစွာအော်ဟစ်လျက် သစ်ပင်
တစ်ပင်မှတစ်ပင် ကူးပြေးကြသည်။

“ဂရေ့စ် ရန်သူထင်တယ်။ တို့နဲ့ သိပ်မဝေးဘူး။ တို့ ပုန်းနေမှ
ဖြစ်မယ်”

သူရိန်က ဂရေ့စ်လက်ကိုဆွဲ၍ ကမ်းစပ်ချုံပုတ်များကြားသို့
ဝင်သည်။ သူ ရိုင်ဖယ်သေနတ်၏မောင်းကိုတင်၍ ရန်သူလာနိုင်မည့်
နေရာကို ချိန်ထားလိုက်သည်။ တရဲရဲ တောတိုးသံတွေ ကြားရသည်။
သူရိန်နှင့်ဂရေ့စ် အသက်ကိုပင် ရဲရဲမရှူဝံ့။ သူရိန်အဖို့တော့ ရန်သူနှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့လျှင် သူ့အသက်ကိုယုံအသက် လှရန်အသင့်။

ချုံတွေ သိမ်သိမ်တုန်သွားရာမှ မြင်ကွင်းမှာ လှစ်ခနဲပေါ်လာ
သည့် သမင်လေးတစ်ကောင်က ကြောက်အားလန့်အား ပြေးထွက်
သွားသည်။ ဂရေ့စ်က သူရိန်နားနားကပ်လျက် လေသံတိုးတိုးနှင့်...

“ကိုသူရိန်...သူတို့ ဒီသမင်ကိုပစ်တာထင်တယ်။ သမင်လေးမှာလည်း ထိထားတဲ့ဒဏ်ရာနဲ့”

“ဟုတ်တယ် ဂရေ့စ်၊ သွေးစက်တွေခြေရာခံပြီး သူတို့ လိုက်လာရင် မကြာခင် ဒီကိုရောက်လာလိမ့်မယ် သတိထား”

“စိတ်ချ ကိုသူရိန်... ဂရေ့စ်အတွက် စိတ်မပူနဲ့”

တရဲကဲမြည်သည့် တောတိုးသံတွေ ကြားရပြန်၏။ တစ်စထက်တစ်စ နီးလာသည်။ သူရိန်က သေနတ်ပြောင်းကို အသံလာရာဆီ တည့်မတ်စွာ ချိန်ထားသည်။ ဂရေ့စ်ကတော့ အသက်ကိုပင် အောင့်ထားမိသည်အထိ ကြောက်လန့်နေသည်။

“ဟေ့...လာကြလေကွာ... မြန်မြန်၊ မျက်ခြည်ပြတ်သွားဦးမယ်”

“အေးပါ...သတိလည်းထားသွားဦး၊ ရန်သူနဲ့တွေ့လို့ သမင်သား မစားရဘဲ မသာပေါ်နေဦးမယ်”

ကြားလိုက်ရသည့် စကားသံတွေက အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားကို ပီပီသသပြောလိုက်သံများ။ ဂရေ့စ်နှင့်သူရိန် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ဖျတ်ခနဲကြည့်မိသွားသည်။

သူတို့၏မြင်ကွင်းမှာ ပေါ်လာသည်က ဗြိတိသျှစစ်ယူနီဖောင်းများကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် မျက်နှာဖြူတပ်သား (၆) ယောက်။

သူရိန်မျက်နှာ ဝင်းလက်သွားသည်။ အသင့်အနေအထား ဖြစ်နေရာမှ ခန္ဓာကိုယ်ကို လျော့ဖြေချသည်။

“ဟာ...တို့လူတွေကွ ဂရေ့စ်ရေ”

“အိုး...ဝမ်းသာလိုက်တာ ကိုသူရိန်ရယ်”

နှစ်ယောက်စလုံး ပုန်းခိုနေရာ ချုံကွယ်မှထွက်လိုက်သည်။ သူရိန်နှုတ်မှလည်း ဝမ်းသာအားရအော်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ဟေ့...ဆာဂျင်မေဆင်”

“ဟဲလို ကော်ပရာသူရိန်...မင်းလည်း မသေသေးဘဲကိုးကွ၊ မင်းအနားက ကလေးမက အရေးပိုင်ကြီးမစွတာမောရစ်ရဲ့ သမီးလေး

မဟုတ်လား။ သူ့နာမည်က ဂရေ့စ်လေ၊ ကောင်မလေးက အနီးကပ်ကြည့်မှ အတော်လေးလှတာပဲကွ...ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ဆာဂျင်မေဆင်၏မျက်လုံးတွေက အရောင်တလက်လက် ထွက်နေသည်ဟုပင် သူရိန် ထင်လိုက်မိ၏။ သူရိန်နှင့်ဂရေ့စ် ခုလို နီးနီးကပ်ကပ်ရှိနေသည်ကိုလည်း သူက သဘောကျပုံမရ။

“မင်း သူ့ကို ဘယ်က ခေါ်လာတာလဲ ကော်ပရာ”

“ရန်သူအတိုက်ခံရတုန်းက တိုက်ပွဲကြားမှာ ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေလို့ ကျွန်တော် ကယ်ခဲ့တာပါ”

“ဪ...အေး...မစွတာမောရစ်ကတော့ တိုက်ပွဲဖြစ်တုန်းက ရန်သူဖုံးအောက်ထိပြီး သေသွားတဲ့အတွက် တို့ သူ့အလောင်းကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပေးခဲ့တယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆာဂျင်”

ဂရေ့စ်က ဖခင်ကြီးစုပုနအတွက် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဖခင်ကြီး၏အလောင်းကို မြေချမပေးလိုက်ရခြင်း အတွက်လည်း ယူကျုံးမရဖြစ်ရာသည်။ သူရိန်က ဂရေ့စ်ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်၍ နှစ်သိမ့်ပေးရသည်။

“ဒါနဲ့ မင်းတို့ သမင်တစ်ကောင် မမြင်လိုက်ဘူးလား”

“မြင်လိုက်တယ်ဆာဂျင်၊ ပြေးတာ အတော်လေးကြာသွားပြီ လိုက်လို့မိမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“အဲဒါဖြင့်လည်း ဆက်သွားကြမယ်ကွာ၊ ဝပ်ဆင်...ပျိုင့်ထွက်လမ်းလျှောက်ရင်းလည်း အိပ်ငိုက်မနေနဲ့ဦး”

သူရိန်နှင့်ဂရေ့စ် တစ်ဦးကိုတစ်ဦးကြည့်၍ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။ နှစ်ယောက်တည်း မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နှင့် အားငယ်နေကြရသည့်ဘဝမှ အခုတော့ တက်ကြွသည့် စစ်စိတ်စစ်သွေးတွေ ပြန်လည်ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီတည်း။

ဝါးရုံပင်များကို ခုတ်လှဲ၍ ဝါးဖောင်များဖွဲ့ကြသည်။ သူတို့ အင်အားက စုစုပေါင်းမှ (၈) ယောက်တည်းဖြစ်သဖြင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖောင်နှစ်ခုဖွဲ့သည်။ နေဝင်လုလုအချိန်တွင် ဖောင်များကို အသင့်ဖွဲ့ပြီး ဖြစ်သွား၏။

“ကဲ ကော်ပရာသူရိန်...မင်းတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ရဲဘော်နှစ်ယောက်က ဖောင်တစ်ခုနဲ့သွား။ ငါနဲ့ ရဲဘော်သုံးယောက်က ဖောင်တစ်ခုကို စီးမယ်။ နေဝင်သွားလို့မှောင်တာနဲ့ ချောင်းကို ဖြတ်မယ်”

“အတတ်နိုင်ဆုံး ရေသံမကြားရအောင် တက်ကိုလှော်ပါ။ ဆေးလိပ်လုံးဝမသောက်ပါနဲ့။ စကားလည်း မပြောရဘူး။ တစ်ဖက်ကမ်းမှာ ရန်သူရှိနေရင် ပေါ့ပေါ့ဆဆလုပ်မိတာနဲ့ အားလုံး မသာပေါ်သွားမှာပဲ...နားလည်ကြရဲ့လား”

“အမှောင်ထဲမှာ ချောင်းကိုဖြတ်မှာဆိုတော့ ဖောင်ချင်း ကွဲသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကိစ္စမရှိဘူး။ လူချင်းကွဲသွားရင်လည်း လေးယောက်တစ်ဖွဲ့၊ ဒီတစ်ည သင့်တော်ရာရှာပြီး သိုသိုလိပ်သိပ်စခန်းချပါ။ ကော်ပရာအဖွဲ့က ရဲဘော်တွေက ကော်ပရာအမိန့်ကို နာခံရမယ်...”

မနက်မိုးလင်းမှ ဝှစ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ တွေ့အောင်ရှာပြီး ခရီးဆက်ကြမယ်။ ဒီချောင်းကမ်းပါးမှာပဲ တို့တွေရှိနေကြမှာပဲ။ လုံးဝ မျက်ခြည်ပြတ်သွားမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကဲ... ဘာမေးစရာရှိသေးလဲ”

“မရှိတော့ဘူး ဆာဂျင်”

“အေး...သေနတ်၊ ကျောပိုးအိတ်နဲ့ စစ်ပစ္စည်းတွေ ရေထဲကျပျောက်တာမျိုးတော့ မဖြစ်စေနဲ့ကွာ။ သတိထားကြ။ အားလုံး ပြီးပြီဆိုရင် ထွက်ကြမယ်”

တောစပ်မှဖောင်များကို ချောင်းကမ်းပါးသို့ ဆွဲထုတ်ခဲ့ကြ

သည်။ ကျောက်ဆောင်ကျောက်တန်းများကိုရှောင်၍ ခက်ခက်ခဲခဲ ရေချကြသည်။

ဖောင်နှစ်ဖောင်လုံး ရေထဲရောက်သွားချိန်တွင် မိုးချုပ်သွားခဲ့ပြီ။ သူတို့ချောင်းကို ဖြတ်ကူးချင်သည့်အချိန်ကလည်း ခုလို ရန်သူ မမြင်နိုင်သည့် အမှောင်ကိုအကာကွယ်ယူ၍ ကူးချင်သည်ပဲလေ။

ချောင်းလေးက တောင်ကျချောင်းကလေး။ ရေစီးသန်သည်။ ချောင်းရေက စိမ့်နေအောင်အေးသည်။

သူရိန်က ဂရေစ်၏လက်ကို တယုတယဆုပ်ကိုင်၍ ဖောင်ပေါ်တင်ပေးသည်။ ဂရေစ်ကို ဖောင်၏အလယ်မှာ နေရာယူခိုင်းသည်။

သူနှင့်အတူပါလာသည့် ရဲဘော်နှစ်ယောက်ကို အရေးပေါ်ပြုလုပ်၍ ယူလာခဲ့သည့် တက်များဖြင့် ရှေ့တစ်ယောက် နောက်တစ်ယောက် လှော်စေသည်။ သူက ထိုးဝါးကိုင်သည်။ ဂရေစ်ကို သေနတ်ပေးလျက် ကင်းတာဝန်ယူစေသည်။

“ဟေ့ ကော်ပရာသူရိန်...မင်း အသင့်ဖြစ်ရင် ထွက်မယ်ဟေ့”

“အိုကေ ဆာဂျင်...အသင့်ပဲ”

“ကောင်းပြီ ထွက်တော့”

ချောင်းရေက မြောက်မှတောင်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ စီးဆင်းနေ၏။ ရေကိုဆန်၍ ကူးလို့မဖြစ်။ ရေစီးအတိုင်း တဖြည်းဖြည်း ကမ်းကပ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဒါကို ဆာဂျင်မေဆင်လည်း သဘောပေါက်သည်။

ရေမှ ဦးဆောင်၍ မျောသွားသည့် သူဖောင်က တစ်စစဖြင့် ရေလယ်သို့ပင် ရောက်စပြုပြီ။ သူရိန်တို့ဖောင်ကလည်း မျက်ခြည်ပြတ်မခံဘဲ နောက်မှထက်ကြပ်မကွာလိုက်သည်။

အမှောင်က နက်ရှိုင်းသည်။ တစ်ဖက်ကမ်းကို လုံးဝမမြင်ရ။ ဖောင်နှစ်စီး တစ်စီးနှင့်တစ်စီး အနီးကပ်မျောနေသော်လည်း အမှောင်ကြောင့် ကောင်းစွာမမြင်ရ။

ရိုးတုံးရိပ်တိပ်သာ။ ရေစီးအရှိန်နောက်သို့ တလှစ်လှစ် မျောပါ

နေသောဖောင်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ထိန်းနေရသဖြင့် ဖောင်နှစ်စီး ဝင်တိုက်၍ မှောက်မှာလည်း စိုးရိမ်ရသေးသည်။

ချောင်းရေစီးသံနှင့်အတူ တစ်ဖက်ကမ်းမှာ အစာရှာဖွေနေသော ညဉ့်ငှက်များ၏အော်မြည်သံကို ကြားရ၏။ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်ရန် နီးလာပြီဟု ခန့်မှန်းရသည်။ သူရိန်က ဂရစ်အနီးကပ်လျက် တီးတိုးသတိပေးသည်။

“ကမ်းကိုရောက်တော့မယ် သတိထားနော်၊ ရန်သူအခြေအနေကို မျက်ခြည်ပြတ်မခံနဲ့”

“စိတ်ချပါ ကိုသူရိန်”

ရေစီးကြောင်းမှ ကင်းလွတ်သွားပြီထင်၏။ ဖောင်မျောနှုန်းက သိသိသာသာ နှေးသွားသည်။ အမှောင်တွင်းမှာ ကျင့်သားရနေပြီဖြစ်သော မျက်လုံးများက ကမ်းမှမည်းမည်းအရိပ်များကို မြင်ရသည်။ ချောင်းကမ်းပါးတွင် ကပ်ပေါက်နေသော သစ်ပင်များပင် ဖြစ်သည်။

သူရိန်တို့ဖောင်က ကမ်းကို ဒုတ်ခနဲ ဒုတ်ခနဲ နှစ်ချက်ဝင်ဆောင့်အပြီးမှာပင် ငြိမ်သက်သွားသည်။ ဖောင်ဆက်လက် မလှုပ်ရှားစေရန် သူရိန်က ထိုးဝါးနှင့်ထိန်း၍ပေးထားသည်။

ရဲဘော်နှစ်ယောက်နှင့် ဂရစ်က ကမ်းသို့တက်သည်။ ကမ်းပါးပေါ်သို့ အလျင်ရောက်နှင့်နေသည့် ဆာဂျင်မေဆင်က အနီးရောက်လာသည်။ သူက လေသံသပ်အုပ်အုပ်နှင့် . . .

“အိုကေရဲလားဟေ့”

“အိုကေတယ် ဆာဂျင် . . . အားလုံးချောချောမောမောပဲ”

“ဒါဆိုရင် ဖောင်တွေကို ရန်သူတွေသွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဖျက်ပြီး ဝါးတွေကို ရေထဲမျောလိုက်ကွာ”

“ဆာဂျင်မေဆင်၏အမိန့်အတိုင်း ဖောင်တွေကို ဖျက်သည်။ ဝါးတွေကို တစ်လုံးချင်း ရေထဲသို့ မျောပစ်လိုက်သည်။ ခဏအတွင်းမှာပင် လက်စလက်န ပျောက်သွားသည်။ သူတို့ သည်နေရာမှ ကမ်းပေါ်တက်သွားသည်ကို မည်သူမျှ သိနိုင်တော့မည်မဟုတ်။

အစစအရာရာ စေ့စပ်သေချာသည့် ဆာဂျင်မေဆင်က အဖွဲ့ဝင်များကို တန်းစီခိုင်း၍ တစ်ယောက်ချင်း လူစစ်သည်။ ဂရစ်နှင့်ဆိုလျှင် အားလုံးပေါင်း (၈) ယောက်စုံသွားမှ ကျေနပ်သွားသည်။

“ကဲ . . . စခန်းချလိုကောင်းမယ့်နေရာတစ်ခုခုရောက်အောင် ချီတက်ကြမယ်၊ ဂျင်မီ . . . မင်း ပွိုင့်တာဝန်ယူ”

“ဟုတ်ကဲ့”

အမှောင်ထဲမှာစမ်း၍ ခရီးဆက်ကြသည်။ မြစ်ကမ်းပါးနှင့် နှစ်မိုင်ခန့်အကွာသို့ ရောက်လာ၏။ ကံအားလျော်စွာ ကျောက်သားအတိပြီးသည့် ဂူကြီးတစ်ဂူတွေ့သည်။ ဆာဂျင်မေဆင်နှင့် ရဲဘော်နှစ်ယောက်က ဂူကြီး၏အတွင်းပိုင်းသို့ မရဲတရဲဝင်၍ရှင်းသည်။

သူရိန်နှင့် ကျန်အဖွဲ့ဝင်များက ဂူအပြင်မှစောင့်နေ၏။ ဂူအတွင်း ဝင်သွားသည့်ဆာဂျင်မေဆင်နှင့်အဖွဲ့ အကူအညီလိုလျှင် ပေးနိုင်ရန် သူတို့ကအသင့်၊ ဆာဂျင်မေဆင်နှင့်အဖွဲ့ ပြန်ထွက်လာသည်။

“ဝင်ကြဟေ့ အထဲကို၊ ဒီတစ်ညတော့ တို့ လုံလုံခြုံခြုံ အိပ်လို့ရတယ်”

အဖွဲ့ဝင်အားလုံး ပျော်သွားသည်။ ဂူအတွင်းသို့ ဝင်ကြသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ လွယ်ပိုးချိတ်ဆွဲထားသော စစ်လက်နက်ကိရိယာများကို ဖြုတ်ကြသည်။ ခေါင်းမှာအချိန်ပြည့်ဆောင်းထားခဲ့သည့် သံခမောက်များကို ချွတ်သည်။ သေနတ်တွေကို ကျည်အိမ်အတွင်းမှ ကျည်ရှင်း၍ ဂူနံရံမှာ ထောင်ကြသည်။

စီးဖို့၍ ရေခွေးတည်သူက တည်သည်။ လက်ဖက်ရည်ဖျော်ရန် လက်ဖက်ခြောက်နှပ်သူက နှပ်သည်။ သူရိန်က ဂူအဝမှ ကင်းတာဝန်ယူထား၏။ ဆာဂျင်မေဆင်က သူရိန်အနီး လာရပ်သည်။

“သတိတော့ထားကွာ၊ နယ်မြေအခြေအနေက ဘယ်လိုမှ ခန့်မှန်းလို့မရဘူး၊ အချိန်မရွေး အန္တရာယ်နှင့်ရင်ဆိုင်ရနိုင်တယ်”

“စိတ်ချပါ ဆာဂျင်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ကိုရောက်နေတယ်ဆိုတာ ဆာဂျင်ကော မသိဘူးလား”

“မသိဘူးလေကွာ၊ ရန်သူအတိုက်ခံရတုန်းက မြေပုံအိတ် မီးထဲပါသွားတယ်ကွာ၊ မတတ်နိုင်ဘူးကွာ၊ ဒီတစ်ညတော့ ဒီမှာပဲ စခန်း ချရတော့မှာပဲ၊ မနက်ကျမှပဲ အနောက်မြောက်အရပ်ကို ဦးတည်ပြီး သွားကြတာပေါ့”

“အင်းလေ... ဟုတ်ပါတယ်”

ဆာဂျင်မေဆင် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သူရိန်ကိုယ်တိုင်လည်း ထောက်ခံမိသည်။

“ကင်းကိုတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဂရေစ်ကလွဲလျှင် အားလုံး တစ်ယောက်နှစ်နာရီ အလှည့်ကျစောင့်မယ်၊ ကိုယ့်ကင်းအလှည့်မှာ တော့ တာဝန်ကျေအောင် ဂရုစိုက်ကြပေါ့ကွာ”

သူရိန်ကင်းအလှည့်တွင်ဖြစ်သည်။ သူရိန်မျက်လုံးတွေက ကင်းသမားပီပီ အမှောင်အတွင်း စူးစူးရဲရဲငေးကြည့်လျက်ရှိရာ ခေါင်းထဲ ကို အတွေးတစ်ခုဝင်လာသည်။ မမေ့လင့်ဘဲ ချစ်သူများဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရသည့် ဂရေစ်နှင့် သူ၏လက်ရှိအခြေအနေမှန်သည် မခွဲနိုင် မခွာရက်အောင်ပင် ဂရေစ်ကို သူ ချစ်မိပြီဖြစ်၏။ ဘယ်တုန်းကမှ မတုန်လှုပ်ခဲ့ဖူးသည့် နှလုံးသားက ဂရေစ်နှင့်ကျမှ အချစ်ကိုမွေးဖွားခဲ့ခြင်း ပင်ဖြစ်၏။

သူတို့၏ဘဝအခြေအနေက အိန္ဒိယနိုင်ငံအင်ဖားမြို့သို့ ဘေး မသိ ရန်မခရောက်ခဲ့လျှင် ဂရေစ်က သူ၏အဘိုးအဘွားများရှိရာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားမည်ဖြစ်၏။

သူက ဗြိတိသျှစစ်သားပီပီ စစ်ကြီးပြီးသည်အထိ ဆက်လက် တိုက်ပွဲဝင်ရဦးမည်။ သည်စစ်ကြီးအတွင်း သူ သေချင်သေနိုင်သည်။ အကယ်၍ သေကံမရောက်သက်မပျောက်ဘဲ စစ်ကြီးပြီးသည်အထိ ဆက်လက်ရှင်သန်ခွင့်ရသည်ထားဦး ဂရေစ်နှင့် ပြန်လည်ဆုံစည်းနိုင် ပါဦးမလားဟု တွေးရင်း ရင်မောမိပြန်သည်။

“ကိုသူရိန်”

“ဟင်”

ဂရေစ်ခေါ်သံကြောင့် အတွေးထဲမှ သူရိန် ရုန်းထွက်လိုက်ရ ၏။ ဂရေစ်က ဟန်းကောချိုင့်နှင့်ထည့်ထားသည့် စားစရာနှင့် ကြွေရည် သုတ်မတ်ခွက်နှင့်ထည့်လာသည့် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ကိုင်၍ သူ အနီးမှာ ရပ်နေသည်။

“ဘာတွေတွေးနေတာလဲ ကိုသူရိန်၊ ကျွန်မခေါ်နေတာ သုံး လေးခွန်းတောင်ရှိနေပြီ”

“ဒို့ ဆောရီးဂရေစ်... ဆောရီး၊ ကိုယ် အတွေးလွန်သွား တယ်ကွာ”

“ဟုတ်လား... ဘာတွေတွေးနေတာလဲဟင်”

ဂရေစ်က သည်မေးခွန်းကိုပင် ဒုတိယအကြိမ်ပြန်မေးရင်း သူ့အနီးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ သူ့လက်ထဲမှ ဟန်းကောချိုင့်နှင့် လက်ဖက် ရည်ခွက်ကိုလည်း သူရိန်ကိုပေးသည်။ ဂရေစ်အယုအယကြောင့် သူရိန် တိတ်တခိုးကျိတ်၍ သက်မောရိုက်မိသွား၏။

“ဘာတွေ သက်ပြင်းချနေပြန်တာလဲ၊ ကိုသူရိန် ဂရေစ် မေးတာကို ဖြေဦးလေ”

“ဂရေစ်နဲ့ကိုယ်နဲ့ အနာဂတ်ရေးအတွက်တွေးပြီး ရင်မော နေတာပေါ့ကွယ်”

“ကိုသူရိန်က ဂရေစ်ကို မယုံလိုလား”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ အလိုလိုနေရင်း ကိုယ့်ဘဝ ကိုတွေးပြီး သိမိငယ်နေတာပါ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်က သာမန် စစ်သားလေးတစ်ယောက်လေ၊ ဂရေစ်တို့လို အဆင့်အတန်းမျိုးနဲ့ ဘယ် လိုမှနိုင်မယ့်လို့မရတဲ့ဘဝမို့ တွေးမိတိုင်း ကိုယ်ရင်မောနေရတယ် ဂရေစ်၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့အချစ်က အင်ဖားရောက်ရင် အဆုံးသတ် သွားလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် အလိုလိုသိနေသလိုပဲကွယ်၊ ကိုယ်တို့နှစ် ယောက်ရဲ့ကြားက ကွာဟမှုက အရမ်းအရမ်းကို ကျယ်လွန်းလှတယ်၊ ပင်လယ်ကြီးခြားမယ်၊ တောင်တန်းကြီးတွေလည်း ကာဆီးနေမယ်၊ ပြီးတော့...”

“တော်ပါတော့ ကိုသူရိန်ရယ်၊ ဂရေစ်နဲ့ကိုသူရိန်နဲ့ လက်ရှိ ဘဝအနေအထားအရ ကိုသူရိန်ယူဆသလို အဆုံးသတ် သွားနိုင်တယ် ဆိုတာ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်နိုင်ပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ ပြီးဆုံးသွားတဲ့ထိ ထာဝရခွဲခွာမှုမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ယာယီပဲဖြစ်မှာပါ။ ဒီစစ်ကြီး ဘယ်နည်းနဲ့မဆို မပြီးဘဲ တော့ မနေပါဘူး။ တစ်နေ့နေတော့ ပြီးကိုပြီးဆုံးသွားမှာပါ။ စစ်ကြီးကို ဂရေစ်တို့ ဗြိတိသျှတွေ ရုံးသည်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နိုင်သည်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဂရေစ် တို့နှစ်ယောက် ပြန်တွေ့နိုင်ပါတယ်”

“အဓိကကျတာတော့ ကံကြမ္မာပဲလေ၊ ဒီစစ်ကြီးအတွင်း တစ်ယောက်ယောက် သေမသွားဘူးဆိုရင် ဘုရားသခင်ကို တိုင်တည် ပြီး သစ္စာဆိုပါတယ်... ကိုသူရိန်ဆီကို ဂရေစ်မရောက်ရောက်အောင် ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်ကွယ်”

“ဪ... ဂရေစ်ရယ်”

အခန်း (၆)

သစ်ရိပ်ကြိုကြားမှ အရုဏ်ဦး၏ အလင်းတန်းများ တွန်းကန် ရုန်းထွက်လာ၏။ တစ်နေ့သစ်ခွဲပြန်ပြီ။ ညက အနောင်အယုက်ကင်းစွာ အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်လိုက်ရသဖြင့် အဖွဲ့သားအားလုံး လန်းဆန်းစွာ အိပ်ရာမှနိုးလာကြသည်။

လက်ဖက်ခြောက်နှပ်၏ ရနံ့သင်းသင်းက လှိုင်နေ၏။ ဂရေစ် တစ်ယောက် ဘယ်အချိန်အိပ်ရာက ထ၍ မနက်စာ လက်ဖက်ရည်နှင့် ပေါင်မုန့်မီးကင်အတွက် ပြင်ဆင်နေသည်မသိ။ တစ်ညလုံး ဖိုထားသည့် မီးဖိုကြီးဘေးမှာ တစ်ယောက်တည်း လက်မလည်။

သူရိန်က...

“ဝွတ်မောနင်းဂရေစ်... နိုးနေတာ ကြာပြီလား”

“မောနင်းဒါလင်၊ မကြာသေးဘူး။ ညက ကင်းစောင့်လို အိပ်ရေးပျက်နေတဲ့အဖွဲ့သားတွေနီးရင် အဆင်သင့်စားရအောင် ဂရေစ် နည်းနည်းစောစောထပြီး ပြင်ဆင်နေတာပါ။ ကဲ... ကိုယ်သူရိန်လည်း နီးရင်ထတော့၊ ဂရေစ်ကို ဝိုင်းကူညီပါဦး”

သူရိန် အိပ်ရာမှထသည်။ ရေဘူးထဲမှရေနှင့်ပင် ဖြစ်သလို မျက်နှာသစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဂရေစ်အနီးသွား၍ ကူညီသည်။

အဖွဲ့ဝင်အားလုံး အိပ်ရာမှနိုးချိန်တွင် မီးဖိုကြီးနားမှာ စုကြ သည်။ ဂရေစ်ထည့်ပေးသည့် လက်ဖက်ရည်နှင့် ပေါင်မုန့်မီးကင်ကို စားကြသည်။ စစ်မြေပြင်တွင် ဤသို့စားရသည့် နံနက်စာက နတ်သုခိ တမျှ အရသာရှိသည်ဟု အားလုံးယူဆကြသည်။

ဝယ်ဆင်က...

“ကျေးဇူးတင်တယ် ဂရေစ်၊ တကယ်ကောင်းတဲ့ မနက်စာပဲ၊ လန်ဒန်က အကောင်းဆုံးစားသောက်ဆိုင်ကြီးက မနက်စာတောင် ဒီလောက်ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟေ့... ငါ့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ကြည့်၊ တိုက်ပွဲကြားက ရိက္ခာထုပ်ကို မရရအောင်ယူလာလို့ မင်းတို့ ခုလိုစားကြရတာကွ... နော်”

ဆာဂျင်မေဆင်၏စကားကြောင့် အားလုံးပြီးမိကြ၏။ သူတို့ တပ်ဖွဲ့လေးက ညီညီညွတ်ညွတ်ရှိသည်။ တစည်းတလုံးရှိသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အသက်အပ်နှံ၍ တိုက်ပွဲဝင်နေသော စစ်သားများပီပီ မသေလိုနေရသေးသည့် အချိန်လေးမှာ အေးအတူ ပူအမျှဟူ၍ သဘောထားလျက် မျှဝေခံစားနေကြသည်ပင်။

ဂူအပြင်တွင် မိုးလင်းတော့မည်။ ဆာဂျင်မေဆင်က ထိုင်ရာမှ ထသည်။ သံခမောက်ကို ကောက်ဆောင်းသည်။ ဂူနံရံတွင် ထောင်ထားသော သေနတ်ကိုယူ၍ လွယ်သည်။ စစ်သုံးတောရင်းစားကို စားအိမ်မှထုတ်၍ လက်မှကိုင်သည်။

“ငါ အပြင်ကိုကြိုထွက်ပြီး နယ်မြေအခြေအနေကို လေ့လာလိုက်ဦးမယ်။ မင်းတို့ စားပြီးရင်ထွက်ခဲ့ကြ၊ မထွက်ခင် ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ်ပြန်စစ်ပါ။ မေ့ကျန်တာမျိုး မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ မီးဖိုနဲ့ စားကြွင်းစားကျန်တွေကိုလည်း မြေမြှုပ်သင့်တာမြှုပ်ပါ”

“အကုန်ခြေရာလက်ရာဖျောက်ပါ။ ရန်သူက တို့ကို ခြေရာကောက်ပြီး တို့နောက်လိုက်တိုက်တာမျိုး မခံရအောင် သဲလွန်စ လုံးဝချွန်ထားပါနဲ့၊ ကော်ပရာမင်း အဲဒီတာဝန်ကိုယူ”

“ကောင်းပြီးဆာဂျင်... ကျွန်တော်တာဝန်ယူပါတယ်”

ဆာဂျင်မေဆင်က ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် ဂူအပြင် ထွက်သွားသည်။ သူရိန်နှင့်အဖွဲ့သားများက တစ်ညတာ စခန်းချခဲ့သည့် ဂူအတွင်းပိုင်းကို ခြေစလက်စဖျောက်ကြသည်။

သူတို့အဖွဲ့ ဂူအပြင် ထွက်လာချိန်တွင် မိုးစင်စင်လင်းပြီ။ နယ်မြေထောက်လှမ်းရေးထွက်သွားသော ဆာဂျင်မေဆင်က ပြန်မရောက်သေးသဖြင့် သူရိန်က တပ်ဖွဲ့ဝင်များကို စောင့်ခိုင်းထားသည်။ မှန်းဆ၍လိုက်သွားလျှင် လွဲသွားမှာစိုး၍ ဖြစ်သည်။ သူ့ရာကိုယ့်ရာနှင့် မကြာသင့်ဘဲကြာနေမည်ကိုလည်း စိုးရသေးသည်။

ညက အမှောင်နှင့်မည်းမည်း သူတို့ သည်နေရာကို ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဘာရှိ၍ဘာရှိမှန်း မသိ။ ယခု မိုးစင်စင်လင်းသွားတော့မှ သူတို့ ညအိပ်ရပ်နားခဲ့သည့် ကျောက်ဂူကြီးနှင့်မနီးမဝေးတွင် တသွင်သွင်စီးနေသည့် စမ်းချောင်းကလေးကို တွေ့သည်။

စမ်းချောင်းကလေး၏ ကမ်းတွင် တောပန်းများ ရောင်စုံဖူးပွင့်နေ၏။ လေနှင့်အတူ မျောလွင့်နေသည့်တောပန်းရနံ့များဖြင့်လည်း သင်းယုံ့ကြိုင်လှိုင်နေသည်။

သူရိန်က သူ့ခါးမှရေဘူးကိုဖြုတ်၍ စမ်းချောင်းကလေးထဲမှ စမ်းရေကိုဖြည့်သည်။ အခြားရဲဘော်များလည်း သူရိန်နည်းတူ သူတို့ရေဘူးများကို ရေဖြည့်ကြသည်။

ဂရေစ်က သူရိန်အနီးမှာ လာ၍ထိုင်ရင်း စမ်းရေကို လက်ခုပ်နှင့်ခပ်၍ တစ်ကျိက်သောက်လိုက်သည်။ ဂရေစ်မျက်နှာလေးက လန်းဆန်းသွားသလိုပင်။

စမ်းရေက အေးမြသည်။ ကြည်လင်သည်။ ရေလွှာအောက်တွင် ကူးခတ်ဆော့ကစားနေသည့် ငါးကလေးတွေကိုပင် အတိုင်းသားမြင်ရ၏။ ရေအောက်ကြမ်းပြင်တွင် ဖွေးဖွေးဖြူနေသည့် ကျောက်စရစ်ခဲကလေးတွေကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ဂရေစ်က ကျောက်ခဲကလေးနှစ်ခဲကို ကောက်ယူသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ တင်းတင်းဆုပ်ပိုက်၍ သူရိန်မျက်နှာအနီးမှာ လက်ဝါးကို ဖြန့်ပြသည်။ ဖွေးဖွေးဖြူနေသည့် ကျောက်စရစ်ခဲကလေးတွေက ဖြူဝင်းနုစိုနေသည့် ဂရေစ်လက်ဝါးပြင်ပေါ်မှာ ပို၍ကျက်သရေ ရှိနေ

သည်။ ကလေးတစ်ယောက်လိုပင် သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပျော်ရွှင်နေဟန်ရှိသည်။ ဂရစ်ကို သူရိန်က ရွှန်းရွှန်းစားစားကြည့်လျက်...

“ကျောက်စရစ်ခဲလေးတွေကို ဂရစ်က သဘောကျလို့လား။”

“ဟုတ်တယ် ကိုသူရိန်၊ သူတို့ရဲ့ဝါဒက ဖြူစင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မပျော့ညံ့ဘူး။ မာကျောတယ်။ ကျစ်လျစ်သိပ်သည်းတယ်။ ကုန်းပေါ်မှာပဲ နေနေ၊ ရေအောက်မှာပဲနေနေ ရာသီဥတုဒဏ်ခံနိုင်လောကခံကို ကြံကြံခံနိုင်စွမ်းရှိတယ်။”

ဂရစ်က အားတက်သရော ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။ တောကြီးမျက်မည်းအလယ်မှ မထင်မရှားစီးဆင်းနေသည့် စမ်းချောင်းကလေးထဲမှာ အဖိုးမတန်သည့် သာမန်ကျောက်စရစ်ခဲကလေးတွေကို ဂရစ်က လေးနက်စွာ အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုနေသည်ကို သူရိန် အံ့အံ့သြသြဖြစ်သည်။ ဂရစ်စကားတွေက ဒဿနဆန်နေသလိုပင်။ ဂရစ်က သူ့စကားကို ဆက်ပြန်သည်။

“လူဆိုတာကတော့ ဒီကျောက်ခဲကလေးတွေလို မဟုတ်ဘူးကိုသူရိန်”

“အင်း”

သူရိန်က ဂရစ်ပြောချင်သည်ကို ပြောအားရှိရန် ထောက်ခံပေးလိုက်သည်။

ဂရစ်က...

“လူသားတွေက အသွေးအသားနဲ့ အသက်ဝိညာဉ်နဲ့ ဖြစ်တည်နေတဲ့အတွက် ရာသီဥတုအေးရင် လူခန္ဓာကိုယ် အေးမယ်၊ ပူရင်လည်း ပူမှာပဲ။ ကြေကွဲစရာရှိရင် ကြေကွဲမယ်၊ ပျော်ရွှင်မယ်၊ အဲဒီလို လောကရဲ့ဒဏ်ကို ခံစားကြရတယ် မဟုတ်လား... ကိုသူရိန်”

“ဟုတ်တယ်လေ ဂရစ်”

“ဂရစ်နဲ့ ကိုသူရိန်ဟာ လူသားတွေဖြစ်ပေမယ့် ဟောဒီကျောက်စရစ်ခဲကလေးတွေလိုပဲ ဘဝကိုကြံကြံခိုင်ခိုင်ရင်ဆိုင်ဖို့ ကြီးစားကြမယ်လို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီး ဒီကျောက်စရစ်ခဲကလေးနှစ်လုံးကို

အမှတ်တရ တစ်ယောက်တစ်ခဲစီ ယူသွားကြရအောင် ဘယ်နှယ်လဲ ကိုသူရိန်”

“ကောင်းပါတယ် ဂရစ်”

သူရိန်က ဂရစ်စိတ်ကူးကို သဘောကျသွားသည်။ ခေါင်းကို ညင်ညင်သာသာညိတ်၏။ ကြည့်ကြည့်နူးနူးလည်း ပြုံးမိသည်။

ဂရစ်က လက်ထဲမှ ကျောက်ခဲလေးတစ်လုံး သူရိန်ကိုပေးသည်။ ကျန်သည့် ကျောက်ခဲကလေးကို သူယူသည်။

သူနှုတ်မှလည်း...

“အခု ကိုသူရိန်ကို ဂရစ်ပေးလိုက်တဲ့ ကျောက်ခဲကလေးဟာ ဂရစ်ရဲ့ကိုယ်ပွားပါ ကိုသူရိန်၊ ဂရစ်ကို မမေ့နိုင်သေးသမျှ ဒီကျောက်ခဲကလေးကို ကိုယ်နဲ့မကွာ အမှတ်တရ သိမ်းထားပေးပါကိုသူရိန်”

“စိတ်ချပါ ဂရစ်ရယ်၊ ကိုယ် အမြဲသိမ်းထားပါ့မယ်”

ဂရစ်က သူရိန်ကိုကြည့်၍ ကြည်နူးစွာပြုံးသည်။ စမ်းရေစီးသံနှင့် ငှက်ကလေးတွေဆီမှ တေးဆိုသံမှအပ ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ်နေဆဲ။ ထိုအချိန်မှာပင် မနီးမဝေးမှ သူတို့ဆီ ဦးတည်လာသည့် တောတိုးသံကို ကြားရသည်။

“ဆာဂျင်ပြန်လာတာ ထင်တယ်ဟေ့”

သူရိန်က အသံလာရာဆီ လှမ်းကြည့်နေသော်လည်း သူ့လက်က သေနတ်ပေါ်မှာအသင့်။ အကယ်၍ ရန်သူဖြစ်ခဲ့လျှင် ကိုယ်က လက်ဦးမူယူရမည်ပင် မဟုတ်ပါလား။

မြင်ကွင်းမှာ ဆာဂျင်မေဆင်၏ရုပ်လွှာက ပေါ်လာသည်။ အဖွဲ့သားတွေ စခန်းချလားရာဆီ ဦးတည်၍ သုတ်သုတ် ပြန်လျှောက်လာခြင်းဖြစ်၏။ သူတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေနှင့်ရွှဲနစ်နေသော်လည်း သူ့ရုပ်လွှာက ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဟန် မပြု။

သူသည် အကြမ်းပတမ်းမခံနိုင်သူဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည်။ စစ်ထဲမဝင်မီက သူသည် ကျောက်မီးသွေးတွင်းအလုပ်သမား ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ မြေအောက်မှာပင် အချိန်ကုန်ရသည်ဟု တစ်ခါက သူပြောဖူးသည်။ ဆင်းရဲလည်း အလွန်ဆင်းရဲသည်။ ဘဝကို စိတ်အနာကြီးနာခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကတော့ ဇနီးသည်က သားသမီး နှစ်ယောက်နှင့် သူ့ကိုပစ်ထားခဲ့လျက် နောက်တစ်ယောက်နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဇနီးသည်ကို ခိုးပြေးသွားသူက မေဆင်အလုပ်လုပ်သည့် ကျောက်မီးသွေးတွင်းမှ အစုရှယ်ရာ အများဆုံးပိုင်ဆိုင်သူ သူဌေးသာ။ ငွေမက်သည်မိန်းမက ငွေမရှာနိုင်သည့် သူ့ကို ပစ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သဖြင့် အခဲမကျေဖြစ်ခဲ့ရသည်ဟု သူကဆို၏။

ဒါက သူ့အပြော။

သူ့ဇနီးဘက်ကကြည့်လျှင် တစ်ဖက်သက်ဆန်ခြင်း၊ ငွတ်တ ငွတ်နိုင်ခြင်း၊ အနိုင်ကျင့်ခံရခြင်းဒေသ် မခံနိုင်၍ ရုန်းကန်ထွက်သွား သည်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်သူကတော့ ဇနီးသည်ကို မကျေမနပ်နှင့် သားနှင့်သမီးကို မိဘများထံအပ်ကာ သေနတ်တစ်လက် ကို ဝှက်ယူပြီးလျှင် အင်္ဂလန်တစ်နိုင်ငံလုံး ဇနီးပျောက်ကိုရှာခဲ့သည်။

သစ္စာမဲ့သည့် ဇနီးကိုတွေ့လျှင် တွေ့သည့်နေရာမှာပင် ကိစ္စ တုံးအောင်စီရင်မည်ဟုလည်း စိတ်ကို ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

သို့ရာတွင် ပုန်းသူက အပုန်းကောင်း၍လား၊ ရှာသူက ညံ့လို လား မသိ... မြေလှန်ရှာသော်လည်း မတွေ့ခဲ့။ ထို့ကြောင့်ပင် စိတ် ညစ်ညစ်နှင့်သူ စစ်ထဲဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ ဘဝပျက်ခဲ့ရသည်မှာ ငွေကြောင့်ဖြစ်သည်။ ငွေရမည်ဆို လျှင် ဘာမဆိုလုပ်ရန် ဝန်မလေးမှန်း သူရိန်က သူ့အကြောင်း ကောင်း ကောင်းသိထားသည်မို့ ဂရုစိုက် ကို သူနှင့်အရောမဝင်ရန်ပင် သူရိန် သတိပေးထားရသည်။ ဂရုစိုက်အဘိုးအဘွားတွေက အင်္ဂလန်တွင် မီလျံနာတွေဟု သူရိန်ကသိထားသဖြင့် စိုးရိမ်မိခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲဟေ့... မင်းတို့အဆင်သင့်ပဲလား”

“ဟုတ်တယ်ဆာဂျင်... အဆင်သင့်ပဲဗျ”

“အေး... ငါ ဒီပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်လည်ထောက်လှမ်း ကြည့်ခဲ့တာကတော့ ရန်သူအရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ခဲ့ဘူး။ အေးအေး ချမ်းချမ်းပါပဲ။ ကဲ... တို့ အနောက်မြောက်ကိုပဲ ဦးတည်ပြီး သွားကြ မယ်ကွာ။ ဟေ့ ဘိတ်(ခ)... မင်း ပွိုင့်ထွက်”

“ရက်စိဆား”

စမ်းချောင်းကလေးကို ဖြတ်ကျော်လိုက်သည်။ အနောက် မြောက်အရပ်သို့ဦးတည်၍ စစ်ပုံစံအတိုင်း တန်းစီလျက် အသင့်အနေ ဖြင့် ခရီးနှင့်ကြသည်။ တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေက စစ်သားပီပီ ခြေလှမ်းသွက် သဖြင့် ပြတ်ကျန်ခဲ့သောဂရေ့စ်ကို သူရိန်က စောင့်ခေါ်သည်။

တောက နေပျောက်မထိုးအောင်ပင် သစ်ကြီးဝါးကြီးများနှင့် အုပ်ဆိုင်နေ၏။ မျောက်ဒေသံများလည်း ဆူညံနေသည်။ မျောက် တွေက သူတို့ကျက်စားရာတောအတွင်း ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာသော လူသားများကိုတွေ့သဖြင့် သစ်ပင်တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ခုန်ကူး၍ အလန် လန်အဖျပ်ဖျပ် ပြေးကြသည်။

တောကြီးက ရုတ်တရက် မှောင်သွားသည်။ လေကြမ်းကြမ်း တစ်ချက် တိုးတေ့တိုက်ခတ်လိုက်သဖြင့် သစ်ပင်တွေ ယိမ်းထိုးလှုပ်ယမ်း သွား၏။ မိုးငွေ့ရောသည့် လေက အေးစိမ့်နေသည်။

“ဒိန်း... ဂျိမ်း...”

ဟူသော မိုးကြိုးပစ်သံကြီးကိုလည်း သည်းတုန်ရင်တုန် ကြား လိုက်ရသည်။ လျှပ်စီးတွေ တဖြန့်ဖြန့်လက်နေသည်။ မိုးသည်းကြီး ရွာချ၏။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ခရီးဆက်လို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး ဆာဂျင်၊ တပ်ဖွဲ့ကို ခဏအနားပေးပြီး မိုးခိုခိုင်းထားမှဖြစ်မယ်”

သူရိန်စကားကြောင့် ဆာဂျင်မေဆင် ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်သွား သည်။ သူ့ကိုဆရာလုပ်သည်ဟု ထင်သွားပုံရသည်။ ကျွဲပြီးတိုနေသည့် အကြည့်နှင့် တပ်ဖွဲ့ဝင်များကို တစ်ယောက်ချင်း လိုက်ကြည့်၏။ အာလုံး မျက်လုံးတွေထဲမှာလည်း မိုးခိုရန်ဆန္ဒ၏ အရိပ်အယောင်တွေကို သူ

မြိုင်ရသည်။ သို့သော် သူက အများဆန္ဒကို အလေးအနက်ထား၍ လိုက်နာမည်သူမဟုတ်။ သူထင်ရာ လုပ်တတ်သူပီပီ . . .

“ဟေ့ . . . ဒီမှာမင်းတို့ဟာ စစ်သားတွေကွ၊ မိုးရွာတယ်၊ နေပူတယ်လို့ ရှောင်နေလို့မရဘူး။ ခရီးပေါက်အောင် ဆက်လျှောက်ရမှာပဲ။ သွားကြစမ်းကွာ မြန်မြန်”

ဆာဂျင်မေဆင်၏ အပြုအမူကြောင့် သူရိန် စိတ်ကသိက အောက်ဖြစ်သွားသည်။ မေဆင်ဆိုသည့်လူက လူ့စွစာ။ စဉ်းစားဉာဏ် သိပ်ရှိသူမဟုတ်။ ထင်ရာစွတ်လုပ်တတ်သည့်အကျင့်က သူ့ဝင်္ဂီ၊ သူ့ စရိုက်လိုပင် ဖြစ်နေသည်။

ခုပင် ကြည့် . . . ယောက်ျားကြီးများဖြစ်သော စစ်သားများအဖို့ ခံနိုင်ရည်ရှိသော်လည်း မိန်းမသားဖြစ်သော ဂရေစ်အတွက်မူ ဖောက်ပြန်နေသော ရာသီဥတု၏ ဆိုးရွားမှုဒဏ်ကိုအလူးလူး အလဲလဲ ခံနေရ ရှာ၏။ ဂရေစ်တစ်ယောက် ခိုက်ခိုက်တုန်၍ပင် နေရာပြီ။

စစ်မြေပြင်တွင် အထက်လူကြီး၏အမိန့်ကို မနာခံလိုလည်း မဖြစ်။ အမှားနှင့်အမှန်ကို ဝေဖန်ပိုင်းခြားနေရန် အချိန်ကမရ။ ဗြိတိသျှလူမျိုးများကျင့်သုံးသည့် ကြိုးနီစနစ်သည် ဗြိတိသျှစစ်တပ် ထဲတွင်လည်း နက်ရှိုင်းစွာ အမြစ်တွယ်နေသည်။ အထက်ကချမှတ်သည့် မည်သည့်အမိန့်မျိုးမဆို စောဒကတက်ခွင့်မရှိ။ တစ်သွေး တစ်သံ တစ်မိန့်ကိုသာ နာခံကြရသည်။

ဂရေစ်ပခုံးလေးကို တယုတယဖက်၍ နှစ်သိမ့်ရင်း တွဲခေါ်ခဲ့သည်ကို ဆာဂျင်မေဆင်က မနှစ်မြို့စွာ နှာခေါင်းရှုံ့သည်။

မိုးက သည်းသည်ထက်သည်းနေဆဲ။ လေကလည်း ပို၍ ပို၍ ထန်မြဲပင်။ တစ်တောလုံး တချိုးချိုးတဝေါဝေါအသံများဖြင့် ညနေ၏။ လေကြမ်းဒဏ်ကြောင့် တစ်တောလုံးရှိသစ်ပင်များသည် ဆန့်ကျင်ထားသော မကောင်းဆိုးဝါးလက်ကြီးများကဲ့သို့ တယိမ်းယိမ်းတရမ်းရမ်း ဖြစ်နေ၏။ အမြစ်မခိုင်သည့်သစ်ပင်များ လဲပြိုကျသည်။ တပ်ဖွဲ့ဝင်များ အဖို့ အန္တရာယ်ကြားမှ လမ်းလျှောက်နေကြရသည်ပင်။

ကွေ့ကောက်နေသော စမ်းချောင်းလေးကို ဒုတိယအကြိမ် ဖြတ်ရန် ရောက်လာပြန်၏။ စောစောက တငြိမ်ငြိမ်စီးဆင်းခဲ့ပြီး ယခုတော့ မာန်ဟုန်ပြင်းသည့် တောင်ကျချောင်းတစ်ခုမဟာ ကြမ်းတမ်းစွာ စီးဆင်းနေ၏။ ကြည်လင်စိမ်းပြနေသော စမ်းချောင်းသည် သစ်ရွက်ကြွေများ၊ အမှိုက်သရိုက်များဖြင့် မသန့်ရှင်းတော့။

တပ်ဖွဲ့ဝင်အားလုံး စမ်းချောင်းကလေး၏ကမ်းနဖူးတွင် ရပ်တန့်၍ ဆာဂျင်မေဆင်အမိန့်ကို စောင့်သည်။

မနက်ထွက်လာခဲ့သည်မှ သည်အထိ သုံးမိုင်ခန့်သာ ခရီးပေါက်သေးသည်။ သူရိန်က သည်နေရာတွင် မည်သည့်ထင်မြင်ချက်မှ မပေး။ ဆာဂျင်မေဆင်နှင့်လည်း သူက ထိပ်တိုက်မဖြစ်ချင်တော့သဖြင့် ငြိမ်နေလိုက်သည်။ အထီးကျန်ဖြစ်သွားသော ဆာဂျင်မေဆင် တစ်ယောက် အားမတန်၍ မာန်လျှော့လိုက်ဟန်ဖြင့် . . .

“ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဆက်သွားလို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ စခန်းချဖို့ အဆင်ပြေတဲ့နေရာရှာပြီး နားကြ”

အခန်း (၇)

မိုးနံ့သင်းသည် နံနက်ခင်းဖြစ်သည်။ မနေ့က တစ်နေ့လုံးနှင့် ညက တစ်ညလုံးရွာခဲ့သည့် မိုးသည် သည်မနက်ကျမှသာ လုံးလုံးစဲ သွားခဲ့သည်။ တောတစ်တောလုံး မိုးရေနှင့် ဆေးကြောခံလိုက်ရသဖြင့် ရှင်းသန့်နေ၏။

တောတစ်ခွင်လုံးလည်း မြေသင်းနံ့သင်းနေ၏။ အရှေ့ဘက်မှ တွန်းကန်ရုန်းထွက်လာသည့် နေနေနသည် မိုးရေဖြင့်တွဲခိုနေသည့် သစ်ရွက်ပေါ်မှ မိုးရေစက်များကို တလက်လက်တောက်နေစေသည်။

သူရိန်တို့အဖွဲ့ ညက မိုးခိုရင်းအိပ်ခဲ့သော ကျောက်ကလပ်ကြီး၏ဝန်းကျင်ကို သဲလွန်စမကျန်အောင် ရှင်းလင်းကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် နယ်မြေအခြေအနေကို ထောက်လှမ်းရန် တာဝန်ပေးလိုက်သော ဝပ်ဆင် အပြေးအလွှားရောက်လာသည်။

- “ဆာဂျင်...ဆာဂျင်”
- “ဘာလဲကွ...ဘာထူးလို့လဲ”
- “ရှေ့စစ်ပိုင်လောက်မှာ ဗြဟ္မာင်းတစ်ခုနဲ့ရွာတစ်ရွာ တွေတယ်”
- “ရန်သူအခြေအနေကော ဘယ်လိုလဲ”
- “ရန်သူအရိပ်အယောင်တော့ မမြင်ခဲ့ဘူး ဆာဂျင်”
- “ရွာသားတွေကောကွ”
- “တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရဘူး။ ကျွန်တော်ရောက်တာ စော သွန်းလို့ ရွာသားတွေ မနိုးကြသေးတာလားတော့ မသိဘူး ဆာဂျင်”
- “ရပ်နေရာမှ သူရိန် ရှေ့တိုးလိုက်သည်။ ဆာဂျင်မေဆင်က

သူရိန်ကို တစ်ချက်စောင်းထဲကြည့်၏။ ပြောစရာရှိတာပြော ဟူသော သဘောဖြင့်လည်း ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြသည်။

“ရွာကို ရှောင်ကွင်းသွားရင် ကောင်းမယ်ဆာဂျင်၊ ရွာသား တွေက ကျွန်တော်တို့ကိုတွေ့ရင် ရန်သူ့ဆီ သတင်းပေါက်သွားနိုင်တယ်”

ဆာဂျင်မေဆင်က ခေါင်းကို သွက်သွက်ယမ်းခါသည်။ ပန်းမှာ လွယ်ထားသည့် သေနတ်ကိုလည်း ဖြုတ်လိုက်သည်။ ကျည်ထိုးသည်။ မောင်းတင်သည်။ အသင့်အနေအထားအဆင့်အထိ ချက်ချင်းပြင်ဆင် လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ပြီးတော့ သူရိန်ကို စွေ၍ကြည့်သည်။ နှုတ်ခမ်းအစုံ တွန့်ရုံမျှ မထေ့တထေ့ပြုံးရင်းမှ အထင်သေးသံဖြင့်ပြောသည်။

“ကြောက်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ရွာရှိရင် စားစရာရှိနိုင်တယ်၊ ကြက်ကလေး၊ ဝက်ကလေး ရရင်ရနိုင်တယ်မဟုတ်လား။ အသား လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်မစားရတာ ကြာပြီလေကွာ၊ ပြီးတော့လည်း ရန်သူ့သတင်းကိုလည်း ထောက်လှမ်းကြတာပေါ့”

“ဟေ့ ဝပ်ဆင်...မင်းပဲ ပျိုင့်တာဝန်ဆက်ယူပြီး လမ်းပြဟေ့၊ ထွက်ကြမယ်”

ညအိပ်ရပ်နားခဲ့ကြသည့် ကျောက်ကလပ်ကြီးကို ကျောခိုင်းခဲ့ ကြသည်။ လမ်းပြအဖြစ် ရှေ့မှသွားနေသူ ဝပ်ဆင်၏နောက်သို့ သုတ် သုတ်လှမ်း၍ လိုက်ခဲ့၏။

နေပြောက်မထိုးအောင် သစ်ပင်ဝါးပင်များထူထပ်သော တော ကြီးက တစ်စစ သစ်ပင်ကျဲပါးလာသည်။ လမ်းဟူ၍ မယ်မယ်ရရ မရှိသော အနေအထားမှ လူသွားလမ်းမြွှာကလေးတွေကို သိသိသာသာ မြင်ရသည်။

လူသူနှင့်နီးလာပြီဟု ယူဆရတော့၏။ တပ်ဖွဲ့ဝင်အားလုံး ပို၍ သတိထားရသည်။ အချိန်မရွေး ရန်သူအတိုက်ခံရနိုင်သည်။ ဝပ်ဆင် တွေခဲ့သည့် ရွာသည် မြန်မာရွာလော၊ အိန္ဒိယအခြမ်းဘက်မှ ရွာလော ဆိုသည်ကို မခွဲခြားနိုင်သေး။

လမ်းပြဝပ်ဆင်က လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း ရှေ့မှ သွား၍

လမ်းပြ၏။ တောအဆုံးသတ်သွားချိန်တွင် ရွာနှင့်တောစပ်ကြား၌ မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကြီး စည်းခြားနေသလိုပင် . . .။

လွင်ပြင်ကြီး၏တစ်ဖက်တွင် အမှန်ပင် ရွာလေးတစ်ရွာကို မြင်ရသည်။ အားလုံး အကာအကွယ်ယူ၍ ရွာကလေးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။

လူသူမနီးတော့သည့် တောကြီးထဲမှာ လမ်းရှာရင်း ရက်ပေါင်းများစွာလှည့်လည်သွားလာနေရာမှ လူသူရှိသည့်ရွာကလေးကို မြင်ရသဖြင့် တပ်ဖွဲ့ဝင်များ အားတက်လာကြသည်။

ဆာဂျင်မေဆင်က စစ်သုံးအဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းကြီးနှင့် ရွာကလေးကို အသေးစိတ်လေ့လာသည်။ မကျေမနပ်နှင့် ကြည့်နေသည့် မှန်ပြောင်းကို သူရိန်ကို လှမ်းပေးသည်။

“မင်းကြည့်စမ်းပါဦး ကော်ပရာ၊ ငါ လူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ဘူးကွ၊ မသင်္ကာစရာပဲ”

သူရိန်က ဆာဂျင်မေဆင်ပေးသည့် အဝေးကြည့်စစ်သုံး မှန်ပြောင်းကြီးကို ယူ၍ ရွာကလေးကိုကြည့်လိုက်သည်။ အိမ်ကလေးတွေ ဟိုတစ်ခု သည်တစ်ခု မြင်ရသည်မှအပ လူသူအရိပ်အယောင်မတွေ့။

ပို၍ မသင်္ကာစရာကောင်းသည်က အိမ်ကလေးများ၏ မီးဖိုဆောင်မှ ချက်ပြုတ်သည့် မီးခိုးမီးငွေ့ကိုပင် မမြင်ရပေ။ ပကတိ လူသူမရှိသော ခြောက်ကပ်နေသည့်ရွာပျက်တစ်ခုဟု ယူဆစရာပင်။

“ဘာထူးလဲကွ ကော်ပရာ”

“လူသူအရိပ်အယောင် မမြင်ရဘူး ဆာဂျင်၊ ရွာသူရွာသားတွေ ရွာကိုစွန့်ပစ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားကြပြီလို့ ထင်တယ်ဗျ”

“အေး... အဲဒီလိုလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ရန်သူက တို့ကို မျက်စိလှည့်စားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်နော်၊ သတိတော့ထားရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ် ဆာဂျင်”

ရွာ၏အခြေအနေက မသင်္ကာစရာကောင်းနေသည်။ သူတို့ရောက်နေသည့် တောစပ်နှင့် ရွာကြားတွင် စားကျက်မြေ ကွင်းပြင်

ကြီးတစ်ခုခြားထားသဖြင့် သတ်ကွင်းကြီးလို ဖြစ်နေသည်။

ရွာထဲတွင် ရန်သူရှိနေမည်ဆိုပါက သူတို့ကို ကောင်းကောင်းကြီး ဒုက္ခပေးနိုင်မည်ဟု ဆာဂျင်မေဆင်ကော ကော်ပရာသူရိန်ပါ သဘောပေါက်ထားသည်။

မြင်မြင်ထင်ထင် ရွာထဲသို့ ဝင်သင့်မဝင်သင့် စဉ်းစားရတော့၏။ အန္တရာယ်ကိုရှောင်၍ ညအမှောင်ကို စောင့်ဝင်ရန်လည်း အချိန်မပေးနိုင်။ သူတို့အဖို့ ဆုံးဖြတ်ရန်ခက်ခဲသည့် အကျပ်အတည်းဖြစ်၏။

ဆာဂျင်မေဆင်က ရွာကလေးကို စိန်းစိန်းကြည့်နေသည်။ သူရိန်က ရွာကို ကွင်းရှောင်သွားစေချင်သည်။ ရွာထဲဝင်သဖြင့် ရရှိမည့် အကျိုးအမြတ်ထက် ရန်သူထောင်ချောက်ထဲဝင်ပြီးသွားလျှင် ပေးဆပ်ရမည့်တန်ဖိုးက မတွေးဝံ့စရာဖြစ်၏။

သို့သော် သည်တပ်ဖွဲ့တွင် သူက အဓိကဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်သူ မဟုတ်။ သူ့အထက်က ဆာဂျင်မေဆင်၏သဘောထားအတိုင်းသာ သူက လိုက်နာရမည့်လူ။

ဆာဂျင်မေဆင်က တပ်ဖွဲ့ဝင်များကိုတစ်ယောက်စီ ကြည့်သည်။ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုလည်း ပြတ်ပြတ်ပင်ပြောသည်။

“ရွာထဲကို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခပ်ခွာခွာနေရာယူပြီး ဝင်မယ်၊ ရန်သူအတိုက်ခံရရင်လည်း အစွမ်းကုန် ပြန်လည်ခုခံပြီး ဖောက်ထွက်မယ်၊ တိုက်ရင်းခိုက်ရင်း မင်းတို့ သတိထားရမှာကတော့ ရန်သူ့အင်အား ဘယ်နှယောက်ရှိလဲ၊ ဘာလက်နက်တွေသုံးလဲဆိုတာပဲ . . .။

ရန်သူ့အင်အားများလို့ တို့ဆုတ်ရပြီဆိုရင် အနောက်မြောက်အရပ်ကို ဦးတည်ပြီးဆုတ်ပါ။ ဒီရွာဟာ အိန္ဒိယနယ်စပ်နဲ့ သိပ်မဝေးဘူးလို့ ယူဆရတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် အိန္ဒိယအခြမ်းဘက်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ တို့ အင်ဖားကိုရောက်ရင် တို့ အခုယူသွားမယ့်သတင်းဟာ တို့မြတ်သူ့တပ်အတွက် အထောက်အကူဖြစ်နိုင်တဲ့သတင်းဖြစ်နိုင်

တယ်၊ ကဲ...ဘာပေးစရာရှိလဲ”

“မရှိပါဘူး”

“ဟိုကောင်မလေး ဂရစ်”

ဆာဂျင်မေဆင်က ဂရစ်ကိုလှမ်းကြည့်သည်။ ဂရစ်ကလည်း မေဆင်ကိုပြန်ကြည့်၏။

“မင်းက နောက်ကလိုက်ပါ။ အရေးအကြောင်းဆိုရင် ကိုယ်လွတ်ရန်ပြီးသာ ပြေး...ဟုတ်ပြီလား”

ဂရစ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ပြီးတော့ သူရိန်လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ သူ ဘယ်တော့မှ သူရိန်ကိုထားခဲ့ပြီး ကိုယ်လွတ်ရန်မပြေးဘူးဟူသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။

သူရိန်ကလည်း ဂရစ်ရင်ထဲမှ ပြောချင်သည့်စကားကို သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကိုတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြလိုက်တော့မှပင် ဂရစ် ကျေနပ်သွားသည်။

“ကဲ ဟေ့...ဘာပြောစရာရှိသေးလဲ”

“မရှိတော့ပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် ချီတက်မယ်ဟေ့”

တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်ဆယ်ပေခန့်ခြား၍ ရွာကို ဦးတည်ချီတက်ခဲ့သည်။ ရွာနှင့်ပို၍နီးလေလေ တုန်လှုပ်စရာကောင်းအောင်ပင် တိတ်ဆိတ်လေဖြစ်၏။ ခွေးတစ်ကောင်မှပင် ဟောင်းဖော်မရ။ အသံဆို၍ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်၏ မြည်ကြွေးသံလည်း မကြားရသဖြင့်ပို၍ပင် ချောက်ချားစရာကောင်းလာသည်။

ဂရစ်က သူရိန်နောက်မှ ကပ်၍လိုက်လာခဲ့၏။ ရွာမြေကို ကပ်မိသည်။ ရွာစည်းရိုးကို အကာအကွယ်ယူ၍ ရွာအတွင်း လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ ရွာထဲတွင် ရွာသားတစ်ဦးတစ်ယောက်မှပင် မမြင်ရသလို ရန်သူအရိပ်အခြည်ကိုလည်း မတွေ့ရ။

တပ်ဖွဲ့ဝင်များ ရဲရဲတင်းတင်းဖြစ်သွားသည်။ ရွာအတွင်း သတိနှင့် လှမ်းဝင်ကြသည်။ ဆာဂျင်မေဆင်နှင့် ကော်ပရာသူရိန်က ရွာဝင်

လမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြ၏။ ရဲဘော်တွေက အိမ်ကြိုအိမ်ကြားမကျန်တစ်ခြံဝင်တစ်ခြံထွက် ဝင်၍ရှင်းသည်။

မှန်သည်...။

ရွာသားများရွာကို စွန့်ခွာထွက်ပြေးကြပြီဖြစ်၏။ ရန်သူဖက်ဆစ်များသည် သူတို့အရင် ရွာကလေးကိုရောက်ရှိခဲ့လျက် ရွာသူရွာသားများကို မည်သို့သောဒုက္ခ ပေးသွားသည်မသိ။ ရွာကိုစွန့်ခွာထွက်ပြေးသည်အထိ ဖြစ်ကြရရာ၏။

တပ်ဖွဲ့ဝင်များက ရွာထဲတွင် စားစရာတွေလိုတွေ့ငြား ရှာကြသည်။ မတွေ့...။ အားလုံး စိတ်ပျက်သွားသည်။ ကိုယ်စီ သက်မောရိုက်ကြ၏။

သည်တော့လည်း အကြောင်းမထူးသည့်အတူတူ ရွာထဲမှာ ကြာကြာနေခြင်းသည် အန္တရာယ်ကို ဖိတ်ခေါ်သကဲ့သို့ ဖြစ်မည်ကိုစိုးသည်။

တပ်ဖွဲ့ကို အမြန်စုစည်းလိုက်၏။ ရွာအနောက်ဘက်သို့ ဦးတည်၍ထွက်လာခဲ့သည်။ ရွာနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်း အနောက်စူးစူးတွင် မြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် အသက်ရှူမှားမတတ် ဖြစ်သွားကြသည်။

လှမ်းလက်စခြေလှမ်းတွေ ဒေဝီလီလိုရပ်တန့်သွား၏။ အားလုံး၏ မျက်လုံးတွေက မျက်တောင်ခတ်ဖို့ပင် သတိမရနိုင်ပါတော့။

သူတို့ငေးမောကြည့်နေသည့်က စိမ်းစိမ်းလန်းလန်း သစ်ပင်အုပ်အုပ်ကြားမှ တစ်ဝက်တစ်ပျက် မြင်နေရသည့် ရှေးဟောင်းမြို့ဖြစ်သည်။ မြို့ရိုးပျက်များနှင့် အဆောက်အအုံပျက်များအလယ်တွင် ရှေးဟောင်းအုတ်များနှင့် ဗိသုကာလက်ရာမြောက်စွာ တည်ဆောက်ထားသည့် ဟိန္ဒူဘုရားကျောင်းလိုလို အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုကိုလည်း မြင်နေရသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်ရခြင်းဖြစ်သော်လည်း အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု၏ ခန့်ထည်မှသည် လက်ရာပြောက်လွန်းနေ၏။

တစ်ခေတ်တစ်ခါက သည်ရွာပျက်နှင့် သည်မြို့ဟောင်းသည် ကြက်ပျံမကျ စည်ကားမည့်နေရာဖြစ်လိမ့်မည်ဟုပင် ခန့်မှန်းရ၏။

မည်သူမှ တုတ်တုတ်မလှုပ်မိအောင် ငေးမောနေရာမှ သတိ ဝင်လာသည့် ဆာဂျင်မေဆင်က . . .

“ကဲဟေ့ . . . အဲဒီမြို့ဟောင်းထဲကို အခြေအနေသွားကြည့် ရအောင်၊ လာ . . . ကော်ပရာ”

သူရိန် ရင်ထဲမှာ လေးလံနေသလိုပင် မြို့ဟောင်းထဲကို သူ မဝင်ချင်။ အမြဲသွက်လက်ဖျတ်လတ်နေသည့် ခန္ဓာကိုယ်က ခြေ လက်တွေကို မသယ်ချင်သလိုဖြစ်နေ၏။

သူရိန်က အနီးမှာရပ်နေသော ဂရစ်ကို စောင်းဝဲကြည့်လိုက် သည်။

ဂရစ်တို့လို ဥရောပတိုက်သားတွေကမူ စူးစမ်းလိုစိတ် ရှိတတ်သည်မို့လည်း ဂရစ်ဝင်ကြည့်ချင်သည့် ဆန္ဒရှိလျှင် ဆာဂျင် မေဆင်နှင့် လိုက်သွားခွင့်ပြုလိုက်မည်ဟုလည်း သူကတွေးသည်။

“ကျွန်တော် အထဲကို မလိုက်တော့ဘူး ဆာဂျင် . . . ခင်ဗျား သွားပါ။ ဂရစ်လိုက်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ခေါ်သွားပေးပါ ဆာဂျင်”

“အို . . . ဂရစ်လည်း မဝင်ချင်ဘူး။ ကိုသူရိန်နဲ့ပဲ ဒီမှာ စောင့်နေရစ်မယ်”

အမြဲစိတ်တူကိုယ်တူ ရှိနေတတ်သည့် ဂရစ်က သည်တစ်ခါ တွင်လည်း သူရိန်နှင့် တစ်သဘောတည်းပင်။

ဆာဂျင်မေဆင်က လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။ ရုတ်တ ရက် သူ့မျက်လုံးတွေကလည်း မီးဝင်းဝင်းတောက်လာ၏။ အံ့ကိုပင် ကြိတ်လိုက်သေးသည်။

“ဟေ့ . . . ရန်သူရှိနေရင် မင်းတို့ကို မြင်သွားမှာပေါ့ကွ၊ စကားမရှည်နဲ့ကွာ . . . ငါက လာဆိုရင်လာ၊ ငါ့ကို စိတ်တိုအောင် မလှုပ်နဲ့”

ဆာဂျင်မေဆင်က ရေမှခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် လှမ်းထွက်

သွားသည်။ ငူငူကြီးရပ်နေမိသေးသည့် သူရိန်ကို ဘေးမှာ ရပ်နေသည့် ဂရစ်က လေသံတိုးတိုးဖြင့် . . .

“လိုက်သွားမှဖြစ်လိမ့်မယ် ကိုသူရိန်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ် ယောက် ကတောက်ကဆထပ်ဖြစ်ရင် မကောင်းဘူး”

ဂရစ်ပြောတာလည်း မှန်သည်။ သူရိန် စိတ်လျှော့လိုက် ရင်း ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သော ဆာဂျင်မေဆင်နောက် သို့ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းရင်း လိုက်ခဲ့ရတော့သည်။

ပြုပျက်နေသည့် မြို့ဟောင်းကြီးမှ အုတ်ကျိုးအုတ်ပွဲများက ပြန့်ကျနေသည်။ အပျက်အစီး အကျိုးအပဲများကို ကျော်လွှားခဲ့၍ မြို့ဟောင်းအတွင်းဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ စောစောက အဝေးမှမြင်ရသည့် အဆောက်အအုံကြီးက အနီးကပ်ကြည့်လေမှ ပို၍အံ့ဩစရာကောင်း လောက်အောင် လက်ရာမြောက်လေ ဖြစ်၏။

အပျက်အစီး လုံးဝမရှိ၊ ပကတိအကောင်းအတိုင်းပင်။

ရှေ့ဘက်အဝင် မုခ်ဦး၏တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အစောင့်အ ဖြစ် ထုလုပ်ထားသည့် သန်လျက်ကိုင်ဘီလူးရုပ်နှစ်ရုပ်က အဆောက် အအုံထဲ ဝင်မည့်သူများကို စိန်းစိန်းကြည့်နေသဖြင့် ကြက်သီးမွေးညင်း ထလောက်စရာပင်။

ဂရစ်တစ်ယောက် မျက်လုံးပြူးပြူး၊ အစွယ်ကားကားနှင့် ဘီလူးရုပ်များကို စေ့စေ့ပင်မကြည့်ရဲရှာ။

အဆောက်အအုံကြီး၏ ပင်မအဝင်ပေါက်သို့ အသွားလမ်း တွင် ကျောက်ဖြူသားလှေကားထပ်ပူးရှိ၏။ အဆောက်အအုံကြီးကို တစ်ခေတ်တစ်ခါက တန်ခိုးဩဇာကြီး . . . သည့် ဘုရင်တစ်ပါးပါး (သို့) စော်ဘွားတစ်ဦးဦးက အာဏာဖြင့် တည်ဆောက်ခဲ့ဟန်တူသည်။

သာမန်လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် သည်မျှထုထည်ကြီးမား ခိုင်ခန့်လှပသည့် အဆောက်အအုံတစ်ခုကို သည်လိုနေရာမျိုးတွင် ဆောက်လုပ်ရန် ခက်ခဲပေလိမ့်မည်။

အဆောက်အအုံကြီး၏ အပေါ်ပိုင်းကို အိန္ဒိယယဉ်ကျေးမှု

လက်ရာနွယ်သည့် စုလစ်မွန်းချွန်းများဖြင့် တည်ဆောက်ထားသည်။ အင်္ဂတေအပျောက်အမွှမ်းများဖြင့် ချယ်ထားသည်။ ရုပ်လုံးရုပ်ကြွများဖြင့်လည်း တန်ဆာဆင်ထားသည်။

တပ်ဖွဲ့ဝင်အားလုံး ကျောက်ဖြူသားလှေကားထစ်များ၏ အခြေတွင် ရပ်၍ အဆောက်အအုံကြီးကို တစိုက်မတ်မတ် ငေးမောကြည့်နေမိကြသည်။

သည်အဆောက်အအုံကြီးကဲ့သို့ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်ကြီးသည် သည်ဒေသ သည်နေရာနှင့် မည်သို့မျှမထိုက်တန်သည့်နေရာဟုပင် သူရိန် မှတ်ချက်ချမိသွားသည်ထိပင်။

အံ့ဩငေးမောနေမိကြသူများထဲမှ ဦးစွာသတိဝင်လာသူက ဆာဂျင်မေဆင်။

“ဂျင်မီနဲ့ ဟော့ကင်း... မင်းတို့နှစ်ယောက်က ကင်းတာဝန်ယူတို့ အထဲဝင်နေတဲ့အချိန် ဒီအနီးအနားမှာ မသင်္ကာစရာ တွေ့ရင်ပစ်”

“ရက်စိဆား”

“ကဲ... လာဟေ့ ကော်ပရာ... ဝင်ကြရအောင်”

ကျောက်ဖြူသားလှေကားပေါ်သို့ နင်းတက်လိုက်သည့် စစ်ဖိနပ်သံတခွပ်ခွပ်က တိတ်ဆိတ်ချိန်မို့ ကျယ်လောင်စူးရှသည်။ ရှေ့ဆုံးမှတက်သွားသူက ဆာဂျင်မေဆင်နှင့် ရဲဘော်လေးယောက်။ သူရိန်နှင့် ဂရေစ်က မလိုက်ချင်လိုက်ချင် နောက်ကလိုက်ခဲ့သည်။

ကျောက်ဖြူလှေကား၏အဆုံးတွင် အဆောက်အအုံကြီး၏ အခန်းတွင်း ဝင်သည့် ခန်းမကျယ်ကြီးရှိသည်။ ခန်းမကျယ်ကြီး၏ ကြမ်းခင်းကို စကျင်ကျောက်သားများ ခင်းထား၏။

အထက်အောက် အမြောင်းလိုက်ဖောင်းသဏ္ဍာန် ပုံဖော်ထားသော လူတစ်ဖက်ခန့်ရှိ တိုင်ကြီးမှာလည်း ကျောက်ဖြူသားအစစ်ကို လက်ရာမြောက်စွာ ထုဆစ်ထားသည်။ တစ်ခန်းလုံးရှိ နံရံများတွင် ရောင်စုံဆေးရေးပန်းချီများဖြင့် ဆင်ယင်ထား၏။

အထူးခြားဆုံးမှာ...

အဆောက်အအုံအတွင်းသို့ အလင်းရောင်နှင့် လေကောင်းလေသန့်ရရှိအောင် ဗိသုကာပညာဖြင့် စီမံထားခြင်းပင်။

ခန်းမကျယ်ကြီး၏ အလယ်ရှိ ပလ္လင်ပေါ်တွင် ရုပ်တုတစ်ခုရှိသည်။ ရုပ်တုအရွယ်အစားမှာ ပေသုံးဆယ်ခန့်မြင့်၏။ အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသားများကိုးကွယ်သည့် နတ်သမီးတစ်ပါး၏ရုပ်တု ဖြစ်နိုင်သည်။

ရုပ်တုတွင် လက်လေးဖက်ပါ၏။ ပလ္လင်ပေါ်မှအောက်သို့ ခြေတစ်ဖက် ချထိုင်ထားပုံ ဖြစ်၏။ ရုပ်တုမှာ အချိုးအစားပြေပြစ်၏။ ရုပ်တုမျက်နှာမှာ လှပသော်လည်းခက်ထန်၏။ မျက်လုံးများမှာ သန္တာခဲကဲ့သို့ ရဲရဲနီ၏။ ရုပ်တု၏နဖူးပြင်မှာ ယုတ်ဖြာကျဆင်းနေသည့် နေရောင်ကြောင့် တဖျပ်ဖျပ် တောက်လက်နေ၏။

ကြည့်နေသူအားလုံး စိတ်ဝင်စားလွန်းသဖြင့် ရင်မှာ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်ကြ၏။ ရင်ခုန်နှုန်းလည်း မြန်သည်။ အခန်းတွင်း ဖွေးပျံ့ပျံ့ရနံ့တစ်မျိုးကိုလည်း ရှူရှိုက်မိကြ၏။ အင်ကြင်းပန်းရနံ့လိုလို၊ စံပယ်ပန်းရနံ့လိုလို၊ နံ့သာဆီအနံ့လိုလို ခွဲခြားရခက်သော ရနံ့ဖြစ်သည်။

ရနံ့၏ မြူဆွယ်မှုကြောင့် ထင်၏... အားလုံး၏ခြေအစုံက ခန်းမကျယ်ကြီးထဲသို့ အလိုလို လှမ်းဝင်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် ယောင်၍ လမ်းလျှောက်လာသူလို ရုပ်တုကြီး၏ရှေ့သို့ အရောက်သွားကြ၏။ ရုပ်တုကြီး၏ရှေ့ရှိ ပလ္လင်အောက်မှာ ရပ်၍ ရုပ်တုကြီးကို မော့ကြည့်ကြသည်။

နဖူးပြင်မှ တဖျပ်ဖျပ်တောက်ပနေသည့် ကြက်မတမ်းဥတစ်ဥတမျှကြီးသည့် ရောမစိန်ကြီးဖြူ

“ဟာ... အဲဒါကြီးက စိန်ထင်တယ်ဟေ့၊ နည်းတဲ့ဟာကြီး မဟုတ်ပါလားဗျာ၊ အိန္ဒိယက စိန်ကုန်သည်တွေဆီ သွားရောင်းလိုက်ရင် ငွေမြက်မြက်ကလေးရနိုင်တယ်ဗျာ... နော်”

ဝပ်ဆင်က ကောက်ကာငင်ကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ စိန်ကြီးကို ငေးမောကြည့်နေသော မျက်လုံးအစုံကလည်း လောဘတေ

ဖြင့် အရောင်တလက်လက်တောက်နေ၏။ တောင့်တောင့်မတ်မတ် ကြီးရပ်၍ စိန်ကြီးကို မျက်တောင်မခတ်တမ်းကြည့်နေသော ဆာဂျင် မေဆင်၏နှုတ်ခမ်းအစုံသည်လည်း ပြုံးလာလေသည်။ ခေါင်းကိုလည်း ဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်သေး၏။ သူက...

“ဟုတ်တယ် ဝပ်ဆင်၊ မင်းပြောတာမှန်တယ်၊ တို့ကတော့ စားရက်ကြုံလို့ မှတ်ဆိတ်ပျားစွဲတာပဲကွ၊ ကဲ ကဲ...မင်းပဲဆက်လုပ် လိုက်ပါကွာ၊ တို့အားလုံး ရှယ်ယာပေါ့”

သူရိန်ကြည့်နေ၍ မဖြစ်တော့။ ရပ်နေရာမှ လှမ်းထွက်၍ အားလုံးရှေ့တွင် ပိတ်ကာရပ်လိုက်သည်။ သူနှုတ်မှလည်း အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့်...

“မ...မလုပ်ပါနဲ့ဆာဂျင်၊ ကျွန်တော်တို့အတွက် အန္တရာယ် ရှိနိုင်ပါတယ်၊ သူ့ဘာသာနေပါစေဗျာ၊ တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကော်ပရာ”

ဆာဂျင်မေဆင်အသံက မာသည်။ ထန်သည်။ ပြတ်လည်း ပြတ်သည်။ စားတော့မည့်အစာကို ဟန့်တားခံလိုက်ရသဖြင့် ဒေါသ ထွက်သွားသော ကျားဆိုးတစ်ကောင်လို သူရိန်ကို ခုန်အုပ်တော့ မည့်ဆဲဆဲ သူရိန်က...

“ဒီလို ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကို ရန်သူမျိုးငါးပါးမဖျက် ဆီးနိုင်အောင် အစီအမံတွေ လုပ်ထားတတ်ကြတယ် ဆာဂျင်၊ ကျွန်တော် တိုက်ထားတာမျိုးလည်း ရှိတတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီရုပ်တုကြီးနဲ့စိန်ကြီး အပါအဝင် အဆောက်အအုံကြီးကိုတောင် ဘယ်သူမှ မဖျက်ဆီးဝံ့လို့ အကောင်းအတိုင်းကျန်နေတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ဆာဂျင်”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဆာဂျင်မေဆင်၏ အက်ကွဲရတသည့် ရယ်မောသံကြီးက အဆောက်အအုံကြီးအတွင်း ပဲ့တင်ထပ်သွားခဲ့သည်။ ဆာဂျင်မေဆင် က သူရိန်ရင်ဘတ်ကို ဆတ်ခနဲ ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ ကြီးက လောဘဇောကြောင့် အဆီပြန်နေ၏။

မျက်နှာဖြူလူမျိုးပီပီ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသည့် မျက်နှာကြီးက ပေါက်ကွဲထွက်လုလု ဒေါသအဟုန်ကြောင့် နီရဲလာသည်။

“ကြံဖန်ပြီး အယူမသီးစမ်းပါနဲ့ကွာ...အသာနေပါ”

“ခင်ဗျားထင်ချင်သလို ထင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ အာရှတိုက် သားတွေကတော့ ဒါမျိုးတွေကို အလေးအနက်ထားတတ်ကြတယ် ဆာဂျင်၊ သူ့ပစ္စည်းကို အဓမ္မယူတာဟာ သူ့ကိုစော်ကားတာပဲ၊ ဒါမှ မဟုတ် စိန်ခေါ်လိုက်သလိုလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားနိုင်တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား လောဘမကြီးနဲ့နော်၊ ဘေးတွေ့လိမ့်မယ်”

“ဟေ့ ကော်ပရာ...ကိုယ့်အထက်လူရဲ့အမိန့်ကို စောဒက တက်တယ်ဆိုတာ ဒီလိုရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်မျိုးမှာ အသက်တိုတတ် တယ်နော်”

ဆာဂျင်မေဆင်က ပခုံးမှာလွယ်ထားသည့်သေနတ်ကို ဖြုတ်၍ လက်ထဲမှာ တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သူရိန်ကလည်း သူ့ သေနတ်ကို အသင့်ပြင်ထားသည်။ အခြားတပ်ဖွဲ့ဝင်များကလည်း သူတို့သေနတ်တွေကိုအသင့်ပြင်လိုက်ကြ၏။ အခြေအနေက ချက်ချင်း တင်းမာစပြု၏။

ဂရေဗ်က သူရိန်၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်၍ သတိပေး သည်။ သူရိန်က ဆက်လက်ခေါင်းမာနေလျှင် အသက်နှင့်ခန္ဓာကိုယ် အိုးစားကွဲသွားနိုင်ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်၏။ အများနှင့် တစ် ယောက်မို့ သူ့ဘက်မှာ မည်သူမျှ မရှိမှန်းသိသည်။ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပစ်ခတ်မှုတွေဖြစ်လာပါ။ ၇ သူ့အနေဖြင့် အသက်ရှင်လမ်းရှိမည် တုတ် ပါ။

သူ့သေရသည်က အကြောင်းမဟုတ်သော်လည်း သူ့နောက်မှ ဂရေဗ်က အဆစ်ပါလာနိုင်သည်မို့ တင်းထားသည့်စိတ်ကို သက်မော ရှိုက်၍ လျော့ချလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်ပြောတာကို ခင်ဗျား လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားသဘောပါပဲ ဆာဂျင်”

“အိုကေ ဒီလိုမှပေါ့ ကော်ပရာ”

ဆာဂျင်မေဆင် ကျေနပ်သွားသည်။ ဒေါသကြောင့် တင်းမာနေသည့်မျက်နှာက လျော့ကျသွားသည်။ ရဲရဲနီနေသည့် မျက်နှာကြီးက လည်း ပန်းနုရောင်သို့ ပြောင်းသွားသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက ဘေးမှာ ရပ်၍ ရုပ်တုကြီးကို တငေးတမောကြည့်နေဆဲဖြစ်သော ဝပ်ဆင်အား

“ဝပ်ဆင် ကြည့်ရှင်းလိုက်”

“ရက်စ်ဆား”

ဝပ်ဆင်က သေနတ်ကိုရုပ်တုကြီး၏ အောက်ခြေရှိ ပလွင်မှာ ထောင်ထားခဲ့လျက် ရုပ်တုကြီး၏ပလွင်ပေါ်သို့ စစ်ဖိနပ်နှင့်နှင်း၍ စတက်သည်။ ထိုအချိန် အခန်းကြီးက ရုတ်တရက် မှောင်သွားသည်။ ဘာဆို ဘာမှ မမြင်ရတော့။

“ဟ...ဘာဖြစ်တာလဲကွ”

“မသိဘူးလေဗျာ”

“ဘာဖြစ်တာလဲလို့”

သူရိန်က အနီးမှာရပ်နေသည့် ဂရေစ်ပန်းလေးကို ဖက်ထားလိုက်သည်။ ဂရေစ်တစ်ယောက် ကြောက်လွန်းသဖြင့် တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ ဆာဂျင်မေဆင်နှင့် ရဲဘော်များထံမှ သေနတ်မောင်းတင်သံ တဖျောင်းဖျောင်းကြားရ၏။

ရုပ်တုကြီးက သူ့မကြိုက်သည်ကို လုပ်သည့်အတွက် သတိပေးသည့်အနေဖြင့် အတိတ်နိမိတ်ပြခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူရိန်တွေးမိ၏။

ကျောထဲမှာ စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားလျက် ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွားသည်။ ခဏအကြာတွင် အလင်းရောင်ဝင်လာသည်။ ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားသဖြင့် အားလုံးစိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ ဆာဂျင်မေဆင်က အဆောက်အအုံကြီး ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်လောကသို့ ငေးမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

“မိုးမှောင်ကျတာပါကွာ...ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး မကြာခင်

မိုးရွာလိမ့်ဦးမယ်ထင်တယ်ကွ၊ ကဲ ဝပ်ဆင်...လုပ်စရာရှိတာ မြန်မြန် လုပ်တော့ကွာ”

ဝပ်ဆင်က ရုပ်တုကြီးတွင် ဝတ်ဆင်ထားသော ဘာယက် တန်ဆာခွါဒယာများကို ကိုင်ဆွဲ၍ ရုပ်တုကြီးပေါ်တက်သည်။ စကျင်ကျောက်ဖြူသားနှင့် ထုလုပ်ထားသည့် ရုပ်တုကြီးဖြစ်သဖြင့် ချောမကျအောင် သတိနှင့်တက်နေရရှာ၏။ ရုပ်တုကြီး၏ ပခုံးပေါ်တွင် ရုပ်မိသွားသောအခါ ဝပ်ဆင်က ခါးမှချိတ်ထားသော စစ်သုံးစားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်လျက် ရုပ်တုကြီး၏နဖူးပြင်မှ စိန်ကြီးကို ကော်ထုတ်လိုက်သည်။ ရုပ်တုကြီး၏နဖူးပြင်မှ ကျောက်သားများ ပဲ့ထွက်လျက် စိန်ကြီးက ဝပ်ဆင်လက်ထဲသို့ ပါလာ၏။

ဝပ်ဆင်က လက်ထဲမှစိန်ကြီးကို လောဘအခိုးအငွေတွေ တလူလူထွက်နေသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ရွန်းရွန်းစားစား လှည့်ပတ်ကြည့်ရှင်း နှုတ်မှလည်း...

“အလိုလေးလေး...ကြီးလိုက်တဲ့စိန်ကြီးပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့တော့ တစ်ချီတည်းနဲ့ ပွပေါက်တိုးတာပဲဗျို...ဟား ဟား ဟား” “ဒိုင်း”

ကျယ်လောင်စွာမြည်ဟိန်းလိုက်သည့် သေနတ်သံတစ်ချက်နှင့်အတူ ဝပ်ဆင်ထံမှ “အား” ခနဲအသံနက်ကြီးဖြင့် အော်လိုက်သံအဆုံးမှာပင် ဝပ်ဆင်တစ်ယောက် ရုပ်တုကြီးပေါ်မှ ဦးစောက်ကျွမ်းပြန် ပြုတ်ကျလာတော့၏။

ကြမ်းခင်းပေါ်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဝပ်ဆင်တစ်ယောက် မရှုမလှ အသက်ပျောက်သွားတော့၏။ သူဦးခေါင်းမှ ဦးခွံကွဲ၍ ဦးနှောက်အပိုင်းအစများကြားမှ စောစော... သာအားရပြုတ်ယူလိုက်သော ဇရာမစိန်ကြီးက တဖျိုးဖျိုးတဖျပ်ဖျပ်တောက်ပနေ၏။

သူ့သူငယ်ချင်း ရဲဘော်စတီးဝပ်က သွေးစွန်းနေသည့်စိန်ကြီးကို အပြေးအလွှား ကောက်ယူသည်။

အပြင်မှာ မော်တာသံများ စက်သေနတ်သံများဖြင့် တဂုန်းဂုန်း

တခိုင်းခိုင်းဖြစ်နေသည်။ ဆာဂျင်မေဆင်က အဆောက်အအုံအပြင်သို့ ပြေးထွက်ရင်း...

“ဟေ့ အပြင်ကို ထွက်ကြစမ်း၊ ရန်သူက မော်တာနဲ့ ပစ်နေတာကွ၊ ဒီအဆောက်အအုံကြီးပြိုကျရင် အားလုံးသေကုန်လိမ့်မယ်၊ ရန်သူအင်အားက မနည်းဘူးထင်တယ်ကွ၊ ပြေးဟေ့ ပြေး...တောထဲကိုရောက်အောင်ပြေး”

အားလုံး ကိုယ်လွတ်ရုန်း၍ အဆောက်အအုံအတွင်းမှ ပြေးထွက်ကြသည်။ ကျည်ကွယ်မျက်ကွယ်ဖြစ်မည့် တောထဲသို့ ပြေးဝင်ကြသည်။

သူတို့ရှေ့မှာ ရိပ်ခဲမြင်လိုက်သည့်မြင်ကွင်းကြောင့် ဆာဂျင်မေဆင် ပြေးနေရင်းမှ သူ့သေနတ်မောင်းကို ဖြုတ်ချလိုက်သည်။ ခိုင်းခဲမြည်သံနှင့် အားခနဲအော်လိုက်သံ တစ်ပြိုင်တည်းထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟေ့...တစ်ယောက်တော့ ငါပစ်တာထိသွားပြီကွ”

ဆာဂျင်မေဆင်နှုတ်မှ စကားသံအဆုံးမှာပင် တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်သော ဟော့ကင်းအသံကို ကြားရတော့၏။

“ဆာဂျင်...ဆာဂျင်...ကျွန်တော်ဟော့ကင်းပါ။ ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ပစ်တာလဲဗျ။ ဆာဂျင်ကင်းစောင့်ခိုင်းထားလို့ ကျွန်တော် ဒီမှာ နေရာယူထားတာလေဗျာ၊ အား...ကျွတ် ကျွတ်”

ဆာဂျင်မေဆင် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားသည်။ ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကိုပင် မသိအောင်ကုန်လှုပ်သွားခဲ့၏။ သူ့နှုတ်မှ ဗလုံးဗထွေး စကားလုံးတွေ ခုန်ပေါက်ထွက်လာသည်။

“ငါ...ငါ လူ...လူမှားပစ်မိပြီထင်တယ်ဟေ့၊ ဒဏ်ရာအခြေအနေကို ကြည့်ပါဦး”

ဆာဂျင်မေဆင် ယူကျုံးမရစွာဖြင့် ပြောသည်။ သူရိန်က သွေးအိုင်ထဲတွင်လဲနေသည့် ဟော့ကင်းဆီ အပြေးအလွှားသွားလျက် ပွေထူလိုက်သည်။ သွေးတွေ့နှုတ်နေသည့် စစ်အင်္ကျီကြီးကို ချွတ်ပစ်

လိုက်သည်။ ဆာဂျင်မေဆင်ပစ်လိုက်သည့် သေနတ်ကျည်က ကော့မှ ဝင်၍ ရင်မှပေါက်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ဂရေစ်က ဟော့ကင်းဒဏ်ရာကို ဆေးကြောသုတ်သင်၍ ဆေးပတ်တီးစည်းပေးလိုက်သည်။

ရန်သူ၏ ပစ်ခတ်မှုအရှိန်က လျော့မသွားသေး။ တစ်ဦးဦး ပျံသန်းလာနေသည့် ကျည်ဖူးများက အနီးမှ ပွတ်ကာသီကာ ဖြတ်သန်းနေ၏။ သည်နေရာမှ အမြန်ဆုံးထွက်ခွာနိုင်မှ ဖြစ်မည်။ ဆာဂျင်မေဆင်က ဒဏ်ရာရထားသည့်ဟော့ကင်းကို ရဲဘော်နှစ်ယောက်အား တွဲခိုင်းသည်။ ရဲဘော်နှစ်ယောက်က ဟော့ကင်းကို တစ်ဖက်တစ်ချက် စီမံတွဲ၍ ကျည်လွတ်ရာသို့ ပြေးသည်။ အားလုံးဆုတ်ခွာပြီးသည်အထိ ကျန်နေရစ်သည့် သူရိန်ကို ဆာဂျင်မေဆင်က မြင်သွားသည်။

“ဟေ့ ကော်ပရာ...ဆုတ်တော့လေကွာ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ခင်ဗျား ဂရေစ်ကိုခေါ်ပြီး ဆုတ်နှင့်ဗျာ၊ ရန်သူ ကျွန်တော်တို့ နောက်ကို လိုက်လာရင် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် ကျွန်တော် ဗုံးထောင်လိုက်ဦးမယ်”

“အေး...ဒါဖြင့်လည်း နေခဲ့”

မေဆင်နှင့်အတူ ဂရေစ်ပြေးထွက်သွားသည်။ သူရိန်က ခါးမှာချိတ်ထားသည့် ဗြိတိသျှလုပ် လက်ပစ်ဗုံးကိုဖြုတ်ယူလိုက်သည်။ ဗုံးမှ ပင်ကလေးကို ပင့်တင်၍ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းနှင့် ဖိထားလိုက်သည်။

မိနစ်ပိုင်းမှာပင် ရန်သူအတွက် သေမင်းတမန်ထောင်ချောက် တစ်ခုကို ပြုလုပ်ပြီးသွားသည်။ ခြေရာလက်ရာမပျက်အောင် ပြန်လည်၍ မြက်ပင်များနှင့်ဖုံးအုပ်လိုက်သည်။

သူရိန်က ပြီးလျှင်ပြီးချင်း တပ်ဖွဲ့ဝင်များနောက်သို့ သုတ်ခြေတင်၍ လိုက်ခဲ့သည်။ နောက်ဆံတင်းနေရာသည် ဂရေစ်က မြင်မှ စိတ်ချသွားသည်။ သူတို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်ချိန်...
“ဝုန်း...”

ခနဲ ပေါက်ကွဲသံကြီး ကြားလိုက်ရသည်။

သူရိန်ထောင်ထားခဲ့သည့် ဗုံးကို ရန်သူက နင်းမိလိုက်ပြီ ထင်၏။ ဆာဂျင်မေဆင်က ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားသည်။

“အနည်းဆုံး တစ်ယောက်တော့ ငရဲရောက်သွားပြီထင်တယ် ကွ။ ကောင်းတယ်ကွ... သိပ်ကောင်းတယ်။ ဖက်ဆစ်တွေ တို့နောက်ကို အရမ်းမလိုက်ရဲတော့ဘူးပေါ့။ ကဲဟေ့... တို့ ဆက်ထွက်ကြမယ်”

တပ်ဖွဲ့က အနောက်ဘက်သို့ဆက်လက်ချီတက်သည်။ လူနာ တစ်ယောက်ကို တွဲခေါ်နေရသဖြင့် မြန်ဆန်သွက်လက်မှု မရှိ၊ ခရီးဖင့် နေသည်။ ရန်သူနှင့်ဝေးသည်ထက် ဝေးဝေးရောက်စေရန် ဆန္ဒစောနေ သဖြင့် မောရပန်းရမုန်းပင် မသိ။ ချီတက်မှုအရှိန်ကို မလျော့ရဲ။ ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ခြေလှမ်းမှန်မှန်နင်း၍ ခရီးနှင့်ခဲ့သည်။ တစ်လမ်းလုံး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားပင်မပြောရဲ။ လမ်းသွားနေရင်းမှာ ပင် ရေတစ်ကျိုက်သောက်လိုက်။ ဘီစကစ်တစ်ချပ်စားလိုက်နှင့် ခရီး ပေါက်သည်ထက်ပေါက်ရန်သာ စိတ်စောနေကြသည်။

တစ်စစဖြင့် နေစောင်းလှလှအချိန်သို့ပင် ရောက်လာ၏။ ခရီးပြင်းချီတက်ခဲ့ရသည့် တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် မောဟိုက်ပန်းလျနေ ကြပြီ။ ပို၍ဆိုသည်က ဒဏ်ရာရထားသည့် ဟော့ကင်း။ ဆာဂျင် မေဆင်က...

“ကဲဟေ့... ဆယ်ငါးမိနစ်အချိန်ပေးမယ်၊ နားကြ”

တောက်လျှောက်ချီတက်ခဲ့ရသဖြင့် ခရီးပန်းနေသည့် တပ်ဖွဲ့ ဝင်များ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဟော့ကင်းကိုတော့ သစ် ပင်တစ်ပင်တွင် မှေး၍ထိုင်ခိုင်းထားသည်။ ရဲဘော်စတီးဝပ်က ရုပ်တု ကြီးပေါ်တက်၍ စိန်ကြီးကိုဖြုတ်ယူစဉ် သေနတ်မှန်လျက် မရှုမလှ ပြုတ်ကျသေဆုံးသွားသည့် ဝပ်ဆင်၏အေးဟောင်းဘေးမှ အပြေးအလွှား ကောက်ယူခဲ့သည့် စိန်ကြီးကို အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ထုတ်လိုက်သည်။ သစ်ရွက်ကြိုကြားမှ ပြောက်တိပြောက်ကျားကျနေသည့် ဝင်လုဆဲ နေရောင်မှာ ထောင်ကြည့်လိုက်သည်။

စိန်ကြီးမှာ ဖျိုးဖျိုးဖျပ်ဖျပ် ထွက်နေသည့် အရောင်တွေက

မျက်စိကျိန်းပတတ်ပင်။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသည့် စိန်ကြီးကို ရွှန်းရွှန်းစားစားလှည့် ပတ်ကြည့်ရင်း တံတွေးကို မျိုချလိုက် သည်။ သူနှုတ်မှလည်း တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်...

“အား... အရည်အသွေးကောင်းလိုက်တဲ့ စိန်ကြီးဗျာ၊ ရောင်း ရင် ရမယ့်တန်ဖိုးက နည်းမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့တော့ ပွတာပဲ ဆာဂျင်ရေ”

“ဝေစုပေးဖို့ကလည်း ဝပ်ဆင်တစ်ယောက်လျော့သွားပြီဆို တော့... ဟင်း ဟင်း ဟင်း... ကျုပ်တို့ရမယ့်ဝေစုကလည်း တစ် ယောက် တစ်ယောက် နည်းမှာမဟုတ်ဘူးနော်”

“သူကကိုယ့်ပေါ်ပေါ်နော်၊ သူကကံမကောင်းလို့ သေသွားတော့ တို့ကံကောင်းသွားတာပေါ့ကွာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တို့တွေ ဝေစု ပိုရမယ်လေကွာ... ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ကိုယ့်ရဲဘော်တစ်ယောက် မရှုမလှသေဆုံးသွားသည်ကို ဝမ်း နည်းကြေကွဲရမုန်းမသိ။ အကြင်နာမဲ့စွာ လောဘဇောတိုက်နေသည့် လူများကိုကြည့်ရင်း သူရိန်နှင့်ဂရေစ် ရွံရှာစက်ဆုပ်သွားသည်။

ဤကဲ့သို့သောအဖြစ်ဆိုး ဖြစ်လာမည်စိုးသဖြင့် ရုပ်တုကြီး၏ ပစ္စည်းကို မပြစ်မှားပါနှင့်ဟု အတန်တန်တာသည့်ကြားမှ ပြစ်မှားလိုက် သူ့အတွက် ဘေးဆိုးတွေက နာရီမဆိုင်ဘဲ စတင်ကျရောက်လာခဲ့ပြီဟု သူရိန်ခံစားမိ၏။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကံကြမ္မာဆိုးတွေက ငြိဟ်မွှေခြင်း ဖြစ်၏။ လောလောလတ်လတ် ဝပ်ဆင်အသေဆိုးနှင့် သေသွားသည်။ ဟော့ကင်းခမျာလည်း ကိုယ့်အချင်းချင်း လူမှားပစ်ခံရ၍ သေလှမြောပါး ဒဏ်ရာရလျက်ရှိ၏။ နောက်တစ်ယောက်သည် မည်သူ့အလှည့်ဖြစ်မည် ကိုပင် မတွေးရဲတော့။

ဆာဂျင်မေဆင်က နာရီကိုကြည့်သည်။ အနားပေးခဲ့သည့် အချိန်စေ့သည်နှင့် ဆက်ထွက်ရန် ထိုင်ရာမှထသည်။

“ထွက်မယ်ရေ... မီးမချုပ်ခင် ခရီးပေါက်သလောက် ပေါက် အောင်လျှောက်ထားမှ ဖြစ်မယ်။ အိန္ဒိယကျတော့မှ အတိုးချပြီး ကောင်း

ကောင်းစား၊ ကောင်းကောင်းအိပ်ပြီး ကောင်း ကောင်းအနားယူကြတာ ပေါ့ကွာ၊ တို့ ဒီထက်ပိုပြီးကံကောင်းရင် ဝေစုက ပိုချင်ပိုဦးမှာကွ... ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ဆာဂျင်မေဆင်က သစ်ပင်ကြီးကို မှေးထိုင်၍ မိန်းနေသော ဟော့ကင်းကို မသိမသာစောင်းငဲ့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အဲဒီပွဲယ်က ဟော့ကင်းသေလျှင် ဝေစုပို၍ရဦးမည်ဟု ဆိုလိုဟန်ရှိသည်။

သေဖော်သေဖက် ရဲဘော်ရဲဘက်အချင်းချင်းအပေါ် သည်မျှ အကြင်နာတရားခေါင်းပါးသူများကို သူရိန် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး။ သည်လိုလူတွေနှင့် ခရီးအတူသွားရခြင်းသည် မြွေပွေးကို ခါးပိုက်ပိုက်၍ သွားနေရသည်နှင့်သာ တူတော့သည်။

သူရိန်ရင်ထဲမှ ခံစားချက်က မျက်နှာပေါ်မှာ ပေါ်သွားသည်ထင့် ...ဂရစ်က သူရိန်အနီး မသိမသာကပ်လျက်...

“စိတ်ကိုထိန်းစမ်းပါ ကိုသူရိန်၊ သူတို့မတရားဘူးဆိုတာ ဂရစ်လည်း သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထုတ်ပြီးကန့်ကွက်လိုလည်း မကောင်းဘူးလေ၊ အချင်းချင်းစိတ်ဝမ်း ပိုပြီးကွဲသွားနိုင်တယ်၊ သည်းခံပါ”

သူရိန်က ဂရစ်စိတ်မပူရန်နှင့် စိတ်အေးအေးထားရန် ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှ ဆန္ဒမှန်ကိုသာ ထုတ်ဖော်ပြလိုက်မည်ဆိုလျှင် ကျိန်းသေ ဆာဂျင်မေဆင်နှင့် ထိပ်တိုက်ပြဿနာတက်မည်ပင်။

ဒဏ်ရာရထားသည့် ဟော့ကင်းက ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးလာသည်။ ဟော့ကင်းဒဏ်ရာက အဆုပ်ကို ထိသွားသည်ထင်၏။

သွေးထွက်လွန်ထားသဖြင့် အားပြတ်၍ သတိလစ်ချင်လာသည်။ ဟော့ကင်းသက်သောင့်သက်သာဖြစ်စေရန် သူရိန် ဝါးခတ်၍ လူနာစင်တစ်ခု ပြုလုပ်လိုက်သည်။ ရဲဘော်နှစ်ယောက် ရှေ့တစ်ယောက် နောက်တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီသယ်၍ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ ဂရစ်က ဟော့ကင်းကိုသယ်ယူလာသည့် လူနာတင်ကပ်အနီးမှလိုက်ရင်း လိုအပ်သည်များကို ပြုစုပေးသည်။

ဟော့ကင်းအခြေအနေက ပို၍ဆိုးလာသည်။ သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက် ဖြစ်လာ၏။ နှုတ်မှလည်း ကယောင်ကတမ်းတွေ ပြောလာသည်။

စစ်၏သားကောင်ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ဟော့ကင်းအသက်က ခုမှ (၁၉) နှစ်ခန့်သာသာပင် ရှိသေးသည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် မိခင်မှဆိုးမကြီး ရှိနေသည်။ ဟော့ကင်းခမျာ သေအံ့မှူးမှူးကာလတွင် မိခင်ကြီးကို တ၍ ညည်းရှာသည်။ လောလောလတ်လတ် ဖခင်ဆုံးရှုံးခဲ့သည့် ဂရစ်ခမျာမှာ ဟော့ကင်းကိုကြည့်၍ စိတ်ထိခိုက်ရရှာ၏။

သူရိန်က ဂရစ်အနီးရောက်လာလျက်...
“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ဂရစ်”

ဟု မေးသည်။ ဂရစ်က နှုတ်မှမဖြေဘဲ ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါယမ်းပြသည်။

သူရိန်နှင့် ဂရစ်က သေအံ့မှူးမှူးကာလသို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည့် ဟော့ကင်းလက်ကို တယုတယဆုပ်ကိုင်၍ နှစ်သိမ်ပေးသည်။

ရုတ်တရက် ဂရစ်က မွှေးရနံ့တစ်မျိုးကိုသိသိသာသာ ရှူရှိုက်မိ၏။ အစပိုင်းတွင် လေအသင့်မှာ မျောလွင့်လာသည့် တောပန်းပွင့်များ၏ ရနံ့ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်မိသေးသည်။ သို့သော် သည်ရနံ့က ဘာနံ့နှင့်မှမတူသည့်အနံ့၊ သည်အနံ့ကို ဘယ်မှရဖူးပါလိမ့်ဟု သူရိန်နှင့် ဂရစ် တွေးသည်။ တွေးရင်း တွေးရင်းမှာပင်...

“ဟင်”
“ဟာ...”

နှစ်ယောက်စလုံးထံမှ အာမေဒိုတ်သံတွေ ပြိုင်တူထွက်သွားသည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်၍လည်း ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသွားသည်။

သည်ရနံ့က ရှေးဟောင်းပြီးမှ ရုပ်တုကြီးရှိသည့် အခန်းထဲတွင် သူတို့ရှုရှိုက်ခဲ့ရသည့် ရနံ့ဖြစ်သည်။ အင်ကြင်းပန်းရနံ့လိုလို စံပယ်ပန်း

ရန်လိုလို နံသာဆီရန်လိုလို ခွဲခြားရခက်သော ထူးထူးခြားခြားမွှေးပွံ့သည် ရန်မျိုးဖြစ်၏။

ဝေါခနဲ လေကြမ်းတစ်ချက် တိုက်ခတ်လိုက်သည်။ သစ်ပင်တွေ ယိမ်းထိုးလှုပ်ခါသွားသည်။ သူရိန်မျက်ဝန်းမှာ ရုပ်တုကြီးကို မြင်မိသလိုလို နေဝန်းနီနီကြီးသည် အနောက်မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း၏ ဟိုမှာ ဘက်သို့ ၎င်းလျှိုးတော့မည်ဆဲဆဲ။ အမှောင်သည် လောကကြီးထဲသို့ တစ်စစတိုးဝင်လာခဲ့သည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ထိုအချိန်သည်ပင် ဟော့ကင်း၏ ဘဝနေဝင်ချိန်ဖြစ်ဟန်တူ၏။

အညတြရဲဘော်လေး ဟော့ကင်းတစ်ယောက် စစ်မြေပြင် တစ်နေရာတွင် ရန်သူနှင့်ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်အချင်းချင်း လူမှားပစ်ခံရ၍ ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ ကျဆုံးသွားခဲ့ရာ ပါပြီတည်း။

အခန်း (၈)

ဟော့ကင်း၏အလောင်းကို သူရိန်က ကောင်းမွန်စွာ မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ပေးသည်။ ဂရေစ်ထံမှရှိက်သံက ကြေကွဲစွာ ပျံ့လွင့်နေ၏။ သူရိန်က ဟော့ကင်း၏မြေပုံခေါင်းရင်းတွင် သူ့ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ပြောင်းပြန်စိုက်၍ သူ့သံခမောက်ကို စွပ်ပေးရင်း အလေးပြုလိုက်သည်။ ဂရေစ်က ခရစ်ယာန်ထုံးစံအတိုင်း ဆုတောင်းပေးသည်။

“ဟေ့ . . . မြန်မြန်လုပ်ကြစမ်းကွာ၊ မိုးချုပ်တော့မယ်၊ စစ်မြေပြင်မှာ စစ်သားသေတာ အဆန်းမဟုတ်ဘူး၊ ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်မနေနဲ့၊ တစ်ယောက်သေရင် တစ်ယောက်အတွက် ဝေစုကို ကျန်တဲ့လူက ပိုရမှာပဲ၊ အေး . . . ဝေစုများများလိုချင်ရင် ကိုယ်မသေအောင် ဂရုစိုက်ကြ . . . ဒါပဲ၊ ကဲ . . . ဆက်ထွက်မယ်”

ဆာဂျင်မေဆင်၏ သေးသိမ်သည်အကြင်နာမဲ့စကားကြောင့် သူရိန်နှင့်ဂရေစ် စိတ်ထိခိုက်ကြရပြန်၏။ ဟော့ကင်းလဲလျောင်းကျန်ရစ်ခဲ့သည့် မြေပုံလေးကို ကျောခိုင်းလျက်ဆက်လက်ချီတက်ခဲ့သည်။ အဖွဲ့ဝင်ရှစ်ယောက်အနက် ဝပ်ဆင်နှင့်ဟော့ကင်းကျဆုံးသွားသဖြင့် ဂရေစ်အပါအဝင် ခြောက်ယောက်သာ ကျန်တော့သည်။

တပ်ဖွဲ့က ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် ခရီးဆက်နေ၏။ မှောင်လာချိန်ကျမှသာ ဆာဂျင်မေဆင်က ညအိပ်ရပ်နားရန် တပ်ဖွဲ့ဝင်များကို ခွင့်ပြုသည်။

“အင်း...သူတို့ကတော့ လောဘဇောတွေ တက်နေကြပြီ ဒီအတိုင်းဆိုရင် မကောင်းတဲ့ဂြိုဟ်ဆိုးတွေ ဝင်တော့မယ်ထင်ပါရဲ့”

ဂရေ့စ်ထံမှ သက်မော့ရှိုက်သံကို ကြားရသည်။ ညသည် တိတ်ဆိတ်မြဲ ငြိမ်သက်မြဲပင်။

“ဂရေ့စ်ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုတာလည်း ကိုယ်သိနေတယ်လေ။ အခုပဲကြည့်... ဒီစိန်ကြီးကို တက်ဖြုတ်တဲ့ ဝပ်ဆင်ဖြုတ်ပြီးပြီးချင်း အသေဆိုးနဲ့သေသွားပြီ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကင်း သမားကို လူမှားပြီးပစ်မိလို့ ဟော့ကင်းသေရာပြီ”

“ဒါဟာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်မဟုတ်ဘူး။ စစ်အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက် နေတဲ့ စစ်သားတွေဖြစ်လျက်နဲ့ ဒါမျိုးဖြစ်တယ်ဆိုတာ လုံးဝမရှိဘူးလို့ ကိုယ်တော့ထင်တယ်။ အမှောင့်ပယောဂတစ်ခုခုကြောင့် မဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူးလေ။ အဲဒါကြောင့်...”

အဲဒါကြောင့် နောက်ထပ်ဘယ်သူတွေ ထပ်သေဦးမလဲဆို တာ စောင့်သာကြည့်။ ဂြိုဟ်မွေ့မယ့် စိန်ကြီးရဲ့ဇာတိတော့ ပြစပြနေ ပြီ။ သူတို့ရဲ့ လူစိတ်ကင်းမဲ့လာတဲ့လုပ်ရပ်ကို သဘောမကျတဲ့အမှုအရာ မျိုး ပြမိရင်လည်း အန္တရာယ်ပေးဖို့ ဝန်လေးမယ့်အနေအထား မရှိဘူး ဆိုတာ ကိုယ်လည်းရိပ်မိတယ်...။

ဂရေ့စ်...တို့နှစ်ယောက် စိတ်ထဲက ပါသည်ဖြစ်စေ၊ မပါ သည်ဖြစ်စေ ရေလိုက်ငါးလိုက်နေဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုသူရိန်၊ ဂရေ့စ် သတိပေးချင်တာလည်း ဒါပါပဲလေ”

“ဟေ့...ဟိုနှစ်ယောက် ဘာတွေတွတ်ထိုးနေတာလဲ၊ သွား ကြမယ်...အသင့်ပြင်တော့”

တိတ်ဆိတ်မှုကို ဆာဂျင်မေဆင်၏ ငှက်ဆိုးထိုးသံကြီးက ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။ သူရိန်နှင့်ဂရေ့စ်က ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ခရီးဆက်ရန် အသင့်ပြင်၏။ ဆာဂျင်မေဆင်က...

“ဂျင်မီ”

အခန်း (၉)

ညသည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။

အံ့ဆိုင်းနေသည့် သစ်ရိပ်ကြီးကြားမှ လရောင်သည် မရဲတရဲ တိုးဝင်ယှက်ဖြာနေသည်။

ဂရေ့စ်က သူရိန်အနီးလာ၍ ကပ်ထိုင်သည်။

သူရိန်ပခုံးကို ခေါင်းနှင့်မှေးမီသည်။ ဂရေ့စ်ထံမှ ထွက်သက်

လေက သူရိန်ပါးပြင်ကို နွေးထွေးစွာတိုးဝင်နေသည်ထိပင်။

“ကိုသူရိန်”

“ဟင်...ဘာလဲဂရေ့စ်၊ ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ၊ ပြောစရာရှိရင် ပြောလေ”

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး ကိုသူရိန်ရယ်...သတိပေးချင်တာ ပါ”

ဂရေ့စ်အသံက စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် တုန်ခါနေ၏။ သူရိန်က ဂရေ့စ် ၏လက်တစ်ဖက်ကို နွေးထွေးစွာဆုပ်ကိုင်ရင်း...

“ဘာသတိပေးချင်တာလဲ ဂရေ့စ်”

“ကျွန်မတို့နဲ့အတူ သွားနေတဲ့ လူတွေရဲ့စိတ်ဓာတ်က အတော့်ကိုအောက်တန်းကျတယ်နော်၊ သတိထားပါ ကိုသူရိန်၊ သူတို့ရဲ့ အသိစိတ်ထဲမှာ စိန်ကြီးကရမယ့် အကျိုးအမြတ်ကိုပဲ တွေးနေပုံရတယ်”

“ဟုတ်တယ်...ဒီလူတွေ တဖြည်းဖြည်း လူစိတ်ကင်းမဲ့လာ နေပြီ ကိုယ်ကတော့ အဲဒီစိန်ကြီးကရမယ့် ခံစားခွင့်ကို မက်လည်း မမက်မောဘူး လုံးဝလည်း မပတ်သက်ချင်ဘူး”

“ရှိ”

“မင်း ရှေ့ပြေးကင်းထွက်၊ လမ်းလျှောက်ရင်းလည်း အိပ်ငိုက် မနေနဲ့ဦး သတိပီရိယတော့ ရှိပါစေနော်၊ ကဲ... သွားတော့”

ဂျင်မီက အိပ်မှန်းနွဲ့နွဲ့နှင့် ထရပ်လိုက်သည်။ လွယ်ထားသည့် နိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ကျည်ထိုး၍ မောင်းတင်လျက် အသင့်ကိုင်လိုက် သည်။ စတင်ထွက်ခွာရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

“ဒိုင်း”

တိတ်ဆိတ်ညအတွင်း ထွင်းဖောက်ပေါ်ထွက်လာသော ကျယ်လောင်စူးရှသော သေနတ်သံတစ်ချက်နှင့်အတူ ဂျင်မီထံမှ ခပ် အုပ်အုပ်အော်သံ ကြားရ၏။

ဂျင်မီက ခွေခနဲ လဲကျသွားသည်။

သူရိန် ဂျင်မီကိုပစ်လိုက်သည့်ရန်သူကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက် သည်။

“ရန်သူဟေ့... ရန်သူ”

သူရိန် အော်ဟစ်သတိပေးလိုက်ရင်း သူ့လက်ထဲမှ သေနတ် က မီးနှစ်ပွင့် ပွင့်ထွက်သွားသည်။ သူရိန်ပစ်လိုက်သည့် နှစ်ချက်စလုံး ရန်သူကို ထိသွားဟန်တူ၏။

ရန်သူထံမှ အော်သံနှင့်အတူ ထွေးခနဲ လဲကျသွားသည်ကိုပင် အတိုင်းသားမြင်လိုက်သည်။

“ဟေ့... ဒီကောင်က ရန်သူရှေ့ပြေးကင်းဖြစ်မယ်ကွ၊ နောက် ကကောင်တွေ အလုံးအရင်းနဲ့ ရောက်မလာခင် ပြေးကြဟေ့ ... ပြေးကြ”

ဆာဂျင်မေဆင်က ပြောပြောဆိုဆို ပြေးထွက်သွားသည်။

“ဂျင်မီ... ဂျင်မီ”

ဂျင်မီက သူရိန်ကို ဖျော့တော့စွာ မော့ကြည့်သည်။ သူရိန်က ဂျင်မီလက်ကို တယုတယဆုပ်ကိုင်လျက်...

“ဂျင်မီ... ထကွ၊ တို့ ပြေးကြရအောင်”

“ကျွန်တော် မထနိုင်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော်ကိုထားခဲ့ပါ ကော် ပရာ၊ ရန်သူတွေရောက်လာရင် ကော်ပရာတို့ပါ ဒုက္ခဖြစ်နေပါဦးမယ်၊ လွတ်အောင်ပြေးပါ ကော်ပရာ၊ ကျွန်တော်ကိုထားခဲ့ပါဗျာ၊ ထားသာ ထားခဲ့ပါတော့”

မနီးမဝေးမှ သူတို့ရှိရာဦးတည်၍ တောတိုးလာသံတွေ ကြား ရသည်။

ဂရစ်က သူရိန်လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်သည်။

“သွားကြရအောင် ကိုသူရိန်၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်တည်းနဲ့ သူ့ကို ဘယ်လိုမှ ကယ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မတို့ပါ ရန်သူဖမ်းတာ ခံနေရဦးမယ်”

သူရိန်အဖို့ ရွေးစရာလမ်း မရှိတော့။ ဂျင်မီလဲကျနေရာနှင့် မနီးမဝေးတွင်ကျနေသော ဂျင်မီရိုင်ဖယ်လ်ကို ကောက်ယူ၍ ဂျင်မီ လက်ထဲကို ထည့်ပေးလိုက်၏။

သူ့လက်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ သူ့နှလုံးသာသည် လည်း နာကျင်လျက်ရှိနေသည်။

“ဝွတ်ဘိုင် ညီလေး... မင်းကို ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက် ပါစေ”

“ဝွတ်ဘိုင် အစ်ကို... ဝွတ်ဘိုင်”

ဂျင်မီမျက်ဝန်းမှ စီးကျလာသည့်မျက်ရည်စကို သူရိန်မြင် သည်။ သူ့ရင်မှာ မကောင်းတော့။ သေဖော်သေဖက် ရဲဘော်တစ်ဦး ကို သည်အတိုင်းပစ်ထားခဲ့ရသည့်အဖြစ်က တွေးမိတိုင်း ရင်နှင့်ကြော့စ ရာပါပင်။

ဂရစ်လက်ကိုဆွဲ၍ ဂျင်မီကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ ဆာ ဂျင်မေဆင်တို့ ပြေးသည့်လမ်းကြောင်းအတိုင်း အနောက်ဘက်သို့ ဦးတည်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သူ့အခေါင်းမှာ အမွှေးနံ့ကို ရှူရှိုက် မိသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဂျင်မီဆီမှ သေနတ်သံတစ်ချက် ကြား
လိုက်ရသည်။

“ဒိုင်း”

“အား...အား...အား”

အိပ်တန်းတက်နေသည့်ငှက်တွေ တဖျပ်ဖျပ် ထပျံပြေးသည်။
ပြေးနေသည့်ခြေလှမ်းကို သူရိန် တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ရပ်လိုက်တာလဲ ကိုသူရိန်”

“ဒါ...ဒါ...ဂျင်မီ သူ့ကိုယ်သူ...”

“ဖက်ဆစ်တွေလက်ထဲမှာ သံပန်းအဖြစ်မခံချင်လို့ သူ့ကိုယ်
သူ ပစ်လိုက်တာဖြစ်မှာပေါ့ ကိုသူရိန်ရယ်။ ကောင်းကင်ဘုံရောက်ရင်
သူ့ကို ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းပေးရတော့မှာ
ပေါ့။ ကဲ...ဆက်သွားကြရအောင်”

ရပ်နေသည့် ခြေလှမ်းတွေကို လှမ်းထွက်သည်။ သုတ်သုတ်
လှမ်းနေရင်း သူ့ခေါင်းထဲမှာ အတွေးတွေနှင့် ချာချာလည်လျက်ရှိ၏။

“အင်း...အခုဆိုရင် အသေဆိုးနဲ့သေရရာတာ သုံးယောက်
ရှိသွားပြီ။ ဒါဟာ သွေးရိုးသားရိုး တပ်သားတွေ ရှေ့တန်းမှာ ကျဆုံးကြ
ရတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

သူရိန်တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွားပြန်သည်။
မျက်ဝန်းထဲမှာလည်း ဘုရားကျောင်းထဲမှ ရုပ်တုကြီးက တစ်လည်လည်
ဖြစ်နေ၏။ အမွှေးနံ့များကလည်း စူးရှသည်ထက် စူးရှလာ၏။

တဟားဟား လှောင်ရယ်နေသည့် ရယ်သံတွေလား။ သစ်
ရွက် လေတိုးသံတွေလား။ တောချောက်သံတွေလားဟူ၍ တိတိပပ
မခွဲခြားနိုင်။ လျှောက်နေသည့် ခြေလှမ်းများကိုလည်း မရပ်ရဲ။ ရန်သူနှင့်
ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးဝေးရောက်မှဖြစ်မည်။

“ကို...ကိုသူရိန် ကျ...ကျွန်မ ဆက်မလျှောက်နိုင်တော့
ဘူး။ မောနေပြီ”

ဂရစ်အသံကြားမှပင် သတိရသည်။

ပျံလွင့်သွားသည့် စိတ်အစဉ်ကို ပြန်လည်စုစည်း၍ သုတ်
သုတ်လှမ်းနေသည့်ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်သည်။

သူတို့ရောက်နေသည့်နေရာက တောထူသည်။ ချုံနွယ်ပိတ်
ပေါင်းများနှင့် ယှက်လိမ်အုပ်ဆိုင်းနေသည်။ တဒင်္ဂရပ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်
ကို လေ့လာလိုက်သည်။ ချုံတိုင်းသံတရဲရဲက သူတို့ရှိရာသို့ ဦးတည်နေ
၏။

သူရိန်က အသံမထွက်ရန် ဂရစ်ကို အချက်ပြလိုက်ရင်း
ရှေးရှေးရဲရဲ ကိုင်ထားသည့်သေနတ်ကို တင်းတင်းဆုပ်၍ အသင့်ပြင်
လိုက်သည်။

သစ်ရိပ်ကြိုကြားမှ တိုးဝင်နေသည့် လရောင်ဖြင့် ချီတက်
လာနေသည့် ဆာဂျင်မေဆင်နှင့်အဖွဲ့ကို တွေ့သည်။

ခုမှပင် စိတ် ခုံးခုံးချနိုင်သွား၏။ တင်းထားသည့်စိတ်ကိုလည်း
ဖြေလျှော့သည်။

ဆာဂျင်မေဆင်က သူတို့ကို တွေ့တွေ့ချင်းမှာပင် ..

“ဟိုကောင်ဂျင်မီ သေပြီမဟုတ်လား”

ဆာဂျင်မေဆင် မလုံမလဲနှင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သူရိန်
မျက်လုံးတွေ မီးဝင်းဝင်းတောက်သွားသည်။ အဲကိုကြိတ်လိုက်သံကိုပင်
ဂရစ်ကြားလိုက်မိဟန်တူ၏။ သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်၍ သတိ
ပေးသည်။

လူကြီးမဆန်သည့် ခေါင်းဆောင်မပီသသူ ဆာဂျင်မေဆင်ကို
သူရိန် မကျေမနပ်ဖြစ်နေ့မှန်း ဂရစ်က သိထားသည်။ သူရိန်လည်း
နားလည်သည်။

သည်နေရာတွင် အငြင်းပွား၍ အချေအတင်ဖြစ်လာပါက
အပြတ်ရှင်းသည်အထိ ပြဿနာက ကြီးထွားလာနိုင်သည်။ အများနှင့်
တစ်ယောက်ဖြစ်၍ သူကသာလျှင် လျှော့ရပြန်သည်။ သူရိန်က ဘု
ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်...သူ့သေသွားပြီ”

“အေးလေ . . . ဒီကောင်သေမယ်မှန်းသိလို့ ထားခဲ့တာပါ။ သူ့ကို မရမကသယ်နေရင် ကျန်တဲ့လူတွေပါ ဒုက္ခရောက်မှာစိုးရတယ် မဟုတ်လား။ ငါ ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်လေ . . . စစ်မြေပြင်မှာ တိုက်ရင်း စစ်သားကျဆုံးတယ်ဆိုတာ မဆန်းပါဘူးလို့လေ။ ကဲ . . . စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေကြနဲ့တော့ကွာ။ ရန်သူနဲ့လည်း အတော်ဝေးလာခဲ့ပြီပဲ။ တို့လည်း တစ်လျှောက်လုံး ပြေးလာခဲ့ရတာ မောနေပြီ။ ပင်ပန်းလည်း ပင်ပန်း နေပြီ။ ကဲ . . . နားကြရအောင်၊ ကဲ ကော်ပရာ . . . မင်း ကင်းတာဝန် စယူ”

တပ်ဖွဲ့ဝင်အားလုံး နားရသည့်အချိန်ကလေးတွင် အနားယူကြ သည်။ ကင်းတာဝန်ကျသည့် သူရိန်က သေနတ်ကို အသင့် ပေါင်ပေါ် တွင်တင်၍ ကင်းစောင့်၏။

ဂရစ်က သူရိန်အနီးမှာ လာထိုင်သည်။ တစ်စစ ညဉ့်နက်စ ပြုနေပြီဖြစ်၏။ အိပ်မောကျနေသူများထဲမှ ဟောက်သံသဲ့သဲ့ကို ကြား ရသည်။

“ကိုသူရိန်”
ဂရစ်အသံက တိုးညှင်းသည်။
“ဘာလဲဟင် ဂရစ်”
“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲဟင်”

“ဪ . . . တို့နှစ်ယောက်ရဲ့အဖြစ်က သိပ်ပြီးအိပ်မက်ဆန် လွန်းနေတယ်လေ။ အဲဒါကိုတွေးပြီး ရင်လေးနေတာ၊ တို့ရဲ့ပြေးလမ်း ကြောင်းဟာ အင်ဖားနဲ့နီးလာလေလေ တို့ခွဲခွာရတော့မယ် အချိန်ကို လည်း ရောက်တော့မယ်ဆိုတဲ့အသိကြောင့် ကြောက်ရလေလေပဲ ဂရစ် ရယ်”

“ဪ . . . ကိုသူရိန်ရယ်”
ဂရစ်အသံက တုန်ယင်နေ၏။ သူရိန်က ဆက်ပြောသည်။
“ဟုတ်တယ်နော် ဂရစ်။ ကိုယ်တို့ အင်ဖားကိုရောက်တာ နဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကိုယ်တို့ရဲ့အိပ်မက်ဟာ ပြီးဆုံးသွားမှာပဲလေ။ ဒီစစ်

ကြီးအတွင်းမှာ သေမယ်ရှင်မယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်သလို ဂရစ်နဲ့ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ဖို့ဆိုတာလည်း မမျှော်လင့်ရဲဘူး”

ဂရစ်က မှေးမှိတ်ထားသည့် သူရိန်ပခုံးပေါ်မှ ဆတ်ခနဲ ခွာထွက် လိုက်သည်။ သူရိန်ကို တည့်တည့်ကြည့်၏။

“ဂရစ်အချစ်က အိပ်မက်တစ်ခုလို ခဏမက်ပြီး ခဏနဲ့ ပျက်သွားမယ့်အချစ်မျိုးလို့ ကိုသူရိန်ထင်သလားဟင်”

“စစ်ကြီးပြီးလို့ ကိုသူရိန်ရော ဂရစ်ပါ အသက်မသေခဲ့ရင် ဆုံစည်းနိုင်ဖို့ ဂရစ်ကြီးစားပါမယ်ဆိုတာ ယုံပါ ကိုသူရိန်ရယ် . . . နော်”

ဖိတ်စဉ်ဖြာကျနေသည့် လရောင်ဖြင့် ငွေရောင်လက်နေသည့် ဂရစ်မျက်နှာလေးကို တစ်စုံတစ်ခုမကဲ ငေးကြည့်မိသည်။ သူရိန်ရင် ထဲမှာ တဒဂံအနှမ်းပြေသွား၏။ ထိုအချိန်မှာပင် . . .

“အား . . .”

ဘိတ်(ခ)ထံမှ အသံနက်ကြီးဖြင့် ငယ်သံပါအောင် အော် လိုက်သံကြောင့် အိပ်နေသူများပါ အထိတ်တလန့် ထထိုင်မိကြ၏။ သူရိန် ဘိတ်(ခ)ထံ အပြေးရောက်သွားသည်။

“ဘိတ်(ခ) . . . ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲကွ . . . ပြောပါဦး”

“ဟိုမှာ . . . ဟိုမှာ ကော်ပရာ . . . မြွေ . . . မြွေဗျ။ ကျွန်တော့် လက်ကို ကိုက်သွားတယ်၊ အား . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . .”

“ဦး . . .”

ရောမငန်းမြွေကြီးက ပါးပျဉ်းထောင်၍ သူရိန်ကိုလည်း ကိုက် တော့ခဲ့တော့မည် တကဲကဲ။ သူရိန် မှင်တက်စွာ ငေးကြောင်ကြည့် နေလိုက်မိသည်။ ဆာဂျင်မေဆင်လက်ထဲမှ စစ်သုံးတောရှင်းစားက လရောင်မှာ လက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

ပြတ်ထွက်သွားသည့် မြွေဦးခေါင်းက သူရိန်စစ်ဖိနပ်ဦးကို သဲကြီးမဲကြီး ကိုက်ခဲ့ထား၏။ ဂရစ်တစ်ယောက် ခြေမကိုင်မီ လက်

မကိုင်မိ ဖြစ်ရှာသည်။

“ကိုသူရိန် ဘာဖြစ်သွားလဲဟင်”

“ကိုယ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မြေအစွယ်က စစ်ဖိနပ်သားရေကို မပေါက်ဘူးလေ၊ ဘိတ်(ခ)ကိုပဲ ကြည့်ပါ၊ လိုအပ်တာ မြန်မြန်လုပ်ကြ ပါ”

“ဘိတ်(ခ)...ဟေ့ ဘိတ်(ခ)...မင်း...မင်း ဘယ်လိုနေသ လဲဟင်”

ဆာဂျင်မေဆင်ကလည်း စိုးရိမ်တကြီးမေးသည်။ ပြန်ဖြေ သည့် ဘိတ်(ခ)အသံက အားနည်းလွန်းသည်။ တိုးညင်းလွန်းသည်။ ဖျော့တော့လွန်းသည်။

“ကျ...ကျွန်တော် မျက်စိတွေပြာလာပြီ၊ အား...နာလိုက် တာလည်း မပြောပါနဲ့တော့၊ ကျွန်တော့်ကို မကယ်နိုင်ကြတော့ဘူးလား ဟင်...ကယ်ကြပါဦးဗျာ”

သနားစဖွယ် တစာစာအော်ဟစ်နေသည်။ ဘိတ်(ခ)ပါးစပ် အတွင်းမှ အမြှုပ်တွေထွက်လာရင်းမှ သွေးတွေအန်ချလိုက်သည်။ မကြည့်ရက်စရာ မမြင်ရက်စရာဖြစ်၏။

ပြင်းထန်သည့်မြေဆိပ်က တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့သွားပြီထင်၏။ ခန္ဓာကိုယ်က တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။ အသားတွေက တဖြည်း ဖြည်း အေးစက်ကာ ပြာနမ်းလာသည်။ သူရိန်နှင့် ဂရေစ် တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ သက်မောကိုယ်စီ ရှိုက်မိကြသည်။

“ကျ...ကျွန်တော် မနေရတော့ဘူးထင်တယ်၊ ဒီမှာဗျ ဆာဂျင်မေဆင်...ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ ဟိုကျောက်ရုပ်တုကြီးက ဟားတိုက်ပြီးရယ်နေတာကို မြင်နေရတယ်ဗျ၊ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ ထင်တယ် ခင်ဗျား...ခင်ဗျား...”

ဘိတ်(ခ) ပြောလက်စ စကားကိုပင် ဆုံးအောင်မပြောနိုင်ရှာ တော့။ ဘိတ်(ခ)ခန္ဓာကိုယ်က တစ်စစငြိမ်သက်သွားသည်။ ဆာဂျင် မေဆင်နှင့် စတီးဝပ် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။

သူရိန်တစ်ယောက် ဆောက်တည်ရာမရတော့။ သူရိန်နှုတ် မှလည်း လေးယောက်ရှိသွားပြီဟူ၍ တဖွဖွရေရွတ်နေ၏။

သူနာခေါင်းမှလည်း ပြင်းထန်စူးရှသည့် အမွှေးနံ့ကြီးရလာ ၏။ မူးမိုက်လဲကျသွားမတတ်ပါပင်။ ဘိတ်(ခ)၏အလောင်းကို ည တွင်းချင်းပင် တွင်းတူး၍ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရသည်။

“ကောင်းကင်ဘုံမှာ မင်းကို ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်ပါစေ လို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ် ဘိတ်(ခ)၊ ကံ...တို့သွားတော့မယ်ကွာ ဝှတ်ဘိုင်”

“ဟေ့...ဒါ ငါတို့မြီတိသူလေယာဉ်ကွ၊ ကေန္တ...ငါတို့ အင်ဖားနဲ့ နီးလာပြီထင်တယ်”

ဆာဂျင်မေဆင်က ဝမ်းသာအားရ ထအော်သည်။ သူရိန် ကိုယ်တိုင်လည်း အင်ဖားနဲ့နီးလာပြီဟူသည့်စကားကို ထောက်ခံသည်။

“ကဲဟေ့...နားမနေနဲ့တော့ကွ၊ အင်ဖားနဲ့ တော်တော်ကိုနီး နေပြီလို့ ထင်တယ်ကွ၊ နေမဝင်ခင် အရောက်သွားကြရအောင်ကွ၊ ကိုယ့်တပ်ပြန်ရောက်မှပဲ စိတ်ကြိုက်နားကြပေါ့”

ဆာဂျင်မေဆင်က ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့ထွက်သွားသည်။ ဆာဂျင်မေဆင်၏နောက်မှ စတီးဝပ်ကလည်း ဆက်လိုက်သွား၏။ သူရိန် နှင့် ဂရေစ်ကတော့ နောက်မှ ခပ်မှန်မှန်ပင် လျှောက်ခဲ့သည်။ တစ်နာရီကျော်ကျော်မျှ ခရီးဆက်ခဲ့သောအခါ နားထဲတွင် ကားသံလိုလို အသံတွေ ကြားစပြုသည်။ လူသံတွေလည်း ပါသည်။

သူတို့သွားနေသည်က ဒါတိုင်းလို တောကိုတိုး၍ သွားနေရ ခြင်းမျိုးမဟုတ်တော့။ ခြေသွားလမ်းလေးများပင် အထင်သားပေါ်နေ သဖြင့် လမ်းအတိုင်းလိုက်လာခဲ့သည်။

တောအုပ်အတွင်းမှ ဖြတ်ထွက်လိုက်သည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောမကွက်လပ်ကြီးကို မြင်လိုက်ရသည်။ ကွက်လပ်ကြီးအလယ်တွင် ကွန်ကရစ်ပြေးလမ်းကြီးရှိ၏။ ဆာဂျင်မေဆင်က ဝမ်းသာအားရ ထဲခုန် လိုက်သည်။

“ဟေ့...ဒါ ရှေ့တန်းစစ်လေယာဉ်ကွင်းလေကွာ”

အားလုံးပျော်သွားကြသည်။ သူတို့လေးယောက်သည် ဘေးမ သီရန်မခဘဲ အိန္ဒိယနိုင်ငံ မဏိပူရ၏မြို့တော် အင်ဖားသို့ ရောက်ခဲ့လေ ပြီ။ ရင်ပေါင်တန်း၍ လေးယောက်သား လေယာဉ်ပြေးလမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့ရှေ့ရှိ လေယာဉ်ထိန်းသိမ်းရေးမျှော်စင်မှ စစ်သားတွေ အပြည့်တင်ထားသည့် အမိုးဖွင့်ဂျစ်ကားတစ်စီး သူတို့ရှိရာသို့ အပြင်း မောင်းလာသည်။

အခန်း (၁၀)

နောက်သုံးရက်ကြာသည်အထိ မည်သည့်အနှောင့်အယှက် မှ မတွေ့ရဘဲ ခရီးဆက်ခဲ့သည်။ အခုတော့ သူတို့တပ်စိပ်တွင် ဆာဂျင် မေဆင်၊ ကော်ပရာသူရိန်နှင့် တပ်သားစတီးဝပ်တို့သာလျှင် အသက်ရှင် လျှက် ကျန်တော့သည်။ ကျဆုံးသွားသူလေးဦးအတွက် သူရိန် စိတ် မကောင်း။

အကယ်၍သာ စိန်ကြီးကို လောဘဇောတက်ပြီး ယူမလာခဲ့ လျှင် သည်ကဲ့သို့သော အဖြစ်ဆိုးမျိုးနှင့် ကြုံရပါမည်လားဟူသော သံသယစိတ်က သူရိန်ကို အမြဲလိုပင်ခြောက်လှန့်လျက်ရှိလေသည်။

တောက တစ်စစ ပါးလျားလာ၏။ သစ်ပင်တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ခုန်လွှားကူးသန်းတတ်သည့် မျောက်မောင်းမများ၏ အော်သံကိုပင် မကြားရတော့။ လှမ်းနေသည့်ခြေလှမ်းတွေက ပိုသွက်လာ၏။ တသွင် သွင်စီးနေသည့် စမ်းချောင်းလေးကို ဖြတ်လိုက်သည်။ တောင်ကမူ လေးတစ်ခုပေါ်လည်း တက်ခဲ့၏။

ထိုအချိန်မှာပင် အနိမ့်ပျံသန်းလာသည့် လေယာဉ်ပျံသံကို ကြားရခြင်းဖြစ်သည်။ သူရိန်က ဂရေစ်ကိုယ်လေးကို သူ့ကိုယ်နှင့်ဖိ၍ ကွယ်ထားလိုက်သည်။ သစ်ပင်လွတ်ရုံမျှ ပျံသန်းသွားသော လေယာဉ် ပျံကို သူမော့ကြည့်လိုက်သည်။

မြီတိသူ့ဘုရင့်လေတပ်မတော် အမှတ်အသားကို မြင်လိုက် ရ၏။ တိုက်လေယာဉ်ဖြစ်၏။ ကင်းထောက်ပျံသန်းနေခြင်း ဖြစ်မည် ထင်သည်။

၈၄ ◆ မင်းမဟာကျော်ခေါင်

ဂျစ်ကားပေါ်မှ အသင့်တပ်ဆင်ထားသည့် စစ်သေနတ် ပစ်စင်တွင် စစ်သားတစ်ယောက်က အသင့်အနေအထား။ အပြင်းမောင်းလာသည့်ကားက မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်လိုက်သည်။ ကားပေါ်မှ စစ်သားများ ခုန်ဆင်းနေရာယူကြသည်။ ဆာဂျင်မေဆင်၊ ရဲဘော် စတီးဝပ်နှင့် ကော်ပရာသူရိန်အပါအဝင် ဂရေစ်တို့လေးယောက် တန်းစီ၍ ရပ်ပြလိုက်သည်။

“ဟေ့...မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

“တို့ မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်က ဆုတ်ခွာလာတဲ့ ဗြိတိသျှခြေလျှင်တပ်သားတွေပဲ၊ ငါ့နာမည်က ဆာဂျင်မေဆင်ကွ”

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မြန်မာနိုင်ငံမှ စတင်ဆုတ်ခွာခဲ့ပုံများနှင့် လမ်းခရီးတွင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အခက်အခဲများကို အတိုချုံး၍ ပြောပြလိုက်သည်။ သူပြောသည့်အထဲတွင် စိန်ကြီးအကြောင်းကိုတော့ မူ ချန်လှပ်ထားလေသည်။

လေယာဉ်ကွင်းစောင့် တပ်သားများက သူရိန်တို့အဖွဲ့အတွက် စကားပြောစက်နှင့် ကားတစ်စီးခေါ်ပေးသည်။ ထိုကားဖြင့်ပင် ဗြိတိသျှကြည်းတပ် ရှေ့တန်းကွပ်ကဲရေးရုံးသို့ ပို့ပေးသည်။ ရုံးရှေ့တွင်ကားရပ်လိုက်လျှင်...

သူရိန်က ဂရေစ်ကိုဖေးမ၍ ကားပေါ်မှချပေးသည်။ ဂရေစ်က သွက်လက်နေသည်။ ဖျတ်လတ်နေသည်။ သမင်ပျိုမလေးတစ်ကောင် ပမာပင် ရွှင်လန်းတက်ကြွနေ၏။

“ကိုသူရိန်”

“ဘာလဲဟင် ဂရေစ်”

“ကျွန်မတို့ ဘေးမသီရန်မခဘဲ အင်ဖားကိုရောက်ပြီနော်၊ ဝမ်းသာတယ်မဟုတ်လားဟင်”

“ဂရေစ်ဝမ်းသာနေတာမြင်ရတဲ့အတွက် ကိုယ်ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကိုယ့်အနေနဲ့တော့ ဝမ်းမသာနိုင်ပါဘူး ဂရေစ်ရယ်”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုသူရိန်”

“ဂရေစ်နဲ့ ခွဲရတော့မယ်လေ”

ဂရေစ်မျက်နှာလေးက ညှိုးကျသွားသည်။ မျက်ဝန်းပြာပြာများအတွင်းမှလည်း မျက်ရည်ပွင့်တွေ စိိုင်းလာ၏။ ဂရေစ်က သူရိန်ကို ဖက်လိုက်သည်။

“အခုခွဲခြင်းဟာ တဒင်္ဂလို့ ယုံကြည်လိုက်စမ်းပါမောင်၊ စစ်ကြီးကြောင့် ဆုံခဲ့ရတဲ့ ဂရေစ်နဲ့ မောင်ဟာ ဒီစစ်ကြီးပြီးရင် ထာဝရပေါင်းဆုံနိုင်ဖို့အတွက် ကိုသူရိန်နဲ့ဆီ ဂရေစ် ဆက်ဆက်ပြန်ခဲ့ပါ့မယ်၊ ကျေနပ်ပါနော်...ဂရေစ် ကတိပေးပါတယ် မောင်ရယ်”

“ကောင်းပါပြီ အချစ်ရယ်...မောင်စောင့်နေပါ့မယ်”

ရှေ့တန်းကွပ်ကဲရေးစခန်းအတွင်းသို့ ကားတစ်စီး အပြင်းမောင်းဝင်လာ၏။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူက ဗြိတိသျှစစ်အင်ဂျင်နီယာတပ်မှ ကပ္ပတိန်အဆင့်ရှိ အရာရှိဖြစ်၏။

အရာရှိက ဂရေစ်နှင့် သူရိန်အနီးသို့ လျှောက်လာသည်။ သူရိန်က သတိဆွဲ၍ အလေးပြုလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးကော သမီး”

“ဖေဖေဆုံးခဲ့ပြီ အန်ကယ်၊ ဖက်ဆစ်တွေရဲ့ လေကြောင်းတိုက်ခိုက်မှုကို ခံလိုက်ရတယ်လေ၊ အဲဒီတိုက်ပွဲမှာပဲ ဖေဖေ ဆုံးခဲ့ရတာပါ”

“ဪ...ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွယ်၊ သမီးနဲ့ တပ်ဖွဲ့ဝင်တချို့ ပြန်ရောက်လာတယ်လို့ အန်ကယ်ဆီကို ဖုန်းဆက်လို့ အန်ကယ်ပြေးလာခဲ့တာကွဲ့ အန်ကယ်ကလည်း သမီးတို့နာမည်တွေကို ပေးထားတယ်လေ၊ ပြန်ရောက်လာရင် အန်ကယ်ဆီကို ဖုန်းဆက်ပေးဖို့ မှာထားတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီကဝန်ထမ်းတွေက အန်ကယ်ဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်တာ”

ကပ္ပတိန်တော်မီက သူရိန်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်၏။ သူမျက်လုံးတွေက နှစ်မြို့ဟန်မရှိကြောင်း ပြသနေသည်။ သို့သော် လူကြီးလူကောင်းတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် နှုတ်ကတော့ ဘာမျှထုတ်ဖော်

မပြော။ ဂရုစိုက်က ဦးလေးဖြစ်သူကို တည့်တည့်ရင်ဆိုင်သည်။ သူ့နှုတ်
ကလည်း ပြတ်သားသည့်စကားတွေကို တဲ့တိုးကြီးပြောချလိုက်သည်။

“အန်ကယ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ၊ ဒါ သမီးရဲ့ချစ်သူ...
သူရိန်ပါ”

“အို...တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကော်ပရာ”

ကပ္ပတိန်တော်မီက လူမျိုးရေးခွဲခြားမှုနှင့် ရာထူးအဆင့်အတန်း
ခွဲခြားမှုမရှိသလို ဟန်ဆောင်လျက် သူရိန်ကို လက်ကမ်းပေးသည်။
သူရိန်က ကပ္ပတိန်တော်မီ၏ လက်ကိုဆွဲ၍ တလေးတစား နှုတ်ဆက်
လိုက်သည်။

“နောက်မှ တို့ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ကြတာပေါ့ ကော်
ပရာ၊ ခုတော့ ငါ့တူမကို ခဏခေါ်သွားလိုက်ဦးမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကပ္ပတိန်”

“ဒါဆိုရင် သွားကြရအောင် သမီးရေ”

ဂရုစိုက်က သူရိန်ကို နှုတ်ဆက်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။
မျက်ဝန်းထဲမှာ ပြည့်ဝိုင်းနေသည့် မျက်ရည်စတွေက ပါမြင်ပေါ်သို့
အတားအဆီးမဲ့စွာ လိမ့်ဆင်းလာ၏။

ဂရုစိုက်က ချာခနဲလှည့်၍ ကားပေါ်တက်သည်။ ကားကလေး
က ဗြိတိသျှရေတန်းကွပ်ကဲရေးရုံးခန်းအတွင်းမှ ညင်သာစွာ မောင်း
ထွက်သွား၏။ သူ့နှလုံးသားတွေ ဂရုစိုက်နောက်ကို ပါသွားပြီဟု သူရိန်
နားလည်လိုက်၏။

စစ်သားကြီးဖြစ်ပါလျက် သူ့မျက်ဝန်းမှာလည်း...

အခန်း (၁၁)

၁၉၄၂ ခုနှစ်၏ နေ့တစ်နေ့တွင် ဖြစ်သည်။

ဗုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးသည် အရှိန်အဟုန် မြင့်တက်နေခဲ့ပင်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်များသည် မြန်မာနိုင်ငံအား ကျူးကျော်ဝင်
ရောက်ခဲ့ပြီးဖြစ်၍ အိုင်အာမာခြေကုပ်ယူပြီးလျှင် အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံဖြစ်
သော အိန္ဒိယနိုင်ငံကိုလည်း စစ်ရေးခြိမ်းခြောက်မှုများ ပြုလုပ်လျက်ရှိ
သည်။

ဗြိတိသျှအစိုးရသည် မိမိအင်ပါယာထဲမှ နောက်ထပ် နိုင်ငံ
တစ်နိုင်ငံ ထပ်မံမဆုံးရှုံးစေရန် အလေးအနက်ထား၍ ကာကွယ်နေရ
၏။

ဗြိတိသျှတပ်မတော်တွင် တာဝန်ယူထမ်းဆောင်လျက်ရှိသော
စစ်မှုထမ်းဟူသမျှ စစ်ဖြစ်နေသည့်ကာလမို့ အသင့်အနေအထားဖြင့်
နေရန် အမိန့်ထုတ်ထားသကဲ့သို့ ခွင့်ခံစားခွင့်များကိုလည်း အကန့်
အသတ်မရှိ ရပ်ဆိုင်းထားလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သူရိန်သည် အင်ဖားမြို့ရှိ ဗြိတိသျှ ရေတန်း
ကွပ်ကဲရေးရုံးသို့ ခွင့်တင်လိုက်သည်။ စစ်ကာလဖြစ်သော်လည်း သူရိန်
၏ စစ်မှုထမ်းသက်တစ်လျှောက် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှပင် ခွင့်ခံစားခဲ့ခြင်း
မရှိသဖြင့် စစ်ဌာနချုပ်မှ သူရိန်အား ချွင်းချက်အနေဖြင့် ခွင့်တင်ပတ်
တိတိ ခံစားခွင့်ပြုလိုက်သည်။

သူရိန်ခွင့်ယူရခြင်းမှာ ကာလကတ္တားမြို့မှ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ လန်
ဒန်မြို့သို့ပြန်မည့် ဂရုစိုက်ကို သွားရောက်နှုတ်ဆက်လို၍ ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က သူရိန်ကို ဆာဂျင်မေဆင်ကိုယ်တိုင်ပင် စစ်ဂျစ်ကား ဖြင့် ခိုင်မာမှုမှ ကာလကတ္တားထွက်မည့် ရထားဘူတာရုံသို့ လိုက်ပို့ပေး သည်။ ကားပေါ်တွင် ဆာဂျင်မေဆင်က...

“ဟေ့ ကော်ပရာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆာဂျင်”

“မောင်ရင့်ကောင်မလေးကိုတွေ့ရင် ပြောလိုက်ပါကွာ၊ ငါက လည်း သတိရပါတယ်၊ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်လို့...ဟုတ်လား”

“ကောင်းပါပြီ ဆာဂျင်”

ဆာဂျင်မေဆင်က ကားမောင်းနေရင်းမှ စီးကရက်တစ်လိပ် ကို ပါးစပ်မှာခဲလိုက်သည်။ သူရိန်ကို တစ်လိပ်ကမ်းပေးသည်။ သူရိန် က ဆာဂျင်မေဆင်ဆီမှ စီးကရက်ကို လှမ်းယူသည်။

သူ့မီးခြစ်နှင့် ခြစ်၍ မီးညှို့ပြီးလျှင် လက်မအားသည့် ဆာဂျင် မေဆင်ကို ပေးသည်။ ဆာဂျင်မေဆင်ခဲထားသည့် မီးမညှို့ရသေး သော စီးကရက်ကို သူရိန်က ယူ၍ မီးညှို့သောက်သည်။

ဆာဂျင်မေဆင်သည် ကားကို ဂရုတစိုက်မောင်းနေရာမှ သူရိန်ကို ငဲ့စောင်းကြည့်သည်။

“ဒီမှာ ကော်ပရာ”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါ ဆာဂျင်”

“မင်းက အခုခွင့်သွားပြီ၊ ဟိုကောင်စတီးဝပ်က မွမ်းမံသင် တန်းတက်နေတော့ ငါတစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေတော့မှာပဲကွာ”

“ကျွန်တော် သိပ်မကြာပါဘူးဗျာ၊ ဂရုစ အင်္ဂလန်ပြန်မယ့်ကိစ္စ ပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့ပါမယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ကော်ပရာ၊ ကုလားမချောချောလေးတစ် ယောက်ရှာပြီး နိုက်ကလပ်လေးဘာလေးတက်ရင် အဆင်ပြေသွားမှာပါ ကွာ၊ မဆလားစော်နံတာလောက်တော့ သည်းခံရမှာပေါ့...ဟားဟား ဟား”

ဆာဂျင်မေဆင် စီးကရက်ကို အားပါးတရရှိက်ရင်း အပျော်

စကားပြောသည်။ နှစ်ယောက်သား အားပါးတရ ရယ်မောမိကြ၏။

“ဪ...မင်းကိုပြောဖို့ တစ်ခုသတိရတယ်ကွာ”

“ဘာများပါလိမ့် ဆာဂျင်၊ ပြောစရာရှိရင် ပြောပါ”

“တို့နဲ့ပါလာတဲ့ စိန်ကြီးကိစ္စပါ”

“စိန်ကြီးက ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆာဂျင်”

“ဒီစိန်ကြီးကို မင်းရယ်၊ ငါရယ်၊ စတီးဝပ်ရယ် သုံးယောက်ပိုင် တယ်လေ၊ အခု မင်းက ခွင့်သွားမယ်၊ စတီးဝပ်က သင်တန်းတက်နေ တယ်ဆိုတော့...”

အဲ...တို့သုံးယောက် ပြန်ဆုံတဲ့အခါကျမှ ဒီအိန္ဒိယက စိန် ကုန်သည်တစ်ယောက်ယောက်ဆီ သွားရောင်းပြီး ရတဲ့ငွေကို သုံး ယောက် အညီအမျှခွဲယူကြတာပေါ့ကွာ၊ မင်း သဘောတူတယ် မဟုတ် လား”

“အဲဒီကိစ္စ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားဘူး ဆာဂျင်၊ ကျွန်တော် အတွက် ဝေစကိုလည်း ကျွန်တော်မယူဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ စတီးဝပ်ပဲ ယူလိုက်ပါ၊ ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်”

“နေပါဦးလေ...အခု မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့ဦး၊ တို့သုံးယောက်ဆုံ ပြီး စိန်ကြီးရောင်းပြီးမှပဲ ဆက်ပြီးပြောကြသေးတာပေါ့...ဟုတ်လား”

ဆာဂျင်မေဆင်က ကားကိုအရှိန်မြှင့်၍ မောင်းနေရာမှ ရှေ့ ဆ်လမ်းလမ်းတွင် ကားလမ်းကို ဖြတ်သန်းနေသည့် ကွဲတစ်အုပ်ကြောင့် ကားအရှိန်ကို အနည်းငယ်လျှော့ချလိုက်သည်။

ကားဟွန်းကိုလည်း တတိတီနှင့် အဆက်မပြတ်တီးသည်။ ကွဲကျောင်းသား ကုလားလေးက သူ့ကွဲများကို ကြိမ်လုံးနှင့်ရိုက်၍ လမ်းကို အမြန်ဖြတ်ကူးစေလျက်ရှိသည်။

ကွဲအုပ်ထဲမှ ကွဲကြီးတစ်ကောင်သည် လမ်းကိုဖြတ်ကူးနေရာ မှ လမ်းလယ်ကောင်တွင် ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ခေါင်းကိုမော့၍ တဖူး ဖူးနာမူတ်ပြီးလျှင် ဆာဂျင်မေဆင်မောင်းသည့်ကားကို အရှိန်နှင့် ပြေး ဆောင်လိုက်လေ၏။

ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် ဝုန်းခဲနဲ့မြည်သွားသည်။ လူနှစ်ယောက်
စီးထားသည့်ဂျစ်ကာသည်ပင်လျှင် ဘေးတိုက်အနေအထားဖြင့် ရွေ့
လျော့သွားသည်အထိ အရှိန်ပြင်းသည်။ ဆာဂျင်မေဆင်က ကားတိမ်း
မှောက်မသွားစေရန် အချိန်မီထိန်းလိုက်ရ၏။

လူတွေကိုမထိခြင်းနှင့် ကားတုံးလုံးလဲမှုသွားခြင်းမှာ ကံ
ကောင်းလွန်း၍ဖြစ်သည်။ ထိုထက်ကံကောင်းသည်မှာ ကားအင်ဂျင်စက်
ရပ်မသွားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ကွဲဆိုးကြီးကြောင့် ကွဲအုပ်ကြီးက လန်ဖျပ်
၍ လမ်းဘေးပြေးဆင်းသွားသည်။

သတိကောင်းသည့် ဆာဂျင်မေဆင်က လမ်းရှင်းသွားသည်
နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လီဗာကိုနင်း၍ အရှိန်မြှင့်ပြီးလျှင် ကားကို အတင်း
မောင်းပြေးသည်။

ကွဲဆိုးကြီးက အနောက်မှ ပြေးလိုက်လာသေးသည်။ သို့
သော် ကားရိုက်လိုက်မမီသဖြင့် တဖြည်းဖြည်း နောက်မှာ ကျန်ရစ်
ခဲ့သည်။

ရင်တလုပ်လုပ်နှင့် အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေသော သူရိုက်နှစ်
မှာ အမွှေးနံ့ကိုရံသည်။ သည်ရနံ့ကို သူ ကောင်းကောင်းမှတ်မိပါ၏။
ကျောင်းပျက်ကြီးအတွင်း ရုပ်တုကြီးမှထွက်နေသည့် အမွှေးနံ့ ပြေးလာ
ခဲ့သည့် လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဂျင်မီသေတုန်းကနှင့် ဘိတ်(ခ) မြွေ
ကိုက်ခဲရပြီး သေတုန်းကလည်း သည်ရနံ့ကို သူရံခဲ့သည်။

ခုလည်း သည်ရနံ့ကို သူပြန်ရပြန်ပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်ထဲမှ
မည်သူမျှ ဘေးမသိရန်မခဲခြင်းမှာ ကံမြင့်နေ၍ဖြစ်မည်ဟု သူရိုက်က
ယုံကြည်သည်။

ဆာဂျင်မေဆင် မောင်းနေသည့်ကားကို ရပ်တန့်ပစ်လိုက်
သည်။ အပြင်ထွက်လျှင်ဆောင်နေကျ ပစ္စတိုသေနတ်ကိုလည်း ဆွဲ
ထုတ်၍ မောင်းကို ဖြောင်းခနဲ ဆွဲတင်လိုက်၏။

“ဘာလဲ ဆာဂျင်...ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ”

“ဟိုကွဲကို ပစ်သတ်မလို့လောကွာ”

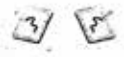
“လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ အဲဒီကွဲကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုရာမလဲ
ဟိုမှာလည်းကြည့်ပါဦး”

မှန်သည်။ ကွဲအုပ်ကြီးက အားလုံးရောသွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သူတို့
ကိုခတ်ခဲ့သည့်ကွဲကို ရှာဖွေရန်မလွယ်တော့။

“ကံကောင်းလို့ တို့မသေတာကွ၊ သေချင်းဆိုး မကောင်းဆိုး
ဝါးကွဲက တို့ကို အသေလုပ်တာ၊ ငါ မကျေနပ်ဘူးကွာ”

“တိရစ္ဆာန် စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး ရန်မူတာပဲဗျာ၊ ဘယ်တတ်နိုင်
ပါ့မလဲ၊ ကဲပါ ဆာဂျင်... ကျွန်တော် ရထားနောက်ကျလိမ့်မယ်၊
မောင်းပါတော့ဗျာ”

ဆာဂျင်မေဆင်က သက်ပြင်းမောကို ရှိုက်ထုတ်လျက် စိတ်
ကိုဖြေလျှော့ပြီးလျှင် ကားကိုမောင်းထွက်သည်။ အတန်ငယ်မောင်း
လာခဲ့လျှင် ဒိုင်မာပူမြို့ဘူတာရုံကို မြင်ရစပြု၏။ ရထားဥသြသံကိုပင်
ကြားရပြီလေ...။

အခန်း (၁၂)

“တူ...တူ...တူ...”

ရထားကြီးက အရှိန်ပြင်းစွာ ခုတ်မောင်းနေ၏။ ရထားကြီး၏ သယ်ဆောင်ရာသို့လိုက်ပါရင်း ဂရေစ်နှင့် တွေ့ရမည်ကို သူရင်ခုန်နေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဇာတ်လမ်းက တဒင်္ဂပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုတဒင်္ဂသည် သူရိန်အဖို့တော့ တစ်ဘဝစာပင်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ပေါင်းဆုံရေးသည် ယခုဖြစ်ပွားနေသည့် စစ်ကြီးပေါ်တွင် မူတည်နေသည်။

စင်စစ် သူရိန်သည် စစ်သားဖြစ်၏။

စစ်အတွင်း စစ်သားတစ်ယောက်၏ အသက်ရှင်ရပ်တည်နေရေးသည် မည်သို့မျှ အာမခံချက်ရှိမည်မဟုတ်။ အချိန်မရွေး စစ်ဘေးသင့်၍ သေဆုံးသွားနိုင်သည်။

ဂရေစ်နှင့် သူ့အနေအထားက စစ်ကြီးမပြီးမချင်း ရှင်ကွဲကွဲနေရဦးမည်အဖြစ်။ စစ်ကာလတွင် သေဆုံးသွားပါကလည်း သေကွဲကွဲနိုင်သည်။ ပေါင်းဆုံနိုင်ရေးသည် အခွင့်အလမ်း အလွန်နည်းပါးကြောင်း သူတို့လည်း အသိပင်။

ရထားကြီးက ဘူတာတစ်ဘူတာတွင် ရပ်သည်။ ဆင်းသူတက်သူများနှင့် အရောရောအထွေးထွေး ရှုပ်ထွေးသွား၏။ ဈေးရောင်းသူများ၏ အော်ဟစ်ရောင်းချသံများဖြင့်လည်း ဘူတာတစ်ခုလုံး ဆူညံနေသည်။

တွဲတိုင်းတွင် ခရီးသည်များ ပြည့်ကျပ်ညပ်လျက်ရှိ၏။ ထိုင်ခုံမဲ့ခရီးသည်များကလည်း ရထားကြမ်းခင်းပေါ်တွင် အကျအနာထိုင်သူက ထိုင်၍လိုက်သည်။ အိပ်သူက အိပ်၍လိုက်သည်။ ခြေချစရာပင်နေရာလွတ်မရှိတော့။ စစ်ရိပ်စစ်ငွေသန်းလာသဖြင့် ရွှေပြောင်းသူများကြောင့်လည်း ရထားပို၍ကျပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ရထားကြီးက ဥဒြသံရည်ဆွဲ၍ ဘူတာမှထွက်သည်။ ရထားကြီးနောက်သို့ ပြေးလိုက်သူများ၊ ရထားပေါ်မှ ခုန်ချသူများဖြင့်လည်း ဘူတာအတွင်းမှ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ကျန်ရစ်၏။ ရထားကြီးက အရှိန်မြန်သထက် မြန်လာသည်။

သူရိန်က ရထားပြတင်းမှမြင်ရသည့် အဝေးမြင်ကွင်းများကို ငေးကြည့်နေသည်။ သူရင်မှာ ဂရေစ်ကို တွေ့မြင်လိုသည့်စိတ်များဖြင့် မွန်းကျပ်နေသည်။ အရှိန်ပြင်းစွာ ခုတ်မောင်းနေသည့် ရထားကြီး၏ အမြန်နှုန်းကိုပင် နှေးသည်ဟုထင်မိသည်။

ရထားကြီးက တစ်ဘူတာဝင်* တစ်ဘူတာထွက်ဖြင့် ခရီးရှည်ကြီးကို မှန်မှန်ခုတ်မောင်းနေသည်။ သူရိန်က ရထားထိုင်ခုံနောက်ကျောကိုမှီပြီး မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်သည်။ သူ အိပ်ပျော်သွားလေပြီ။

အခန်း (၁၃)

ကာလကတ္တားမြို့သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဗြိတိသျှစစ်ဦးစီးရုံးသို့သွား၍ စစ်အင်ဂျင်နီယာတပ်မှ ကပ္ပတိန်တော်မီသတင်းကို စုံစမ်းသည်။ ကပ္ပတိန်တော်မီ ယနေ့ပင် အင်္ဂလန်သို့ ခွင့်ပြုပြန်သွားပြီဟူသော အဖြေကိုသာရသည်။

ဝေးကြပြီပေါ့ဟု သူနားလည်လိုက်သည်။ ကံကြမ္မာသည် ချစ်သူနှစ်ဦးအား ခွဲခွာခါနီး နောက်ဆုံးအနေဖြင့် နှုတ်ဆက်ခွင့်ကိုပင် မပေး။ သူရိန် စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ်ကျသွားသည်။ ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကို ရုတ်တရက် စဉ်းစားမရတော့။

စိတ်လေလေနှင့် ကာလကတ္တားမြို့တွင် ဦးတည်ရာမဲ့ လျှောက်သွားနေမိ၏။ ကာလကတ္တားမြို့ကြီးသည် စစ်ရိပ်စစ်ငွေသန်းနေသည်ဆိုသော်လည်း မြို့သူမြို့သားများမှာ အသွားအလာမပျက်ဘဲ ပုံမှန်အတိုင်းရှိနေသည်။

အမှတ်မထင် ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုပြတိုက်ကြီးတစ်ခုရေညိုရောက်လာသည်။ အဆောက်အအုံကြီးက ခမ်းနားသည်။ စကျင်ကျောက်သားများဖြင့် ခန့်ထည်စွာ တည်ဆောက်ထား၏။ ဥရောပလက်ရာနှင့် အိန္ဒိယလက်ရာများပေါင်းစပ်၍ လှပစွာ မွမ်းမံတည်ဆောက်ထားသဖြင့် ခန့်ညားသည် ထည့်ဝါသည်။

ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဝင်ကြည့်ချင်သည့်စိတ်ကြောင့် သူရိန် ပြတိုက်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။

ပြတိုက်အတွင်း ပြသထားသော ရှေးဟောင်းလက်ရာများမှာ

မျိုးစုံလှသည်။ ဗုဒ္ဓခေတ် ကျောက်ဆစ်လက်ရာများ ကြေးနှင့်သံထည်များ၊ ရှေးဟောင်းအိန္ဒိယဘုရင်များနှင့် စော်ဘွားများ၏ အသုံးအဆောင်များမှာ သူ့နေရာနှင့်သူ စာတန်းများချိတ်ဆွဲ၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်အောင် ပြသထားခြင်းဖြစ်၏။

တစ်ဖန် ခေတ်အဆက်ဆက်မှ ထုလုပ်ခဲ့ကြသည့် ဗိဿနိနတ်မင်းရုပ်တုများ၊ သျှိုဝရုပ်တုများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ တစ်နေရာတွင် မှန်ပုံးဖြင့်ထည့်၍ ပြသထားသည့် ရုပ်တုတစ်ခုရေမှာ သူ့ခြေလှမ်းအလိုလို ရပ်သွားသည်။

ရုပ်တု၏အမည်ကို ကြေးဝါပြားပေါ်မှာ ဒေဝီလ (DAWILA) ဟု ရေးထိုးထားသည်။ ရုပ်တုရေမှ ခြေလှမ်းတွေ ဆက်ရွေ့လျား၍မရတော့။ ကြေးဝါပြားပေါ်တွင် ရေးထိုးထားသည့် ရုပ်တုအမည်အောက်ရှိ စာတန်းကလေးကိုလည်း သူ့နှုတ်မှအသံထွက်၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒေဝီလ မိစ္ဆာများအတွက် ဘေးအန္တရာယ်ကိုဖြစ်စေတတ်သော မီးနှင့်ရေကိုအစိုးရသည့် မယ်တော်နတ်သမီး”

ရုပ်တုနှင့်စာတန်းကိုတွဲ၍ သူရိန်ကြည့်လိုက်သည်။ တောတွင်းတစ်နေရာရှိ ဝတ်ကျောင်းကြီးထဲမှာ သူ့ဘိုမြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် ရုပ်တုနှင့် တစ်ပုံစံတည်းဖြစ်သည်။ ကြည့်နေရင်းမှာပင် သူ့ကျောထဲမှာ စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားလျက် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသွားသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် နာခေါင်းမှာလည်း ပြင်းထန်စူးရှသည့် အမွှေးနံ့ကြီးကို ရလိုက်သည်။ သူ ရင်တွေတလုပ်လုပ်ဖြစ်လာသည်။ ခေါင်းတွေရီဝေအုံခဲစ ပြု၏။

ထိုအချိန်မှာပင် . . .

“ဟဲ့လို . . . မိတ်ဆွေကိုကြည့်ရတာ ဒေဝီလရုပ်တုကို အတော်လေး စိတ်ဝင်စားနေတယ်ထင်ပါရဲ့ . . . ဟုတ်လား”

အလန့်လန့်အဖျပ်ဖျပ်ဖြင့် အသံလာရာဆီ သူ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူ့အနီးမှာရပ်နေသည့် အိန္ဒိယအမျိုးသားတစ်ယောက်က သူ့ကို

နွေးထွေးစွာ ပြောကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူရိန်က လန့်ဖျပ်သွားသည်ကို မရိပ်မိစေရန် ချက်ချင်းတူမြွေဆယ်လိုက်သည်။ အမှုအရာမပျက်အောင်လည်း ပြန်လည်ထိန်းသည်။ သူက အံ့ဩတုန်လှုပ်ဟန်မပြဘဲ...

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်က ဗြိတိသျှတပ်မတော်က ကော်ပရာသူရိန်ပါ။ မြန်မာနယ်စပ်မှာ တွေ့ခဲ့ဖူးသလိုရှိလို့ ကြည့်နေမိတာပါ”

“ကျုပ်က ဒီပြတိုက်ကြီးရဲ့ ပြတိုက်မှူးပရော်ဖက်ဆာ မစ္စတာ ချောင်ဒေရီပါ။ မိတ်ဆွေလေ့လာချင်ရင် ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ။ ရုံးခန်းထဲမှာ ဒေဝီလရုပ်တုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကတ်တူလောက်ရှိပါတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ် ဒေဝီလရုပ်တုကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ လိုက်ကြည့်ပါရစေ”

သူရိန် ပြတိုက်မှူးနှင့်အတူ ရုံးခန်းထဲသို့လိုက်ခဲ့သည်။ မစ္စတာ ချောင်ဒေရီက သူရိန်ကို ခုံတစ်လုံးမှာထိုင်ရန် နေရာပေးသည်။ ထို့နောက် ပြတိုက်မှတ်တမ်းများ ထိန်းသိမ်းပေးထားသည့် စင်ပေါ်မှ ဒေဝီလမှတ်တမ်းဖိုင်ကို ပရော်ဖက်ဆာ မစ္စတာချောင်ဒေရီက ရှာဖွေနေရာမှ...

“စိတ်နှံ့ပြစ်မှားရင်တောင် ဘေးဆိုးတွေကျရောက်နိုင်တယ်လို့ အယူရှိလို့ တချို့လူတွေဆိုရင် ဒေဝီလရုပ်တုကို စေ့စေ့တောင် မကြည့်ရဲကြဘူးဗျ”

“ဗျာ...ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ”

ပရော်ဖက်ဆာ မစ္စတာချောင်ဒေရီ၏စကားတွေကို သူရိန် မယုံကြည်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်ရတော့၏။ မစ္စတာချောင်ဒေရီက မှတ်တမ်းဖိုင်များထဲမှ ဖိုင်အထူကြီးတစ်ခုကိုဆွဲထုတ်လျက် စားပွဲပေါ် အသာအယာလှမ်းတင်သည်။

“ကဲ မိတ်ဆွေကြီး...ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ ခေတ်လူငယ်တွေ အနေနဲ့တော့ ဂမ္ဘီရဆန်တဲ့အတွေးအခေါ်တွေကို လက်တွေ့မဟုတ်ရင် ယုံကြည်ရခက်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့

ဗဟုသုတအဖြစ် လေ့လာချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ဟောဒါ...ဒေဝီလနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိမှတ်တမ်းပါပဲ။ လေ့လာကြည့်နိုင်ပါတယ်”

စားပွဲပေါ်မှဖိုင်တွဲကြီးကို မသိမသာ တုန်ယင်နေသည့် လက်များဖြင့် သူရိန်ကောက်ယူလိုက်သည်။ ဖိုင်အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ သူပထမဆုံးမြင်ရသည်က တောတွင်းမှ သူတို့တွေ့ခဲ့ရသည့် နတ်သမီးရုပ်တုကြီး၏ ဓာတ်ပုံဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပုံများသည် ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ ရိုက်ကူးထားသည်။

နဖူးမှ စိန်ကြီးကိုပင် အနီးကပ်ရိုက်ထားသည့်ပုံ ပါသေးသည်။ ဓာတ်ပုံကပ်ထားသည့် စာရွက်များကို လှန်လိုက်သောအခါ ဟင်ဒီဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသည့် ဒေဝီလစာတန်းနှင့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြန်ဆိုပေးထားသောစာများကို တွေ့ရလေသည်။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလွန်းသဖြင့် သူရိန် ဖတ်ကြည့်သည်။

ဒေဝီလ

“မိစ္ဆာများအတွက် ဘေးအန္တရာယ်ကို ဖြစ်စေတတ်သော မီးနှင့်ရေကို အစိုးရသည့် မယ်တော်နတ်သမီးရုပ်တု။

ရုပ်တု၏ နဖူးတည့်တည့်တွင် (Moon Stone) ဟုခေါ်သော စန္ဒာရတနာ စိန်ကြီးတစ်လုံးရှိသည်။ ထိုစိန်ကြီးသည် အပြာရောင်သန်းလျက်ရှိပြီး လပြည့်လကွယ်ညများတွင် ထူးခြားဆန်းပြားသည့်အလင်းရောင်များ ဖြာယုက်၍ တောက်ပ ထွန်းလင်းနေတတ်၏။

နည်းစိတ်ဝမ်း ဖြူစင်သူများသည် ဒေဝီလမယ်တော်၏ တန်ခိုးအာနဘော်နှင့်အတိတ်ပြီးသည့် စိန်ကြီး၏အလင်းရောင်ဖြင့် ထိတွေ့လျှင် ကောင်းကျိုးချမ်းသာအပြာဖြာကို ရရှိခံစားကြရတတ်၏။ စီးပွားလာဘ်လာဘပွားများ စည်ပင်၏။ ဘေးဘယာရန်ဟူသမျှကို အောင်နိုင်ကြ၏”

ဤသည်မှာ ဒေဝီလရုပ်တုကြီး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်းဖြစ်၏။ တစ်ဖန် နောက်စာမျက်နှာတစ်ခုတွင် ဒေဝီလကျိန်စာဟု ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရပြန်၏။ သူရိန်က ဆက်ဖတ်သည်။

“ငါ့ကို ဆည်းကပ်သောသူများအတွက် ငါသည် မျှတသော စီးကိုလည်းကောင်း၊ ရေကိုလည်းကောင်း၊ ဩဇာပြည့်ဝသော မြေကိုလည်းကောင်း၊ ရှင်းသန့်သာယာသော လေကိုလည်းကောင်း၊ ကောက်ပဲသီးနှံများနှင့် သယံဇာတများကိုလည်းကောင်း ပေးအပ်သည်။

ငါ့ကိုမထေမဲ့မြင်ပြုသူများနှင့် ငါ့ကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီးပြုသူများအား ကုန်းဘေး၊ မီးဘေး၊ လေဘေး၊ ဓားလှံလေးပြား၊ မီးပေါက်သေနတ်ဘေးနှင့် ရောဂါဘယဆိုးများ၏ ဘေးအမျိုးမျိုးကို သင့်စေလျက် ထိုသူအားလည်းကောင်း၊ မိသားစုအားလည်းကောင်း၊ ထိုသူ၏ ချစ်ခင်သူများအားလည်းကောင်း အသေဆုံးနဲ့ သေစေသတည်း။”

ဒေဝီလကျိန်စာကိုဖတ်၍ သူရိန် ကြက်သီးမွေးညင်း ထမိပြန်၏။ အမူအရာမပျက်စေရန်ကို သတိနှင့်ထိန်းထားရ၏။ သက်ပြင်းမောကိုရှိုက်ထုတ်၏။ ကျိန်စာမှ မျက်လုံးများကိုခွာ၍ ပြတိုက်မျိုး ပရော်ဖက်ဆာ ချောင်ဒရီကို ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဒါတွေဟာ တကယ်ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ပရော်ဖက်ဆာ ယုံကြည်သလားဟင်”

“အိုး ကော်ပရာ...ခင်ဗျားလည်း အာရှတိုက်သား၊ ကျုပ်လည်း အာရှတိုက်သားပဲ၊ ကျုပ်တို့ ရှေးဘိုးဘေးတွေကတစ်ဆင့် မိဘများအထိ လက်ဆင့်ကမ်းသယ်ယူလာခဲ့ကြတဲ့ အဲဒီအတွေးအခေါ်ကို ခေါင်းထဲရိုက်သွင်းခံခဲ့ရတယ်ဆိုတာတော့ ဝန်ခံရမှာပဲမဟုတ်လား”

“အင်း...ဒါကတော့ဟုတ်ပါတယ် ပရော်ဖက်ဆာ”

သူရိန်ကိုယ်တိုင်ပင် ရှေးဆန်သည့် မိဘမျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်

ယုံကြည်

လာခဲ့ရသူပီ အတွေးအခေါ်များက ခေါင်းထဲမှာ စွဲနေသည်တော့အမှန်။

သူ ငယ်စဉ်က အဘွားဖြစ်သူသည် အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်များအဖြစ် ကဝေမကြီးများ၊ စုန်းမကြီးများ၊ မော်ဆရာများ၊ သိုက်ဆရာနှင့် ဥစ္စာစောင့်များ စသည့်အကြောင်းများကို နားထောင်ချင်စရာ ပုံပြင်များအဖြစ် ပြောပြခဲ့သည်ကို အမြဲလိုလို ကြားနေရခြင်းဖြင့် သည်စွဲလမ်းမှုများက စိတ်မှာ သန္ဓေတည်ခဲ့ရ၏။

ပရော်ဖက်ဆာချောင်ဒရီက ခုံပေါ်မှာ ခပ်လျော့လျော့ထိုင်နေရာမှ မတ်မတ်ပြင်၍ ထိုင်လိုက်သည်။ သူဆက်ပြောမည့်စကားကို အလေးအနက်ဖြစ်စေလိုသည့်သဘောဖြင့် သူရိန်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ရင်း သူက...

“ဒီမှာ ကော်ပရာ”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါ ပရော်ဖက်ဆာ”

“အခုလို စစ်ကြီးဖြစ်ပွားနေတဲ့အချိန် သူခိုးစားပြောစွဲနဲ့ လူသက်ဖျက်ဆီးသူတွေ ပေါများနေတဲ့ကာလကြီးမှာတောင် ဒီဒေဝီလရုပ်တုကြီးရှိတဲ့ ဝတ်ကျောင်းတော်ကြီးမှာ ဘာအစောင့်အရှောက်မှ မထားပေမယ့် ဖျက်ဆီးပုံသူမရှိဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ ကျွပ်တို့ရဲ့ ယုံကြည်မှုကို အတည်ပြုပေးရာ မရောက်ဘူးလားဟင်”

သူရိန် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်မိ၏။ မကြာသေးခင်ကမှ ဒေဝီလဝတ်ကျောင်းတော်ကြီးကို သူရောက်ခဲ့သေးသည်။ မှန်ပါသည်။ ဝတ်ကျောင်းတော်ကြီးမှာမူ သေနတ်နှင့်ပုံးများ၏ဒဏ်ကို လုံးဝခံထားရသည်ကိုပင် မတွေ့ရ။

အခြားရန်သူမျိုးငါးပါး၏ ဖျက်ဆီးမှုများလည်း မရှိသလောက်ပင်။ စိန်ကြီးကို သူတို့အဖွဲ့ဝင်များ ဖြုတ်ယူခဲ့ကြသည်ကိုတော့ ပရော်ဖက်ဆာချောင်ဒရီ မသိရသေးသလို သူကလည်း ထုတ်ဖော်ပြောမည်မဟုတ်ပါ။ ပရော်ဖက်ဆာချောင်ဒရီက သူ့စကားကို ဆက်ပြန်သည်။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် ကော်ပရာ...ကျုပ်တို့နိုင်ငံနဲ့ ခင်ဗျားတို့

နိုင်ငံဟာ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့ရဲ့ ကိုလိုနီထဲက ကျွန်ဘဝနဲ့ နေရတဲ့ကာလ ဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့တိုင်းပြည်နဲ့ ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်ထဲက အဖိုးမဖြတ်နိုင် တဲ့ ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်တွေကို အရှက်မဲ့စွာ လှယက် ယူငင်ခံနေရတယ်။ ခိုးဝှက်ပြီးတော့လည်း ယူကြတယ်”

ပရော်ဖက်ဆာချောင်းဒရီက အမျိုးသားစိတ်ဓာတ် ပြင်းထန် သူဖြစ်ဟန်တူ၏။ ပြောနေရင်းမှာပင် အသံတွေက ဒေါမာန်ပါလာ၏။ သူ့မျက်ဝန်းတွေက မီးဝင်းဝင်းတောက်လာ၏။

လက်ကိုလည်း ကျစ်ကျစ်ဆုပ်၍ အံ့ကိုလည်း ကြိတ်လိုက် သေးသည်။ သူက ဆက်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဒီမှာဗျ ကော်ပရာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တကယ်လို့များ ဒေဝီလရုပ်တုရှိတဲ့နေရာကို နောက်တစ် ခေါက်ပြန်ရောက်လို့ ခင်ဗျားနဲ့အတူပါမယ် မိစ္ဆာကောင်တွေက လိုချင် တပ်မက်စိတ်နဲ့ တစ်ခုခုကို ခိုးယူမယ်လို့ကြံရင် မတားဆီးပါနဲ့ဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့မတားရမှာလဲ ပရော်ဖက်ဆာ”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ... ဒီလိုပါ မိတ်ဆွေ... ဒေဝီလရုပ်တုရဲ့ မည် သည့်အစိတ်အပိုင်းကိုဖြစ်ပါစေ မသန့်ရှင်းမစင်ကြယ်တဲ့လက်နဲ့ ထိမိ ကိုင်မိလိုက်ရင် ကောင်းကောင်းကြီး ဘေးဒုက္ခဆိုးတွေနဲ့ ကြုံရလိမ့် မယ်ဗျ။ ဒေဝီလမယ်တော်က ခွင့်လွှတ်မယ်များ ထင်သလား။ မဖြစ်မနေ ကလဲ့စားချေတာကို ခံရတတ်တယ်ဆိုတာ မယုံမရှိပါနဲ့ သူငယ်ချင်း ရယ်... ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ပရော်ဖက်ဆာချောင်းဒရီ စကားတွေက သူ့ကို တမင်ရည်ရွယ် ၍ ပြောနေသလိုပင် ဖြစ်နေသဖြင့် သူ့ရိန် မလုံမလဲဖြစ်လာသည်။ ဆက်ထိုင်ရမည်ကိုပင် မျက်နှာပူလာသည်။ သူ့ရိန်က ထိုင်နေရာမှ ထရပ်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး ပရော်ဖက်ဆာ၊ အခုလို စိတ် ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

“ကောင်းပါပြီ ကော်ပရာ ဝှစ်ဘိုင်”

သူ့ရိန် ပြတိုက်ကြီးထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ လမ်းပေါ်မှာ တစ်လှမ်း ချင်းလှမ်းရင်း ခေါင်းထဲမှာ ချာချာလည်နေဆဲ။ ဒေဝီလရုပ်တုကြီးက လည်း မျက်စိထဲမှာ တရစ်ဝဲဝဲ။ ဒေဝီလကချိန်စာများကလည်း နားထဲမှာ ပဲ့တင်မြည်ဟိန်းလျက်။

“ငါ့ကို မထေမဲ့မြင်ပြုသူများနှင့် ငါ့ကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ် သူများအား ကုန်းဘေး၊ ရေဘေး၊ မီးဘေး၊ လေဘေး၊ စားလုံလေးမြား၊ မီးပေါက်သေနတ်ဘေးနှင့် ရောဂါဘယဆိုးများ၏ ဘေးအမျိုးမျိုးသင့် စေလျက် ထိုသူအားလည်းကောင်း၊ မိသားစုအားလည်းကောင်း၊ ထိုသူ ၏ ချစ်ခင်သူများအားလည်းကောင်း အသေဆိုးနဲ့သေစေသတည်း”

ကြက်သီး ဖြန်းခနဲထသွားပြန်၏။ ခေါင်းမှဆံပင်များပင် ထောင် ထသွားသည်ဟု ခံစားရတော့၏။ တစ်ဖန် ပရော်ဖက်ဆာချောင်းဒရီ၏ စကားများကလည်း နားထဲမှာ ပျံ့လွင့်နေဆဲ။

“ဒေဝီလရုပ်တု မည်သည့်အစိတ်အပိုင်းကိုပဲဖြစ်ပါစေ၊ မသန့် ရှင်းမစင်ကြယ်တဲ့လက်နဲ့ ထိမိကိုင်မိရင်တောင် ကောင်းကောင်းကြီး ဘေးဒုက္ခဆိုးနဲ့ ကြုံရလိမ့်မယ်ဗျ။ ဒေဝီလမယ်တော်က ခွင့်လွှတ်မယ် များ ထင်သလား။ မဖြစ်မနေ ကလဲ့စားချေတာကို ခံရတတ်တယ်၊ မယုံမရှိနဲ့ သူငယ်ချင်း... ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

သူ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။ အထိတ်တလန့်ဖြင့်လည်း ငှုငှုငေါင်ငေါင်ကြီး ဖြစ်သွား၏။ ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပဒါန်ရောက်နိုင်သည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ သတိနှင့်ဆင်ခြင်သည်။

“အို... ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ စိန်ကြီးကို သူတက်ဖြုတ်တုန်းက လည်း ငါက တပ်မက်စိတ်မရှိခဲ့ဘူး။ ငါ့ကိုယ်တိုင်တောင် တားဆီးခဲ့ သေးတာပဲ၊ သူတို့ထိုက်နဲ့ သူတို့ကံပဲပေါ့။ ငါက ဘာတတ်နိုင်မှာမို့ လဲ”

မွန်းကျပ်မှုများကြားမှ ရုန်းကန်လွတ်မြောက်ရန် ကြိုးစားသည် ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဣ...ဝေါ...ဝေါ...”

ကားတစ်စီး အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်လာသံနှင့် လူတစ်ယောက်၏ အလန်တကြားသတိပေးသံ...

“ဆပ်...ဆပ်...သတိထား...တိုက်...တိုက်တော့မယ်”

“ကျွ...ဂုန်း...”

အရှိန်ပြင်းပြင်း လှစ်ခနဲဝင်ရောက်လာသည့် ကားတစ်စီးက အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ သူ့ကိုပွတ်တိုက်လိုက်သည့်ဒဏ်ကြောင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ် လမ်းပေါ်တွင် နှစ်လိမ်သုံးလိမ် လိမ်သွားသည်။ မျက်ဝန်းမှာ အမှောင်ဖုံးသွားသည်။

အသိစိတ်တွေ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ လေဟာနယ်ထဲသို့ လွင့်မျောသွားခြင်းနှင့်အတူ အဝေးဆီမှအသံတစ်သံ သူ့နားစည်အတွင်း စူးနှင့်စွာ ဝင်ရောက်လာတော့၏။

“နိုင်ငံခြားသား...မင်း ငါ့ကို သေသေချာချာကြည့်စမ်း၊ ငါ့ကို မင်းသိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့...ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ဒေဝီလမဟုတ်လား”

“အေး...ငါ့ပစ္စည်းကို မင်းသူငယ်ချင်းတွေ ခိုးယူသွားကြတယ်” တဖြည်းဖြည်း ဒေဝီလရုပ်တုကြီးမှာ လွန်စွာပင် လှပကျော့ရှင်းသည့် နတ်သမီးတစ်ပါးအသွင်သို့ ပြောင်းသွားသည်။

နတ်သမီး၏ နဖူးပြင်တွင် တပ်ဆင်ထားသော သင်းကျစ်ရတနာတွင်မူ ဟောက်ပက်ကြီးဖြစ်နေသည်ကို အရပ်ခရီးစွာ မြင်ရလေ၏။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားပစ္စည်းကို စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားခဲ့ပါဘူးဗျာ”

“မှန်တယ်...မင်းမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း အခု မင်းကို ငါကယ်လိုက်တာပေါ့၊ ဘရိတ်ပေါက်ပြီး မင်းကို တည့်တည့် ဝင်တိုက်တော့မယ့် ကားရဲအန္တရာယ်က ငါတွန်းထုတ်ပြီး ကယ်လိုက်တာ

ပေါ့။ အဲဒီကားပေါ်မှာပါတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကတော့ သေရက်စေနေတဲ့ လူတွေဖြစ်တဲ့အတွက် အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ သူတို့ကားနဲ့အတူ လမ်းဘေးက သစ်ပင်ဝင်တိုက်ပြီး သေသွားကြပြီ”

“ဗျာ...ဘုရား...ဘုရား”

“အံ့ဩသွားသလား နိုင်ငံခြားသား။ မင်းသေလို့မဖြစ်သေးဘူး။ ငါ့ပစ္စည်းကို မင်းလာဖို့ပေးရဦးမယ်၊ အခုတော့ အချိန်မကျသေးလို့ ရှိပါစေဦးလေ၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်ကျတဲ့အခါမှာတော့ မင်း လာကိုလာရမယ်...ဒါ အမိန့်ပဲ”

ဒေဝီလက ပြာလဲ့လဲ့အခိုးအငွေ့များနှင့်အတူ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွား၏။

“ဒေဝီလ...ဒေဝီလ...”

သူ့နှုတ်မှ တမ်းတမ်းဆွတ်ဆွတ် ခေါ်နေသံက တိုးညှင်းလွန်းလှ၏။ သူ့ကို ဂရုတစိုက် ကုသပေးနေသည့် ဆရာဝန်နှင့် သူ့နာပြုဆရာမလေးက စိတ်သက်သာရာရသွားဟန်ဖြင့်...

“သူ ကယောင်ကတမ်းတွေ ပြောနေတုန်းပဲ ဒေါက်တာ”

“သတိရလာပါပြီ...မစိုးရိမ်ရတော့ပါဘူး”

လေးလံနေသည့် မျက်ခွံတွေကို အားယူ၍ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဖြူဖွေးသန့်စင်သည့် မျက်နှာကြက်နှင့် စူးစူးရှရှဆေးရုံနံကို ရှိုက်ရှုမိသွား၏။ ပျံ့လွင့်သွားသည့် စိတ်အာရုံကိုလည်း ပြန်လည်စုစည်းမိပြီဖြစ်၏။

“ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်နေလဲ ခင်ဗျာ”

ဆရာဝန်နှင့်တူသူက မျက်နှာကို ချိုသာစွာပြုံးပြရင်းမှ တုံ့ပြန်စကားပြော၏။

“ဆေးရုံပေါ်မှာလေ”

“ခင်ဗျားကို ကားတစ်စီးက ပွတ်တိုက်သွားလို့ လမ်းပေါ်မှာ လဲကျသွားပြီး သတိလစ်နေလို့ တာဝန်သိတဲ့လူတွေက ဆေးရုံဖို့ပေးကြတာပဲ၊ အင်း...ခင်ဗျားကံကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ အဲဒီကားကိုမောင်းတဲ့

လူနဲ့ သူ့အဖော်ကတော့ လမ်းဘေးကသစ်ပင်ကို အရှိန်နဲ့ဝင်တိုက်
လိုက်တဲ့ ဒဏ်ကြောင့် ပွဲချင်းပြီး သေသွားရှာကြတယ်”

“ဪ...ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ၊ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းလိုက်
တာ”

ဒေဝီလကို အိပ်မက်မက်လိုက်သည် ထင်၏။ အိပ်မက်ထဲမှာ
ဒေဝီလပြောခဲ့သည့်အတိုင်းပင် အပြင်မှာ တကယ်ဖြစ်နေသည်ဆို
သဖြင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရပြန်သည်။ ဆရာဝန်က...

“အင်း...ခင်ဗျားကတော့ ကြီးကြီးမားမား ဒဏ်ရာမရပါဘူး။
ရှေးဖြစ်ပြီး သတိလစ်သွားတာပါ။ ပွန်းရုံပဲ့ရုံတင်ပါပဲ။ ခင်ဗျားကို ဆေးရုံ
လာပို့တဲ့ မျက်မြင်တစ်ယောက် ပြောသွားတာကတော့ နည်းနည်းထူး
ဆန်းသလိုပဲ”

“ဘာတဲ့လဲ ဒေါက်တာ”

“ကားက ဘရိတ်ပေါက်ပြီး အရှိန်နဲ့ တည့်တည့်လာတာတဲ့။
ပတ်ဝန်းကျင်က မြင်ရတဲ့လူတွေကတော့ ခင်ဗျားသွားပြီဆိုပြီး တချို့
ဆိုရင် မကြည့်ပုံလို့ မျက်နှာတောင်လွဲထားကြရတယ်ဆိုပဲ။ ဒါပေမဲ့
ကားက ခင်ဗျားကိုတိုက်တော့မယ့်အချိန်မှာ တစ်ယောက်ယောက်က
ဒါမှမဟုတ် အင်အားတစ်ခုခုက ခင်ဗျားကိုတွန်းထုတ်ပြီး ကယ်လိုက်သ
လို ခင်ဗျားခန္ဓာကိုယ်က ကားနဲ့ပွတ်ကာသိကာကလေး ကပ်လွဲသွား
တာတဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျားဟာ ကံထူးရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်သလို ထူးခြားတဲ့
လူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်လို့ ပြောသွားတယ်ဗျ”

ဒေဝီလမယ်တော်ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်သည်။

“မင်းမှာအပြစ်မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း အခု မင်းကို ငါကယ်
လိုက်တာပေါ့။ ဘရိတ်ပေါက်ပြီး မင်းကို တည့်တည့်ဝင်တိုက်တော့မယ့်
ကားရဲ့အန္တရာယ်က ငါတွန်းထုတ်ပြီး ကယ်လိုက်လို့ မင်းကို ခုလို
ပွတ်ရုံကလေး ပွတ်သွားတာပေါ့”

အမှန်ပင် သူ့ကို ဒေဝီလက ကယ်တင်လိုက်သည်မှာ သေ
ချာသွားပြီဟုဆိုချင်က ဆိုလိုရသည်။

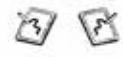
ဒေဝီလကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရမလို ဖြစ်နေပြီ။

“ကျွန်တော်ပြန်လို့ရရင် ပြန်ချင်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ရပါတယ်...ဆေးရုံဆင်းလက်မှတ် ထုတ်ပေးလိုက်ပါမယ်။

ဆင်းနိုင်ပါပြီ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဒေါက်တာရယ်”

ဆာဂျင်မေဆင်က ဒေဝီလမှာ သာမန်ကုလားမလေးများ အထင်ဖြင့် ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သူရိန်က...

“ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ဒေဝီလဆိုတာ သာမန်လူသား ကုလား မလေးတွေရဲ့အမည် မဟုတ်ဘူးဗျ။ ခင်ဗျားတို့ဖြုတ်ယူခဲ့တဲ့ စိန်ကြီးရဲ့ မူလပိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့ ကျောက်ရုပ်တုကြီးရဲ့အမည်ဗျ။ သူ့နာမည်က ဒေဝီလ တဲ့”

“ဟေ...ဒေဝီလတဲ့လား”

ဆာဂျင်မေဆင် တအံ့တဩဖြစ်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားသည်။

“အဲဒီရုပ်တုက ပြတိုက်ထဲမှာ မှတ်တမ်းထားရလောက်အောင် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတဲ့ ရုပ်တုလားကွ ကော်ပရာရဲ့”

“ဟုတ်တယ်...အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသားတွေ အင်မတန်ကြောက် တဲ့ မီးနဲ့ရေကိုအစိုးရတဲ့ မယ်တော်နတ်သမီးတဲ့၊ သူ့ပစ္စည်းကိုပြစ်မှား မိရင် ဘေးအမျိုးမျိုးသင့်စေတတ်သတဲ့၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို သတိ ပေးချင်တယ်ဗျာ”

သူရိန်စကားကြောင့် ဆာဂျင်မေဆင် ပြုံးလိုက်သည်။ ဟာသ ပြက်လုံးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသလိုလည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ် မောလိုက်သေး၏။

သူက ပြောသည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကော်ပရာ၊ ငါက ဒါတွေ အရေးလုပ်ပြီး စွဲ လမ်းနေတတ်တဲ့လူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်ကွ... မင်းကိုလည်း ငါက သတိပေးရဦးမယ်၊ ဒါမျိုးဆိုတာ အစွဲအလမ်းကြီးတဲ့ လူမျိုးကိုသာ ဒုက္ခပေးတတ်တာပါကွာ။ ကဲ ကဲ...ငါ အခု စတီးဝပ် မွမ်းမံသင်တန်းတက်နေတဲ့ လေ့ကျင့်ရေးကျောင်းကို သွားမလို့ကွ”

ဆာဂျင်မေဆင်က ထိုင်ရာမှထရပ်သည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင် ပစ်တင်ထားသည့် စစ်ယူနီဖောင်းအင်္ကျီကို ကောက်ဝတ်သည်။ သူရိန် ပြောနေသည့်စကားကို အလေးအနက်ထားဟန် အမူအရာ လုံးဝမပြု။

အခန်း (၁၄)

သူရိန် အင်ဖားရှေ့တန်း ကွပ်ကဲရေးစခန်းသို့ ပြန်ရောက် သည်။ ဆာဂျင်မေဆင်နှင့် အဆင်သင့်တွေ့၏။

“ဟေ့ ကော်ပရာ...မောင်ရင်ပြန်လာတာ မြန်လှချည်လား။ ဘာလဲ...ဂရေစ်နဲ့တွေ့ပြီးမှ ခွဲခွာခဲ့ရလို့ ဆွေးပြီးပြန်လာခဲ့တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ ဟား ဟား ဟား...မင်း တော်တော်ရယ်ရတဲ့ကောင်ကွာ”

“မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဂရေစ်နဲ့ ကျွန်တော် လုံးဝမတွေ့ခဲ့ရဘူး။ ကျွန်တော် ကာလကတ္တားကိုရောက်သွားတော့ ဂရေစ်နဲ့ သူ့အန်ကယ် က လန်ဒန်ကိုသွားတဲ့လေယာဉ်နဲ့ ပါသွားပြီဗျ။ မမီလိုက်တော့ဘူး”

“ဪ...ဟုတ်လား။ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ”

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် တစ်ခုပြောစရာရှိတယ် ဆာဂျင်”

“ဘာလဲကွ...ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ ပြောစရာရှိရင် ပြောလေ ကွာ”

“ကျွန်တော် ကာလကတ္တားရောက်တော့ ရှေးဟောင်းပြတိုက် တစ်ခုကို ဝင်ကြည့်ခဲ့တယ်ဗျ။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် ဘာတွေ့ခဲ့တယ်မှတ် သလဲ ဆာဂျင်”

“ကျွန်တော် ဒေဝီလကို တွေ့ခဲ့တယ်”

“ဟေ...ဒေဝီလ...ဟုတ်လား။ အဲဒါ ဆန်းသလားကွာ။ ငါလည်း မင်းမရှိတုန်း ပျင်းတာနဲ့ နိုက်ကလပ်တွေတက်ရင်း စန္ဒာတို့၊ လက်ချမ်းတို့ဆိုတဲ့ ကုလားမလေးတွေနဲ့တွေ့လို့ ပျော်လိုက်တာ မပြော ပါနဲ့တော့ကွာ...ဟား ဟား ဟား”

သူရိန် ဒေါသဖြစ်လာသည်။

“စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းမပစ်ပါနဲ့ ဆာဂျင်၊ ပြောတာကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး”

“ဘာလဲ . . . မင်းက ဘာပြောချင်တာလဲ၊ ပြောစရာရှိရင် မြန်မြန်ပြောလေကွာ”

“ဒီစကားကို ကျွန်တော် စေတနာနဲ့ပြောမှာနော်၊ ခင်ဗျား အလေးအနက်ထားပြီး နားထောင်ပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီ ပြောပါ”

“ဒေဝီလရဲစိန်ကြီးကို သူ့နေရာကို မြန်မြန်ပြန်ထားလိုက်ရင် ကောင်းမယ် ဆာဂျင်၊ ဒီအတိုင်း ခင်ဗျားတို့လက်ထဲမှာ ကြာကြာထား ရင် အန္တရာယ်ဖြစ်လိမ့်မယ်ဗျ”

ဆာဂျင်မေဆင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခေါင်းကို သွက်သွက် ခါယမ်းသည်။ သူရိန်ကိုလည်း မကျေမချမ်းဖြင့်ကြည့်ရင်း ပခုံးကို ဆတ်ခနဲတွန်းလိုက်သည်။ သူ့နှုတ်မှလည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် စကား သံ ထွက်လာသည်။

“ဟာ . . . ခက်တော့တာပဲ သူရိန်ရာ၊ ဒီပစ္စည်းက ငါတစ် ယောက်တည်းပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းမှ မဟုတ်တာ၊ မင်းရယ်၊ စတီးဝပ်ရယ် လည်း ရှိသေးတယ်၊ ငါတစ်ယောက်တည်းရဲ့ သဘောထားတစ်ခုတည်း နဲ့ ဆုံးဖြတ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ၊ အဲဒီလိုဆုံးဖြတ်မယ်ဆိုရင်လည်း ငါ ဘယ်တရားပါ့မလဲကွာ”

“ကျွန်တော် လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး၊ ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက် တယ်လို့လည်း ဘယ်တုန်းကမှ သဘောမထားခဲ့ဘူး”

“ဪ . . . မင်းက ဒီလိုလား၊ ကောင်းပြီလေ ဒီလိုဆိုရင် စတီးဝပ်သဘောထားကို ငါမေးမယ်၊ မင်းပါလိုက်ခဲ့၊ စိန်ကြီးကို သူ့ဆီမှာ ငါအပ်ထားတယ်”

ဆာဂျင်မေဆင်နှင့် သူရိန် မွမ်းမံသင်တန်းတက်နေသည့် စတီးဝပ်ရှိရာ ရှေ့တန်းလေ့ကျင့်ရေးသင်တန်းကျောင်းသို့ လာခဲ့သည်။

ဆာဂျင်မေဆင်က အမိုးဖွင့်စစ်ဂျစ်ကားလေးကို မောင်းသည်။ သူရိန်က ကားရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်လိုက်လာရင်း စတီးဝပ်နှင့်တွေ့လျှင် ဒေဝီလရဲစိန်ကြီးကို မူလနေရာတွင် ပြန်ထားရန် သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြမည်ဟု တွေးလာခဲ့သည်။

သင်တန်းကျောင်းကလေးသို့ ရောက်လာ၏။ ကားကိုရပ်ထား ခဲ့လျက် သင်တန်းကျောင်းအုပ်ကြီး၏ ရုံးခန်းသို့လာခဲ့ကြသည်။

အခန်းသင့်ပင် . . . ရုံးခန်းထဲမှထွက်လာသည့် ကျောင်းအုပ် ကြီးဖြစ်သူ မေဂျာစမစ်နှင့်တွေ့သည်။

မေဂျာစမစ်သည် ကျောင်းအုပ်ကြီးမဖြစ်မီ မြန်မာပြည်တွင် ဆာဂျင်မေဆင်၊ ကော်ပရာသူရိန်တို့နှင့်အတူ တစ်တပ်ထဲတွင် အတူ တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖူးခဲ့သဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရင်းနှီးပြီး သား ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ . . . ဆာဂျင်မေဆင်နဲ့ ကော်ပရာသူရိန်ပါလား၊ ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲဟေ့”

ဆာဂျင်မေဆင်နှင့် ကော်ပရာသူရိန်က အလေးပြုလိုက်ရင်း ပြောသည်။

“စတီးဝပ်ကို လာတွေ့တာပါ၊ မေဂျာ”

“ဪ . . . ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုလည်း အတော်ပဲဟေ့၊ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ ငါ သင်တန်းကိုသွားစစ်မလို့ ထွက်လာတာကွ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေဂျာ”

ဆာဂျင်မေဆင်နှင့် သူရိန် နောက်မှလိုက်ခဲ့သည်။ မေဂျာ စမစ်က ကျောင်းဝင်းအတွင်း ကုန်းကမူလေးပေါ်တက်လာသည်။ ကုန်း ကမူလေးပေါ်မှ စီးကြည့်လျှင် သင်တန်းသားများ လေ့ကျင့်နေပုံများကို အပေါ်စီးမှ အတိုင်းသားမြင်နေရသည်။

တစ်နေရာတွင် မျှော်စင်တစ်ခုရှိ၏။ ထိုမျှော်စင်မှ ကိုက်(၅၀) အကွာတွင်ရှိသော ကျောက်တောင်ဆီသို့ ကြိုးနှင့်သွယ်၍ တန်းထား သည်။

သင်တန်းသားများသည် မျှော်စင်အပေါ် လှေကားနှင့်တက်ရသည်။ ပြီးမှ မျှော်စင်ပေါ်မှ ကျောက်တောင်နှင့် သွယ်တန်းထားသည့် ကြိုးကို တွဲခို၍ ကျောက်တောင်ဆီသို့ လက်ကိုင်မြဲမြဲကိုင်၍ ရွေ့လျားသွားရသည့် လှေကားခန်းကို သင်တန်းသားများ စွန့်စွန့်စားစား လှေကားနှင့်နေကြ၏။

ကျောင်းအုပ်ကြီးဖြစ်သူ မေဂျာစမစ်က အခက်အခဲ ကျော်လွှားရေးသင်ခန်းစာ လက်တွေ့လှေကားနှင့်နေသော စတီးဝပ်ရီရာသို့ ညွှန်ပြရင်း...

“ဟောဟိုမှာ အခု ကြိုးတန်းပေါ် စပြီးဆင်းလာတဲ့ သင်တန်းသားဟာ မောင်ရင်တို့ရဲ့ စတီးဝပ်ပဲကွ၊ ကောင်လေးက တော်ရှာပါတယ်ကွာ၊ ကြိုးလည်းကြိုးစားပါတယ်၊ စစ်စည်းကမ်းလည်း လိုက်နာတယ်ကွ၊ ဒါကြောင့် သင်တန်းဆင်းပွဲကျရင် စံပြကျောင်းသားအဖြစ် ရွေးချယ်ဖို့တောင် တို့စဉ်းစားနေတယ်လေ”

သူရိန်က စတီးဝပ်အတွက် ဂုဏ်ယူမိလိုက်သည်။ စတီးဝပ်က တကယ်ပင် ကြိုးကြိုးစားစားဖြင့် စစ်မြေပြင်ကျောင်းအိတ်နှင့် သေနတ်ကို စလွယ်သိုင်းလွယ်လျက် ကြိုးကို သတိထားဖြတ်သန်းနေသည်ကို အသက်အောင်၍ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ထိုစဉ်...

သူရိန်ခေါင်းထဲမှာ အင်ကြင်းပန်းနံ့လိုလို၊ စံပယ်ပန်းရနံ့လိုလို၊ နံ့သာဆီအနံ့လိုလို ချိုအိအိအနံ့ကို အမှတ်မထင် ရှူရှိုက်လိုက်မိ၏။ သူ့ရင်တွေ ဒိတ်ခနဲ ခုန်သွား၏။ စတီးဝပ်အတွက် သူ အရမ်းစိတ်ပူသွားသည်။ ရပ်နေရာမှလှမ်းထွက်၍ စတီးဝပ်ကို သတိပေးတော့မည့်ဆဲဆဲ “ထောင်း...”

စတီးဝပ်ဖြတ်ကူးနေသည့်ကြိုးက ရုတ်တရက် ပြတ်ထွက်သွားသဖြင့် စတီးဝပ်တစ်ယောက် အားခနဲအော်၍ ခြေလွတ်လက်လွတ် အောက်ပြုတ်ကျသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

“စတီးဝပ်... စတီးဝပ်”

“အို... ဘုရားရေး... ဒီကြိုးကို ကောင်းမကောင်း ငါ နေ့တိုင်း စစ်နေတာပဲ၊ ဒီမနက်တောင် မှတ်မှတ်ရရ သေသေချာချာ ငါ စစ်မိသေးတယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်”

မေဂျာစမစ် အံ့အံ့ဩဩ မှင်တက်မိနေစဉ်မှာပင် ဆာဂျင်မေဆင်နှင့် သူရိန် တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဒရောသောပါး ပြေးဆင်းခဲ့သည်။ သူတို့အနားရောက်သွားချိန်တွင် စတီးဝပ်တစ်ယောက် ကုပ်ကျိုး၍ မရူမလှ အသက်ပျောက်နေရှာပြီဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်သား စတီးဝပ်ဘေးမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“တို့မျက်စိရှေ့မှာ မင်း ဒီလိုဖြစ်သွားရတာကို ကြေကွဲလို့မဆုံးနိုင်တော့ဘူးကွာ”

သူရိန် ယူကျုံးမရုံ ကြေကြေကွဲကွဲ သူ့နှုတ်မှ တတွတ်တွတ် ရေရွတ်မိရာ၏။ ဆာဂျင်မေဆင်၏ မျက်စိတွေကတော့မူ စတီးဝပ်၏ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ထွက်ကျလျက် စတီးဝပ်ခေါင်းဒဏ်ရာမှ စီးထွက်လာသည့် သွေးအိုင်ထဲမှာ တလက်လက်တောက်နေသည့် ဒေဝီလစိန်ကြီးဆီ ရောက်သွားသည်။

ဆာဂျင်မေဆင်က ဝိုင်းအုံလာသူတွေမမြင်အောင် ခန္ဓာကိုယ်နှင့်ကွယ်၍ ကောက်ယူလျက် ထရပ်လိုက်ရင်း မလုံမလဲ သူရိန်ကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်သည်ကို သူရိန်မြင်လိုက်သည်။ သို့သော် ဘာမျှတော့မပြော။

ဆာဂျင်မေဆင်က...

“ကဲ... သွားကြစို့ ကော်ပရာ”

သူရိန် စတီးဝပ်အနီးမှ ရုတ်တရက်ထမရ။ စတီးဝပ်၏ သက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအား တငေးတမောကြည့်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ အသံမဲ့စကားတွေ ပဲ့တင်နေသည်။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ စတီးဝပ်ရယ်၊ မင်းပါနဲ့ဆိုရင် ငါးယောက်တိတိ သေဆုံးခဲ့ရပြီ သူငယ်ချင်းရယ်၊ ငါ မင်းကို ဒေဝီလအကြောင်း ပြောပြီး ကယ်တင်ဖို့လာခဲ့တာပါ။ ခုတော့ ငါနောက်ကျသွားခဲ့ပြီ သူက

လက်ဦးသွားခဲ့ပြီပေါ့ကွာ”

ထိုအချိန်မှာပင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အမွှေးနံ့တွေက မွှေးလာပြန်သည်။ ကျောထဲမှ စိမ့်ခဲတစ်ချက်ဖြစ်သွားသည်။ ကြက်သီးတွေ ဖြန်းခဲထဲသွားသည်။

အငြိုးအတေး လွန်စွာကြီးမားသည့် ဒေဝီလကျိန်စာကြောင့် လူတစ်ယောက် မရှုမလှ အသက်ပျောက်သွားခဲ့ရပြန်ပြီပေါ့လေ။

အပြန်ခရီးတွင် ဆာဂျင်မေဆင်က ကားကို ဂရုစိုက်၍ မောင်းနေ၏။ သူတို့မျက်စိရှေ့တွင် လောလောလတ်လတ် မရှုမလှသေဆုံးသွားသည့် စတီးဝပ်ကို မျက်စိထဲမြင်ယောင်နေသဖြင့် ဘာစကားကိုမျှပင် ပြောမထွက်အောင်ရှိလျက် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ကား၏သယ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့ကြ၏။

သူရိန်ရင်ထဲမှ အကြိတ်အခဲက ပေါက်ကွဲထွက်တော့မည့် အနေအထားသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာသည်။

ကားပေါ်မှာ ငေးငေးငူငူထိုင်ရင်း ဆာဂျင်မေဆင်ကို စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

ဆာဂျင်မေဆင်ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့အတွေးနှင့်သူ နှုတ်ဆိတ်နေ၏။ မကျေမနပ်ဖြစ်လျက်ရှိသော သူရိန်က စပြောသည်။

“ဒီစိန်ကြီးဟာ ဘယ်လောက်တောင် ပြိုဟ်မွှေနေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားမြင်တယ်မဟုတ်လား ဆာဂျင်၊ ကျွန်တော်အပါအဝင် ခုနစ်ယောက်ထဲက ငါးယောက်ဟာ အသေဆိုးနဲ့ သေသွားကြပြီ။ ခင်ဗျား ခေါင်းမမာစမ်းပါနဲ့ ဒီတစ်ခါဆိုရင် ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော့်အလှည့်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

သူရိန်က ပြောလက်စစကားကို အသာဖြတ်ပြီးနောက် ပြန်ဆက်သည်။

“ဒီလို ဆက်တိုက်ဖြစ်နေတာတွေဟာ တိုက်ဆိုင်မှုတွေလို ခင်ဗျားထင်သလား ဆာဂျင်၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူးဗျာ...လုံးဝပဲ ဖြစ်နိုင်တာကတော့ ဒေဝီလရဲ့ ကျိန်စာကြောင့်ဗျာ...ခင်ဗျား မယုံမရှိနဲ့နော်။

ကျွန်တော် သိတယ်ဗျာ သိတယ်...နားလည်လား”

မေဆင်က ကားကိုမောင်းရင်း အလေးအနက် တွေးနေဟန်ရှိ၏။ သူ့မျက်လုံးတွေက မှိုင်းညှို့နေသည့် အဝေးမြင်ကွင်းများကို ငေးမောကြည့်ရှုနေ၏။

ကားအရှိုန်ကြောင့် ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ခါကျန်ရစ်သည့် လမ်းဘေးမှ မြက်ရိုင်းပင်များကိုပင် အဓိပ္ပာယ်ဖော်မရသော မျက်လုံးတွေနှင့် မေဆင်က စိန်းစိန်းကြည့်လိုက်သေးသည်။

သူရိန် အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာ၏။ မထုံတက်တေးနှင့် ဘာကိုမျှ ဂရုစိုက်ဟန်မရှိသော မေဆင်မျက်နှာကြီးကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ထိုးကြိတ်ပစ်ချင်လောက်အောင်ပင် စိတ်ထဲမှာ မရိုးမရွှေဖြစ်လာသည်။ သူ ဆက်လက်သည်သည်ခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့။

“ဒီမှာ ဆာဂျင်”

သူနှုတ်မှ ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းထွက်လာသံကြောင့် ရုတ်တရက် ပျံ့လွင့်နေသည့်စိတ်ကို စုစည်းလျက် မေဆင်က ကားဘရိတ်ကို နင်းချလိုက်သည်။

ကတ္တရာလမ်းနှင့် ဘီးပွတ်တိုက်ရွှေ့လျော့သွားသည့် ကျွီခနဲသံရည်ဆွဲ၍ ထွက်ပေါ်လာသံက ဝန်းကျင်ကို အထိတ်တလန့် ပျံ့လွင့်သွား၏။ မေဆင်က သူ့စိတ်ကို အနိုင်နိုင်ထိန်းထားရဟန်ဖြင့် သူရိန်ကို မီးထွက်မတတ် မျက်လုံးတွေနှင့် စောင်းငဲ့ကြည့်သည်။

“မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ကော်ပရာ၊ မင်းကို ငါ စိတ်ပျက်လာပြီကွာ”

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဆိုတော့ ခင်ဗျား ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော့်အလှည့် ရောက်လာမှာစိုးလို့ပေါ့ဗျာ”

“စိတ်ရှည်ရှည်ထားစမ်းပါ ကော်ပရာ၊ ပါးစပ်နားရောက်နေတဲ့ ပေါင်မုန့်ကို ငါကတော့ ပြုတ်ကျမခံနိုင်ဘူးကွ၊ အေး...တစ်ခုတော့ ငါလုပ်နိုင်တာရှိတယ်၊ ငါလက်ထဲမှာ အဲဒီပစ္စည်းကို မထားစေချင်ဘူးလား၊ ရတယ်လေ...ရတဲ့ဈေးနဲ့ ငါ အမြန်ဆုံးရောင်းပစ်လိုက်မယ်။

“သူပစ္စည်းကို သူတိုင်းရင်းသားတွေလက်ထဲ ရောက်သွားရင် ပြီးရောမဟုတ်လား။ ဒါ ငါ အလိုက်လျော့နိုင်ခဲ့ပဲ။ မယုံရင် မင်းပါလိုက် ခဲ့၊ မနက်ဖြန် မင်းနဲ့ငါ ကာလကတ္တားကိုသွားပြီး စိန်ကုန်သည်တစ် ယောက်ယောက်ဆီမှာ ရသလောက်ဈေးနဲ့ ရောင်းလိုက်မယ်”

သူရိန် သည်ထက်ပို၍ မတတ်နိုင်ပါ။ သည်မျှကြီးစားခဲ့သည် ကို ဒေဝီလ သိနိုင်ပါစေဟူ၍သာ ဆုတောင်းမိလေသည်။

အခန်း (၁၅)

နောက်တစ်ရက်တွင် ဆာဂျင်မေဆင်နှင့် သူရိန် ကာလ ကတ္တားသို့သွားသည့် ရထားနှင့် လိုက်ခဲ့သည်။ သည်တစ်ခေါက်တွင် လည်း ရထားက ကျပ်သည်ပင်။

ရက်ကြာလာလေ၊ စစ်ရိပ်စစ်ငွေသန်းလာသည်က ပိုလာလေ ဖြစ်သဖြင့် လူတိုင်းလိုလိုပင် ကြောက်လန့်တကြား ပြေးလွှားနေကြ သည်။ ရထားကြီးသည် ဖြည်းဖြည်းနှင့်မှန်မှန်ပင် ခုတ်မောင်းနေသည်။ အမြန်ရောက်လိုတော့ဖြင့် ဆန္ဒစောနေသည့် သူရိန်အဖို့တော့ မနည်းပင် စိတ်ရှည်ရှည်ထား၍ ခရီးသွားနေရ၏။

ကာလကတ္တားမြို့သို့ရောက်လျှင် စိန်ကုန်သည်များနေထိုင် သည့် ရပ်ကွက်အား စုံစမ်းသည်။ လူတစ်ယောက်၏ လမ်းညွှန်ချက်အရ လူကုတ်ထံရပ်ကွက်ရှိ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ အရောင်းအဝယ်လုပ်သည့် ဘင်္ဂါလီကုန်သည်ကြီး အာလီအာမက်ထံသို့ မေဆင်နှင့်သူရိန် လန်ချား တစ်စီး ငှားလာခဲ့သည်။

ကုန်သည်ကြီး အာလီအာမက်၏အိမ်က အတော်ပင်ကြီးကျယ် ခမ်းနားသည်။ ကျယ်ဝန်းသည့် ခြံကြီးအတွင်း လှပသေသပ်စွာ ရိတ် သိမ်းပြုပြင်ထားသည့် မြက်ခင်းစိမ်းကလေးဘေးမှ ရောင်စုံကျောက် စလစ်ခင်း လှသွားလမ်းလေးအတိုင်း ဝင်သွားရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခြံစောင့်ကုလားက ရုတ်တရက် ခြံတံခါး ဖွင့်မပေး။ မည်သည့်ကိစ္စဖြင့် သူဌေးကြီးနှင့်တွေ့လိုကြောင်း မေးသည်။ “မင်းသခင်ကို ပြောလိုက်ကွာ၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတစ်ခု

ရောင်းချင်လို့ ငါတို့လာတယ်လို့”

“ကောင်းပါပြီ သခင်၊ ခဏစောင့်ပါ။ ကျွန်တော့်သခင်ကြီးကို သတင်းသွားပို့ပေးပါမယ်”

ခြံစောင့် ဒရပ်ကုလားက အိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်သွား၏။ မေဆင်နှင့်သူရိန်က ဂိတ်ပေါက်ဝမှာ စောင့်နေရသည်။

“ဒီကောင်တွေ သိပ်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လုပ်တယ်ကွာ၊ ငါ့လို မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်ကိုတောင် ချက်ချင်းဝင်ခွင့်မပေးဘူး . . . တောက်”

မေဆင်က သူ့ကို စစ်လားဆေးလားလုပ်နေသဖြင့် မကျေမနပ် ဖြစ်နေ၏။ သူရိန်ကတော့ ဘာမှဝင်မပြောတော့ဘဲ မေဆင် သဘောအတိုင်း သူ့အရှိန်နှင့်သူ လွှတ်ပေးထား၏။

တအောင့်အကြာတွင် ခြံစောင့်ဒရပ်ကုလားပြန်ထွက်လာ၏။ မေဆင်နှင့်သူရိန်ကို ဆလံပေးသည်။

“သခင်ကြီးက ဝင်လာခဲ့ပါလို့ ပြောပါတယ် သခင်၊ ကျွန်တော့် နောက်က လိုက်ခဲ့ပါ”

ခြံစောင့်ဒရပ်ကုလားနောက်မှ နှစ်ယောက်သား လိုက်ခဲ့ကြသည်။ ရောင်စုံကျောက်စရစ်လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ပေါ်တီကိုအောက်သို့ရောက်သောအခါ ခြံစောင့်ကံ တံခါးကိုဖွင့်ပေးသည်။

ကြီးကျယ်သည့် ဧည့်ခန်းကြီးကိုဖြတ်၍ စကျင်ကျောက်ပြားများကို အကွက်ဖော်ခင်းထားသည့် လှေကားအတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။

အပေါ်ထပ်ဧည့်ခန်းရှိ ဆိုဖာကြီးတစ်လုံးပေါ်တွင် အလီအာမက်က သူ၏ဝတ်စုံနှင့်အနွှာကိုယ်ကြီးကို ဖဲမိုအုံးတွေ အထပ်ထပ်ခုပြီးလျှင် ဝိမ်ခံ၍ ထိုင်နေသည်။

သူ၏သေးငယ်ကျဉ်းမြောင်းသည့် မျက်လုံးများက ဒရပ်နှင့်အတူ တက်လာသော မေဆင်နှင့် သူရိန်ကို စောင့်ခဲ့ကြသည်။

ဧည့်ခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင် ခုံတစ်လုံးနှင့်ထိုင်နေသည့် အသက်ရှစ်ဆယ်ခန့်ရှိသည့် ကုလားမကြီးကလည်း မေဆင်နှင့်သူရိန်ကို မလိုလားသည့်အကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

အလီအာမက်က သူ့မျက်နှာကြီးနှင့် ဘယ်လိုမျှမလိုက်ဖက်သည့်မျက်မှန်အဝိုင်းအသေးလေးကို ကျော်၍ကြည့်ရင်း မေဆင်နှင့်သူရိန်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဖျား အကဲခတ်ရင်း ညောင်နာနာအသံလေးနှင့် စကားပြောသည်။

“ဘာအကူအညီပေးရမလဲကွဲ့ စစ်သားလေးတွေ”

မေဆင်က သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် ထည့်ယူလာသည့် ဒေဝီလရတနာစိန်ကြီးကိုထုတ်၍ လက်ဝါးပေါ်တင်ပြရင်း ပြောသည်။ သူက

“ကျုပ်တို့ ဟောဒီစိန်ကြီးကို ရောင်းချင်လို့ဗျာ”

“အိုး... အကြီးကြီးပါလားကွာ ပြစမ်းပါဦး... စိန်အစစ်ရောဟုတ်ရဲ့လား”

အလီအာမက်က ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်အောင်ပင် လောဘအခိုးအငွေတွေ လက်လက်ထနေသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ပြူး၍ကြည့်ရင်း လက်လှမ်းသည်။ မေဆင်က စိန်ကြီးကို အလီအာမက်လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ အလီအာမက်က မီးရောင်တွင်ထောင်၍ သေချာကြည့်သည်။

“အင်း... အင်း... စိန်အစစ်ဆိုရင်တော့ တန်ဖိုးက နည်းမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါကတော့ စိန်အကြောင်းနားမလည်ဘူး၊ စစ်တယ်၊ မစစ်ဘူးဆိုတာကတော့ ငါ့ကုသိုလ်ကံပဲထားလိုက်ပါတော့ကွာ၊ မင်းတို့ကို ငါ ရူးပီး (RUPEES-အိန္ဒိယသုံးငွေ) နှစ်သောင်းပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ ကြိုက်ရင်လည်း ရောင်းခဲ့ပေါ့ကွာ”

ရူးပီးနှစ်သောင်းပေးမည်ဆို၍ မေဆင်အရမ်းရောင်းချင်သွားသည်။ သို့သော် သည်ထက်ပို၍ ရလိုခြား မှုကြည့်ရန် ချဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သူက . . .

“ခင်ဗျားပေးတဲ့ဈေးက နည်းတာပေါ့၊ မိတ်ဆွေကြီးရယ်၊

အင်္ဂလန်က လန်ဒန်စိန်ပွဲစားတွေဆိုရင် ဒီလောက်ရတီများပြီး အရည် အသွေးလည်းကောင်းတဲ့၊ အပြစ်အနာအဆာလည်းမရှိတဲ့ စိန်ပြာကြီးမျိုးကို ပေါင်သိန်းနဲ့ချီပြီး ပေးမှာပါဗျ...။

ကျွန်ုပ် အခု ခင်ဗျားဆီ လာရောင်းတာက အိန္ဒိယရောက်နေတုန်း လတ်တလောငွေအသုံးလိုလို့ နှမြောလျက်နဲ့ ရောင်းရတာမျိုးနည်းနည်းပိုပေးလိုရရင် ပေးပါဦး။”

ဆာဂျင်မေဆင်က အမူအရာ တော်တော်ပိုရသွားပုံရသည်။ အလီအာမက်က မှန်ဘီလူးဖြင့် စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်နေရာမှ အရမ်း သဘောကျနေကြောင်း သူ့နှုတ်မှမပြောသော်လည်း တလက်လက် တောက်သည့် သူ့မျက်လုံးများက သက်သေခံနေ၏။ သူက စိန်ကြီးကို ကြည့်နေရာမှ အကြည့်ကိုလွဲယယ်၍ မေဆင်ကိုပြန်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ စစ်သားလေး... မောင်ရင့်ကို ကျွန်ုပ်က ရှုပီး ငါးထောင်ပိုပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ... သဘောကျတယ် မဟုတ်လား။”

“အိုကေ ကြိုက်သွားပြီ ငွေကိုတော့ ချက်လက်မှတ်နဲ့ မပေးပါနဲ့၊ ငွေသားပဲ လိုချင်ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ သုံးစရာရှိနေတယ်၊ ငွေသားပဲပေးပါ။”

ထိုအချိန်မှာပင် ဧည့်ခန်းထောင့်တွင် တစ်ချိန်လုံးထိုင်၍ သူတို့ပြောစကားများကို နားထောင်နေသော အလီအာမက်၏မိခင် ကုလားမကြီးက စူးစူးဝါးဝါး ထအော်တော့၏။

“ဟဲ့သား... မဝယ်နဲ့... မဝယ်နဲ့”

မိခင်ကြီး၏ တားဆီးမှုကြောင့် အလီအာမက် ကိုယ်တိုင်ပင် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားပုံရ၏။ သူ့အမေကို မေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အမေ”

အဘွားကြီးက မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် မျက်လုံးတွေနှင့် စိန်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက်...

“ဒီလောက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် တန်တဲ့စိန်ကြီးကို ရတဲ့ဈေးနဲ့ ရောင်းနေကတည်းက ဒီပစ္စည်းဟာ စင်ကြယ်တဲ့ပစ္စည်းမဟုတ်နိုင်ဘူး။”

“ဒီမကောင်းဆိုးဝါး လူဖြူဟာ မကောင်းတဲ့ ပြိုဟ်ဆိုးတွေ တို့အိမ်ကို သယ်လာနေတယ်လို့ ငါစိတ်က သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေတယ် သားရဲ့ သူတို့ကို မောင်းထုတ်လိုက်စမ်းပါကွယ်၊ အဲဒီစိန်ကြီးကိုလည်း ပြန်ယူသွားခိုင်းလိုက်ပါ။”

အဘွားကြီးက စကားကို အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နှင့် ဒေါသတကြီး ပြောပြီးနောက် မောနေသဖြင့် အသက်ကို မနည်းရှူနေရ၏။ သူရိန်က အရောင်းအဝယ်ကိစ္စပျက်သွားမှာစိုးသဖြင့် အလီအာမက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသွားသည်။ သူ့မိခင်ကြီးက ဝင်၍ပွဲဖျက်သဖြင့် ပျက်သွားလေလျှင် ဒေဝီလစိန်ကြီးကိုပါ သူတို့ မရောင်းရမှာစိုးနေသည်။ သို့သော် သူစိုးရိမ်သလို မဖြစ်လိုတော်သေးသည်။ အလီအာမက်က စိန်ကြီးကို မျက်စိကျွတ်ကျမတတ် တပ်မက်စွာကြည့်ရင်း စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှ အိန္ဒိယရှုပီးငွေ နှစ်သောင်းငါးထောင်ကိုထုတ်၍ ရေတွက်ပြီးလျှင် မေဆင်ကို လှမ်းပေးသည်။

“အမေ ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ထိုက်လို့ ကျွန်တော်တို့ရတယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါဗျာ...ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

မေဆင်က အလီအာမက် ကမ်းပေးသည့် ရှုပီးငွေနှစ်သောင်း ငါးထောင်ကို ရေတွက်၍ပင်မကြည့်ဘဲ လှမ်းယူ၍ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထိုးထည့်ရင်း သူရိန်ကို မျက်လုံးတစ်ဖက်မှိုတ်ပြလိုက်သည်။ သူရိန် စိတ်ထဲတွင် ကိုယ့်ခဏီမှ အကုသိုလ်တွေကို အလီအာမက်က ပခုံးပြောင်းယူသွားသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။ စိတ်ပေါ့ပါးသွားသလိုပင် လူသည်လည်း လန်းဆန်းသွား၏။ အလီအာမက်အိမ်မှ ပြန်ထွက်လာသည့် သူတို့ခြေလှမ်းတွေ သွက်လက်နေ၏။

မြန်မာပြည်အနှံ့မှဖြစ်သည်။ အကယ်၍ သူတို့ကိုသာ မြန်မာပြည်တွင်း သို့ ပြန်လွှတ်၍ စစ်ဆင်ရေးများပြုလုပ်မည်ဆိုလျှင် သူတို့သည် မြန်မာပြည်အနှံ့ မျက်စိမှိတ်၍သွားလာနိုင်သူများဖြစ်သည်။ ရန်သူစစ်ကြောင်းများနှင့် စစ်စခန်းများကို ကောင်းစွာဒုက္ခပေးနိုင်ကြသူများဖြစ်သည်။
သို့ဖြင့် တစ်နေ့တွင်...

အခန်း (၁၆)

၁၉၄၃ ခုနှစ်သို့ပင် ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သည်နှစ်သည် ဂျပန်များ၏ အောင်မြင်မှု အတွတ်အထိပ်ဟု ဆိုနိုင်လေသည်။

ဂျပန်များသည် မြန်မာပြည်တစ်ဝှမ်းလုံးကို ဗြိတိသျှလက်ထဲမှ သိမ်းပိုက်လိုက် ပြီးဖြစ်သည်။ ယခုတစ်ဖန် မြန်မာနိုင်ငံ၏ အိမ်နီးချင်း ဖြစ်သော အိန္ဒိယနိုင်ငံအား ဆက်လက်ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ရန် စိုင်းပြင်းနေကြပြန်ပြီ။

အိန္ဒိယနိုင်ငံကို တိုက်တော့မည်ဆိုလျှင် ဗြိတိသျှစစ်စခန်းများ ရှိသည့် အင်ဖားနှင့်ကိုဟီးမားကို အရင်ဦးအောင် တိုက်ခိုက်ရန် အဓိက ပစ်မှတ်ထားသည်။

ဂျပန်များသည် ထိုးစစ်ဆင်ရာတွင် တမူး-ကလေးလမ်းမှ အိန္ဒိယနိုင်ငံထဲသို့ အဝင်လမ်းကိုပင် အသုံးပြုလိမ့်မည်ဟု ဗြိတိသျှ ထောက်လှမ်းရေးတပ်မှ သတင်းရရှိထားသည်။ ဗြိတိသျှတပ်များက လည်း ဂျပန်များသည် အိန္ဒိယသို့ကျူးကျော်ဝင်ရောက်မလာနိုင် စေရေး အတွက် အစွမ်းကုန်ခုခံကာကွယ်သွားရန် ပြင်ဆင်ကြ၏။

ဂျပန်တပ်များ၏ရှေ့တန်းစခန်းများကို ပြောက်ကျားစစ်ဆင်ရေး ဖြင့် ဝင်ရောက်၍ အင်အားချော့နည်းစေရန်နှင့် စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားသွား စေရန် ရည်ရွယ်၍ အသေခံတပ်များ စေလွှတ်တိုက်ခိုက်ရန် စီမံချက်ချ လိုက်သည်။

အင်ဖားရှိ ဗြိတိသျှရှေ့တန်းကွပ်ကဲရေးစခန်းတွင် မြန်မာပြည် စစ်မြေပြင်မှ ဆုတ်ခွာလာသော တပ်သားများရှိသည်။ သူတို့သည်

ဗြိတိသျှကြည်းတပ်ရှေ့တန်းကွပ်ကဲရေးစခန်းတွင်ဖြစ်သည်။ သူရိန်တစ်ယောက် ဘားတိုက်ထဲတွင် အေးအေးဆေးဆေးအနားယူရင်း စာဖတ်နေသည်။ သူသည် အင်ဖားရှေ့တန်းကွပ်ကဲရေးစခန်းသို့ ပြန် ရောက်သည့်နေ့မှစ၍ မည်သည့်တာဝန်မျှ မယ်မယ်ရရထမ်းဆောင်ရ သည်မရှိ။

စခန်းရုံးကင်းတာဝန်လောက်သာ ရှိသဖြင့် အားလပ်နေချိန်က များသည်။ စစ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်ပါလျက် စစ်မြေပြင်နှင့်ဝေးကွာ၍ နောက်တန်းတွင် အိပ်လိုက်စားလိုက်လုပ်နေရသဖြင့် သူ ပျင်းနေသည်။

“ကော်ပရာသူရိန်...စာဟေ့ စာ...စာ”

ဘားတိုက်အပြင်မှ အသံကြောင့် စာဖတ်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ ထ၍ အပြင်သို့ ပြေးထွက်လိုက်သည်။ စာပိုသမားက စာအိတ်တစ် အိတ်ကိုကိုင်၍ ဘားတိုက်ရှေ့မှရပ်နေသည်။

“သူရိန်ဆိုတာ ကော်ပရာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် ရော့”

စာအိတ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည့် သူ့လက်တွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေ၏။ ရင်လည်းအခုန်မြန်နေသည်။ စာအိတ်ပေါ်မှ လက်ရေးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ပတ်ကားဖောင်တိန်နှင့် လှပသေသပ်စွာ ရေးသား ထားသော လက်ရေးကလေးကိုမြင်ရုံနှင့်ပင် ဂရုစိုက်မှုဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။

စာအိတ်ကို တယုတယယူ၍ ဘားတိုက်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ သည်။ စာအိတ်ကို သေသေသပ်သပ်ဖောက်လိုက်သည်။ ပန်းနုရောင်စာ

အိတ်ကလေးပေါ်တွင် ရေးသားထားသည့်စာက သတ်ပုံမှန်နှင့် မြန်မာလို ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် စာလုံးကလေးများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ရေးထားပုံရသည်။ သူရိန်က စာကိုဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

မောင်...

ဂရေ့စ် သတိရခြင်းများစွာနှင့် စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီအချိန်ဆို မောင်အင်စားမှာပဲရှိသေးလား။ ရှေ့တန်းကိုပဲ ပြန်ထွက်သွားပြီလား ဆိုတာ မသေချာလို့ ရေးမယ်မရေးဘူးကို ဆုံးဖြတ်ရခက်နေလို့ မရေးဖြစ်တာပါမောင်။ မောင်ကိုတော့ ဂရေ့စ် တစ်ရက်မှမပေးပါဘူး။

ဒီတစ်ခါတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရေးမယ်။ မောင် အင်စားမှာ ရှိရင်လည်းရှိ၊ မရှိလို့ ရှေ့တန်းထွက်နေရင်လည်း ပြန်ရောက်တော့ ဖတ်နိုင်တာပေါ့ဆိုပြီး ရေးလိုက်တာပဲမောင်။ ဂရေ့စ် အဘိုးနဲ့အဘွားဆီ ကောင်းမွန်စွာ ပြန်ရောက်ပါတယ်။ အဘိုးနဲ့အဘွားကလည်း နွေးထွေးစွာကြိုဆိုပါတယ်။ ဂရေ့စ်အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့မောင်။

မောင်ကို ဂရေ့စ် သတိရနေတယ်။ စစ်ကြီး မြန်မြန်ပြီးပါစေလို့ ဆုတောင်းရတာလည်း အမောပါပဲမောင်။ ဒီစစ်ကြီးပြီးသွားရင်တော့ ဂရေ့စ်နဲ့ မောင် ပြန်ဆုံမှာပါ။

အဲဒီအခါကျမှ...

ဒါပဲမောင်...နောက်မှပဲ စာရှည်ရှည်ရေးတော့မယ်။ ဒီက ရတယ်ဆိုရင် ဂရေ့စ်ဆီ မောင်စာပြန်ပါ။ မျှော်နေမယ်နော်။

အချစ်များစွာဖြင့်
မောင်ရဲ့ဂရေ့စ်

စာဆုံးသွားချိန်တွင် သူရိန်ရင်ထဲမှာ ဟာ၍ကျန်ရစ်၏။ နှလုံးအိမ်မှာ အမြဲထင်ဟပ်နေသည့် ဂရေ့စ်၏ပုံရိပ်ကို မျက်ဝန်းမှာ မြင်လာ၏။ သူ့နှုတ်မှ တီးတိုးစကားသံထွက်နေ၏။

ဂရေ့စ်က ပြောတယ်...ဒီစစ်ကြီး မြန်မြန်ပြီးပါစေလို့ ဆု

တောင်းတယ်တဲ့။ ဟုတ်တယ်...ဒီစစ်ကြီးမြန်မြန်ပြီးမှ ဖြစ်မယ်။ ဒါမှ တို့နှစ်ယောက် ပြန်ဆုံနိုင်ကြမှာ။

သူ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ဝေ့လာသည်။ ဂရေ့စ်ကို သူ အရမ်းသတိရနေသည်။ အဲကိုကြိုက်၍ အားကိုတင်းရင်း ဘားတိုက်ပြတင်းပေါက်မှ မြင်နေရသော အဝေးမြင်ကွင်းဆီ အကြည့်ရောက်သွားသည်။ မိုင်းညိုညိုတောင်တန်းပြာပြာကြီးများက ကြီးမားခန့်ထည်စွာ သွယ်တန်းနေ၏။ ဤတောင်တန်းကြီးများ၏ ဟိုမှာဘက်တွင် အမိနိုင်ငံ ရှိသည်။ အမိနိုင်ငံသည်လည်း စစ်၏သားကောင်ဖြစ်နေရာ၏။ ပထမအင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့၏ အုပ်စိုးခံခဲ့ရ၏။

ခုတစ်ဖန် ဖက်ဆစ်ဂျပန်များ၏သံဖန်ဆောင်အောက်သို့ ရောက်နေရပြန်ပြီ။ စစ်ကိုဖန်တီးနေသူများ မရှိမှသာ စစ်သည်ပြီးဆုံးသွားရမည် ဖြစ်သည်။ သည်စစ်၏ ဒုစရိုက်ကောင်တွေကို အမြန်ဆုံးချေမှုန်းပစ်ရမည်ဟု သူက တွေးနေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ဘားတိုက်ထဲသို့ ဆာဂျင်မေဆင်ပြန်ရောက်လာသည်။ ဆာဂျင်မေဆင်က အိပ်စင်ပေါ်တွင်မေး၍ အတွေးနယ်ချဲ့နေသော သူရိန်အနီးမှာ လာ၍ရပ်သည်။ သူက...

“ဟေ့ ကော်ပရာ”

“ဗျာ”

ဆာဂျင်မေဆင်၏ အားပါးတရခေါ်သံကြီးကြောင့် သူရိန်ပင်လျှင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားလျက် လဲနေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်ရသည်။

“ဘာလဲ ဆာဂျင်...ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲကွ။ တို့မျှော်လင့်နေတဲ့ရက်ကို ရောက်လာပြီဆိုတာပြောချင်လို့ကွ။ အခု ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ် (Win Gate) ရဲ့ စစ်ကြောင်းနဲ့ မင်းတို့မြန်မာပြည်စစ်မျက်နှာကို တို့ပြန်ဝင်ရမယ်တဲ့ကွ။ ငါ ဒီနေ့ စစ်ဦးစီးရုံးကိုရောက်လို့ သတင်းကြားခဲ့တာ...မင်း ဝမ်းမသာဘူးလား”

“ဝမ်းသာတာပေါ့ဗျာ၊ စားလိုက်အိပ်လိုက်နဲ့ နေရတာကြာ တော့လည်း ပျင်းလာပြီလေ၊ တစ်ခုခုလုပ်ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲဗျာ”

သူရိန် တကယ်ပင် ဝမ်းသာသွားခဲ့သည်။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ စားလိုက် သောက်လိုက် ကင်းလေးစောင့်လိုက်နှင့် နေရသည့်ရက်တွေ ကြာလာသဖြင့် လူက အလိုလို ထုံထိုင်းလာသလို ခံစားလာရ၏။

“အေးကွ...စစ်ရုံးကို ရောက်လာတဲ့ ထောက်လှမ်းရေး သတင်းတွေအရ ဖက်ဆစ်တွေဟာ အင်ဖားနဲ့ ကိုဟီးမားကို စစ်ဆင်ရေး လုပ်ဖို့ စိုင်းပြင်းနေပြီတဲ့၊ အဲဒီတော့ တို့ကလည်း သူတို့ ထိုးစစ် မစ တင်ခင်မှာ ကြိုပြီး တစ်ခုခုလုပ်ရမှာပေါ့ကွာ”

“ကျွန်တော်တို့က သူတို့ကို သွားတိုက်မှာလား ဆာဂျင်”

သူရိန်က မရှင်သည့်အချက်ကိုမေးသည်။ ဆာဂျင်မေဆင်က သူရိန်အိပ်စင်ပေါ်မှာ တင်ပါးလွဲဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အိတ်ထဲမှ ချွင်း ဂန်းတစ်ခုကိုထုတ်၍ ဝါးသည်။ သူက ဆက်ပြောသည်။

“တို့က သူတို့ကို သွားပြီးရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ဖို့မဟုတ်ဘူး၊ ပြောက်ကျားစစ်ဆင်ရေးနည်းနဲ့ အဖျက်လုပ်ငန်းတွေလုပ်ပြီး သူတို့စစ် ဆင်ရေး နှောင့်နှေးအောင်နဲ့ အဟန့်အတားဖြစ်အောင်လုပ်မှာပါ။ ပြီး တော့ တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ်ဆိုသလို ရန်သူလှုပ်ရှားမှုသတင်းကို လည်း တစ်ဆက်တည်း ထောက်လှမ်းပေးရမယ်တဲ့ကွာ”

ဆာဂျင်မေဆင်ရှင်းပြမှပင် သူရိန် သဘောပေါက်သွားသည်။ ဆာဂျင်မေဆင်က ငြိမ်နေသည့် သူရိန်ကိုမေးသည်။

“ဘယ်လိုလဲကွ သဘောပေါက်ရဲ့လား၊ ငါရှင်းပြတာကို”

“ဪ...အင်း...အင်း...သဘောပေါက်ပြီဗျို”

“ဒါဆိုရင်တော့ အသင့်ပြင်ထားတော့ကွာ၊ ပြောက်ကျားတပ် စိတ်တစ်စိတ်ဖွဲ့မယ်လို့ ငါ့ကိုခေါ်ပြောတယ်၊ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် တပ်စိတ် များအဖြစ်နဲ့ တာဝန်ပေးမှာက ငါ၊ ဒုတပ်စိတ်များကတော့ မင်းပေါ့ကွာ၊ မြန်မာပြည်မြေပြင်ကို တို့ပြန်ဝင်ရင် လိုအပ်မယ့် ခဲယမ်းမီးကျောက် အပါအဝင် ရိက္ခာအပြည့်အစုံစတဲ့ တို့တပ်ဖွဲ့အနေနဲ့ ယူသွားရမယ့်ပစ္စည်း

စာရင်းကို ငါ့ကိုတင်ပြခိုင်းလို့ ငါစာရင်းတင်ခဲ့ပြီ”

“အင်အားဘယ်နယောက်တဲ့လဲ ဆာဂျင်”

“မင်းနဲ့ငါ အပါအဝင် အားလုံး ဆယ့်တစ်ယောက်ကွ ကျန်တဲ့ ကောင်တွေဟာလည်း မြန်မာပြည်ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်အတွေ့အကြုံတွေ အားလုံးရှိကြတယ်”

“ကောင်းပါတယ် ဆာဂျင်၊ ကျွန်တော် အသင့်ပြင်ထားမယ်”

“အေး...ကျန်တဲ့ကောင်တွေကိုလည်း အားလုံးအဆင်သင့် လုပ်ထားကြဖို့ ငါပြောထားပြီးပြီ၊ စထွက်မယ့်နေ့ သတ်မှတ်ပြီးရင် ငါထပ်ပြောမယ်၊ ကဲ...ဘာသိချင်သေးလဲ”

“မရှိတော့ပါဘူး ဆာဂျင်”

“ဒါဆိုရင် ငါကွပ်ကဲရေးရုံးကို သွားလိုက်ဦးမယ်”

ဆာဂျင်မေဆင်က သုတ်သုတ်လျှောက်ထွက်သွားသည်။ သူရိန်က စာရေးစက္ကူနှင့်ဖောင်တိန်ကို ယူလိုက်သည်။ သူ ရှေ့တန်း ထွက်ရမည့်နေ့မတိုင်မီ ဂရေစ်ဆီ စာတစ်စောင်ရေးထားခဲ့မဖြစ်မည်။

သူ ရှေ့တန်းထွက်သည်က မည်မျှကြာမှ ပြန်ရောက်မည်ကို ခန့်မှန်းရ လွယ်မည်မဟုတ်ချေ။

တစ်နာရီကျော်မျှ မောင်းမိသောအခါ သတ်မှတ်ထားသည့် လျှို့ဝှက်လမ်းအစဖြစ်သော စမ်းချောင်းကလေးထိပ်သို့ ရောက်လာသည်။

“ရောက်ပြီ...ရပ်တော့”

ထရပ်ကားကြီးက မြေကွက်လပ်တစ်ခုမှာ ရပ်လိုက်သည်။ ဗြိတိသျှအရာရှိက လက်ရှိရောက်နေသည့်နေရာကို မှန်မမှန် မြေပုံထဲမှာ ကြည့်ရှုစစ်ဆေး၍ ကျေနပ်သွားသဖြင့် ကားဘော်ဒီမှာအုပ်ထားသည့် တာလပတ်ကို လက်နှင့်သုံးချက်ပုတ်လိုက်၏။

“ဘုတ်...ဘုတ်”

ဟူသော ခပ်အုပ်အုပ်အသံကြားသည်နှင့် ကားဝမ်းထဲမှာ လိုက်ပါလာသည့် စစ်သည်များက ထိုင်နေရာမှ အလျဉ်စလို ထ၍ သူတို့နှင့်အတူ ယူဆောင်သွားရမည့် ပစ္စည်းပစ္စယများကို ကိုယ်စီဆွဲ၍ ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကြသည်။

မြေပြင်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် ကြိုတင်လေ့ကျင့်ထားသည့် အတိုင်း ရန်သူအခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရန် နေရာယူသူက ယူသည်။ ဆာဂျင်မေဆင်နှင့် သူရိန်က ကားရှေ့ခန်းမှ ဆင်းလာသည့် ကပ္ပတိန်အဆင့်ရှိ အရာရှိအား အလေးပြုလိုက်သည်။

အရာရှိကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပြန်၍ အလေးပြုပြီး နောက် လေသံတိုးတိုးဖြင့်ပြောသည်။

“သတ်မှတ်ထားတဲ့နေရာဟာ ဒီနေရာပဲ။ အခုအချိန်ကစပြီး မင်းတို့ ရန်သူစိုးမိုးထားတဲ့ နယ်မြေထဲကို ဝင်ပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်ရတော့မယ်။ မင်းတို့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုအခြေအနေကို လိုအပ်မှသာတင်းပို့ပါ။ သတင်းပို့ရင် ဌာနချုပ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်နာမည်က ကြောင်ရိုင်း (၁)၊ မင်းတို့က ကြောင်ရိုင်း (၂)။ ဒီစစ်ဆင်ရေးကိုတော့ ကြောင်ရိုင်းစစ်ဆင်ရေးလို့ လျှို့ဝှက်အမည်ပေးထားပြီးဖြစ်တယ်။ အထူးသတိပြုရမှာက မင်းတို့ရဲ့ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်မပေါက်ကြားဖို့ပဲ။ ဒါဟာ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်အဆင့်နဲ့ ဆောင်ရွက်တဲ့ စစ်ဆင်ရေးဆိုတာ မမေ့နဲ့”

အခန်း (၁၇)

မိုင်းညို ညိုတောင်တန်းကြီးများပေါ်တွင် လရောင်မှိန်မှိန်သည် အားနည်းပျော့တော့စွာ ထွန်းလင်းနေ၏။

“ဒေါင်...ဒေါင်...ဒေါင်”

ကင်းစခန်းမှ ည ဆယ့်နှစ်နာရီသံချောင်းခေါက်သံသည် တိတ်ဆိတ်သည့် ညဉ့်လွှာရုံကို ထွင်းဖောက်ပေါ်ထွက်လာ၏။ တပ်စခန်းအတွင်းမှာ ကားတစ်စီးလုံး တာလပတ်များဖြင့် အလုံပိတ်ထားသည့် စစ်ထရပ်ကားကြီးတစ်စီး မီးခိုတ်၍မောင်းထွက်လာ၏။

ထရပ်ကားကြီး၏ဦးတည်ရာသည် အင်ဖားမှသည် မြန်မာပြည်နယ်စပ် လျှို့ဝှက်လမ်းတည်ရှိရာသို့ ဖြစ်သည်။ ထရပ်ကားကြီး၏ ဝင်းထဲတွင် ဗြိတိသျှတိုက်ပွဲဝင် စစ်ယူနီဖောင်းကိုယ်စီဝတ်ဆင်ထားသည့် တပ်သား ဆယ့်တစ်ယောက်လိုက်ပါလာ၏။

သူတို့အားလုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာခြင်းဖြစ်သည်။ စကားလုံးဝမပြော။ ဆေးလိပ်သောက်ခွင့်လည်းမရသဖြင့် ကိုယ့်သေနတ် ကိုယ့်ပေါင်ပေါ်အသင့်တင်လျက် ငိုက်မျဉ်းရင်း လိုက်ပါလာကြသည်။

ကားခေါင်းထဲတွင် ယာဉ်မောင်းတပ်သားဘေးမှာ ထိုင်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်ခြည်မပြတ် လေ့လာရင်းလိုက်ပါလာသူက ဗြိတိသျှစစ်အရာရှိ တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူက တစ်ခါတစ်ရံတွင် အိတ်ထဲမှ မြေပုံစာရွက်ကို ထုတ်၍ ညကြည့်လက်နိပ်ဓာတ်မီးအသေးစားလေးဖြင့် ထိုးကြည့်ရင်း လမ်းမှန်မမှန်စစ်ဆေးရင်း လိုက်ပါလာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကပ္ပတိန်...မပေးပါဘူး”

“ကဲ ကဲ...ဘာတင်ပြစရာရှိသေးလဲ”

“မရှိပါဘူး ကပ္ပတိန်”

“ဒါဆိုရင် ဆက်လုပ်ကွာ”

ဆာဂျင်မေဆင်နှင့် ကော်ပရာသူရိန်က ကပ္ပတိန်ကို အလေးပြုလိုက်၏။ ကပ္ပတိန်ကလည်း ပြန်၍ အလေးပြုသည်။

“ဝွတ်လပ်ခံ”

“ဝွတ်လပ်ခံ ကပ္ပတိန်”

ကပ္ပတိန်က ကားပေါ်ပြန်တက်သည်။ ထရပ်ကားကြီးက အင်ဂျင်စက်သံတိုးတိုးဖြင့် နောက်ပြန်လှည့်၍ မောင်းထွက်သွား၏။

ဆာဂျင်မေဆင်နှင့် ကော်ပရာသူရိန်ကမူ သူတို့သေနတ်တွေကို အသင့်ပြင်၍ စမ်းချောင်းကလေး၏ ကမ်းနဖူးတွင်ရှိသော ချောက်တံတံကို အကာအကွယ်ယူ၍ ငြိမ်သက်စွာကြည့်ရင်း အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်သည်။

အကယ်၍ ကားအင်ဂျင်သံကြားပြီး အခြေအနေလာကြည့်သည့် ရန်သူရိုမရှိ သူတို့က စောင့်ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ ၁၅ မိနစ်ခန့် ကြာသည်အထိ သူတို့တပ်ဖွဲ့ ငြိမ်သက်နေကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က မည်သည့်ထူးခြားမှုကိုမျှ မတွေ့ရတော့မှပင် သူတို့ သက်မော့ရိုက်နိုင်ကြသည်။

မေဆင်က သူ့လက်မှ စစ်မြေပြင်သုံး ညကြည့်နာရီကြီးကို ကြည့်လိုက်သည်။ နံနက် ၂ နာရီ ၁၅ မိနစ်တိတိရှိပြီ။ ဆာဂျင်မေဆင်က သူရိန်နှင့်ယှဉ်၍ ရပ်ရင်းမှပြောသည်။

“မိုးလင်းတော့မယ်ကွ၊ စခန်းချဖို့ နေရာရှာမှဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ် ဆာဂျင်၊ စခန်းချဖို့ နေရာတွေရှင်တော့ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီမှာ တစ်နေ့လုံးနားမယ်လေ”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ နေ့ဘက် မြင်မြင်ထင်ထင်လှုပ်ရှားရင် ရန်သူက တွေ့သွားမှာစိုးရတယ်၊ အဲဒီတော့ နေ့ဘက်မှာနားပြီး တပ်

ဖျောက်ထားတာ ကောင်းတယ်၊ မင်းနဲ့ငါကတော့ အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ ခွဲပြီး အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကင်းထောက်ထွက်မယ်ကွာ၊ ရနိုင်တဲ့ ရန်သူ သတင်းကို ယူပြီး ကြောင်ရိုင်း (၁) ဆီ သတင်းပို့ပေးရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆာဂျင်”

“ကဲ...ဒါဆိုရင် ကြောင်ရိုင်းတွေ နေ့ဘက်အောင်းနေဖို့ ဝပ်ကျင်းရှာကြစို့ကွာ”

သွားသည်။ မျက်နှာကြီးရုံမဲ့သွားကာ ရူးရူးရှားရှားဖြစ်သွားရာမှ ပြောသည်။

“မင်းစကားကြီးကလည်း အနှောင့်အသွားမလွတ်လိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ်လေဗျာ၊ ခုချိန်မှာတော့ ခင်ဗျားတို့ ဗြိတိသျှတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့မြန်မာတွေဟာ မဟာမိတ်တွေပေါ့”

သူရိန်က သူ့စကားကိုဖြတ်၍ ဆာဂျင်မေဆင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဆာဂျင်မေဆင်က သူ့ဆက်ပြောမည့်စကားကို စိတ်ဝင်တစား နားစွင့်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဆာဂျင်မေဆင်က သူရိန်ဆက်ပြောမည့်စကားကို အလျင်စလို ကြားချင်ဟန်ဖြင့် ပြောပြန်သည်။

“ဆက်ပြောပါဦးကွ...တို့ဗြိတိသျှတွေလည်း တစ်နေ့နေမှာ မင်းတို့ရဲ့ ရန်သူတွေဖြစ်လာနိုင်တယ်လို့ မင်းက ဆိုချင်နေပုံရတယ်...ဟုတ်လား ကော်ပရာ”

ဆာဂျင်မေဆင်က သူရိန်ပြောလာမည့်စကားကို မျက်နှာကြာ၍ နားထောင်ရင်း သူရိန်ရပ်တည်ချက်ကို အကဲခတ်နေ၏။ သူရိန်က...

“ဒါကတော့ ခင်ဗျားတို့ ဗြိတိသျှတွေအပေါ်မှာ မူတည်နေတယ် ဆာဂျင်၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ ရှေးပဝေသဏီကတည်းက ကိုယ့်ထီးကိုယ့်နန်းကိုယ့်ကြရာနန်းနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာရှိစွာနေခဲ့ကြတဲ့ လူမျိုးတွေဖြစ်ပေမယ့် အခြေအနေအရ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာ ရောက်နေခဲ့ရတယ်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ထာဝရကျွန်တွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ နားလည်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့မျိုးချစ်ခေါင်းဆောင်တွေ တောင်းဆိုနေတဲ့ လွတ်လပ်ရေးနဲ့ အချုပ်အခြာပိုင်တဲ့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံအဖြစ် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အစိုးရက အသာတကြည် ပြန်ပေးရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ကို ရန်သူလို သဘောထားစရာမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့က ဗြိတိသျှလူမျိုးတွေကို မုန်းတာမဟုတ်ဘဲ၊ ဗြိတိသျှပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဂျပန်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အခြားဘယ်လူမျိုးတွေပဲဖြစ်ဖြစ် နယ်ချဲ့စနစ်ကို ကျင့်သုံးပြီး

အခန်း (၁၈)

သူတို့ခိုအောင်းနေသည့်ဂူက လုံခြုံသည်။

လတ်တလောတွင် ဤဂူကြီးကိုပင် အခြေခံခန်းအဖြစ် သတ်မှတ်၍ အနီးဝန်းကျင်ကို ဆာဂျင်မေဆင်ဦးဆောင်သည့်အဖွဲ့နှင့် ကော်ပရာသူရိန်ဦးဆောင်သည့် အဖွဲ့ အလှည့်နှင့် တိုက်ကင်းထွက်၍ သတင်းထောက်လှမ်းသည်။

ကြောင်ရိုင်းများ၏လက်ရှိအနေအထားကို နောက်တန်းရှိ ကြောင်ရိုင်း(၁)ဆီသို့ ပို့သင့်သည့်သတင်းများကို စကားတုတ်များကို အသုံးပြု၍ ကြီးမဲ့ကြေးနန်းစက်နှင့် သတင်းပို့သည်။

လက်ရှိအနေအထားတွင် ကြောင်ရိုင်းများသည် ဘေးရန်ကင်းရှင်းစွာ ရန်သူနယ်မြေအတွင်း လှုပ်ရှားခွင့်ရနေ၏။

တစ်နေ့...ဆာဂျင်မေဆင်နှင့်ကော်ပရာသူရိန် နယ်မြေထောက်လှမ်းရေးတိုက်ကင်းမထွက်သေးခင် အနားယူနေခိုက်ဖြစ်သည်။

ဆာဂျင်မေဆင်က သူရိန်ကိုကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“ကော်ပရာ...မင်းကတော့ မင်းနိုင်ငံပိုင်နက်ထဲ ပြန်ရောက်နေလို့ ပျော်နေတယ်ပေါ့...ဟုတ်လား”

“ပျော်တာပေါ့၊ ဆာဂျင်ရာ၊ ဒါဟာ ကျွန်တော်ကို မွေးဖွားခဲ့တဲ့ ဇာတိနိုင်ငံပဲ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အမိမြေကို ကျူးကျော်နေတဲ့ ရန်သူကို မောင်းထုတ်ဖို့ တိုက်ပွဲဝင်နေရတော့ ပျော်လည်း ပျော်တယ်။ ဝမ်းလည်းသာတယ်ပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်နယ်ပြောပါလိမ့်”

သူရိန်စကားကြောင့် ဆာဂျင်မေဆင် ကသိကအောက်ဖြစ်

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံကို လာအုပ်စိုးမယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ ရန်သူပါပဲ”

သူရိန် စကားကို အပြတ်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူရိန် စကားကို မကျေနပ်သော်လည်း ဆာဂျင်မေဆင်ထံတွင် စောဒက တက်စရာ အကြောင်းမရှိ။ သူရိန်ဆွေးနွေးသွားသည့်အချက်များက မှန်နေသည်။

မည်သူမဆို မျိုးချစ်စိတ်အရင်းခံရှိသူတိုင်း ကိုယ့်ဘုရင် ကိုယ့် သခင်ကို နန်းကချ၍ တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးကို ကျွန်ပြုခံနေရမည်ဆိုလျှင် ဤကဲ့သို့သော ပြင်းပြသည့်သံမဏိစိတ်ဓာတ်ကို ပြသမည်ဖြစ်ကြောင်း စာနာမိသွား၏။

ဆာဂျင်မေဆင်က ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ်သည်။ အမှန်စင်စစ် သူတို့သည် စစ်သားများဖြစ်၏။ ပေးအပ်သည့်တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာထမ်းဆောင်ရမည်သာ။

နိုင်ငံရေးသမားများကဲ့သို့ ယုံကြည်ချက်နှင့်ခံယူချက်ကို ငြင်း ခုန်နေရမည့်သူများ မဟုတ်ကြ။

သည်တော့လည်း ဆာဂျင်မေဆင်က စကားလမ်းကြောင်းကို ပြောင်းရန် ကြိုးစားရတော့၏။

“ဒီပြဿနာက မင်းနဲ့ငါ ဆွေးနွေးရမယ့် ပြဿနာမဟုတ်ပါ ဘူးကွ။ လူကြီးတွေ ဖြေရှင်းရမယ့် ပြဿနာပါ။ အေး...တို့အလုပ်က ရန်သူ့သတင်းကို ရနိုင်သမျှ စုဆောင်းဖို့ပဲ မဟုတ်လား ကော်ပရာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆာဂျင်...ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် ကြောင်ရိုင်း (၁)ဆီကို သတင်းပို့ဖို့ စက်ဖွင့်ခိုင်း ပြီး ခုချိန်ထိ ရန်သူ့သတင်းကို မရသေးဘူးလို့ ပြောကွာ”

“ကောင်းပါပြီ ဆာဂျင်”

သူရိန်က ဆက်သွယ်ရေးစက်ကိုင်ရဲဘော်အား နောက်တန်းရှိ ကြောင်ရိုင်း (၁) ဆီ ပို့ရန်သတင်းကို စကားဝှက်ဖြင့် ရေးပေးလိုက်၏။ စက်ကိုင်ရဲဘော်က အသင့်ပြင်ထားသည့် စက်ကိုဖွင့်သည်။

သူရိန် ရေးပေးသည့် စကားဝှက်များအတိုင်း လျှို့ဝှက်သင်္ကေ တများဖြင့် သတင်းပို့၏။

သူရိန်ရေးပေးသည့် သတင်းထဲတွင် ယနေ့စခန်းနေရာ ပြောင်းမည်ဟူသော အကြောင်းအရာလည်းပါ၏။

သတင်းပို့ပေးနေတာဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

တပ်မှူးကြီး ယာမာရီတာ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်လိုက်၏။ အံ့ကိုလည်း ကြိတ်သည်။ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် မျက်လုံးဖြင့် မေဂျာကိုမက်ဆုကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ပြောလိုက်၏။

“ခုချက်ချင်း အဲဒီကောင်တွေတွေ့အောင်ရှာကြလို့ အမိန့်ထုတ်လိုက်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဗိုလ်မှူးကြီး”

မေဂျာကိုမက်ဆုက တပ်မှူးကြီးကို အလေးပြုလိုက်၏။ လို့နောက် ချေမှုန်းရေးတပ်ဖွဲ့ဝင်များကို ရန်သူအား ရှာဖွေရှင်းလင်းရန် အမိန့်ပေးဖို့ သူ့ခြေလှမ်းတွေကို အပြေးလှမ်းလိုက်လေ၏။

ထိုသူ...ကြောင်ရိုင်း (၂) တပ်ဖွဲ့သည် ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းသို့ ရောက်လာသည်။

ရွန်းမြဲမြဲလရောင်အောက်တွင် ချင်းတွင်းမြစ်ရေပြင်သည် ငွေရောင်လက်နေ၏။ လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးများဖြင့်လည်း တဖျတ်ဖျတ် လွန်လူးနေသည်။ အေးစိမ့်နေသော နင်းလေ၏ အတိုးအဝှေ့ကြောင့် ကြောင်ရိုင်းတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင်ပင်။

ကြောင်ရိုင်းတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းနဖူးတွင် ရပ်လိုက်ကြသည်။ တစ်ဖက်ကမ်းကို မှိန်ပျံပျံလရောင်အောက်တွင် ခပ်ရေးရေးသာမြင်ရသည်။ ဆာဂျင်မေဆင်က သူရိန်ကိုပြောသည်။

“ရာဘာလေ့တွေကိုထုတ်ပြီး လေသွင်းခိုင်းကွာ၊ မြစ်ကို ဖြတ်ကူးကြမယ်”

“ကောင်းပြီ ဆာဂျင်”

သူရိန်က ယူဆောင်လာခဲ့သည့်အထဲတွင်ပါသည့် ရာဘာလှေနှစ်စီးကို ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ထုတ်ခိုင်းလိုက်သည်။ လှေနှစ်စီးကို ထုတ်ပြီးသောအခါ လေသွင်းလိုက်၏။ အသင့်စီမံချုပ်လုပ်ထားသည့် ပိုက်များမှ လေဝင်သွားသောအခါ ပြားချပ်နေသည့် ရာဘာလှေများမှာ တင်းကား၍လာသည်။

အခန်း (၁၉)

ဂျပန်ရှေ့တန်းကွပ်ကဲရေးစခန်းရှိ မြေအောက်ခန်းထဲတွင်ဖြစ်သည်။ စစ်မြေပြင်ထောက်လှမ်းရေးတပ်မှ မေဂျာကိုမက်ဆုသည် တပ်မှူးကြီးယာမာရီတာ၏ရုံးခန်းထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ဝင်ရောက်လာလျက် အလေးပြုလိုက်သည်။

တပ်မှူးကြီးသည် အလုပ်စားပွဲတွင်ထိုင်၍ အလုပ်လုပ်နေရာမှ ခေါင်းကိုထောင်ကြည့်လိုက်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဘာထူးလဲမေဂျာ”

“ခုတလော ကျွန်တော်တို့ ရှေ့တန်းကွပ်ကဲရေးစခန်းနယ်မြေထဲမှာ ရန်သူက ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းစက်နဲ့ ကြိုးကြားကြိုးကြား သတင်းပို့နေတဲ့ မက်ဆိတ်တွေ ဖမ်းမိနေကြောင်း ကျွန်တော့်ဆီ သတင်းတက်လာပါတယ် တပ်မှူး”

“ဟေ”

တပ်မှူးကြီးထံမှ အာမေဒိုတ်သံက ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းထွက်လာ၏။ ယာမာရီတာ၏မျက်နှာကြီးက ရဲခနဲ နီမြန်းသွားသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ခပ်လျော့လျော့ထိုင်နေသည့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကိုပင် မတ်မတ်ပြင်၍ ထိုင်လိုက်၏။

“ဒါဆိုရင် ရန်သူဟာ တို့ရှေ့တန်းစစ်နယ်မြေထဲမှာ ဝင်ရောက်လှုပ်ရှားနေတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး။ ကျွန်တော်တို့ စတင်တော့မယ့် ထိုးစစ်သတင်းကို ဝင်ရောက်ထောက်လှမ်းပြီး သူတို့ဌာနချုပ်ကို ပြန်

လှေနှစ်စင်း ဖြစ်သည်။

တစ်စင်းတွင် ဆာဂျင်မေဆင်အပါအဝင် (၅)ယောက် စီးသည်။ ထိုအစီးတွင် စစ်မြေပြင်သုံး ကြီးမဲ့ကြေးနန်း ဆက်သွယ်ရေးစက်နှင့် အခြားပစ္စည်းများကိုတင်သည်။

သူရိန်စီးသည့်လှေတွင်မူ စုစုပေါင်း (၆)ယောက်ဖြစ်၏။ အားလုံး အသင့်ဖြစ်သွားသောအခါ လှေများကို ရေချသည်။ လက်နက်ခဲယမ်းနှင့် ရိက္ခာအပါအဝင် တပ်ဖွဲ့ဝင်များပါ မတော်တဆ ရေထဲကျ၍ မဆုံးရှုံးစေရန် သတိနှင့်မြစ်ကူးဖို့ ဆာဂျင်မေဆင်က မှာသည်။

“ကဲ...တက်ကြဟေ့၊ ဪ...ဟေ့ ကော်ပရာ”

“ပြောပါ ဆာဂျင်”

“မင်းလှေပေါ်က မင်းလှေတွေကို စကားမပြောစေနဲ့၊ ဆေးလိပ်မသောက်ခိုင်းနဲ့ကွာ၊ မျက်စိရှင်ရှင်ထားကြလို့ မှာကွာ...နော်”

“စိတ်ချ ဆာဂျင်...မပူနဲ့”

“ဒါဆိုရင် ကူးကြရအောင်”

“ကောင်းပြီ”

တပ်ဖွဲ့ဝင်များ ခြေချော်လက်ချော်မဖြစ်စေရန် ဆာဂျင်မေဆင်နှင့် သူရိန်က ကြီးကြပ်၍ လှေပေါ်တင်ပေးသည်။ အားလုံး နေသားတကျဖြစ်သွားချိန်ကျမှ မေဆင်နှင့် သူရိန်က သူတို့တက်ရမည့် လှေများပေါ်သို့ တက်သည်။

“ထွက်မယ်ဟေ့၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မျက်ခြည်မပြတ်စေနဲ့ကွာ၊ ငါ့လှေနောက်က မင်းလှေကို ကပ်ပြီးလိုက်ခဲ”

“ရပါတယ် ဆာဂျင်၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ စိတ်ချပြီးသာ ရှေ့ကူး”

“အေး...အေး”

မေဆင်နှင့် သူရိန်သည် တစ်ခါတစ်ရံ ကတောက်ကဆဖြစ်ကြသော်လည်း စစ်မြေပြင်တွင် တစ်ယောက်၏အသက်ကို တစ်ယောက်ထံ အပ်နှံထားကြသည့် စစ်သားများပီပီ စိတ်ဓာတ်အပြည့်

ရှိသူများဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြည့်အဝ နားလည်ကြသည်။ ဖေးမကြသည်။ ကူညီကြသည်။

ချင်းတွင်းမြစ်က ရေစီးသည်။ သို့သော် လှိုင်းလေငြိမ်သက်သဖြင့် တော်သေးသည်။ ကြောင်ရိုင်းများ လှေကိုလှော်ရာတွင် ရေသံမထွက်စေရန် သတိနှင့်လှော်နေရ၏။ ရှေ့မှသွားသည့် မေဆင်က ညကြည့်မှန်ပြောင်းဖြင့် လမ်းတစ်လျှောက် မသင်္ကာဖွယ်ရာ ရန်သူ၏ လှုပ်ရှားမှုရှိမရှိ ကြည့်လာသည်။ တော်သေးသည်။ မည်သည့်ရန်သူလှုပ်ရှားမှုမှ မတွေ့ရ။

ကမ်းတက်ရန် ပြေပြစ်သည့် မြစ်ကမ်းတစ်နေရာတွင် လှေများကို ကမ်းကပ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ရှေ့ပြေးကင်းတာဝန်ပေးထားသည့် တပ်ဖွဲ့ဝင်နှစ်ယောက်က လှေပေါ်မှခုန်ဆင်းလျက် ရန်သူအခြေအနေကြည့်ရန် ထွက်သွားသည်။

မေဆင်နှင့် သူရိန်က လှေပေါ်မှ တပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် စစ်အသုံးအဆောင်များကို ကမ်းပေါ်သို့ စနစ်တကျတင်ခိုင်းသည်။ နောက်ဆုံး ရာဘာလှေကိုပါ လေပြန်လျှော့၍ခေါက်သိမ်းလျက် မူလနဂိုကအတိုင်း ကျောပိုးအိတ်တွေနှင့် ထည့်ခိုင်းလိုက်သည်။

ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်တွင် မည်သည့်ခြေရာလက်ရာကိုမှ ချန်ထားခဲ့၍မရ။ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ဖြင့် အရေးမကြီးလောက်ပါဘူးဟု အထင်ရှိသော အသေးအမွှားလေးများပင်လျှင် ရန်သူက ကိုယ့်နောက်ကို ထက်ကြပ်မကွာလိုက်ရန် လမ်းဖြုတ်နိုင်သည်။

အစစအရာရာ စိတ်ကြိုက်လုပ်ကိုင်ပြီးသောအခါ ချင်းတွင်းကမ်းမှ ခွာခဲ့သည်။ အချိန်မှာ မိုးလင်းတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ကြောင်ရိုင်းများအတွက် လုံခြုံစိတ်ချရနိုင်သော ဝပ်ကျင်းအသစ်တစ်ခု ရှာရပေဦးမည်။

ဒီအချိန်ကစပြီး အကြောင်းထူးရှိမှပဲ သတင်းပို့တော့မယ်၊ အဲဒီက စက်ကိုတော့ အမြဲဖွင့်ထားပေးပါလို့ သတင်းပို့လိုက်ကွာ၊ ငါပြောတာ နားလည်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . နားလည်ပါတယ် ဆာဂျင်၊ ဆာဂျင်ခိုင်းတဲ့ အတိုင်း ကျွန်တော် သတင်းပို့လိုက်ပါမယ်”

“အေး . . . ကောင်းပြီ”

ဆာဂျင်မေဆင်က ဆက်သွယ်ရေးစက်အနီးမှ လှည့်ထွက် ယာရင်း သူရိန်အနီးမှာ ရပ်လိုက်သည်။

“ကော်ပရာ . . . မင်းနဲ့ငါ ဒီပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားကို ထောက်လှမ်းကြည့်ရအောင် . . . ဘယ်နှယ်လဲ”

“ကောင်းသားပဲ ဆာဂျင် . . . သွားလေ”

သူရိန်က အီကွေးမင့်စလွယ်ကို ကောက်လွယ်သည်။ သေနတ်ကို ကျည်စစ်သည်။ တောလိုက်စားကြီးကိုလည်း ခါးပတ်မှာ ချိတ်လိုက်သည်။ ဂေါ်ရခါးဟက်ခေါ် တောဆောင်း သက္ကလတ်ဦးထုပ် ကြီးကို ဆောင်းလိုက်သည်။

“သွားမယ် ဆာဂျင်”

“အေး”

သူတို့နှစ်ယောက် လျှို့ဝှက်စခန်းမှ မထွက်ခွာမီ အလှည့်ကျ ကင်းသမားကို မှာစရာရှိသည်များ မှာသည်။

“အိပ်မငိုက်နဲ့၊ ကိုယ့်အလှည့်မှာ တာဝန်ကျေအောင် သတိ ထားပြီးစောင့်၊ စစ်မြေပြင်မှာ ကင်းသမားတာဝန်ပေါ့လျော့ရင် အားလုံး မသာပေါ်သွားနိုင်တယ်၊ နားလည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆာဂျင် . . . နားလည်ပါတယ်”

“အေး . . . ဒါဆိုရင် တို့သွားမယ်”

ဆာဂျင်မေဆင်နှင့် သူရိန် လျှို့ဝှက်စခန်းမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ခြေသံလှုပ်အောင်နှင်း၏။ တောကိုတိုး၍သွားနေရသဖြင့် ခရီးကတော့ သိပ်မတွင်။

အခန်း (၂၀)

မေဂျာကိုမက်စသည် တပ်မှူးကြီး ယာမာရီတ၏ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လျက် အလေးပြုလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲကွ မေဂျာ . . . ရန်သူလှုပ်ရှားမှုသတင်း ဘာရလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ချေမှုန်းရေးတပ်တွေနဲ့ အစွမ်းကုန်ရှာနေပါ တယ် တပ်မှူးကြီး၊ ဒါပေမဲ့ တွေ့တော့ မတွေ့သေးပါဘူး”

“သူတို့က မက်ဆေတွေ့ရော ပို့နေတုန်းပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး . . . ပို့နေတုန်းပါပဲ”

“ဒါဆိုရင် သူတို့ မက်ဆေပို့တဲ့အချိန် စောင့်နားထောင်ပြီး ဘယ်နားလောက်ရှိနိုင်မယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းတွက်ချက်ကြည့်လေကွာ၊ ဒီကောင်တွေကို ဖမ်းလို့မမိမချင်း တို့ စိတ်အေးရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ တပ်မှူးကြီး”

နေက တစ်စထက်တစ်စ မြင့်တက်လာခဲ့သည်။

ကြောင်ရိုင်းများ လျှို့ဝှက်စခန်းချနေသည့် ဝပ်ကျင်းတွင် ဖြစ် သည်။ ဆာဂျင်မေဆင်က ဆက်သွယ်ရေးတပ်သားဂျွန်းကို ပြောသည်။

“ဒီမှာ ဂျွန်း . . . တို့ရောက်နေတဲ့နေရာဟာ ရန်သူနဲ့ အရမ်း နီးနေပြီကွ၊ ကြောင်ရိုင်း(၁)ကို သတင်းပို့နေတဲ့ အစီအစဉ်ဖျက်ပြီး

၁၄၀ မင်းမဟာကျော်ခေါင်

တစ်နေ့လုံးလိုလိုပင် သူတို့ခိုအောင်းနေသည့် လျှို့ဝှက် စခန်းကို ဗဟိုပြု၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်လည်စစ်ဆေးသည်။

တစ်နေရာတွင်...

လျှို့ဝှက်တစ်ခု၏ထိပ်သို့ သူတို့ရောက်လာ၏။ လျှို့ဝှက် အတွင်းမှ လူသံများကို သဲ့သဲ့ကြားရသည်။ နှစ်ယောက်သား တစ် ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ဖျတ်ခနဲ ကြည့်ဖြစ်သွား၏။

“ဒါ ဖက်ဆစ်တွေရဲ့ လျှို့ဝှက်စခန်းပဲဗျ”

“အေး... ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ၊ ဝိုဠီးသေချာအောင် အနီးရောက် နိုင်သမျှ ရောက်အောင် ဆင်းခိုင်းကြည့်မယ်ကွာ”

လျှို့အဆင်းလမ်းကို သတိထား၍ ဆင်းခဲ့သည်။ ကံအားလျော် စွာ သူတို့ဆင်းလာသည့်ဘက်သည် မျက်နှာစာဘက် ဟုတ်ပုံမရသဖြင့် အစောင့်အကြပ်နည်းသည်။ လျှို့လမ်းတစ်ဝက်လောက် အရောက်တွင် အောက်ဘက်သစ်ပင်များကြားတွင် အင်ဖက်မိုးတဲတန်းရှည်ကြီးများနှင့် သွပ်မိုးအဆောက်အအုံများကို တွေ့ရသည်။

“ဒါ ရန်သူ့အခိုင်အမာစခန်းပဲကွ၊ တဲတန်းလျားရှည်ကြီး တွေက လက်နက်ခဲယမ်းသို့လောင်ရုံတွေ ဖြစ်မယ်၊ သွပ်မိုးအဆောက် အအုံတွေကတော့ အရာရှိတွေနဲ့ စစ်သားတွေနေတဲ့ဟာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ် ဆာဂျင်၊ ဒီနေရာကို ကျွန်တော်တို့ သေသေ ချာချာမှတ်ရမယ်၊ ကြောင်ရိုင်း(၁)ဆီ မြေပုံညွှန်းပေးပြီး လေကြောင်းက တိုက်ခိုင်းရအောင်လည်း လေယာဉ်ပေါ်က ကြည့်လို့မြင်နိုင်မယ့် အနေ အထားမရှိဘူး ထင်တယ်ဗျ”

သူရိန်က သူ့အယူအဆနှင့် ထင်မြင်ချက်ကို ပြောခြင်း ဖြစ် သည်။ ဆာဂျင်မေဆင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ သူရိန်ပြောသည်ကို ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင် ချင့်ချိန်ကြည့်နေသည်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ ဖက်ဆစ်များ၏မဟာဗျူဟာနှင့် နည်းဗျူဟာများကို လျော့တွက်၍မရ။ ရန်သူဗြိတိသျှကင်းထောက်လေယာဉ်များ ဘယ်လိုမှ ကောင်းကင်မှ ကြည့်၍ မမြင်နိုင်အောင် သူတို့စခန်းကို ကျည်ကွယ်မျက်ကွယ်ဖြစ်

အောင် ဖန်တီးထားမည်မှာ ယုံမှားသံသယဖြစ်စရာ ရှိမည်မဟုတ်။ သို့ဆိုလျှင် မိမိလေကြောင်းတိုက်ခိုက်ရေးစွမ်းအားကို အား ကိုး၍မရ။ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် အဖျက်လုပ်ငန်းများ လုပ်ရပေမည်။ မေဆင် က ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်၏။ သူရိန်ဆွေးနွေးမှုကို သဘောတူလက်ခံကြောင်း အမှုအရာဖြစ်သည်။

သူက အိတ်ထဲမှ မှတ်စုအုပ်လေးနှင့် ဖောင်တိန်ကို ထုတ် ၍ သူတို့မြင်နေရသည့် စခန်းပုံသဏ္ဍာန်ကို မြေပုံကြမ်းရေးဆွဲသည်။

နေက တော်တော်စောင်းသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ မမှောင်ခင် လျှို့ ဝှက်စခန်းသို့ အရောက်ပြန်ရမည်။ စခန်းသို့ရောက်လျှင် ရန်သူ့စခန်းကို စီးနင်းတိုက်ခိုက်ရန် တပ်ဖွဲ့ဝင်ရဲဘော်များနှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရမည်။ တာဝန်ခွဲဝေရမည်။ လူနည်းနည်းနှင့် ကျဲကျဲဝိုင်းရမည့် တိုက်ပွဲဖြစ်၏။ တိုက်ပွဲမစတင်မီ ကြောင်ရိုင်း (၁)ဆီသို့လည်း သတင်းပို့ရဦးမည်။ အမိန့်ခံရဦးမည်။

သူတို့နှစ်ယောက် လျှို့ထဲမှ ပြန်တက်ခဲ့သည်။ အလာတုန်းက မှတ်သားထားခဲ့သည့် အမှတ်အသားကလေးများကိုကြည့်၍ သူတို့ စခန်းသို့ မြန်မြန်ပြန်ရောက်နိုင်သမျှရောက်အောင် ခြေလှမ်းသွက် သွက်လှမ်းရ၏။ သည်အချိန်တွင် သူရိန်ရော၊ မေဆင်ပါ ရင်ခုန်နေ သည်။ သူတို့ တိုက်ပွဲနှင့် ဝေးနေကြသည်မှာလည်း လနှင့်ချီနေပြီး တိုက်မည့်တိုက်တော့လည်း တကယ့်တန်ဖိုးကြီးသည့် ရန်သူလျှို့ဝှက် စခန်းကို စီးနင်းတိုက်ခိုက်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် ရင်ခုန်ခြင်းဖြစ်၏။

သူတို့လို တိုက်ပွဲပျော်များအတွက် တိုက်ရမည့်ပစ်မှတ်ကို တွေ့ရခြင်းသည် ရတောင့်ရခဲဆုလာဘ်တစ်ခုရခြင်းဖြစ်သည်ဟု ခံယူ လျက် နှစ်ယောက်စလုံး ရင်ထဲမှာ ပျော်နေသည်။

“ကြောင်ရိုင်း(၂) ဆက်လုပ်ရန် ခွင့်ပြုသည်။ မိမိဘက်မှ နည်းနိုင်သမျှ နည်းနည်းကျွေး၍ များများစားရအောင် လုပ်ပါ။ ညစာစားပွဲပြီးလျှင် စားခဲ့ရသည့် ဟင်းအမည် များကို အကြောင်းပြန်”

အခန်း (၂၁)

ည... .

ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်အခြေအနေနှင့် ယနေ့ သူတို့ထောက် လှမ်းရရှိသော အချက်အလက်များကို ကြောင်ရိုင်း(၁)ထံ သတင်း ပို့၍ အမိန့်ခံထားသဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေရသည်။ အချိန်က တစ်စစ မိုးချုပ်စပြုလာသည်။

“ကြာလိုက်တာဗျာ၊ စောင့်ရတာ စိတ်တောင်မရှည်တော့ဘူး”

“စိတ်ရှည်ရှည်ထားပါကွာ၊ တို့ပို့တဲ့သတင်းကို ရပြီဆိုတာနဲ့ ချက်ချင်း အရေးပေါ်အစည်းအဝေးခေါ်ပြီးမှ ဘာဆက်လုပ်သင့်တယ် ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်မှာကွာ၊ တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းရဲ့အမိန့်နဲ့ လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါဟာ အလှည့်အပြောင်းတစ်ခုဆီ ဦးတည်သွားမယ့် စစ်ဆင်ရေးမျိုးမဟုတ်လား။ ဒီတိုက်ပွဲကို တို့ အောင်မြင်ရင် ဖက်ဆစ် တွေရဲ့ ထိုးစစ်ကို တစ်စုံတစ်ရာ သက်ရောက်သွားနိုင်တယ်”

ဘယ်တော့မဆို ရှူးရှူးရှားရှား တလောက်ကန်းလုပ်တတ် သည့် ဆာဂျင်မေဆင်က သည်တစ်ခါ သူရိန်ကိုပင် စိတ်ရှည်ရှည် ထားရန် ဖျောင်းဖျာသည်။ သူရိန်က ဆန္ဒစောနေခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် စက်ကိုဖွင့်၍စောင့်နေသည့် ဆက်သွယ်ရေး တပ်သား၏စက်ထဲသို့ ကြောင်ရိုင်း(၁)၏ခေါ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ စက်ထဲတွင် လျှို့ဝှက်သင်္ကေတများဖြင့် သတင်းတွေ ဝင်နေ၏။ သတင်း အဆုံး စက်ပိတ်ပြီးချိန်တွင် ဆက်သွယ်ရေးတပ်သားက သင်္ကေတ များကို ဘာသာပြန်၍ စာရွက်ကို ဆာဂျင်မေဆင်ကို ပေးသည်။

ဆာဂျင်မေဆင်က သူ့လက်ထဲမှစာရွက် သူရိန်ကို ကမ်းပေး သည်။ သူရိန်က ဖတ်ကြည့်ပြီး... .

“ဒါဆိုရင်တော့ တိုက်မိန့်ရပြီပေါ့ ဆာဂျင်”

“အေး... .ဟုတ်တယ်၊ ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ကြတော့ကွာ”

တပ်သားများအားလုံး မျက်နှာနှင့်လက်များကို ဖိနှပ်ဆေး အနက်များလိမ်း၍ ရုပ်ဖျက်ကြသည်။ တပ်ဖွဲ့ဝင်အားလုံး ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ဖြစ်နေကြ၏။ တိုက်ပွဲဝင်ရတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ပျော်နေကြသည်။

ဖောက်ခွဲရေးကျွမ်းကျင်သော ရဲဘော်များက မိုင်းများနှင့် ယမ်းဘီလူးများကို အသင့်ပြင်ဆင်၍ထည့်သည်။ လက်နက်ကြီးတပ်ဖွဲ့ ဝင်များကလည်း နေ့လယ်က ပြင်ဆင်တိုက်ချွတ်ထားသော စက်သေ နတ်ကြီးများကို ကျည်စစ်၍ အသင့်ပြင်ကြသည်။

အားလုံး ပြင်၍ဆင်၍ပြီးချိန်တွင် ည(၈)နာရီထိုးပြီးပြီ။

ခရီးမစတင်မီ လက်ဖက်ရည်နှင့် ဘီစကွတ်မုန့်များကို အဝ စား၍ ဝမ်းဖြည့်ထားလိုက်သည်။ ခရီးထွက်ရန် အသင့်ဖြစ်သောအခါ မေဆင်နှင့် သူရိန်က တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးချင်းစီကို အသင့်ဖြစ်မဖြစ် စစ်ဆေးသည်။ ကျေနပ်လားသောအခါ... .

“ငါ နောက်ဆုံးအခန်းနဲ့ ပြောချင်တာက အခု တို့ ပစ်မှတ် ရိုတဲ့နေရာကို သွားနေတုန်း ရန်သူနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ရပုံမျိုး မဖြစ်ချင်ဘူး။ အကယ်၍ ရန်သူတိုက်ကင်းနဲ့ တွေ့ရင်တောင် ငါ့အမိန့်မရဘဲ ဘယ်သူ မှ ပစ်ခတ်မှုမလုပ်ရဘူး။ ရှောင်သာရင် တို့က ရှောင်မယ်။ တို့ရဲ့ရှည်မှန်း ချက်က ပစ်မှတ်ဖြစ်တဲ့ ရန်သူရှေ့တန်းလျှို့ဝှက်စခန်းကို အငိုက်ဝင် ရောက်စီးနှင်းဖို့ပဲ... .နားလည်ကြတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့...နားလည်ပါတယ်”

“ဘာမေးစရာရှိသေးလဲ”

“မရှိပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် ဆက်လုပ်မယ်၊ လာဆင်...မင်း ပျိုင့်ထွက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆာဂျင်”

လျှို့ဝှက်စခန်းမှ ကြောင်ရိုင်းများ စတင်ထွက်ခွာချိန်မှ ည (၉)နာရီ(၅)မိနစ်ရှိပြီ။

လမိုက်ရက်ဖြစ်သဖြင့် ကြယ်ရောင်ကိုအားပြု၍ သွားနေရသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လူစုမကွဲအောင် စုစည်း၍ သွားသည်။ နေ့လယ်က မှတ်သားထားခဲ့သည့်အတိုင်း လမ်းမများအောင် သတိပြုရသည်။

သူတို့ နေ့လယ်က အဆင်းအတက်လုပ်ခဲ့သည့် လျှို့ဝှက်သို့ ရောက်သောအခါ ညဉ့်(၁၂)နာရီ မိနစ်(၂၀)ရှိပြီ။ ရဲဘော်အားလုံးကို ရန်သူစခန်းရှိရာ လျှို့အောက်သို့ ဆင်းခိုင်းသည်။

ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာများတွင် တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံရင့်ကျက်နေသည့် တပ်ဖွဲ့ဝင်များဖြစ်သဖြင့် အခက်အခဲမရှိဘဲ လျှို့အောက်ရှိ ရန် သူစခန်းအခြေကို ကပ်မိသွားသည်။

စခန်းပတ်ပတ်လည်ကို သံဆူးကြိုးများဖြင့် ကာရံထား၏။ လျှပ်စစ်ဓာတ်အား လွှတ်ထားခြင်းရှိမရှိ စမ်းသပ်ကြည့်သည်။ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်မို့သာ လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤကဲ့သို့သော တောကြီးမျက်မည်းထဲတွင်ရှိသော လျှို့ဝှက်စခန်းတွင် လျှပ်စစ်ဓာတ်အားထုတ်လုပ်သည့် အင်ဂျင်စက်မောင်းသံ မကြားရသဖြင့် လျှပ်စစ်ဓာတ်အားလွှတ်ထားခြင်း မရှိကြောင်း သိသာနိုင်သည်။

သူရိန်က သံဆူးကြိုးကို အသင့်ယူဆောင်လာသည့် သံဖြတ်ကတ်ကြေးဖြင့်ညှပ်၍ ဖြတ်လိုက်သည်။ တိတ်ဆိတ်ချိန်မို့ ထောက်ခံထောက်ခံမြည်သံက ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူတစ်ကိုယ်ဝင်စာလောက် အပေါက်ဖြစ်သွားသောအခါ စခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ကြသည်။

ရိက္ခာသိုလှောင်သည်ဟု ယူဆရသော တဲတန်းရှည်ကြီးများနှင့် လက်နက်ခဲယမ်းတိုက်ဟု ယူဆရသော အဆောက်အအုံများကို ဖောက်ခွဲရေးကျွမ်းကျင်သော တပ်ဖွဲ့ဝင်များက မိုင်းများထောင်ကြသည်။

သူတို့အလုပ်လုပ်နေချိန်တွင် ကျန်တပ်ဖွဲ့ဝင်များက အကာအကွယ်ပေးရန် နေရာယူထားကြ၏။

သူတို့ရှိရာဘက်သို့ လျှောက်လာသော စစ်ဖိနပ်သံတခွပ်ခွပ်ကို ကြားရသည်။ သူရိန်က လက်ထဲမှ အသင့်ကိုင်ထားသည့် မောင်းပြန်သေနတ်ကို စလွယ်သိုင်းသွယ်လိုက်ရင်း ခါးမှစားမြောင်ကြီးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ရန်သူကို တစ်ချက်တည်းဖြင့် အသံတိတ်ရှင်းရမည်ဖြစ်သည်။ သေနတ်ကို အသင့်အနေအထားဖြင့်ကိုင်၍ လျှောက်လာနေသော ဖက်ဆစ်တပ်သားနှစ်ယောက်။ သူရိန်က သစ်ပင်တစ်ပင်၏ မှောင်ရိပ်ကျရာပင်စည်မှာ ကွယ်နေ၍ နေရာယူပြီးစောင့်သည်။

ရှေ့မှ ဖက်ဆစ်တပ်သားကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ နောက်မှလိုက်လာသောစစ်သား သူ့အနီးအရောက် ပုန်းကွယ်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲထွက်၍ အနောက်မှ ခြေကိုဖော့နင်းလျက် အနီးကပ်သွားပြီးလျှင် ပါးစပ်ကို လက်တစ်ဖက်ကပိတ်၍ တောလိုက်စားမြှောင်ကြီးအဆုံးခန္ဓာကိုယ်ထဲ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

အင့်ခနဲအသံထွက်သွားရာမှ ဖက်ဆစ်တပ်သား ပျော့ခွေလဲကျသွားသည်။

နောက်မှ တိုးတိုးအုပ်အုပ်ထွက်သံကြောင့် ရှေ့သွားနေသည့် ဖက်ဆစ်တပ်သား ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။ စောစောက တပ်သားကို ထိုးထားသဖြင့် သွေးတွေရဲရဲနီနေသည့် လက်ထဲမှစားဖြင့် သူရိန်ပစ်လိုက်သည်။

စားက လေထုကိုဖြတ်၍ လှစ်ခနဲ အော်မြည်ပျံသန်းသွားလျက်

ဖက်ဆစ်တပ်သား၏ ရင်တောည့်တောည့်ကို စူးနစ်ဝင်ရောက်သွား၏။ ဖက်ဆစ်တပ်သား လန်ကျသွားသည်။

ပုန်းကွယ်နေသည့် ရဲဘော်နှစ်ယောက်က ဖက်ဆစ်တပ်သား နှစ်ယောက်၏အလောင်းများကို အမှောင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းသွား၏။

ထိုအချိန်တွင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် တပိုတပါးသွားရန် ထွက်လာသည့် အရာရှိတစ်ယောက်က ကြောင်ရိုင်းများ၏ လှုပ်ရှားမှုကို တွေ့သွား၏။

“ရန်သူဟေ့ ရန်သူ”

အရာရှိက အသံကုန်အော်ဟစ်ရင်း စပစ်သည်။ တိတ်ဆိတ်မှုကို သေနတ်သံတွေ ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

ကြောင်ရိုင်းတွေ အသံတိတ်နေ၍ မဖြစ်တော့။ ဖက်ဆစ်အရာရှိ၏ သေနတ်သံကြောင့် စခန်းတစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လျက် အသံလာရာဆီ ပြေးလာနေကြပြီ။

“ပစ်ဟေ့...ပစ်”

ဆာဂျင်မေဆင်က ပြေးလာနေသူတွေ အနားမရောက်ခင် ပစ်မိန့်ပေးသည်။ ကြောင်ရိုင်းများ၏ စစ်သေနတ်ကြီးပစ်သံ စခန်းတစ်ခုလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်သွား၏။

ဖက်ဆစ်တွေ ထွေးခနဲထွေးခနဲ အတုံးအရုန်းကျသွားသည်ကို မြင်ရ၏။ မေဆင်က မီးသေနတ်နှင့် အင်ဖက်မိုးတဲတန်းရှည်ကြီး တစ်လုံးကို ပစ်လိုက်သည်။ ဝုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲသံကြီးနှင့်အတူ မီးတွေဟုန်းဟုန်းထတောက်၏။

မိုင်းဆင်သည်ရဲဘော်တွေလည်း မိုင်းတွေကိုထောင်ထားခဲ့လျက် ပြေးလာသည်။

“အားလုံးပြီးသွားပြီ ဆာဂျင်၊ (၅)မိနစ်ပဲ အချိန်ရမယ်”

“အေး...ဒါဆိုရင် တို့ပစ်ဆုတ်ဆုတ်မယ်၊ ဆုတ်ဟေ့ ဆုတ်” လာတုန်းက သံဆူးကြိုးဖြတ်ထားသည့် လမ်းအတိုင်း ဆုတ်ခဲ့ကြသည်။ ဖက်ဆစ်များကလည်း ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာနေ၏။

သူရိန်နှင့် မေဆင်က ခုခံလိုက် ဆုတ်လိုက်ဖြင့် သံဆူးကြိုးပေါက်ကို ရောက်လာသည်။ အတင်းပြေးလိုက်လာသည့် ဖက်ဆစ်တပ်သားတစ်စုဆီ သူရိန်က လက်ပစ်ဗုံးနှင့် ပစ်လိုက်သည်။

ဝုန်းခနဲပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ အော်သံဟစ်သံ ညည်းညူသံတွေ အတိုင်းသားကြားလိုက်ရသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင်...

ထောင်ထားခဲ့သည့် မိုင်းများက အချိန်စေ့သွားပြီဖြစ်သဖြင့် စတင်ပေါက်ကွဲသည်။ စခန်းကြီးတစ်ခုလုံး တဝုန်းဝုန်းတစ်ခိုင်းခိုင်း ပေါက်ကွဲသံများဖြင့် အဝီစိပွက်သကဲ့သို့ ဆူညံနေ၏။

ဖက်ဆစ်များ၏ပစ်အေး လေ့လွှဲသွားသည်။ အပြင်းစားမိုင်းဗုံးများပေါက်ကွဲမှုက ဆက်တိုက်ပင်။ စခန်းတစ်ခုလုံး မီးထောက်တွေနှင့် လင်းထိန်နေသည်။

ဖက်ဆစ်များက မီးတွေကို ငြိမ်းသတ်နေကြရသဖြင့် သူတို့နောက်သို့ လိုက်အားလျော့သွားသည်။ ကြောင်ရိုင်းများ လျှို့ဝှက်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ နံနက်(၄)နာရီထိုးတော့မည်။

“ကဲ...တို့စခန်းကို ပြန်လို့မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဒီကောင်တွေ မိုးလင်းရင် တို့ကို ပိုက်စိတ်တိုက်ပြီး ရှာကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့ ဒီစခန်းနဲ့ ဝေးနိုင်သမျှဝေးဝေးရောက်အောင် ဆုတ်ကြမယ်၊ ကော်ပရတို့လူတွေကို စစ်ကြည့်ပါဦး”

သူရိန်က လူစစ်ကြည့်သည်။ ကြောင်ရိုင်း(၁၁)ကောင် တည်းမှ (၃)ယောက်လျော့နေ၏။ ကျန်ဆုံးသွားပြီဟု ယူဆရတော့မည်ပင်။ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့်ပင် သူရိန်က မေဆင်ကို သတင်းပို့ရ၏။

“ဆာဂျင်...သုံးယောက်တော့ ကျကျနဲ့ခဲ့ပြီ”

“အေးပေါ့ကွာ၊ တို့အနေနဲ့ ဒီလောက်တော့ ရင်းနှီးရမှာပေါ့၊ ကဲ...ဆုတ်ကြစို့ဟေ့၊ မိုးမလင်းခင် ဒီစခန်းနဲ့ ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးဝေးရောက်မှ ဖြစ်မယ်ကွ”

ကြောင်ရိုင်းများ၏ခြေလှမ်းတွေက သွက်သည်ထက် သွက် သွားသည်။ သူတို့၏ ကြောင်ရိုင်းစစ်ဆင်ရေးက အပြည့်အဝ အောင်မြင် သည်။

ဖက်ဆစ်တွေ အထိနာသွားမှာ သေချာသည်။

ကြောင်ရိုင်း(၁)ဆီသို့လည်း ရှေ့တန်းမှအခြေအနေကို သတင်း ပို့ရဦးမည်လေ။

၃

ဖက်ဆစ်တပ်မှူးကြီး ယာမာရီတာ၏ မြေအောက်ရုံးခန်းတွင် ဖြစ်သည်။

စားပွဲရှေ့တွင် တောင့်တောင့်ကြီးရပ်နေသည့် မေဂျာကိုမက် ဆုကို တပ်မှူးကြီးက မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေ၏။ သူ၏နှုတ်မှလည်း ကျားဟိန်းသံကြီးပမာ ဟိန်းဟောက် လိုက်သည့် စကားတွေက ရုံးခန်းတစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်မတတ် ခုန်ပျံထွက် လာ၏။

“မင်းကို ငါပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ရန်သူဟာ တို့ နယ်မြေ ထဲကို ဝင်လာပြီဆိုကတည်းက အဖျက်လုပ်ငန်းတွေ လုပ်လိမ့်မယ်။ သူတို့ကို တွေ့အောင်ရှာခိုင်းတယ်လေ။ ခုတော့ မင်းအသုံးမကျလို တို့မှာ ဆုံးရှုံးမှု ဘယ်လောက်များသွားသလဲဆိုတာ မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ ကဲ...ဒါကို မင်း ဘယ်လိုဖြေရှင်းချက်ပေးမှာလဲ။ ကဲ...ပြော”

မေဂျာကိုမက်ဆုတစ်ယောက် အသားတဆတ်ဆတ်တုန် အောင်ပင် ကြောက်လန့်နေ၏။ သူတို့တပ်မှူးကြီး၏အကြောင်းကို သူ အသိဆုံးဖြစ်သည်။ မထင်လျှင်မထင်သလို လုပ်တတ်သည်။ သစ္စာ ဖောက်ဟူသောစွဲချက်ဖြင့် စစ်ခံရုံးပင်မတင်ဘဲ ချက်ချင်းပစ်သတ်ခဲ့ သည့် သာဓကတွေလည်း ရှိခဲ့ဖူးသည်။

သည်တော့လည်း တစ်ခုခုကို အကြောင်းပြု၍ တပ်မှူးကြီး စိတ်ပြေသွားအောင် ဖြေရှင်းချက်ပေးမှ ဖြစ်မည်ဟု သဘောပေါက် လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူက...

“တပ်မှူးကြီးအမိန့်အတိုင်း ရန်သူဆက်သွယ်ရေးစက်ကို ခြေ ရာခံလိုက်နေတုန်း သူတို့ဆက်သွယ်ရေးစက်က လုံးဝရပ်သွားတဲ့ အတွက် မျက်ခြည်ပြတ်သွားခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လိုက်နေတာကို ရိပ်မိလို့ ရပ်တာဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ယူဆရပြီး ဆက်လက်ထောက်လှမ်းနေ ဆဲမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ခုလို အိုင်ကံခံလိုက်ရတာပါ။ အခုတိုက်ပွဲအပြီးမှာ ရန်သူအလောင်းသုံးလောင်းနဲ့ လက်နက်တွေ ဖမ်းဆီးရမိပါတယ်။ ဒီ ကောင်တွေ အသေခံပြီး ဝင်လုပ်သွားတာပါ။ သူတို့အဖွဲ့မှာ အင်အား နည်းသွားပါပြီ။ ဒီနေ့ သူတို့ကိုတော့နင်းရှာဖို့ တပ်ကို ကျွန်တော် အမိန့်ပေးထားပြီးပါပြီ။ မကြာမီမှာပဲ ကျန်နေသေးတဲ့ကောင်တွေကို အသေ (သို့မဟုတ်) အရှင် ဖမ်းမိနိုင်မှာမှ တပ်မှူးကြီး”

“မင်း ဒီလိုပဲထင်သလား”

တပ်မှူးကြီးက မေဂျာကိုမက်ဆုကို သံသယအကြည့်များဖြင့် ကြည့်သည်။ ဒေါသကြောင့် လှိုင်းထန်နေသည့် တပ်မှူးကြီး၏ ရင်ဘတ် ကြီးက နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြစ်နေဆဲ။

သူမေးလိုက်သည့်မေးခွန်းကို မေဂျာကိုမက်ဆုက မည်သို့ဖြေ မလဲဟု သိချင်စိတ်ဖြင့် နားကိုစွင့်ထားသည်။ မေဂျာကိုမက်ဆုကလည်း မဆိုင်းမတွပင်...

“ကျွန်တော် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပြောရဲပါတယ် တပ်မှူးကြီး...ရန်သူကို တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်းမှာ ကျွန်တော် လက်တွေ့ဖမ်းပြပါမယ်”

“အေး...ဒီတစ်ခါ အမှားအယွင်းတစ်ခုခု ထပ်ဖြစ်ရင်တော့ မင်း မလွယ်ဘူးဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထားလိုက်ပေတော့။ ခုဆိုရင် ထိုးစစ် အတွက် တို့စုဆောင်းထားတဲ့ ရိက္ခာတွေနဲ့ လက်နက်ပစ္စည်းတွေ တော်တော်များများ ရန်သူလက်ချက်နဲ့ ဆုံးရှုံးသွားတဲ့အတွက် ထိုးစစ်ကို ရည်မှန်းထားတဲ့ရက်မှာ စတင်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ရိက္ခာနဲ့

လက်နက်ခဲယမ်းတွေ ထပ်ရောက်လာမယ့်ကားတွေ ဝင်လာလိမ့်မယ်၊
မင်း သေသေချာချာ ဂရုစိုက်ရမယ်...နားလည်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့...နားလည်ပါတယ် တပ်မှူးကြီး။”

“အေးငါပြောခဲ့တာတွေကို နားလည်ပြီဆိုရင် မင်းသွားနိုင်ပြီ။”

မေဂျာကိုမက်ဆု တပ်မှူးကြီးကို အလေးပြုလျက် ရုံးခန်းထဲမှ
ထွက်ခဲ့သည်။ အေးစိမ့်စိမ့်လေကလေး တစ်ချက်တိုးတေ့ခဲလိုက်ရသည့်
တိုင် သူ့ရင်မှာ မအေးချမ်းနိုင်။ သူ အရမ်းစိုးရိမ်နေ၏။

သည်နေ့ ထပ်ရောက်လာမည့် ရိက္ခာပို့ကားတွေကို ရန်သူ
ချုံ့ခိုအတိုက်ခံလိုက်ရပါလျှင် သူ့အဖို့ အသက်ရှင်သန်နိုင်ရန်
လွယ်မည်မဟုတ်မှန်း နားလည်လိုက်သည်။

အခန်း (၂၂)

“တကူကူး...ကူး...”

“တကူ...ကူး...ကူး”

ရှေးပြေးကင်းဆီမှ အချက်ပြသံပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ သွက်
သွက်လျှောက်နေသည့် ကြောင်ရိုင်းတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ချိုးကူသံကို ကောင်း
စွာကြားလိုက်ရသည်။

ဆာဂျင်မေဆင်က လျှောက်နေသည့်ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်
သည်။ သူတို့ရောက်နေသည့်နေရာမှာ တောင်တစ်တောင်၏ထိပ်မှာ
ဖြစ်သည်။

“ဟေ့...ခဏရပ်ကြည့်။ ရှေးပြေးကင်းက ဘာထူးလို့လဲ
မသိဘူး။ အချက်ပေးနေတယ်ကွ”

ကြောင်ရိုင်းတပ်ဖွဲ့ဝင်အားလုံး ရပ်တန့်၍ ချိုးကူသံကြားရာဆီ
နားစွင့်ကြသည်။ ခဏအကြာတွင် တောတိုးလာသံ တရဲရဲ ကြား
ရပြီးနောက် ရှေးပြေးကင်းတပ်သား အိုင်ဝင် ရောက်လာသည်။

“ဘာထူးလို့လဲကွ...ဘာထူးလို့လဲ အိုင်ဝင်”

“ဆာဂျင်...တောင်အောက်ကလမ်းမှာ ရန်သူထရပ်ကား
ယာဉ်တန်း မောင်းလာတာတွေရတယ်”

“ဟုတ်လား...မင်း သေသေချာချာတွေ့ရတာလား။ ခန့်
မှန်းခြေ ဘယ်နှစီးလောက်ရှိမလဲ”

“(၁၀)စီးထက်မနည်းဘူး ဆာဂျင်”

“မင်းတို့ နောက်က ဖြည်းဖြည်းလိုက်ခဲ့ကြ၊ ကော်ပရာနဲ့ငါ

သေချာအောင် ရှေ့ကသွားကြည့်မယ်”

“ဟုတ်”

ဆာဂျင်မေဆင်နှင့် သူရိန်...ရဲဘော်အိုဝင်နောက်မှ လိုက်ခဲ့သည်။ ရဲဘော်အိုဝင်က တောင်ထိပ်အစွန်းရှိ ကျောက်စွယ်ကြီးတစ်ခုအနီးသို့ ခေါ်လာသည်။

“ဒီနေရာကကြည့်ရင် မြင်ရတယ် ဆာဂျင်”

“အေး...ဟုတ်ပြီ”

ဆာဂျင်မေဆင်က ကျောက်စွယ်ကြီးကိုကွယ်၍ စစ်သုံးအဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းကြီးနှင့် ကြည့်သည်။ နေရောင်တွင် ကားကြီး၏ ရှေ့လေကာမှန် ရောင်ပြန်ဟပ်သည့် လက်ခနဲလက်ခနဲ အလင်းရောင်ကို မြင်ရသည်။ သူတို့ရောက်နေသည့် တောင်ထိပ်နှင့် ကားတန်းကြီး မောင်းသွားနေသည့်လမ်းမှာ မည်မျှဝေးသနည်းဆိုလျှင် ကားအင်ဂျင်စက်သံကိုပင် မကြားရသည့်အထိ ဖြစ်သည်။

မေဆင်က မှန်ပြောင်းနှင့် သေချာကြည့်၍ ကားတန်းကြီးမှ ကားအရေအတွက်ကို ရေတွက်ကြည့်သည်။

စုစုပေါင်း ကား(၁၅)စီးဖြစ်သည်။ ရှေ့နှင့်နောက်မှ ညှပ်၍ လိုက်လာသည်က သံချပ်ကာယာဉ်ဖြစ်သည်။ ကားနှစ်စီးက တာလပတ်မိုးထားသော်လည်း အလုံပိတ်ထားခြင်းတော့ မရှိပေ။

မေဆင်က မှန်ပြောင်းကို မျက်လုံးမှခွာ၍ သူရိန်ကိုလှမ်းပေးရင်း ပြောသည်။

“မင်းလည်းကြည့်စမ်းပါဦး ကော်ပရာ၊ ကားတန်းက စုစုပေါင်း (၁၅)စီးကွ၊ သံချပ်ကာယာဉ်နှစ်စီးနဲ့ တာလပတ်မိုးထားပေမယ့် ဒါလုံပိတ်မထားတဲ့ ကားနှစ်စီးဟာ အက်စကော့လိုက်လာတဲ့ စစ်သားတင်ကားတွေဖြစ်မယ်ကွ၊ ကျန်တဲ့ကားတွေကို တာလပတ်တွေနဲ့ အလုံပိတ်ထားပုံယောက်တော့ ရိက္ခာတွေနဲ့ လက်နက်ခဲယမ်းတွေ တစ်ခုခုဖြစ်မယ်၊ အေး...နှစ်ခုစလုံးလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်ကွာ”

သူရိန်က မေဆင်ဆီမှ စစ်သုံးအဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းကို

ယူ၍ မြင်ကွင်းကောင်သည့်နေရာကို ရွှေ့သည်။ တောင်ပတ်လမ်းသည် ကွေ့ကောက်၍ ဖောက်ထားသည့်လမ်းဖြစ်သည်။ အပြင်းမောင်းနေသည့် ယာဉ်တန်းကိုကြည့်၍ ရေတွက်ရင်းမှ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်ကာ မေဆင်ကိုကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ ဆာဂျင်၊ ကားအားလုံး (၁၅) စီးပဲ၊ ရှေ့တော်ပြေး သံချပ်ကာကားရယ်၊ နောက်ဆုံးက လုံခြုံရေးလိုက်လာတဲ့ သံချပ်ကာကားရယ်၊ ပြီးတော့ တာလပတ်အလုံပိတ်မထားတဲ့ ကားနှစ်စင်းရယ်က ယာဉ်တန်းလုံခြုံရေးလိုက်လာတဲ့ စစ်သားတွေဖြစ်မယ်”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း ဒီလိုပဲထင်တယ်၊ ကဲ...တို့ဘာလုပ်ကြမလဲ”

သူရိန်ကိုယ်တိုင်လည်း စဉ်းစားသည်။ အကယ်၍ သူတို့ခန့်မှန်းသည့်အတိုင်း ယာဉ်တန်းသည် ရန်သူရိက္ခာနှင့် ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို သယ်ဆောင်လာသည့် ယာဉ်တန်းဖြစ်မည်ဆိုလျှင် ရန်သူအထိနာသည်ထက်နာသွားအောင် တိုက်သင့်သည်ဟူ၍ အဖြေထွက်လေသည်။

“ဘယ်လိုလဲကွ...စဉ်းစားလှချည်လား”

မေဆင်က စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် မေးသည်။ သူရိန်က မေဆင်ကို ပြန်၍လှည့်ကြည့်ရင်းမှ သူ့အယူအဆကို ပြောသည်။

“စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ရမှာလေဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာစကားပုံတစ်ခုရှိတယ်၊ “စားရမှာလည်း သံတရုပ်ရုပ်၊ ပစ်ရမှာလည်း အဆိတဝင်းဝင်း” တဲ့ဗျာ၊ ဒီယာဉ်တန်းက ရန်သူရိက္ခာနဲ့ လက်နက်ခဲယမ်းတွေ သယ်လာတဲ့ယာဉ်တန်းဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ရတဲ့ အခွင့်အရေးဟာ ဘုရားသခင်က ချီးမြှင့်ပေးတဲ့ အခွင့်အရေးဗျာ၊ အောင်မြင်ခဲ့ရင် ရတဲ့ တန်ဖိုးဟာ နည်းမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ရင်ဆိုင်ရမယ့် အန္တရာယ်ကလည်း မသေးဘူးလေ၊ ယာဉ်တန်းမှာ လုံခြုံရေးအစောင့်အဖြစ် လိုက်ပါလာတဲ့အင်အားဟာ အနည်းဆုံး အယောက်(၃၀) လောက် ရှိလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လုပ်စရာရှိတာ အမြန်လုပ်ပြီး

ဒီနေရာက ရှောင်ထွက်နိုင်ပါမှ လွတ်မယ်၊ လက်မြန်ခြေမြန်မရှိရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ရှစ်ယောက်အတွက် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ အသက်ရှင်လမ်း မရှိနိုင်ဘူး။ ကြောင်ရိုင်း(၁)ဆီ သတင်းပြန်ပို့ပြီး လေကြောင်းက ဗုံးကြဲ လေယာဉ်တွေနဲ့ တိုက်လေယာဉ်တွေ အကူအညီခေါ်ရအောင်လည်း အချိန်မရဘူး။ ရန်သူယာဉ်တန်းက ကျွန်တော်တို့နဲ့ အရမ်းနီးနေပြီ ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် တိုက်ဖို့ တစ်လမ်းပဲရှိတော့တယ်။”

ဆာဂျင်မေဆင်က သူရိန်ဆွေးနွေးချက်ကို ခေါင်းတဆတ် ဆတ်ညှိတ်၍ သဘောတူလက်ခံသည်။ ထိုအချိန်တွင် နောက်မှလိုက် လာသည့် ကြောင်ရိုင်းတပ်ဖွဲ့ဝင်များ သူတို့ကိုမီလာသည်။ မေဆင်က ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ဟန်ဖြင့် အားလုံးကိုကြည့်ရှုင်း ပြော သည်။

“ငါတော့ တိုက်ချင်တယ် ကော်ပရာ၊ သေမြေကြီး ရှင် ရွှေထီးပေါ့... ဘယ်နယ်လဲ”

“ဆာဂျင်တိုက်ချင်ရင် တိုက်လေ၊ ကျွန်တော်ကလည်း အသင့် ပါပဲ”

“ဘယ်လိုတိုက်မယ်ဆိုတဲ့ စီမံချက်ကိုတော့ မတိုက်ခင် ရဲဘော်အားလုံး သဘောပေါက်သွားအောင် ဆွေးနွေးကြရအောင်”

“ဒီလိုလုပ်မယ်ကွာ၊ အားလုံး သေသေချာချာ နားထောင်ကြ ... မရှင်းတာရှိရင်လည်း မေးပေါ့ကွာ၊ အခု ယာဉ်တန်း မောင်းလာနေတဲ့ လမ်းအရှေ့က ကြိုသွားပြီး ပစ်ကွင်းကောင်းတဲ့ အပေါ်စီးကနေ နေ ရာယူမယ်၊ တို့မှာပါလာတဲ့ လက်ပစ်ဗုံးတွေကို အသုံးပြုပြီး ကားကြီး တွေကို ပစ်ကြမယ်၊ တို့တွေရဲ့လက်ချက်နဲ့ ကားကြီးတွေ ပေါက်ကွဲမီး လောင်သွားရင် စက်သေနတ်တွေနဲ့ ရန်သူတွေ အင်္ဂါမိနေချိန်မှာ စစ်သားတင်ကားတွေကို ဝိုင်းပစ်မယ်၊ ပြီးရင် ချက်ချင်းဆုတ်မယ်၊ ကဲ... ဘာမေးစရာရှိသေးလဲ... မေး”

“အကယ်၍ လူကွဲသွားရင် ဘယ်မှာဆုံမယ်ဆိုတဲ့ စုရပ်

တစ်ခုတော့ သတ်မှတ်ဖို့လိုမယ် ဆာဂျင်”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ကော်ပရာပြောတာ မှန်တယ်”

“အနောက်မြောက်ကို ဆုတ်မယ်၊ ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းမှာ ဆုံ မယ်”

“ကဲ... ဘာမေးစရာရှိသေးလဲ”

“မရှိတော့ပါဘူး”

“ကဲ... ဒါဆိုရင် စကြစို့ကွာ”

အပေါ်စီးမှ ပစ်ကွင်းကောင်းသည့်နေရာကို ရွေးသည်။ ကြောင် ရိုင်းတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ကျောက်တုံးကြီးများ၏အကွယ်တွင် နေရာယူကြသည်။ အောက်ဘက်မှ မောင်းတက်လာနေသည့် ယာဉ်တန်းကြီး၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသံက မိုးချွန်းသံကြီးအလား။ ဝန်းကျင်ကို ပဲ့တင်ထပ်နေ၏။

ရန်သူယာဉ်တန်း နီးလာသည်နှင့်အမျှ သူတို့နင်းထားသည့် မြေကြီးပင် သိမ်သိမ်တုန်လာသည်။

ရန်သူယာဉ်တန်းက နီးသည်ထက်နီးလာသည်။ တောင်တက် လမ်းဖြစ်သည်က တစ်ကြောင်း၊ သံချပ်ကာယာဉ်၏နောက်မှ လိုက်ပါ မောင်းနှင်ရသည်ကလည်း တစ်ကြောင်းကြောင့် ယာဉ်၏အသွားနှုန်းက နှေးကွေးသည်။

ရန်သူယာဉ်တန်းသည် ကြောင့်ကြကင်းစွာ ချီတက်လာနေ သည်။ ငရဲပိမည့် သေမင်းတမန်များက စောင့်နေသည်ကို မရိပ်မိရာ ကြ။

ယာဉ်တန်းကိုဦးဆောင်လာသည့် သံချပ်ကာယာဉ် ကျော် ဖြတ်သွားသည်အထိ စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် စောင့်နေလိုက်၏။ စစ်သည် တင်ယာဉ်များနှင့် တာလပတ်အလုပ်ပိတ်ယာဉ်များ စိတ်ကြိုက်အနေ အထားရောက်သည်နှင့် ဆာဂျင်မေဆင်ထံမှ အမိန့်သံကြီးက ဟိန်း၍ ထွက်လာလေ၏။

“တိုက်ဟေ့ တိုက်”

လက်ပစ်ဗုံးပင်ကို အသင့်ဖြုတ်ပြီးလျှင် တစ်ဖက်တစ်ဖုံး ကိုင်၍

နေရာယူထားသော ကြောင်ရိုင်းများက အနီးဆုံးယာဉ်များကို လက်
ပစ်ဗုံးနှင့်ပစ်၍ တိုက်ခိုက်သည်။

နားကွဲမတတ် တအုံးအုံးဖြင့် မြည်သံတွေ ထွက်ပေါ်လာ၏။
ရပ်သွားသည့် ယာဉ်တန်းကြီးဆီမှ ရန်သူများ၏ အော်ဟစ်ညည်းညူ
သံတွေနှင့် ဦးတည်ရာ ရမ်း၍ပစ်ခတ်လိုက်သည့် သေနတ်သံတွေက
တောနှင့်တောင်တစ်ခွင် ပဲ့တင်သွား၏။

ယာဉ်အားလုံးလိုလိုပင် မီးခိုးလုံးများထွက်လာလျက် မီး
တောက်မီးလျှံများ ဝါးမျိုနေသည်။ လုံခြုံရေး အစောင့်လိုက်လာသည့်
တပ်သားတွေ လမ်းပေါ်ခန့်ဆင်းကြသည်။ ရှေ့တစ်စီးနောက်တစ်စီး
လိုက်ပါလာသည့် သံချပ်ကာကားများကလည်း မည်းမည်းမြင်ရာ စက်
သေနတ်နှင့်ပစ်သည်။ ကားအားလုံး မီးသင့်လောင်နေပြီဖြစ်ရာ ဆုတ်ခွာ
ရန်အချိန်ရောက်လာပြီမို့ ဆာဂျင်မေဆင်က အော်၍အမိန့်ပေးသည်။

“ဆုတ်တော့ဟေ့”

ကြောင်ရိုင်းတပ်ဖွဲ့ဝင်များ လိမ္မာပါးနပ်စွာ ပစ်ရင်းဆုတ်သွား
ကြ၏။ ချုံခိုအတိုက်ခံလိုက်ရသည့် ယာဉ်တန်းဆီမှ ခဲယမ်းများ၏
ပေါက်ကွဲသံတွေက ဘဝဂ်ညံ့နေဆဲ။

အသက်မသေဘဲ ကျန်နေသေးသည့် ရန်သူများဆီမှ ရော်
ရမ်းမှန်းဆ၍ ပစ်ခတ်နေသံများကိုလည်း ဆုတ်ခွာသွားသည့် ကြောင်
ရိုင်းတပ်ဖွဲ့ဝင်များ အတော်ဝေးဝေးရောက်သည်အထိ ကြားနေရဆဲပင်။

အခန်း (၂၃)

စုရပ်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသောနေရာဆီ ရောက်လာသည်။
မေဆင်နှင့် သူရိန်အပါအဝင် ငါးယောက်တည်းသာဖြစ်၏။ သုံးယောက်
လိုနေသေးသည်။

ခဏစောင့်ကြည့်ကြသည်။

ကျန်နေသေးသည့် ကြောင်ရိုင်းသုံးကောင်၏ အရိပ်အယောင်
မျှပင် မမြင်ရတော့။ မေဆင်နှင့် သူရိန် နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူလိုပင်
သက်မော့ရိုက်မိသွားသည်။ သူရိန်က ပြောသည်။

“သုံးယောက် ကျဆုံးခဲ့ရပြန်ပြီထင်တယ် ဆာဂျင်”

“အေးကွာ... အခု တို့စောင့်နေတာ တစ်နာရီနီးပါးရှိနေပြီ
ဒီကောင်တွေ ရောက်မယ်ဆိုရင် ရောက်နိုင်တဲ့အတိုင်းအတာပဲကွ၊
ဒီအချိန်ထိ ရောက်မလာသေးဘူးဆိုတော့ မင်းပြောသလိုပဲ ဖြစ်မယ်
ထင်ပါရဲ့”

နောက်ထပ်(၁၅)မိနစ်ခန့် ထပ်စောင့်ကြည့်သည်။ လုံးဝပင်
ရောက်မလာသဖြင့် သူ့ကို စိတ်လျော့ရတော့၏။

နေက စောင်းစမြဲလာပြီ။ ညက တိုက်ပွဲတစ်ပွဲနှင့် ယခုတိုက်
ပွဲတစ်ပွဲ ဆက်တိုက် တိုက်ပွဲဝင်လိုက်ရသဖြင့် သူတို့ တော်တော်ပင်
ပင်ပန်းနေ၏။ တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး လုံးဝမအိပ်ရသေးသဖြင့်လည်း
ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည်။ ဆက်လက်စောင့်နေ၍ အကျိုးမရှိနိုင်တော့
ကြောင်း သိလာ၏။ အချိန်သာ ကုန်မှန်းမသိကုန်၍ တောနင်းရာမည့်
ရန်သူနှင့်တိုးလျှင် အန္တရာယ်ဖြစ်လာနိုင်၏။

ထို့ကြောင့် မေဆင်က...

“ကော်ပရာ...တို့ ဆက်စောင့်နေလိုတော့ မဖြစ်တော့ဘူးကွာ၊ နေမဝင်ခင် မြစ်ကမ်းနံဘေးအရောက်သွားပြီး နေဝင်သွားတာနဲ့ ဖြတ်ကျွန်းကြမယ်။ တို့မှာ ကျည်လက်ကျန်လည်း တော်တော်နည်းသွားပြီ ခုနေ နောက်ထပ်တိုက်ပွဲတစ်ပွဲလောက် ထပ်တိုက်ရမယ်ဆိုရင်တောင် အခက်တွေ့နိုင်တယ်ကွာ၊ အဲဒီတော့ မထူးတော့ဘူးကွာ၊ တို့ တပ်ကို ပြန်ကြမယ်...ဘယ့်နယ်လဲ၊ မင်းသဘောထား...လည်း ဆွေးနွေးကွာ”

“ကျွန်တော်လည်း ထူးထူးထွေထွေ ပြောစရာမရှိပါဘူး ဆာဂျင်၊ ဆာဂျင်ပြောတဲ့အတိုင်းလည်း မှန်တယ်လေ၊ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရုံပဲရှိတော့တာပေါ့”

“ကဲ...ဒါဆိုလည်း သွားကြစို့ကွာ”

ကြောင်ရိုင်းတပ်ဖွဲ့ဝင် (၁၁) ယောက်အနက် ယခု သူတို့ (၅) ယောက်သာ ကျန်တော့သည်။ သေဖော်သေဖက်တွေအဖြစ် သစ္စာအပ်နံ့၍ အတူထွက်လာခဲ့ကြသူများထဲမှ လက်တွဲဖြတ်ကျန် ရစ်ခဲ့သည့် ရဲဘော်(၆)ယောက်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြ၏။

ခြေသံလုံလုံနင်း၍ ခရီးပြင်းနှင်ကြသည်။ ရေနံပါသည့် လေ အေးမြမြက ညင်းသွဲ့စွာ တိုးဝေလိုက်၏။ ချင်းတွင်းမြစ်နှင့်နီးလာမှန်း သိလိုက်သည်။

ရေခဲတိုင် မြက်ရိုင်းလွင်ပြင်ကြီးက တစ်မျှော်တစ်ခေါ် ဖြစ်သည်။ ရှည်လျားသွယ်ပြောင်းသည့် မြက်ရိုင်းပင်များသည် လေအဝှေ့တွင် တယိမ်းယိမ်း တနွဲ့နွဲ့ လူးလွန်နေ၏။ ကျယ်ပြန့်သော မြက်ရိုင်းလွင်ပြင်ကြီး၏အဆုံးတွင် ချင်းတွင်းမြစ်ပြင်သည် ဝင်လှဆဲ နေရောင်အောက်တွင် ပုစွန်ဆီရောင်တောက်လျက်ရှိသည်။

ချင်းတွင်းမြစ်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ကြောင်ရိုင်းတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ပျော်သွားသည်။ ခြေလှမ်းပိုသွက်သွားသည်။ ဤမြစ်ကြီးကို ကျော်ဖြတ်လိုက်လျှင် တပ်စခန်းနှင့် နီးသွားပြီဖြစ်၏။ အန္တရာယ်အတော်များများကိုလည်း နောက်ချန်ထားခဲ့နိုင်ပြီဖြစ်၍ သည့်ထက်ပို၍ပေါ့ပါးစွာ

ခရီးဆက်နိုင်တော့မည်ပင် မဟုတ်ပါလား။

ဆာဂျင်မေဆင်က ဦးဆောင်၍ မြက်ရိုင်းတောကို တိုးဝှေ့၍ မြစ်ဆီဦးတည်လိုက်သည်။ သူ့နောက်မှ သူရိန်နှင့် ရဲဘော်သုံးယောက်က လိုက်လာသည်။ မြက်ရိုင်းတော၏ အလယ်လောက်သို့ အရောက်တွင်...

“ယား...”

ဖက်ဆစ်များ၏ မာန်သွင်းသံနှင့်အတူ လှံစွပ်များကိုကိုင်၍ အနီးကပ်ဝင်ထိုးသည်နှင့် ကြုံလိုက်ရသည်။

“ရန်သူဟေ့...ရန်သူ”

ဗိုင်းခနဲ ဗိုင်းခနဲ သေနတ်သံတွေလည်း ထွက်ပေါ်လာသည်။ တိုက်ပွဲက အနီးကပ်ဖြစ်၏။ လူချင်းလုံးထွေး၍ ရင်ဆိုင်ရသည့် တိုက်ပွဲလည်းဖြစ်သည်။ မေဆင်နှင့် သူရိန်က လက်ခနဲဝင်လာသည့် ရန်သူလှံစွပ်ကို သေနတ်နှင့်ရိုက်ချဖယ်၍ တန်ပြန်တိုက်ကွက်သွင်း၏။

မြက်ရိုင်းတောကြီးအတွင်း တဟဲဟဲမြည်သံ၊ အားခနဲ အီးခနဲ အော်ဟစ်သံ၊ ညည်းညူသံတွေသာ ကြားရ၏။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရှုပ်ထွေးနေသည့် မြက်ရိုင်းပင်များကြောင့် မမြင်ကြရ၏။ ခဏအကြာတွင် သိမ်သိမ်လှုပ်ခါနေသည့် မြက်ရိုင်းတောကြီး ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားသည်။ ယမ်းငွေ့တွေဝေနေဆဲ သေနတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ကျိုးကန်းတောင်းမှောက်မျက်လုံးများဖြင့် သူရိန်က ကြည့်ရင်း တွေဝေစွာရပ်နေမိ၏။

“ကော်ပရာ...မင်း အခြေအနေကောင်းရဲ့လား”

မေဆင်၏အသံ ဖြစ်၏။ ငြိမ်သက်နေသည့် မြက်ရိုင်းတောကြီး၏ တစ်နေရာမှ တရဲရဲမြည်သံနှင့် တသိမ်သိမ်လှုပ်ခါသွားသည်။ မြက်ရိုင်းပင်များကြားမှ ဆာဂျင်မေဆင်က တိုးလာသည်။

“ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဆာဂျင်၊ ခင်ဗျားကော”

“အေး...ငါလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူးကွာ၊ တို့ကောင်သုံးယောက်တော့ သွားပြန်ပြီကွာ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ၊ ဒီဂြိုဟ်ကောင်တွေက ဒီမြက်ရိုင်း တောထဲမှာ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို စောင့်နေတာ ထင်တယ်ဗျ”

“အေးလေ...တို့ပြန်ရင် ဒီလမ်းကပြန်နိုင်တယ်လို့ သူတို့က လည်းတွက်မိလို့ ဒီနေရာကစောင့်တာ နေမှာပေါ့ကွာ၊ ရောက်ခါနီးမှ နောက်ထပ်သုံးယောက် ထပ်ကျသွားတာ စိတ်မကောင်းစရာပဲ”

“အင်း...ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ”

ထိုအချိန်တွင်...

ဒဏ်ရာရထားသဖြင့် လဲနေသည့် ဖက်ဆစ်တစ်ယောက် က တအင်းအင်ညည်ညူရင်း ကုန်းထလာသည်။ သူ့လက်ထဲမှာလည်း ဂျပန်လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံး ကိုင်ထား၏။

သူရိန် ရင်ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ရန်သူက သူတို့ဆီကို လက်ပစ်ဗုံးနှင့် လှမ်းပစ်၏။ သူရိန်က လက်ထဲမှာ အသင့် အနေအထား ဖြင့်ရှိနေသည့် သေနတ်နှင့် ခိုင်းခနဲ နှစ်ချက်ဆင့်၍ ပစ်လိုက်သည်။ ချက်ကောင်းကို ထိမှန်သွားသဖြင့် ရန်သူက အရပ်ကြီးပြတ်ဖြစ်သွား သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ရန်သူပစ်လိုက်သည့် လက်ပစ်ဗုံးက ဆာဂျင်မေဆင့်အနီးမှာ ပြင်းထန်စွာပေါက်ခဲ့၏။

အနီးခနဲ ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းသံကြီးနှင့်အတူ မေ ဆင့်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက မြောက်တက်သွားရာမှ ပုံပျက်ပန်းပျက် ပြန်ကျ လာ၏။ သူရိန် မေဆင့်ကို ပြေး၍ပွေ့လိုက်သည်။ မေဆင့်ဒဏ်ရာမှ ထွက်လာသည့်သွေးတွေက ရွဲနှစ်လျက်ရှိသည်။

“ဆာဂျင်...ဆာဂျင်...”

သူရိန်က မေဆင့်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို လှုပ်၍ခေါ်သည်။ မေဆင် က မျက်လုံးစုံမှိတ်ထားရာမှ အားယူ၍ ဖွင့်ကြည့်သည်။

“ကော်ပရာ . . . ငါတော့ မနေရတော့ဘူးထင်တယ်ကွာ၊ မင်းစကားကို နားမထောင်မိလို့”

“ဆာဂျင်...ခင်ဗျားမောနေပါမယ်ဗျာ၊ စကားများများ မပြောပါ နဲ့တော့၊ ခင်ဗျား ဘာမှစိတ်မပူနဲ့၊ ခင်ဗျားကိုထမ်းပြီး ချင်းတွင်းမြစ်ကို ကျွန်တော် ရအောင်ဖြတ်ကူးမယ်ဗျာ၊ ဟိုဘက်ကမ်းရောက်ရင် ကျွန် တော်တို့တပ်နဲ့ နီးသွားပြီလေဗျာ၊ ခင်ဗျားလည်း သိသားပဲမဟုတ်လား”

မေဆင့်မျက်ဝန်းထောင့်မှ မျက်ရည်တွေ စီးထွက်လာသည်။ လက်တစ်ဖက်ကလည်း သူရိန်လက်မောင်းကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထား လျက်ရှိ၏။

“ကျေးဇူးတင်တယ် သူငယ်ချင်း၊ မင်းစေတနာကို သိရတဲ့ အတွက် ငါ အရမ်းနှောင်တရမိတယ်၊ ငါ မင်းစကားကို အစောကြီး ကတည်းက နားထောင်မိဖို့သင့်တယ်၊ အခုတော့ အရမ်း နောက်ကျ သွားပြီကွာ၊ ငါ့မျက်စိတွေ ပြာတောင်ပြာလာပြီကွာ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုတော့ ငါ သဲသဲကွဲကွဲ မြင်နေရပါတယ်”

“ဟင်...ဘယ်သူလဲ ဆာဂျင်၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ကိုပြောတာ လဲ၊ ဒီအနီးအနားမှာ ဘယ်သူမှလည်း မရှိပါလား”

သူရိန် ကယောင်ကတမ်းနဲ့ပင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လျှောက် ကြည့်မိ၏။ မှန်ပါသည်။ သူပြောခဲ့သလိုပင် မည်သူမျှမရှိပါ။

“ရှိတယ်ကွ ကော်ပရာရဲ့ သူလေကွာ ဒေဝီလလေ၊ မင်း သူ့ကိုယ်ကထွက်တဲ့ ကိုယ်သင်းနဲ့ကိုတောင် မရဘူးလားကွာ”

ဆာဂျင်မေဆင်၏ စကားအဆုံးတွင် သူရိန်နာခေါင်းထဲမှာ အင်ကြင်းပန်းရနံ့လိုလို၊ စံပယ်ပန်းရနံ့လိုလို၊ နံ့သာဆီနံ့လိုလို မွှေးမြိုင် မျှိုအီအီအနံ့ကြီးကို ရိုက်ရှူမိလိုက်၏။ သူရိန် သိလိုက်ပါပြီ၊ ဆာဂျင် မေဆင် ဒေဝီလကို မြင်နေရသည်ဆိုခြင်းမှာ ဖြစ်နိုင်သည်ဟုပင်၊ ဒေဝီလက မည်မျှအထိ လိုက်လံဒုက္ခပေးနေဦးမည် မသိတော့ပါလား လေ။

“ဒီမှာ ကော်ပရာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆာဂျင်...ပြောပါ”

“အခု ဒေဝီလက ငါ့ကိုကြည့်ပြီး ဟားတိုက်ရယ်နေတယ်ကွာ”

အင်း... ငါ့ပျို သူ့ပစ္စည်းကို ငါတို့ မတရားယူခဲ့လို့ သူ့ရဲကိုင်စာအော်ကို ငါတို့အားလုံး ခံကြရတာပဲ။ အခုတော့ ငါ နောင်တရပါပြီကွာ။ ငါ့ခါးမှာ ပတ်ထားတဲ့ ခါးပတ်နဲ့ လျှို့ဝှက်အိတ်ထဲမှာ ဒေဝီလစိန်ကြီးကို ရောင်းလို့ ရတဲ့ငွေတွေ ငါထည့်ထားတယ်။”

“အဲဒီငွေတွေ မင်းယူသွားပြီး ဟို ဘင်္ဂါလီကုန်သည်ကြီး အလီအာမက်ဆီက ဒေဝီလစိန်ကြီးကိုရွေးယူပြီး သူ့ရဲမှုလနေရာမှာ ပြန်ထားပေးပါ သူငယ်ချင်း။ ဒီကြမ္မာဆိုးဟာ ငါတို့ခွဲခွဲသားရတွေဆီအထိ လိုက်လံဒုက္ခပေးနေဦးမှာကို ငါ ကြောက်တယ်ကွာ”

သူရိန် စိတ်မကောင်းနိုင်တော့ပါ။ မေဆင်ကလည်း ဝေဒနာ က ဖောက်လာနေပြီဖြစ်၏။ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးလာသည်။ ချောင်း ဆိုးလိုက်တိုင်းလည်း ပါးစပ်ထဲမှသွေးတွေ ပွက်ခနဲပွက်ခနဲ အန်ထွက် နေတော့ အချိန်များများကျန်တော့ဟန် မတူတော့။

“ကော်ပရာ...”

“ပြောပါ ဆာဂျင်”

“မင်း ငါ့ကို ကတိပေးပါ သူငယ်ချင်း... ဒီတာဝန်ကို မင်း ယူမယ်မဟုတ်လား။”

ဆာဂျင်မေဆင်က သူရိန်ထံမှကတိကို မျှော်လင့်တကြီး စောင့်စားလျက်ရှိ၏။ သူရိန်ထံမှ ကတိစကားကို ယခုကဲ့သို့သော သူ၏ နောက်ဆုံးအချိန်တွင်သာ ကြားမသွားရပါက အသေပြောမည် မဟုတ်ကြောင်း သူရိန် သဘောပေါက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ သူငယ်ချင်း... မင်း ငါ့ကို ကတိပေးနိုင်ဘူး လားဟင်”

“ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ် ဆာဂျင်ရယ်။ ခင်ဗျား စိတ် အေးအေးထားပါ။ ကျွန်တော် တပ်ကိုပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ကာလ ကတ္တားကို သွားလိုက်ပါမယ်”

“ကျေး... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ”

ဆာဂျင်မေဆင်က သူရိန်လက်ပေါ်မှာပင် ကျဆုံးသွားရှာ၏။

သူရိန် ကြေကွဲဆို့နှင့်စွာ ခံစားလိုက်ရသည်။ ခုတော့ ဒေဝီလစိန်ကြီးကို ပြစ်မှားခဲ့သည့် တပ်ဖွဲ့ဝင်အားလုံး ကြမ္မာဆိုးတွေနှင့် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဆက်တိုက်ကြုံတွေ့သွားကြရရာပြီလေ။ ဒေဝီလကျိန်စာ တွင်...

ငါ့ကို မထေမဲ့မြင်ပြုသူများနှင့် ငါ့ကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီး ပြုသူများအား ကုန်းဘေး၊ ရေဘေး၊ မီးဘေး၊ လေဘေး၊ စားလုံလေးမြား၊ မီးပေါက်သေနတ်ဘေးနှင့် ရောဂါဘယ ဆိုးများ၏ ဘေးအမျိုးမျိုးသင့်စေလျက် ထိုသူအားလည်း ကောင်း၊ မိသားစုအားလည်းကောင်း၊ ထိုသူ၏ ချစ်ခင်သူများ အားလည်းကောင်း အသေဆိုးနှင့် သေစေသတည်း။ ။

ဟူ၍ ပါရှိသည့်အတိုင်း ဂျင်မီ၊ ဟော့ကင်း၊ ဝပ်ဆင်၊ ဘိတ်(ခ်)စတီးဝပ်နှင့် ယခုနောက်ဆုံး ဆာဂျင်မေဆင်အပါအဝင် (၆) ယောက်သည် အသေဆိုးများနှင့် သေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကာလကတ္တားတွင် သူကားတိုက်ခံရ စဉ်က မက်ဖူးခဲ့သည့် အိပ်မက်ထဲမှ ဒေဝီလ၏စကားများကိုလည်း ပြန်လည်ကြားယောင်မိပြန်၏။

“နိုင်ငံခြားသား... မင်း သေလို့မဖြစ်သေးဘူး။ ငါ့ပစ္စည်းကို မင်းလာပို့ပေးရဦးမယ်။ ခုတော့ အချိန်မကျသေးလို့ ရှိပါစေဦးလေ။ ဒါပေမဲ့ အချိန်ကျတဲ့အခါမှာတော့ မင်း လာကိုလာရမယ်။ ဒါ ငါ့အမိန့်ပဲ”

သူရိန်အဖို့ ရွေးစရာလမ်း မရှိတော့ပါ။ ဒေဝီလ၏အမိန့်နှင့် အတူ ဆာဂျင်မေဆင်ကိုလည်း သူက ကတိပေးလိုက်သည့်အတိုင်း ဒေဝီလစိန်ကြီးကို မူလပိုင်ရှင်ထံ ပြန်လည်ပို့ဆောင်ပေးရန် သူ့တွင် တာဝန်ဖြစ်လာပြီမို့ ဆာဂျင်မေဆင်အလောင်းမှခါးပတ်ကို ဖြုတ်ယူ လိုက်သည်။

ခါးပတ်လျှို့ဝှက်အိတ်ထဲတွင် မေဆင်ပြောခဲ့သလိုပင် ဒေဝီလ စိန်ကြီးအား ရောင်းခဲ့သည့် အိန္ဒိယရူပီးငွေ နှစ်သောင်းငါးထောင်က

သည်အတိုင်း ရှိနေပါသေးသည်။ သူရိန် ထရပ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ သူ့ခြေလှမ်းတွေက တပ်သို့ပြန်ပြီးနောက် ကာလကတ္တားသို့သွားရန် လှမ်းထွက်လိုက်ပါ၏။

စစ်ကာလဖြစ်သော်လည်း ကာလကတ္တားမြို့ကြီးက ကြက်ပျံ မကျ စည်ကားနေလျက်သာ။ အစိုးရရုံးများမှ ရုံးသွားရုံးလာများ၊ ဈေးသည်ဈေးဝယ်များဖြင့် လမ်းများပေါ်တွင် ကြိတ်ကြိတ်တိုသကဲ့သို့ ကိုယ်ပိုင်ကားများ၊ ဘတ်စ်ကားများ၊ လန်ချားများဖြင့်လည်း အသွားအလာ မပျက် သွားလာနေသည်။

သူရိန်စီးလာခဲ့သည့်ရထား ဘူတာရုံကြီးတွင် ဆိုက်ရောက် လာလျှင်လာချင်းပင် လန်ချားတစ်စီးကိုတား၍ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းရောင်း ဝယ်ရေး ကုန်သည်ကြီး အလီအာမက်၏အိမ်သို့ တန်းလာခဲ့လေသည်။

ဘင်္ဂါလီသူဌေးကြီး အလီအာမက်၏ အိမ်ရှေ့သို့ရောက်သော အခါ လူတွေဝိုင်းအုံနေသည်ကို မြင်ရ၏။ အလီအာမက်၏ စံအိမ်ကြီး မှာလည်း သူရောက်ခဲ့သည့် လွန်ခဲ့သည့်အခေါက်ကနှင့်မတူဘဲ အုတ်ပုံကြီးသာသာပင် ရှိတော့သည်ကို တအံ့တံ့ကြည့်တွေ့ရလေ၏။

အုတ်ပုံကြီးထဲမှ ထိုးထိုးထောင်ထောင်ထွက်နေသော သံယက်မကြီးများမှာလည်း အဖြောင့်အတိုင်းမရှိ။ ကွေးကွေးကောက်ကောက်နှင့် လွန်စွာအကြည့်ရဆိုးနေလေ၏။

သူရိန်က စီးလာသည့် လန်ချားအပေါ်မှဆင်း၍ ဝိုင်းအုံနေသည့် လူအုပ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လျက် မသိမသာ သတင်းစုံစမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အလီအာမက်ကြီး ကံဆိုးရှာပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ရန်သူ့ခုံးကြံလေယာဉ်တစ်စီးက ကြံချလိုက်တဲ့ခုံးက သူ့အိမ်ကြီးကိုတိုက်ရိုက်ထိပြီး

ခုလို ရစရာမရှိအောင် ပျက်စီးသွားတာပဲ။ သူ့အိမ်မှာ ခိုင်းထားတဲ့ အစေခံတွေနဲ့ အလုပ်သမားတွေကတော့ ကံကောင်းကြတယ်လို့ ဆိုရမလားပဲ။ တစ်ယောက်မှ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ပွန်းရုရှလောက်ပဲ ဒဏ်ရာရကြတာပဲ။ သူတစ်ယောက်တည်းပဲ အသေဆိုးနဲ့သေတာဗျ။ အလောင်းကိုတောင် အုတ်ပုံတွေကြားထဲက မနည်းဆွဲထုတ်ယူကြရတာ”

လူအုပ်ထဲက ဟိန္ဒူကုလားအဘိုးကြီးတစ်ယောက်က သူရိန်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြသည်။ သူရိန်သိလိုက်ပြီ။ ဒေဝီလသည် သူ၏စိန်ကြီးကို လောဘရမ္မက်ကြီးစွာဖြင့် မတန်တဆဈေးနှိမ်၍ ဝယ်ယူခဲ့သော ဘင်္ဂါလီသူဌေးကြီး အလီအာမက်ကိုလည်း သူ့ကျိန်စာပါအတိုင်း ရက်ရက်စက်စက် ဒဏ်ခတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ရမည်ပင်။

သူရိန်က သိလိုသည့်အကြောင်းများကိုမေးရန် ဟိန္ဒူကုလားကြီးအနီး ကပ်လိုက်၏။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး ဘာဘုရဲ့...ရန်သူကြံချတဲ့ခုံးက တခြားအိမ်တွေနဲ့ တခြားလူတွေကိုတော့ မထိဘူးလား။”

“ကျုပ်တို့ ကာလကတ္တားမြို့တစ်မြို့လုံး ဝိုင်းဒဏ်ကြောင့် တစ်ယောက်မှမသေဘူး။ တခြားအိမ်တွေလည်း တစ်အိမ်မှ သူ့အိမ်လောက် အပျက်အစီးမရှိဘူး။ သူတစ်အိမ်တည်းကွက်ပြီး ဒီလိုဖြစ်တာဆိုတော့ လူတွေပြောစရာ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့ကွယ်”

“ဘယ်လိုပြောစရာဖြစ်တာလဲ ဘာဘု”

“သူက ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ ဝယ်တယ် ရောင်းတယ်လေ။ ရောင်းမှားဝယ်မှား တစ်ခုခုဖြစ်လို့ ဒီလို အကုသိုလ်ဝင်သွားတာနေမှာပေါ့။ သူငယ်ရယ်၊ သနားစရာတော့ ကောင်းပါတယ်”

သူရိန် သက်မောရိုက်သည်။ သူထင်သည့်အတိုင်းပါပင်။ တခြားလူတွေ၊ တခြားအိမ်တွေ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ သူတစ်ယောက်သာ ရွေး၍ ဤကဲ့သို့ဖြစ်ခြင်းမှာ သွေးရိုးသားရိုးမဖြစ်နိုင်ပါ။ ဒေဝီလကျိန်စာကြောင့်ပင် ဖြစ်ပုံရပါသည်။ မေးစရာတစ်ခုရှိနေသေးသဖြင့် သူရိန်က ဟိန္ဒူအဘိုးကြီးဘေးမှ ရပ်လိုက်ရင်း...

“သတိရလို့ တစ်ခုမေးပါရစေဦး ဘာဘူ”

“ဘာလဲ သူငယ်လေး...ဘာမေးချင်လို့လဲ မေးလေ”

“အလီအာမက်ရဲ့ အမေကြီးကရောဗျ”

“ဪ...အင်း အင်း...အဘွားကြီးအရှာဘီက ကျွန်းမာ
နေမကောင်းလို့ ဆေးကုရအောင် ဆွေယိုးတွေရှိတဲ့ တောရွာကို ရောက်
နေလို့ လွတ်သွားတယ်ကွဲ့”

အဘွားကြီး၏အမည်မှာ ဒေါ်အရှာဘီဟူ၍ သိလိုက်ရသဖြင့်
သူရိန်က စိတ်ထဲမှာ မှတ်သားထားလိုက်သည်။ ထို့အပြင် အဘွားကြီး
သွားရောက်နေထိုင်သည့်ရွာကိုလည်း သူ့သိရန်လိုသည်။ သို့မှသာ
သူ့ဆက်လိုက်ရမည့်လမ်းစကို ရမည်ဖြစ်၏။ သူက ဆက်မေးပြန်
သည်။

“အဲဒီရွာက ဘယ်ရွာလဲဟင်၊ ကာလကတ္တားကနေ ဘယ်လို
သွားရင် ရောက်တယ်ဆိုတာ ဘာဘူသိရင် လမ်းညွှန်ပါဗျာ၊ အဘွားက
ကျွန်တော့်အပေါ် ကျေးဇူးရှိခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ ခုလို သူ့နေထိုင်မကောင်း
ဖြစ်နေတဲ့အခါ သတင်းလေးဘာလေး သွားမေးချင်လို့ပါ”

“အေး အေး...ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်၊ အဘွားကြီးသွားနေတဲ့
ရွာက ဖာရီဒါဘတ်ဆိုတဲ့ ရွာကလေးပါပဲ၊ ကာလကတ္တားကနေပြီး
ရထား နဲ့သွားရတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘာဘူ”

သူရိန်သည် သိချင်သည်ကို သိရပြီမို့ အချိန်ဖြုန်းမနေ
တော့ဘဲ လူအုပ်အတွင်းမှ မသိမသာ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

လန်ချားတစ်စီးကို ငှားလိုက်၏။ ကာလကတ္တား မီးရထားဘူ
တာကြီးသို့ နောက်တစ်ခေါက် ခြေဦးလှည့်ရဦးမည်ပင် မဟုတ်ပါလား။

အခန်း (၂၄)

ဘူတာရုံတွင် ရထားအလာကို တမေ့တမော စောင့်ရသည်။
လာမည့်လာတော့လည်း ရထားတစ်စင်းလုံး ကျပ်ညပ်နေသဖြင့် ခြေ
တစ်ချောင်းချစရာအတွက်ပင် မနည်းကြိုးစား၍ ရထားအပေါ် တက်ရ
သည်။

ရထားကြီးသည် ကာလကတ္တားမှ ထွက်လာပြီးနောက် မှန်မှန်
ပင် ခုတ်မောင်းနေ၏။ ရထားပေါ်တွင် ပျင်းရိငြီးငွေ့ စွာလိုက်ပါလာရင်း
သူ့သွားရမည့် ဖာရီဒါဘတ်ဘူတာသို့ ရောက်ရန်သာ ဆန္ဒစောနေလေ
သည်။

သူရိန်စီးလာသည့် ရထားကြီးသည် ကြားဘူတာလေးတစ်ခု
တွင် တစ်နာရီနီးပါး ရပ်တန့်နေပြန်၏။ မည်သည့်အတွက် ရထားမထွက်
သည်ကို သိချင်သဖြင့် ဂါတ်ဗိုလ်ကို သူရိန်သွားမေးသည်။

ဂါတ်ဗိုလ်က စစ်ရထားတစ်စီးကို လမ်းလွှဲပေးရန် စောင့်နေရ
ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြော၏။ စိတ်မရည်နိုင်စွာဖြင့် အောင်အည်းသည်းခံ၍
နေရပြန်၏။

ညနေ(၃)နာရီခန့်တွင် စစ်သားများ အပြည့်တင်ဆောင်ထား
သော ရထားတစ်စီး ဖြတ်သန်းခုတ်မောင်းသွား၏။

ထိုရထားကို လမ်းလွှဲပေးပြီးမှသာ သူရိန်စီးလာသည့် ရထားကို
အလံချိုးပေးသည်။ ရထားကြီးက ဥဩသံရည်ဆွဲ၍ ဘူတာမှ တရူးရူး
တရဲရဲနှင့် ထွက်သည်။ သူရိန် သူ့ဘေးမှလူတစ်ယောက်ကို မှာထား
သည်။

“ဟရီဒါဘတ်ဘူတာကိုရောက်ရင် ပြောပါဗျ”

“ဟရီဒါဘတ်ဘူတာလား။ ရှေ့ရပ်မယ့်ဘူတာက ဟရီဒါဘတ်
ဘူတာပါပဲ မိတ်ဆွေ”

“ကျေးဇူးပဲဗျာ”

ရောက်တော့မည်ဟုဆိုသဖြင့် စိတ်တွေလှုပ်ရှားရပြန်သည်။
သူငွေကြီးအလီအာမက်ဆီမှ ဒေဝီလစိန်ကြီးကို သူ့အမေဆီမှာ တွေ့မှ
တွေ့ရပါမလားဟူသော စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တွေလည်း ဖြစ်လာခဲ့၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အနေဖြင့် ကျဆုံးသွားသည့် ရဲဘော်ခြောက်
ယောက်၏ကိုယ်စား ဒေဝီလစိန်ကြီးကို ပိုင်ရှင်အစစ်ဖြစ်သော ဒေဝီလ
နတ်သမီးရုပ်တုဆီသို့ ရောက်အောင်ပြန်ပို့ပေးရန် ကတိပေးခဲ့သည့်
အတိုင်း ယခုကဲ့သို့ ဒုက္ခခံ၍ သွားနေခြင်းဖြစ်၏။

မီးရထားကြီးက အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းနှင်နေရာမှ အရှိန်လျော့
သွားသည်။ ဥဩသံလည်း ကြားရ၏။ သူရိန်အနီးမှ ခရီးသွားဖော်က
သူရိန်ကိုပြောသည်။

“ဟရီဒါဘတ်ကို ရောက်တော့မယ်မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျား ဆင်းဖို့
ပြင်တော့”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ရထားကြီးက ဘူတာလေးတစ်ခုမှာ ရပ်လိုက်သည်။ ဘူတာ
တွင်ရေးထားသည့် ဟိန္ဒူဘာသာနှင့်အတူ အင်္ဂလိပ်စာတန်းကို သူ
ဖတ်ကြည့်၏။ ဟရီဒါဘတ်ဟူသော စာတန်းက အထင်းသား။

ဘူတာရုံပလက်ဖောင်းပေါ် သူ့ရောက်ပြီး မကြာမီမှာပင် ရထား
ကြီးက ဘူတာမှပြန်ထွက်သွား၏။ ရထားပေါ်မှဆင်းသူ အလွန်နည်း
သည်။ ရထားပေါ်တက်သွားသည့် ခရီးသည်ကများသဖြင့် ဘူတာတွင်
ခရီးသည် များများစားစား မကျန်ခဲ့။

ဘူတာပလက်ဖောင်းတစ်နေရာတွင် အထုပ်အပိုးတွေ ဘေးချ
၍ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ထိုင်နေသည့် ဘင်္ဂါလီလူမျိုးဟုထင်ရသော
အဘိုးအိုတစ်ဦးကို တွေ့သဖြင့် သူရိန်အနီးသို့သွား၍ သိချင်သည်ကို

မေးရတော့၏။

“ကာလကတ္တားကရောက်နေတဲ့ အရာဘီဆိုတဲ့ အဘွား
တစ်ယောက်ကိုများ သိသလား အဘိုး”

“သိတာပေါ့ကွ၊ သူဟာ ငါ့အစ်မပဲ၊ ရွာထဲကအိမ်မှာ ရှိတယ်၊
ဒီရွာသားတွေအားလုံးဟာ ငါတို့နဲ့ ဆွေရိပ်မျိုးရိပ် မကင်းကြဘူးလေ
ကွာ”

“အဘိုးက အခု ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

“တစ်ရွာလုံး ကူးစက်ရောဂါဖြစ်တဲ့ ပလိပ်ရောဂါကြီးဖြစ်ပြီး
ရွာလုံးကျွတ် သေကုန်ကြပြီကွ၊ မသေတဲ့ တို့အမျိုးတွေလည်း ကြောက်
ပြီးပြေးကုန်ကြပြီ၊ ထူးဆန်းတာက ဒီနယ်တစ်နယ်လုံး ငါတို့ရွာလို
အဖြစ်ဆိုးမျိုးတွေ ဘယ်ရွာမှ မကြုံကြဘူး၊ သွေးရိုးသားရိုးတော့ မဟုတ်
ဘူးကွ၊ ဒါကြောင့် ငါလည်းပြေးမလို့ဟာ သူ့ကိုခေါ်မရလို့ မပြေးရဲဘဲ
ကြာနေတာလေ၊ ခုတော့ သူလည်း ရောဂါဖြစ်နေပြီ မကြာခင် သေမှာ
ပဲ၊ သူ့ကိုစောင့်ရှောက်နေရင် ငါ့ကိုပါကူးမှာစိုးလို့ ငါထားခဲ့ပြီ၊ ကဲ...
မင်း မြန်မြန်သွား၊ မင်းကို သူ့စောင့်နေတယ်”

“ဗျာ... ကျွန်တော်ရောက်လာမယ်ဆိုတာ သူက သိနေလို့
လား”

“အေး... မင်းလာမယ်ဆိုတာ သူ့သိနေတယ်”

သူရိန် တအံ့တဩဖြစ်သွားသည်။ အဘွားကြီးကို သူနှင့်
မေဆင်... အလီအာမက်ထံ စိန်ကြီးသွားရောင်းစဉ်က တစ်ကြိမ်သာ
တွေ့ဖူးပါလျက် အဘွားကြီးက ယခုကဲ့သို့ သူ့လာမည်ကို သိနေသည်
ဆိုခြင်းမှာ သူရိန်အဖို့ ပဟောဋ္ဌိဖြစ်ရပြန်၏။ သူရိန်က အဘိုးကြီးကို
မေးကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်လာမယ်ဆိုတာ အဘွားက ဘယ်လိုလုပ်သိတာ
လဲ အဘိုး”

“ဒါတော့ ငါမသိဘူးလေ၊ သူနဲ့တွေ့မှ မင်းမေးကြည့်ပေါ့၊
ဟေ့ သူငယ်... မင်း သိပ်အချိန်ဆွဲမနေနဲ့ကွ၊ ငါ့အစ်မက လူပြည်မှာ

အချိန်တော်တော်ကြာ နေရတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ တော်ကြာ မင်း မတွေ့လိုက်ရဘဲ နေလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့အဘိုး၊ ကျွန်တော် သွားပါတော့မယ်”

သူရိန် ဘူတာရုံမှ ထွက်လိုက်၏။ ဘူတာရုံနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဖာရီဒါဘတ်ရွာကလေးကို မြင်ရ၏။ ထူးဆန်းသည်က ရွာအသွားလမ်းတွင် ခွေး ကြောင်၊ ကျွဲ၊ နွား စသည့် တိရစ္ဆာန်ပင် တစ်ကောင်တလေမှ မတွေ့ရခြင်းပင်။

သူက ခြေလှမ်းတွေကို သွက်သွက်လှမ်း၏။ ထိုအချိန်မှာပင် သူ့နာခေါင်းမှာ အင်ကြင်းနဲ့လိုလို၊ စံပယ်ပန်းရနံ့လိုလို၊ နံ့သာဆီလိုလို၊ မွှေးမြေ့ ချိုအိအိရနံ့ကို ရှူရှိုက်မိသည်။

“အင်း ဒေဝီလ...ခင်ဗျားလည်း ဒီကိုရောက်လာခဲ့ပြီပေါ့...ဟုတ်လား”

သူရိန် တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးဖြန်းခနဲထသွား၏။ သူ့နားအစုံတွင် ကြားလိုက်ရသည်က ဒေဝီလ၏အသံ...။

“အသက်မီအောင် မြန်မြန်သွားပါ နိုင်ငံခြားသား၊ မင်းကို သူ သိပ်ကြာကြာစောင့်နိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး”

တကယ်ကြားလိုက်ရသည်လား။ သူ့စိတ်က ထင်မိလေသလားဟူ၍ မခွဲခြားနိုင်တော့။ သူ့ခြေလှမ်းတွေက သက်ရှိသတ္တဝါဟူ၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှပင်မရှိသောရွာကလေးထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေ၏။

ခြွင်းချက်အနေဖြင့်ဆိုရလျှင် လင်းတတွေကိုတော့ တွေ့ရ၏။ ရွာကလေးအတွင်းမှ အိမ်များသည် တံခါးများ ဟင်းလင်းပွင့်နေ၏။

လေအသင့်တွင် အပုပ်နံ့များဖြင့်လည်း ထောင်းထောင်းထနေ၏။ သူရိန် အံ့ကြိတ်လိုက်ရင်း နှုတ်မှ စကားသံတွေ ပွင့်အံ့ထွက်သွားသည်။

“အပြစ်မဲ့တဲ့ ဒီရွာကလေးက ရွာသားတွေလည်း ခင်ဗျားရဲ့ ကျိန်စာသင့်ခံနေရပြီ ထင်ပါရဲ့ ဒေဝီလရယ်”

လေးကန်သည်ခြေလှမ်းများဖြင့် သူရိန် ရွာလယ်လမ်းအတိုင်း

လျှောက်ဝင်ခဲ့၏။ ဘယ်နေရာကိုပင်ကြည့်ကြည့် အနိစ္စရံမြင်ကွင်းများ ချည်းပါပင်။

အိမ်တစ်အိမ်နားအရောက်တွင် အိမ်ထဲမှ ညည်းညူသံသဲ့သဲ့ကို သူရိန်ကြားရ၏။ အိမ်ကလေးထဲသို့ သူရိန် ဝင်လာခဲ့သည်။

အိမ်ကလေး၏ရှေ့ခန်းရှိ ကြီးခုတင်လေးပေါ်တွင် ပက်လက်ကလေးဖြစ်နေသည့် အရိုးပေါ်အရေတင်နေသည့် အဘွားအိုကိုတွေ့ရ၏။

အဘွားအို၏မျက်လုံးများက ချိုင့်ဝင်နေသော်လည်း မီးဝင်းတောက်နေ၏။ ပါးပြင်အစုံသည် အသားမရှိတော့သလို ပြားကပ်နေ၏။ အဘွားအို၏လက်များမှာလည်း တုတ်ချောင်းများကဲ့သို့ပင် သေးကွေးကြုံလိုနေလေသည်။

အဘွားအို၏ ရီဝေပိုင်းမူန်သည်အကြည့်များက သူရိန်ကို မျက်မှောင်ကြချိတ်၍ ကြည့်သည်။ သူ့နှုတ်မှလည်း မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင် ညည်းညူသံကဲ့သို့ အသံများထွက်လာ၏။

“မင်း လာလိမ့်မယ်လို့ ဒေဝီလက ငါ့ကိုအိပ်မက်ပေးလို့ ငါစောင့်နေတာ”

သူ့ရောက်လာမည်ကို ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲဟူသော မေးခွန်းကိုပင် မေးစရာမလိုတော့ပါ။ ခုတော့ သူရိန်ရင်ထဲမှပဟေဠိသည် အလိုလိုနေရင်း ရှင်းလင်းသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါ၏။ သူရိန်က အဘွားကြီးဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်၏။

“ကျွန်တော် အခုလာတာ ခင်ဗျားသားရဲငွေကို ပြန်ပေးပြီး နင်ဗျားဆီရောက်နေတဲ့ ဒေဝီလစိန်ကြီးကို ပြန်ယူရအောင် လာခဲ့တာပါ”

“အေး...ဂြိုဟ်မွှေတဲ့ အဲဒီစိန်ကြီးကိုယူပြီး သူ့ဆီကို မြန်မြန်သွားပို့လိုက်စမ်းပါ။ ငါလည်း ကြာကြာနေရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ငါ့သားလည်း သူ့လက်ချက်နဲ့သေရာပြီလို့ ငါသိရတယ်။ ငါ ငါ့သားနောက်ကို လိုက်သွားတော့မယ်”

“ကောင်ပါပြီ ဒီခါးပတ်အိတ်ထဲမှာ အဘွားသားဆီက ယူခဲ့တဲ့ ရှူးငွေနှစ်သောင်းငါးထောင်ပါတယ်။ ဒေဝီလစိန်ကြီး ကျွန်တော့်ကိုပေးပါ”

“ငါ့ခေါင်းအုံးအောက်က သေတ္တာလေးထဲမှာ အဲဒီပစ္စည်း ရှိတယ်၊ မင်းယူလိုက်ပါ”

သူရိန်က အဘွားကြီး၏ခေါင်းအုံးအောက်မှ ကတ္တီပါပုံးသေတ္တာ အနီလေးကို ဆွဲယူလိုက်ရင်း ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အရောင်တွေ တလက်လက်တောက်ပနေသည့် ဒေဝီလစိန်ကြီးက မက်မောစရာ ကောင်းလောက်အောင်ပင် တဖျတ်ဖျတ် လင်းလက်နေ၏။

သူရိန်က သေတ္တာလေးကို စစ်အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့် လျက် အဘွားကြီးအနီးမှ ထရပ်လိုက်သည်။ သူ့နှုတ်မှလည်း...

“ဒေဝီလရေ...ခင်ဗျားပစ္စည်းကို အမြန်ဆုံး ကျွန်တော် လာပို့ပေးပါမယ်ဗျာ”

ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ကလေးထဲမှ သုတ်သုတ်လှမ်းထွက် လိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာပင် အဘွားကြီးသည်လည်း လူ့ဘဝ၏ နိဂုံးကို အဆုံးသတ်သွားပါ၏။

အခန်း (၂၅)

စစ်ဖြစ်နေချိန်မှ ကာလကတ္တာမှ ရထားချိန်များသည် အချိန် မှန်သည်ဟူ၍ မရှိတော့။ စစ်တပ်များ၏ အရွှေ့အပြောင်းကိစ္စများကို ဦးစားပေးနေရသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ ပုံမှန်ရထားချိန်များ ပျောက်သွား သည်များ ရှိသည်။

သူရိန် ဘူတာရုံသို့ ရောက်နေသည်မှာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။ ထွက် မည့်ရထား၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်ရသေး။ မီးရထားဘူတာရုံပိုင် ကြီးကို မေးကြည့်သောအခါတွင် သူလည်း အတိအကျ မပြောနိုင်ပေ။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာရှိနေသည့် ဒေဝီလစိန်ကြီးကို အမြန်ဆုံး မူလနေရာသို့ ပြန်ထားပေးချင်သည့်ဆန္ဒတွေက စောနေ၏။ သို့သော်လည်း သူ ဘာမျှမတတ်နိုင်ပါ။

စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် သူရိန် ဘူတာရုံမှ ပြန်ထွက်ခဲ့၏။ ကာလ ကတ္တာစစ်ဦးစီးရုံးသို့သွား၍ စုံစမ်းကြည့်သည်။ အခန်းသင့်ပင် အင်ဗာမှ သူမိတ်ဆွေကပွတ်နံတစ်ယောက်နှင့် တွေ့သည်။

“ဟေ့ ကော်...ရာ...မင်း ဘယ်တုန်းက ဒီကိုရောက်သလဲ”

“တစ်ရက်နှစ်ရက်ရှိပြီ ကပွတ်နံ၊ အခု ပြန်ဖို့အခက်တွေ့ နေလို့ ဒီမှာ အခြေအနေလာစုံစမ်းတာ”

ကပွတ်နံသောမတ်က သူရိန်ကိုကြည့်၍ ပြုံးသည်။ သူရိန် ပခုံးကို ရင်းရင်းနီးနီး ပုတ်လိုက်၏။ သူကပြောသည်။

“အင်း...မင်းကံကောင်းတယ်လို့ ပြောရမယ်ကွ ကော်ပရာ၊ ငါ ဒီနေ့နေ့လယ်လောက် ပြန်မယ်၊ မင်း ငါနဲ့ပြန်လိုက်မလား”

“ကပ္ပတိန်က ဘာနဲ့ပြန်မှာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ဆီကိုထွက်မယ့် ရထား မရှိဘူးဗျ”

“ဟကောင်ရ...ငါ လေယာဉ်နဲ့ ပြန်မှာလေကွာ၊ ငါ အခု လာတာ တပ်မမှူးနဲ့အတူ အထူးတာဝန်နဲ့လာတာလေကွာ၊ ပြန်ရင်လည်း အဲဒီလေယာဉ်နဲ့ပဲ ပြန်မှာ၊ မင်း လိုက်ခဲ့လို့ရတယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား ကပ္ပတိန် တပ်မမှူးက လူပိုပါလာလို့ ကပ္ပတိန် ကို အပြစ်တင်နေပါဦးမယ်”

“အဲဒီအတွက် ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မင်းသာ အသင့်ပြင်ထား၊ လေယာဉ်ကွင်းကိုသွားမယ့်အချိန် မင်းကို ငါလာခေါ်မယ်”

ဒေဝီလစိန်ကြီးကို အမြန်သွားထားချင်သည့်ဆန္ဒက ပြည့်သွား ပြန်သည်။ အခက်အခဲဖြစ်နေသောပြဿနာတစ်ခုက သူ့အလိုလို အဆင်ပြေသွားသဖြင့် တော်သေးသည်ဟု ဆိုရမည်။

သူရိန် ဘယ်ကိုမှမသွားတော့ဘဲ စစ်ဦးစီးရုံးမှာပင် အချိန်ပြန် နေလိုက်၏။ နေ့လယ်လောက်တွင်မှ ကပ္ပတိန်သောမတ် ရောက်လာ သည်။

“မင်းကတော့ ကံကောင်းပြီးရင်းကောင်းရင်းလို့ ပြောရမယ် ထင်တယ်ဟေ့၊ တပ်မမှူးက အစည်းအဝေးဆက်တက်စရာရှိသေးလို့ ပြန်လို့မရသေးဘူးတဲ့၊ ငါနဲ့ လေယာဉ်ကိုတော့ ပြန်ခိုင်းတယ်ကွ၊ လေ ယာဉ်က တို့ နောက်တန်းကွပ်ကဲရေးအခြေစိုက်လေတပ်စခန်းက လေယာဉ်လေကွာ”

တပ်မမှူးကို ရင်မဆိုင်ရဲသည့် သူရိန်အဖို့တော့ အတော်ပဲ ဖြစ်သွားသည်။ စစ်ဦးစီးရုံးမှ ကပ္ပတိန်သောမတ်ကို လေယာဉ်ရှိရာသို့ လိုက်ပို့သည့် ဂျစ်ကားနှင့် လိုက်လာခဲ့သည်။

လေယာဉ်ကွင်းတွင် အင်ဖားရှေ့တန်း ကွပ်ကဲရေးလေတပ် စခန်းမှ ဒါကိုတာလေယာဉ်ကြီးကို အသင့်တွေ့ရလေ၏။ သည်လေ ယာဉ်ကွင်းကိုရောက်တော့ ဂရေစ်ကို သတိရသည်။ ဂရေစ်သည် သည်လေယာဉ်ကွင်းကပင် လေယာဉ်စီး၍ အင်္ဂလန်သို့ ပြန်သွားသည်ပဲ

ဟူ၍တွေးရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်၏။

ကပ္ပတိန်သောမတ်က လေယာဉ်ကွင်းတွင် ဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စရပ်များကို ဆောင်ရွက်နေ၏။ အသင့်ရှိနေသည့် လေယာဉ်မှူးများ နှင့်လည်း တိုင်ပင်သည်။ လေယာဉ်ပျံသန်းခွင့် ရသွားသောအခါတွင် နှစ်ယောက်သား လေယာဉ်ရပ်ထားရာ လေဆိပ်သို့ လာခဲ့သည်။

လေယာဉ်ကြီးမှာ ဗြိတိသျှလေတပ်မတော်မှ အင်ဂျင်စက် နှစ်လုံးတပ် လေယာဉ်ကြီးဖြစ်သည်။ သူတို့ လေယာဉ်ကြီးအနီးသို့ ရောက်သွားသောအခါ အသင့်စက်နှိုးထားပြီးပြီ။

ရာသီဥတုက သာယာနေ၏။ ကောင်းကင်ပြာပြာတွင် တိမ် တိုက်အနည်းငယ်သာရှိ၏။ တောက်လက်နေသည့် နေရောင်တွင် ဒါကိုတာလေယာဉ်ကြီးမှာ မီးခိုးရောင်မှိုင်းမှိုင်းဖြင့် ပနာရနေ၏။

နှစ်ယောက်သား လေယာဉ်ပေါ်သို့ တက်သည်။ လေယာဉ် ထိုင်ခုံများတွင်ထိုင်၍ ခါးပတ်ပတ်လိုက်သည်။ လေယာဉ်ကြီးသည် ရပ်ထားသည့်နေရာမှ ပြေးလမ်းဆီ တဖြည်းဖြည်း မောင်းနှင်သွား၏။ ထိပ်သို့ရောက်သောအခါ အင်ဂျင်မြှင့်လိုက်သံကို ကြားရ၏။

ထို့နောက် ပြေးလမ်းအတိုင်း ပြေးတက်သွားရာမှ လေထဲသို့ ဦးမော့သွားသည်။ လေယာဉ်ကြီး လေငဲ့တွင် ပုံမှန်ပျံသန်းစဉ် တင်း ကျပ်ကျပ်ဖြစ်နေသော ခါးပတ်ကိုဖြုတ်၍ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေလိုက် သည်။

လေယာဉ်ကြီးသည် အောက်တွင် ပျံပျံရေးရေးမြင်နေရ သော စိမ်းလန်းသည့်သစ်တောများနှင့် တောင်စွယ်တောင်တန်းများ ပေါ်မှကျော်၍ မှန်မှန်ပင် ပျံသန်းနေ၏။

သည်ရက်များအတွင်း ပင်ပန်းမှုဒဏ်ကြောင့်လား မသိ။ မျက်ခွံတွေ လေးလံလာ၏။ လေယာဉ်ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ခပ်လျော့လျော့ ထိုင်လိုက်လာခဲ့သော သူရိန်သည် မျက်လုံးတွေစုံမှိတ်၍ အိပ်ပစ်လိုက် သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ဂရေစ်ကိုတွေ့သည်။ ဂရေစ်က သူ့ကိုပြုံးပြ၍ လက်ယပ်ခေါ်သည်။ သူက ဂရေစ်နောက်ကို အပြေးလိုက်၏။

ဂရုစိုက်ကာ နတ်သမီးတစ်ပါးကဲ့သို့ပင် အတောင်ပံကို တဖျတ်ဖျတ်ခတ်၍ လေဟုန်စီးကာ ကောင်းကင်ပေါ်သို့ ပျံတက်သွား၏။

“ဂရုစိုက်...ဂရုစိုက်...ကိုယ့်ကို တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ပါနဲ့ကွယ်”

သူရိန် ကြေကြေကွဲကွဲ တမ်းတမ်းတတ နှုတ်မှ တီးတိုး ရေရွတ်နေမိ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် နာခေါင်းထဲသို့ အင်ကြင်းပန်းရနံ့လိုလို၊ စံပယ်ပန်းရနံ့လိုလို၊ နံ့သာဆီနံ့လိုလို၊ ချိုအီအီအနံ့ကို ရလိုက်သဖြင့် သူရိန် ရင်ထိတ်သွား၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ကြမ်းတမ်းစွာ လှုပ်နှိုးခံလိုက်ရပြီးနောက်...

“နိုင်ငံခြားသား...မင်းရဲ့ထိုင်ခုံခါးပတ်တွေကို တင်းတင်းပတ်ထားစမ်း၊ မင်းစီးလာတဲ့လေယာဉ်ကြီးရဲ့ အင်ဂျင်တစ်လုံးက မီးစွဲလောင်စပြုနေပြီ၊ မကြာခင် လေယာဉ်ကြီး ပျက်ကျတော့မယ်၊ သတိထား”

နားစည်အတွင်း ပဲ့တင်ထပ်လာသည့်အသံတွေကြောင့် သူရိန် မျက်လုံးကို ဖျတ်ခနဲဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ လေယာဉ်ကြီးက ပုံမှန်အတိုင်း ပျံသန်းနေဆဲ။

အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုယ်ထင်ပြု၍ ပြောခဲ့သည့် ဒေဝီလနတ်သမီး၏စကားကို သတိရလိုက်သဖြင့် ထိုင်ခုံခါးပတ်ကို တင်းတင်းဆွဲပတ်လိုက်သည်။ သူနှင့်အတူ ယှဉ်ထိုင်နေသည့် ကပ္ပတိန်သောမတ်ကိုလည်း သူက အလျင်စလို ပြောလိုက်သည်။

“ကပ္ပတိန်...ခါးပတ်ကို တင်းတင်းပတ်ထားလိုက်ပါ။ မကြာခင် လေယာဉ်ပျက်ကျလိမ့်မယ်”

“ဟေ...မင်း...မင်း ဘာပြောလိုက်တယ်ကော်ပရာ”

“အချိန်မရှိတော့ဘူး ကပ္ပတိန်၊ ခါးပတ်ကို တင်းအောင် အမြန်ပတ်ထားလိုက်စမ်းပါ...မြန်မြန်”

ကပ္ပတိန်သောမတ်က ကြောင်တိကြောင်ကန်းဖြင့် သူရိန်

ပြောသည့်အတိုင်း ထိုင်ခုံခါးပတ်ကို တင်းတင်းဆွဲပတ်လိုက်သည်။

ဝန်းခနဲ ပေါက်ကွဲသံကြီး ကြားလိုက်ရပြီးနောက် တပြိုင်ညှိပျံသန်းနေသည့် လေယာဉ်ကြီးက ဦးစောက်ကျွမ်းပြန်ဖြစ်သွားသည်။ အသည်းမှာ အေးခနဲ၊ ရင်မှာ နွေးခနဲဖြစ်မိလျက်မှ ထိုင်ခုံလက်တန်းခုံများကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လေယာဉ်ကြီးက မြေပြင်ပေါ်သို့ ဝန်းခနဲကျသွားခဲ့လေသည်။

လေယာဉ်ကြီးက အတောင်ကျိုးနေသည့် ငှက်တစ်ကောင်လို မြေပြင်ပေါ်မှာ တရွတ်တိုက်ပြီးလျှင် ဟိုသည်ယိမ်း၍ လျှောတိုက်သွား၏။ လေယာဉ်ဦးပိုင်းက တောင်ကျချောင်းတစ်ချောင်းထဲသို့ ကျသွားသည်။ လေယာဉ်ဖင်ပိုင်းက အပေါ်မြောက်နေသည်။

“နိုင်ငံခြားသား...အပြင်ကိုမြန်မြန်ထွက်တော့လေ”

နားအရံမှာ အနီးကပ်ကြားလိုက်ရသည့်အသံကြောင့် ငေးကြောစီကြောင်ဖြင့် ဆက်လက်ထိုင်နေမိရာမှ ခါးပတ်ကို ဆွဲဖျတ်၍ ထိုင်ရာမှထုတ်လိုက်သည်။ ကပ္ပတိန်သောမတ်က ငော်တစ်ဖက်စောင်းလျက် သတိလစ်နေဆဲ။ သူရိန်က ကပ္ပတိန်ထိုင်ခုံမှ ခါးပတ်ကြီးကို ဖြုတ်၍ ကပ္ပတိန်ကိုတွဲလျက် လေယာဉ်ထွက်ပေါက်ဆီ ဒေယီးဒေယိုင် လျှောက်လာခဲ့သည်။

ပိတ်နေဆဲတံခါးကို အားကုန်တွန်းရွေ့၍ ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ပွင့်သွားသည့်တံခါးမှ အေးမြသည့်လေက တိုးဝေဝင်လာသည်။ လေယာဉ်ကြီးက ရေတစ်ပိုင်း ကုန်းတစ်ပိုင်းဖြစ်လျက် မြှုပ်လှမြှုပ်ခင်ဖြစ်နေသည်။ သူရိန်က ကပ္ပတိန်နှင့်အတူ ရေထဲသို့ခုန်ချလိုက်သည်။ ရေထဲသို့ရောက်လျှင် ကူးခပ်သွားလျက် ကပ္ပတိန်ကို ကမ်းပေါ်ဆွဲတင်သည်။

လေယာဉ်ဦးပိုင်းကြီးက တဖျတ်ဖျတ်ရိုက်ပုတ်နေသည့် လှိုင်းဒဏ်ကြောင့် ရေအောက်သို့ တလှုပ်လှုပ်နှင့် မြှုပ်စပြုနေပြီ။ သူရိန်လေယာဉ်ဦးပိုင်းသို့ ရေကူးသွားလျက် တံခါးကိုဆွဲဖွင့်သည်။ လေသူရဲနှစ်ဦးက ထိုင်ခုံများပေါ်မှာ မှောက်ကျနေသည်။ သူရိန်က လေသူရဲ

များကို အတင်းဝင်ခွဲသည်။ တစ်ယောက်က ခိုင်ခွန်များဖြင့် ရှုပ်
နေသည့် လေယာဉ်မောင်းနှင့် ခေါင်းဆောင်မိ၍ သွေးတွေ ဒလဟော
ထွက်နေသည်။ အသက်မရှိတော့။ အသက်ရှိနေသေးသည့် တစ်
ယောက်ကိုတွဲ၍ ရေထဲသို့ခုန်ဆင်းရပြန်သည်။

သူရိန်နှင့် လေသူရဲဖြစ်သူ ချောင်းရေစီးမှာ မျောပါသွားစဉ်
မှာပင် လေယာဉ်ကြီးက ရေအောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း နစ်မြုပ်သွား
လေသည်။

လှိုင်းဂယက်တွေကြားမှာ ကမ်းကိုရောက်အောင် ကြိုးစားကူး
ခပ်ရသည်။ လေသူရဲလေးကို ကမ်းပေါ်ပို့ပေးပြီး နောက် အားပြတ်သွား
သဖြင့် သူရိန် ခဏနားသည်။ သတိလစ်နေသည့် လေသူရဲလေးကို
သူရိန်က ပြုစုပေးသည်။ သတိရလာ၏။

“ငြိမ်ငြိမ်လေးနေပြီး ခဏလောက် အနားယူနေလိုက်ပါ
ညီလေး။ ဘာမှစိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ဘူး။ အားလုံးပြီးသွားပြီ”

မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်အပြည့်နှင့် ကြေကွဲနေရာသော ကောင်
လေးကို သနားတော့သနားသည်။ သို့သော် သူလည်း သည့်ထက်ပို၍
မတတ်နိုင်တော့။ လေယာဉ်မှူးလေးက သူရိန်ကိုမေးသည်။

“သူရော...ဟင်...ဂျွန်တယ်ရီလေး၊ ကျွန်တော်တို့ လေ
ယာဉ်မှူးကြီး”

ကောင်လေးက သူ့အဖော်ကို မတွေ့သဖြင့် စိုးရိမ်တကြီး
မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာမှမတွေးပါနဲ့ ညီလေး။ မင်း ခဏနားလိုက်ပါ”

သူရိန်အဖြေကို သဘောပေါက်သွားဟန်တူ၏။ ကောင်လေး
ထံမှ ရှိုက်သံတွေ ပျံ့လွင့်ထွက်လာသည်။ အားပါးတရ ငိုချင်ငိုပါစေဟု
လွှတ်ပေးထား၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ကပ္ပတိန်သောမတ်က အနီးရောက်
လာသည်။

“ကော်ပရာ...မင်း အိုကေရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကပ္ပတိန်...ကျွန်တော်ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ မောလို့

ခဏနားနေတာပါ”

“ပိုင်းလော့ကို မင်းဆွဲထုတ်နေတာ ငါမြင်တယ်ကွ။ ဘယ်လိုမှ
မင်းကိုမကူညီနိုင်လို့ ငါကြည့်နေရတာ။ မင်းရဲသူရဲသတ္တိနဲ့ ကိုယ်ကျိုး
စွန့်အနစ်နာခံမှုကို ငါတော့မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်တော့ဘူးကွာ။ သူငယ်
ချင်း...မင်းကျေးဇူးတွေ ငါတို့အပေါ်မှာ အရမ်းများသွားပြီ”

“ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး။ ကပ္ပတိန်ရာ၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ
ရဲဘော်ရဲဘက်တွေပဲ မဟုတ်လား”

ကပ္ပတိန်သောမတ်က သူရိန်ကို နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်
နေဆဲ။ သိချင်သည်များကို ရင်ထဲမှာ အောင်အည်းထားနိုင်တော့ဟန်
မတူဘဲ နှုတ်မှဖွင့်၍ မေးလေတော့သည်။

“လေယာဉ်ပျက်ကျတော့မယ်ဆိုတာ မင်း ဘယ်လိုသိတာလဲ
ကော်ပရာ၊ ငါ့ကို အမှန်အတိုင်းပြောစမ်းပါကွာ...အရမ်းထူးဆန်း
လွန်းလို့ပါ။ ဒါဟာ တိုက်ဆိုင်မှုမဟုတ်တာ သေချာပါတယ်”

သည်မေးခွန်းကို သူ မည်သို့ဖြေရမန်း မသိပါ။ ဒေဝီလက
သတိပေးတာဗျဟု ပြောလိုဖြစ်ပါမလား။

ဒါမှမဟုတ် ဒေဝီလ အိပ်မက်ပေးတာလိုကော ပြောရင်
ဖြစ်မလား။

ဟူ၍လည်း သူ အမျိုးမျိုးစဉ်းစားပါသည်။ နောက်ဆုံးတော့
သူက...

“ကပ္ပတိန် ဘာတွေညာတွေလျှောက်စဉ်းစားမနေနဲ့ဗျ။ ဘယ်
ဘက်ခြမ်းက ပန်ကာရပ်သွားတာကို ကျွန်တော်ထိုင်နေတဲ့ လေယာဉ်
ပြတင်းပေါက်မှန်ကနေတစ်ဆင့် လှမ်းမြင်လိုက်ရလို့ ပြောတာဗျ။ အဲဒီလို
မမြင်ရရင် ကျွန်တော်ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြောနိုင်မှာလဲဗျာ။ ကျွန်တော်က
အကြားအမြင်ရနေတဲ့လူမှ မဟုတ်ဘဲ”

ကပ္ပတိန်သောမတ် သူရိန်အဖြေကို စောဒကမတက်သာ
တော့။ များသောအားဖြင့် လေယာဉ်မှူးပျက်ကျရာတွင် အင်ဂျင်စက်
မီးလောင်ရာမှ ပန်ကာရပ်သွားခြင်းမျိုးသာ များသည်ကို ကပ္ပတိန်

သောမတ် တွေးမိသွားဟန်တူသည်။ သူ့က ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ရင်း ပြောသည်။

“မသိပါဘူးကွာ၊ ငါက မင်းအကြားအမြင်များ ရနေသလားလို့ စိတ်ဝင်စားပြီး မေးမိတာပါ...ဟဲ့ ဟဲ့”

သူရိန်အဖြေကို သူ ကျေနပ်သွားသည်တော့ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူရိန်အဖြေကို သူက နမော်နမဲ့ဖြင့် လက်ခံ လိုက်ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ပြန်တွေးကြည့်လျှင် သိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုစဉ်က သူရိန်ထိုင်သောထိုင်ခုံသည် လေ ယာဉ်၏ ညာဘက်ခြမ်းမှထိုင်ခုံတွင် ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ သူမြင်သည်ဟုဆိုလျှင် ညာဘက်ခြမ်းမှပန်ကာကို သာ မြင်ရနိုင်သည်။ ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှပန်ကာကို မြင်ရနိုင်မည် မဟုတ် ချေ။ ဤကဲ့သို့ မတွေးမိသည်ကိုပင် သူရိန် ကျေးဇူးတင်ရသေးသည်။ လေသူရဲလေးက လဲ့နေရာမှ ကုန်းထလာပြီး သိချင်သည်ကို မေးသည်။

“ကပ္ပတိန် ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ရေထဲမြုပ်သွားပြီလား”

“ဟုတ်တယ်ကွ...မြုပ်သွားပြီ”

“ဂျွန်တယ်ရီကိုရော မကယ်လိုက်နိုင်ဘူးလားဟင်”

ကပ္ပတိန်သောမတ်က သူရိန်ကိုမေးငေါ့ပြရင်း သက်မောဂိုက် ၍ ပြောသည်။

“သူတစ်ယောက်တည်းက မင်းနဲ့ငါ့ကို ကယ်ပေးပြီးပြီလေကွာ၊ တယ်ရီအတွက်တော့ သူလက်လျှော့ရတော့တာပေါ့၊ ဖီးလစ်ရာ၊ စိတ်ကို ဖြေလိုက်တော့၊ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်အတိုင်းပဲလေ”

လေသူရဲလေးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။ ကျေးဇူး တင်ဂုဏ်ပြုသော အကြည့်များဖြင့်လည်း သူရိန်ကိုကြည့်သည်။ သူ့ရင် မှာ မတင်မကျဖြစ်နေဟန်ဖြင့် မေးခွန်းတစ်ခု မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကိုကယ်တော့ သူ့အခြေအနေကို သတိထားမိသေးလား၊ ကော်ပရာ”

လေသူရဲလေးက ဆရာဖြစ်သူအတွက် ယူကျုံးမရဖြစ်နေ

ဟန် တူ၏။ နှစ်ယောက်အတူတူ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရာမှ သူက အသက်ရှင်လျက် ဆရာဖြစ်သူ သေဆုံးသွားခြင်းအတွက် သူ့ကိုယ်သူ မလုံမလဲ မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်နေပုံလည်း ရသည်။ သူရိန်က ကောင်လေးဖြေသာအောင် ပြောရတော့သည်။

“သတိထားမိတာပေါ့၊ သူက သေနေပြီလေ၊ လေယာဉ် မောင်းခုံနဲ့ ခေါင်းဆောင်မိပြီး ခေါင်းကွဲသွားတယ်ထင်ပါရဲ့၊ သွေးတွေ စီးထွက်နေတာ တွေ့ခဲ့ရတယ်၊ ကျွန်တော်သူ့ကို စမ်းကြည့်တော့လည်း အသက်မရှိတော့ဘူးဆိုတာ သိလိုက်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် အသက် မသေသေးတဲ့ မောင်ရင့်ကိုပဲ ကယ်တင်လိုက်ရတာပေါ့”

တွဲဖက်လေယာဉ်မှူးကလေးက တလက်လက်တောက်နေ သည့် မျက်လုံးများဖြင့် သူရိန်ကို တလေးတစားကြည့်ရင်း ခေါင်း တဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။ သူ့နှုတ်မှလည်း...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကော်ပရာ၊ ကျွန်တော့်အသက်ဟာ ခင်ဗျားကြောင့် ဆက်လက်ရှင်သန်ခွင့်ရတာပါ၊ ခင်ဗျားကျေးဇူးကို တစ် နေ့နေ့ပြန်ဆပ်နိုင်ပါစေလို့ ဘုရားသခင်ဆီမှာ ကျွန်တော်ဆုတောင်း နေပါ့မယ်”

သည်အပြောလေးကို သူရိန် သဘောကျသွားသည်။ တို့ တောင်းလှသည့်လူ့ဘဝတွင် တစ်ပြန်တစ်လှည့် ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ခွင့် လည်း ကြုံချင်ကြုံနိုင်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့တွင် ထိုကဲ့သို့သော သဘောထားလေးရှိနေသည်ကိုပင် သူရိန်က လေးစားမိသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ကာ ကပ္ပတိန်သောမတ်က ပြောသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ငါ မိတ်ဆက်ပေးမယ်ဟေ့၊ ဒီမှာကွ ဖီးလစ်...တို့ရဲ့အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်က ကော်ပရာသူရိန်တဲ့ကွ ...နော်၊ သူက မြန်မာလူမျိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကပ္ပတိန်”

“သူရိန်ရေ...ဒီချာတိတ်ကတော့ ဗြိတိသျှဘုရင့်တပ်မတော် က လက်ဖတ်နှင့် ဖီးလစ်တဲ့ကွ အခုပျက်ကျသွားတဲ့ လေယာဉ်ကြီးရဲ့

တွဲဖက်လေယာဉ်များ။”

နစ်ယောက်သား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ မျက်နှာများတွင် နွေးထွေးလျှက်လှဲမှုဖြင့် ရှိနေသောအပြုံးများက ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေမှုကြောင့်အသက်မပါလှ။

“ကဲ...တို့ အခု ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“ပထမဆုံး လုပ်ရမှာကတော့ မီးဖိုတစ်ခုဖိုမယ်ဗျာ၊ လေဆိပ်မျှော်စင်က ကျွန်တော်တို့လေယာဉ်နဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားတဲ့အတွက် ရှာကြလိမ့်မယ်လေ၊ မီးဖိုဖိုပြီးပြထားမှ ရှာတဲ့လူတွေ တွေ့လိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ တယ်ရီအလောင်းကို ရေအောက်က ဆယ်ပြီးကောင်းကောင်းမွန်မွန် သင်္ဂြိုဟ်ပေးမယ်ဗျာ”

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းပြောတဲ့အတိုင်းပဲ လုပ်ကြတာပေါ့၊ ဒါနဲ့တို့အခုရောက်နေတဲ့နေရာက ဘယ်နေရာလောက် ဖြစ်မလဲ၊ အင်ဖားနဲ့ဘယ်လောက်ဝေးမယ်ထင်သလဲ ဖီးလစ်”

“အင်ဖားရှေ့တန်းလေယာဉ်ကွင်းကို ၁၅ မိနစ်လောက် မောင်းရင် ရောက်တော့မယ်ဗျာ၊ သိပ်တော့ ဝေးမှာမဟုတ်ဘူးလေ၊ နေရာအတိအကျကိုတော့ ကျွန်တော်လည်း မပြောနိုင်သေးဘူး”

“အေးလေ... ဒါဆိုရင်လည်း မီးဖိုအရင်ဖိုမယ်ကွာ၊ ပြီးမှပဲ တယ်ရီအလောင်းကို ဆယ်ကြတာပေါ့”

အနီးဝန်းကျင်မှ ထင်းခြောက်များစု၍ မီးဖိုကြီးဖိုလိုက်သည်။ အရိန်ပြင်းပြင်း လောင်မြိုက်လာသည့် မီးဖိုကြီးထဲသို့ သစ်ရွက်စိမ်းများ ထည့်လိုက်သဖြင့် မီးခိုးလုံးကြီးကောင်းကင်သို့ တလှလူ့ လွင့်တက်သွားလေ၏။

ဖီးလစ်နှင့် သူရိန်က ချောင်းထဲသို့ ငုပ်ဆင်း၍ လေယာဉ်ဦးခန်းမှ လေယာဉ်မှူးကြီး တယ်ရီအလောင်းကို ဆယ်ယူကြသည်။ အလောင်းကို ဆယ်ယူရရှိသည်နှင့် တောင်ကုန်းမို့ဖိုပေါ်ရှိ မဟော်ဂနီပင်ကြီးအောက်တွင် သင်္ဂြိုဟ်ရန် ကျင်းတူးထားလိုက်၏။ အလောင်းကို ကျင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်တွင်တင်၍ စစ်အခမ်းအနားဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်သကဲ့သို့

သုံးယောက်သားတန်းစီ၍ အလေးပြုလိုက်၏။ ကပ္ပတိန်သောမတ်က တတ်သမျှ မှတ်သမျှ မွေကျမ်းစာများကို ဖတ်ကြားသည်။ ထို့နောက် အလောင်းကိုမြေချ၍ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်သည်။

ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာများ ဆက်တိုက်ကြိုလိုက်ရသဖြင့် အရပ်ကြီးပြတ်လှလှ ဖြစ်ကုန်ရစ်သည်။ နေစောင်းလှလှအချိန်တွင် လေယာဉ်ပျံတစ်စီး ပျံသန်းလာသံကြားရသည်။ မီးဖိုကြီးထဲသို့ ထင်းများနှင့် သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်အစိမ်းများ ထပ်ထည့်ကြသည်။

ပျံသန်းလာသည့် လေယာဉ်ပျံက သူတို့ဖိုထားသည့် မီးဖိုမှ မီးခိုးများကို တွေ့သွားသည် ထင်၏။ သူတို့ခေါင်းပေါ်တွင် ပတ်၍ ပျံသန်းနေသည်။

“တို့ကို မြင်မှမြင်ရဲ့လားကွာ”

ကပ္ပတိန်သောမတ်က စိတ်ပူစွာပြောသည်။ လက်ဖတင်နှင့်ဖီးလစ်က ပတ်၍ဝဲနေသော လေယာဉ်ကိုကြည့်ကာ...

“မြင်တော့မြင်မှာပါ၊ ကပ္ပတိန်၊ ဆင်းလို့ရနိုင်တဲ့နေရာ ရှာနေတာထင်တယ်”

“ဪ...အင်း အင်း”

ဦးထုပ်တွေကို ချွတ်၍ ဝေ့သမ်းပြုကြသည်။

“ဟေး...တို့ကဒီမှာကွ၊ ဒီမှာဟေ့...ယောက်ဖရေ”

အပေါ်မှာဝဲပျံနေသည့် လေယာဉ်က သစ်ပင်များနှင့် လွတ်ရုံအနိမ်ပျံ၍ ကြည့်ပြီးနောက် ပြန်လှည့်သွားသည်။ အောက်မှ စိတ်အားထက်သန်စွာ စောင့်စားနေကြရသော အဖွဲ့သားများ စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ အားမလိုအားမရ ဖြစ်ကြသည်။

“ခွေးမသား သေချင်းဆိုကောင်...တို့ကိုထားခဲ့ပြီး လှည့်ပြန်သွားပြီကွာ၊ တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

“မီးပုံကြီးကိုသာ မီးမသေအောင် ထင်းတွေထပ်ကြီးသွားကြတာပေါ့၊ ကပ္ပတိန်ရာ၊ သိပ်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ”

“ကျွန်တော့်အထင်တော့ ချောင်းနဲ့သိပ်နီးနေတဲ့အတွက် ဆင်း

ရတာ ခက်နေပုံရတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်အေးအေးထားပါ။ သူတို့ တစ်ခုခု တော့ လုပ်ဦးမှာပါ။”

မီးပုံကြီးကို ထင်းတွေထပ်ဖြည့်ကြ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မီးခိုးများဖြင့်ဝေနေသဖြင့် ခြင်အကိုက်တော့ သက်သာသည်။ တစ်စတစ်စ မှောင်လာ၏။ လခိုက်ညဖြစ်သဖြင့် အမှောင်က နက်ရှိုင်းသည်။

ကာလကတ္တားလေဆိပ်မှ ထွက်လာပြီးကတည်းက ဘာမှ မစားရသေးသဖြင့် ဆာလောင်မှုကြောင့် အသားတွေတုန်ခါလာသည်။ ဝမ်းကဟာလာ၍ သုံးယောက်သား မီးပုံဘေးမှာခွေ၍ အိပ်နေလိုက်သည်။ လေအသင့်တွင် ပုပ်အဲ့အဲ့အနံ့တစ်မျိုးနံ့သည်ဟု ထင်မိသည်။ အစပိုင်းတွင် ချောင်းထဲမျောလာသော သတ္တဝါအသေတစ်ကောင်၏ အပုပ်နံ့ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်မိ၏။ တဖြည်းဖြည်းအနံ့က ပိုဆိုးလာသလိုပင်။

သူရိန်စိတ်မှာ မသိုးမသန်ဖြစ်လာသည်။ လှဲနေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။ သူ့ချက်လုံးတွေ အပုပ်နံ့လာသည့် ချောင်းကမ်းပါးဆီ အကြည့်ရောက်သွားသည်။ မီးဖိုကြီးဆီမှ တစ်စွန်းတစ်စ ဖြာကျနေသည့် မီးရောင်လဲ့လဲ့တွင် မည်းမည်းရှည်ရှည် အကောင်သုံးလေးကောင်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် သူရိန် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားလျက် သူ့နှုတ်မှ ဗလုံးဗထွေးအသံတွေ ထွက်သွားလေသည်။

“ကပ္ပတိန် မိကျောင်းကြီးတွေဗျ။ ကျွန်တော်တို့ကို တက်ဆွဲဖို့ လာနေပြီ။”

ကပ္ပတိန်သောမတ်နှင့် ပိုင်းလော့လေး လက်ဖတင်နှင့် ဖီးလစ် အိပ်နေရာမှထထိုင်သည်။ စစ်သုံးပစ္စည်းကြီးများကို ထုတ်ကြသည်။ ချောင်းထဲမှ တက်လာသည့် မိကျောင်းသုံးကောင်။ သူရိန်ကတော့ သူ့တွင် အမြဲဆောင်ထားသော တောလိုက်စားမြှောင်ကြီးကို ရှမ်းခနဲ ဆွဲထုတ်သည်။ မိကျောင်းကြီးတွေက ပါးစပ်ကြီးတွေကို ဟထားသည်။ ပါးစပ်အတွင်းမှ ဝါကြင်ကြင်အစွယ်ကြီးတွေကို အတိုင်းသားမြင်ရသည်။ သူရိန်နံ့နေသည့် အပုပ်နံ့သည် သည်မိကျောင်းကြီးများ၏ ဟထားသည်

ပါးစပ်မှ လာခြင်းဖြစ်နိုင်မှန်း သူရိန်သဘောပေါက်သွားသည်။ မှောင်နှင့် မည်းမည်းမှာပင် အပုပ်နံ့ရနေသည့် ယင်မည်းရိုင်းကြီးတွေက မိကျောင်းပါးစပ်များအနီးမှာ တဝီဝီအော်၍ ပျံသန်းနေသည်။ အကယ်၍သာ သူတို့အိပ်ပျော်နေမည်ဆိုပါက သည်မိကျောင်းကြီးများ၏ ဆွဲယူစားသောက်မည့်အစာ ဖြစ်သွားနိုင်လေသည်။

ကပ္ပတိန်သောမတ်က မိကျောင်းကြီးတစ်ကောင်၏ ဟထားသော ပါးစပ်အတွင်းသို့ ပစ္စတိုနှင့် ပစ်သွင်းလိုက်သည်။ ဒိုင်းခနဲ တောတစ်ခွင်လုံး ပဲ့တင်သွားသည့် သေနတ်သံနှင့်အတူ မိကျောင်းကြီးက လူးလိမ့်နေရာမှ အနီးအနားရှိချုံပုတ်များနှင့် သစ်ပင်များကို အမြီးနှင့်ရိုက်သည်။

ပိုမိုဒေါသဖြစ်သွားဟန်တူသော မိကျောင်းကြီးတစ်ကောင်က သူတို့သုံးယောက်ဆီ အတင်းဝင်လာသည်။ ကပ္ပတိန်သောမတ်၏ သေနတ်နှင့် လက်ဖနှင့်တင်ဖီးလစ်၏ သေနတ်များက မီးတွေပွင့်ထွက်သွားသည့်တိုင်မိကျောင်းကြီးက နောက်မတွန့်ဘဲ သူတို့အနီးသို့ ရန်မူရန် ရောက်လာသည်။

သူရိန်က မိကျောင်းကြီးကိုခွစီးလျက် လက်ပြင်ကိုချိန်၍ တောလိုက်စားကြီးနှင့် တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ထိုးသွင်းသည်။ အခွဲမာသည့် မိကျောင်းသားရေကို ဖောက်ဝင်သွားသည့် ဓားမြှောင်ဦးက တစ်ဆုံးနှစ်ဝင်သွားသည်ချည်းပင်။ ရေကျွမ်းကျင်သည့် ရေသတ္တဝါ မိကျောင်းကြီးက ကုန်းပေါ်မှာဖြစ်သဖြင့် တစ်ပန်းရှုံးသလို ဖြစ်နေပုံရသည်။ ချောင်းဘက်သို့ ပြန်လှည့်ပြေးသည်။ သေနတ်သံတွေကို ဆက်တိုက်ကြားရသေးသည်။ အပစ်ရပ်သွားချိန်ကျမှ မီးတောက်အားကောင်းသည့် ထင်းချောင်းတစ်ချောင်းကို မီးတုတ်လုပ်၍ မြှောက်ကြည့်လိုက်သောအခါ မိကျောင်းကြီးတစ်ကောင် သေနည်ကိုတွေ့ရသည်။

“ဒီမိကျောင်းတွေရဲ့အသိုက် ဒီနားမှာ ရှိမယ်ထင်တယ်ကွ၊ ဒါကြောင့် အုပ်လိုက်လာပြီး ရန်မူတာဖြစ်မယ်။”

“အေးဗျ...ဖြစ်နိုင်တယ်။ တကယ်လို့ ဒီည ကယ်မယ့်သူ

တွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ မတွေ့ခင် ခုလိုအောက်မှာနေတာ အန္တရာယ် ရှိတယ်။ သစ်ပင်မြင့်မြင့်ပေါ် တက်နေရမယ်”

“အေးကွ...ဟုတ်တယ်”

“ဗိုက်ဆာတယ်ဗျာ။ ကပ္ပတိန်...ဘာစားရင်ကောင်းမလဲ”

“ဘာစားစရာရှိလို့လဲကွာ။ ဘာမှ စားစရာမရှိဘူးကွာ။ ဆာ ရင်လည်း ကြိတ်မိုတ်ပြီးသာနေ။ အခု တို့က ဒုက္ခသည်တွေကွ”

လက်ဖနင်တင်ဖီးလစ်က ပေါ်ကြော့နေခဲ့သည့် ပညာတတ် အရာရှိပီပီ အကြမ်းခံနိုင်ဟန်မတူ။ ရောင့်ရဲရမည်ကိုလည်း နားမလည် ရှာပေ။ သူရိန် မနေသာတော့။

“ခဏစောင့်ပါဗျာ...တစ်ခုခုစားရအောင် ကျွန်တော် ကြံပါ မယ်”

သူရိန်က မိကျောင်းသေအသားတွေ ဖျက်ယူလိုက်သည်။ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်များကို ချောင်းရေနှင့် စင်စင်ဆေးလိုက်၏။

“ဟေ့ ကော်ပရာ...မင်း ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

“မိကျောင်းသားကို ဖျက်ယူနေတာလေဗျာ”

“ဟ...ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ခင်ဗျားတို့ပဲ ဆာတယ်ဆို၊ မိကျောင်းသားကို ကင်စားကြ မယ်လေ”

“ဟာ...မစားချင်ပါဘူးကွာ။ ငါက အဲဒီလို ပေါက်တီး ပေါက်ရှာတွေ စားလေ့စားထမရှိပါဘူးကွာ”

ကပ္ပတိန်သောမတ်က မဲ့ကာရွဲကာ ပြောသည်။ မသတိဟန် ဖြင့် တံတွေးကိုပင် ထို့ခနဲတွေးလိုက်သေးသည်။

သူရိန်က လုပ်လက်စအလုပ်ကို လုပ်၏။ တောတွင်းအတွေ့ အကြုံရင့်ကျက်နေသည့် သူရိန်လို ဝါရင့်စစ်သားတစ်ယောက်အဖို့ အသက်ရှင်ရေးအတွက် စားလို့ရတာ အကုန်စား၍ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ဖူးသော တောတွင်းအတွေ့အကြုံတွေက တန်ဖိုးမပြတ်နိုင်အောင်ပင် ကြွယ်ဝနေ ၏။

“ကပ္ပတိန်မစားချင်နေလေ။ လက်ဖတင်နှင့် စားမယ် မဟုတ် လား”

“ခင်ဗျား လုပ်တာကိုတော အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး စားသင့် ရင် စားမှာပေါ့ဗျာ။ ဗိုက်ဆာတာ နေမမှနေနိုင်တော့ဘဲ”

လက်ဖနင်တင် ဖီးလစ်ကတော့ မယုတ်မလွန်ပြောသည်။ သူရိန်က မိကျောင်းသားကို သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းနှင့်ထိုး၍ ဟိန်းဟိန်းတ အောင် လောင်မြိုက်နေသောမီးပုံကြီးတွင် လှည့်ပတ်ကင်သည်။ အတော်လေးကင်မိသောအခါ မိကျောင်းသားအကင်နံ့က မွှေးလာ သည်။ လက်ဖနင်တင် ဖီးလစ်တစ်ယောက် အာသာငမ်းငမ်းဖြစ်လာ သည်။

“စားလို့အတော်ကောင်းမယ့်ပုံပဲဗျာ။ မွှေးတာတော့ တော်တော် မွှေးတယ်ဗျာ”

သူရိန် ကျက်မကျက် လက်နှင့်စမ်းကြည့်သည်။ အသား စတစ်စကို မြည်းကြည့်သည်။ အရသာရှိသွားပုံဖြင့် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညှိတ်ရင်း အသားတုံးတစ်တုံးဖဲ့၍ လက်ဖတင်နှင့်ဖီးလစ်ကို ကျွေးလိုက် သည်။

လက်ဖတင်နှင့်ဖီးလစ်က မရဲတာရဲ အသားနည်းနည်းဖဲ့၍ ပါးစပ်ထဲသို့ ဝါးကြည့်သည်။

“အား...ကောင်းတယ်ဗျို...အရသာရှိတယ်”

အားပါးတရပြော၍ အားပါးတရ စားတော့သည်။

ဘေးမှထိုင်၍ သွားရည်တမြားမြားဖြင့် ကြည့်နေသူက ကပ္ပတိန်သောမတ်။ ပါးစပ်တပြင်ပြင် တံတွေးတမျိုးမျိုးဖြစ်နေသည်။

လက်ဖတင်နှင့်ဖီးလစ်က ကပ္ပတိန်သောမတ်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“ကပ္ပတိန် တကယ်ကောင်းတယ်ဗျာနော်။ ဒီလို ညစာမျိုး ကျွန်တော်တို့ လန်ဒန်က ကြယ်ငါးပွင့်အဆင့်ရှိတဲ့ ဟိုတယ်ကြီးတွေမှာ တောင် ရမယ်မထင်ဘူး။ ကော်ပရာ...ခင်ဗျားတော်တယ်ဗျာ”

ကပ္ပတိန်သောမတ်တစ်ယောက် စိတ်ပါလာပုံရသည်။ စား
ချင်စိတ်ကို မျိုသိပ်ထားနိုင်ဟန်မတူတော့။

“ဟေ့ ကော်ပရာ”

“ဗျာ”

“ငါ နည်းနည်းစားကြည့်ရမလား”

“ကပ္ပတိန်သဘောလေ... စားချင်ရင်စားပေါ့။ ကင်ထားတဲ့
အသားကုန်သွားရင် နောက်ထပ်ကင်ဖို့ ရှိသေးတယ်။ ထပ်ကင်ကျွေးဦး
မယ်... အားမနာနဲ့”

“ဒါဆိုရင် ငါ နည်းနည်းစားကြည့်မယ်ကွာ”

“နည်းနည်းမဟုတ်ဘူး... ကြိုက်သလောက်စားလို့ရတယ်
...ရော့”

သူရိန်က မိကျောင်းသားအကင်တစ်ဖဲ့ ကပ္ပတိန်သောမတ်ကို
ပေးလိုက်သည်။ ကပ္ပတိန်သောမတ်က အသားတစ်ဖဲ့ ဝါးကြည့်သည်။
ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ်၏။

“မဆိုးဘူးကွ... ကောင်းတယ်”

ကပ္ပတိန်သောမတ် အရသာတွေ့သွားပြီထင်၏။ မိကျောင်း
သားအကင် တစ်ဖဲ့ပြီးတစ်ဖဲ့ စားတော့၏။ လက်ဖက်တင်နှင့်ဖီးလစ်က
ကပ္ပတိန်သောမတ်ကိုကြည့်၍ မေးခွန်းထုတ်၏။

“ဘယ်လိုလဲ ကပ္ပတိန်... လျှာလည်သွားပြီလား”

“အေးကွ... စားလို့ တော်တော်ကောင်းတယ်”

ထိုညက သူတို့သုံးယောက်အတွက် ညစာမှာ မိကျောင်းသား
ကင်ကို တဝစားလိုက်ခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်လိုက်၏။ စားသောက်ပြီး
သွားချိန်တွင် သစ်ပင်မြင့်ကြီးတစ်ပင်ပေါ် သုံးယောက်တက်အိပ်လိုက်
ကြသည်။

အခန်း (၂၆)

ဟိုမှ သည်မှ တောကြက်တွန်သံများ ကြားရသည်မှအပ
တောသည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ငြိမ်သက်နေ၏။ အရှေ့ဘက်မှ အရုဏ်ဦး၏
အလင်းရောင်တွေ ယှက်ဖြာလာနေပြီ။ မိုးလင်းတော့မည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မိုးက သည်းသည်းထန်ထန် ရွာသွန်း၏။
တစ်တောလုံးမှာပင် တောင်အထပ်ထပ် ကာရံထားသည့်ဝန်းကျင်
သည် မိုးငွေ့ဖြင့် မှိုင်းမှိုင်းမှုန်မှုန်...

သူတို့အိပ်နေသည့် သစ်ပင်ကြီးသည် မိုးနှင့်အတူ ပါလာ
သည့်လေကြမ်းကြောင့် ယိမ်းထိုးယမ်းခါနေသည်။ ထိုနည်းတူစွာပင်
တစ်တောလုံးရှိ သစ်ပင်များသည်လည်း တသိမ်သိမ် တသဲသဲဖြစ်နေ
သည်။ သူတို့သုံးယောက်ထဲတွင် အငယ်အငယ်ဆုံးဖြစ်သည့် လေ
ယာဉ်ပိုင်းလော့လေးလက်ဖက်တင်နှင့်ဖီးလစ်ကို သူရိန်က စိုးရိမ်တကြီး
သတိလှမ်းပေးသည်။

“ဟေ့ ဖီးလစ်... သစ်ပင်ကို သေချာကိုင်ထားနော်။ လိမ့်ကျ
မယ်”

“စိတ်ချပါ ကော်ပရာ... ကျွန်တော် သေချာကိုင်ထားတယ်”
မိုးအေးသည်အတွက်ကြောင့် လက်တွေ့ထုံကျင်နေသည်။
ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသည်လည်း တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

ကပ္ပတိန်သောမတ်သည်လည်း အိပ်ရာမှ နိုးလျက်ရှိသည်။

“မိုးလင်းနေပြီကွ ကော်ပရာ၊ တို့ အောက်ဆင်းမယ်ကွာ၊
ပြီးတော့ အင်ဖားကိုမှန်းပြီး ကုန်းကြောင်းသွားမယ်။ လမ်းမှာ ကျေးရွာ

တွေတွေရှင် အနည်းဆုံး နှားလှည်းလောက်တော့ စီစဉ်လိုရတာပေါ့”

“ခဏလောက်စောင့်လိုက်ပါဦး ကပ္ပတိန် ဒီမိုးတိတ်အောင်”

မိုးက တော်တော်နှင့်မတိတ်။ ဝင်းလက်လိုက်သည့် လှုပ်
ရောင်နှင့် ထစ်ချွန်းသံတွေကြားမှာ တောကြီးသည် သိမ်သိမ်ခါနေဆဲ။
မိုးအတိတ်ကိုစောင့်ရင်းနှင့်ပင် မိုးစင်စင်လင်းလာသည်။

အတော်ဝေးဝေးဆီမှ ပဲ့တင်လာသည့် အင်ဂျင်စက်သံလိုလို
သဲ့သဲ့ကြားရ၏။ သုံးယောက်စလုံး ဆတ်ခနဲ ခေါင်းတွေ ထောင်လာ
သည်။ ကြားရသည့်အင်ဂျင်စက်သံက မော်တော်ဘုတ်တစ်စင်း၏
အင်ဂျင်သံမျိုး။ နားကိုစွင့်၍ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ကြသည်။ အင်ဂျင်
စက်သံက နီးလာသည်ထင်ရသည်။ မိုးသံလေသံနှင့် ရောနေသဖြင့်
မသဲကွဲခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် အင်ဂျင်စက်သံဆိုခြင်းကိုတော့မူ သုံး
ယောက်စလုံး အတည်ပြုနိုင်သည်။ ကပ္ပတိန်သောမတ်က သူရိန်ကို
ပြောသည်။

“ကော်ပရာ . . . အဲဒီအသံဟာ မော်တော်ဘုတ်တစ်စင်း
မောင်းလာနေတဲ့ အသံမဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီအတိုင်းထင်တာပဲဗျာ”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အောက်ဆင်းပြီးကြည့်ကြမယ်ဗျာ”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ ဆင်းကြမယ်”

သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ချောင်းကမ်းပါးသို့ သွား၍
အခြေအနေကြည့်သည်။ တော်သေးသည် . . . မိုးက ပါးလာသည်။
ချောင်းကွေ့မှာ အစက်အပျောက်ကလေးတစ်ခုကို မြင်ရစပြု၏။

“သေချာပြီဟေ့ . . . ဒါ မော်တော်ဘုတ်တစ်စင်း မောင်းလာ
နေတာကွ”

“ကပ္ပတိန် . . . ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ကယ်မယ့်လူတွေနဲ့
တွေ့ပြီပေါ့နော်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ”

“သိပ်လည်း ဝမ်းသာနဲ့ဦးကွ၊ ဘာကောင်တွေဆိုတာ မပြော
နိုင်သေးဘူး၊ ရန်သူလား၊ မိတ်ဆွေလားဆိုတာကတော့ မြင်ရမှပဲ

သိရမှာ”

မောင်းလာနေသည့် မော်တော်က တစ်စစ နီးကပ်လာသည်။
မော်တော်ဘုတ်ဦးရီ အလံတိုင်မှ ဗြိတိသျှအလံကိုပင် သဲသဲကွဲကွဲ
မြင်ရ၏။ မော်တော်မှ မြင်သာအောင် လူလုံးပြု၍ ရပ်ရင်း လက်ပြုကြ
သည်။ မော်တော်ကလည်း သူတို့ကို မြင်သွား၏။ သူတို့ရှိနေသည့်
ကမ်းသို့မောင်းလာသည်။ မော်တော်ပေါ်မှာ ပါလာသည့် ဗြိတိသျှ
စစ်သားအချို့နှင့် စစ်သူနာပြုများကိုပင် သဲကွဲစွာမြင်ရစပြုသည်။
သေချာသွားပါပြီ။ သူတို့ကိုရှာဖွေ၍ ကယ်တင်ရန်လွှတ်လိုက်သည့်
ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့ ဖြစ်ပုံရသည်။ မော်တော်ဘုတ် ကမ်းသို့ကပ်ပေး၏။
သုံးယောက်စလုံး မော်တော်ပေါ်သို့တက်ကြသည်။

“လေယာဉ်ပျက်ကို ရှာဖွေဖို့ အမိန့်ရောက်လာလို့ ည
ကတည်းက ကျွန်တော်တို့ထွက်ခဲ့ကြတာပါ ကပ္ပတိန်”

“တို့ ဒီနေရာမှာရှိနေတာကို မနေ့က တို့ကိုရှာတဲ့ လေယာဉ်
ကို တို့ အောက်က မီးနဲ့အချက်ပြခဲ့တယ်လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီလေယာဉ်က ဆင်းလို့ အဆင်မပြေတဲ့
နေရာဖြစ်နေတယ်လို့ သတင်းပို့တဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ကိုတာဝန်
ပေးတာပါ”

မော်တော်က ကမ်းမှခွာသည်။ ရေကြောင်းရှိရာ ရေလယ်သို့
မောင်းသွား၏။ စိမ်းညိုညိုတောကြီးက တစ်စစ ဝေး၍ ဝေး၍ ကျန်ရစ်
သည်။ လေယာဉ်ပျက်ဒုက္ခသည်ဘဝ နိဂုံးချုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
တစ်သက်တာ ဘယ်ငေးမှ မေ့နိုင်တော့မည်မဟုတ်သော အဖြစ်အ
ပျက်တစ်ခုပါပင်။ မှတ်မှတ် . . . ရ တောကြီးကို ငေးကြည့်ရင်းမှ ဒေဝီလကို
ကျေးဇူးတင်လိုက်သည်။ အကယ်၍ ဒေဝီလသာ ခါးပတ်ပတ်ထားရန်
ကြိုတင်သတိမပေးခဲ့ပါက သူသည်လည်း လေယာဉ်မှူးကြီး ဝွန်တယ်
ရီဖြစ်သလို သည်ကျွန်းကြီးမှာပင် ကျန်ရစ်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုနေ့မှာပင် တပ်သို့ပြန်ရောက်သည်။ သူတို့ လေယာဉ်
ပျက်ကျသည့်သတင်းက တပ်တစ်တပ်လုံး ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်နေ

သည်။ သေဆုံးသူ လေယာဉ်မှူး၊ ဂျွန်တယ်ရီ၏အလောင်းကို ပြန်လည် တူးဖော်ရန်နှင့် လေယာဉ်ကိုဆယ်ယူရန် အဖွဲ့များဖွဲ့၍ နောက်တစ်နေ့ မှာပင် အခင်းဖြစ်နေရာသို့ သွားကြသည်။ လေယာဉ်ပျက်ကျခြင်းအကြောင်းရင်းကိုလည်း စုံစမ်းရေးကော်မရှင်အဖွဲ့ဖွဲ့၍ စစ်ဆေးကြသည်။

သူရိန်အဖို့တော့ ခေါ်ယူမေးလျှင် ဖြေလိုက်သည်။ အခြား အချိန်တွင် သူ့အတွက်အရေးကြီးနေသည်က ဒေဝီလစ်ကြီးကို ပြန် ပို့ရန်အတွက်ပင်။ ခက်သည်က တာဝန်နှင့်မဟုတ်ဘဲ ဒေဝီလစ်ရုပ်တု ကြီးနှင့် ကျောင်းတော်ကြီးရှိရာ မြန်မာအိန္ဒိယနယ်စပ်သို့ သွားရန် မလွယ်ကူသည်ကိုစွ။

တစ်နေ့တွင် တပ်ရင်းမှူးက သူ့ကိုခေါ်သည်ဆိုသဖြင့် တပ် ရင်းမှူးရုံးခန်းသို့ သတင်းပို့ရန် လာခဲ့သည်။ တပ်ရင်းမှူးရုံးခန်းတွင် ကပ္ပတိန်သောမတ်ကိုပါ တွေ့ရသည်။ သူရိန်က တပ်ရင်းမှူးကာနယ် ရစ်ချက်ကို အလေးပြုလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ကော်ပရာသူရိန်ပါ ကာနယ်”

“အေး...ဟုတ်ပြီ ကော်ပရာ၊ ထိုင်ကွာ”

ကာနယ်ကြီး၏စားပွဲရှေ့ ကပ္ပတိန်သောမတ်၏ဘေးတွင် သူရိန်က ငြင်သာစွာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ကာနယ်ကြီးက သူရိန်ကို အကဲခတ်နေ၏။ နှုတ်ခမ်းမွေးကြီး ကို လက်နှင့်သပ်၍ သေသေချာချာကြည့်သည်။ ဆေးတံကောက် ကြီးကို ဆေးထည့်၍ မီးတိုပြီး အားရပါးရရှိကံဖွာလိုက်သေးသည်။ သူ့ကို ဘာမှမပြောသေးသဖြင့် သူရိန်ပင် မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်ရသည်။ ဘေးမှာရှိနေသည့် ကပ္ပတိန်သောမတ်ကို စောင်းငဲ့ကြည့် လိုက်သည်။ ကပ္ပတိန်သောမတ်က ကိစ္စမရှိပါဘူးဟူသော သဘောဖြင့် ပြုံးပြသည်။ ကာနယ်ရစ်ချက်က စကားပြောရန် လည်ချောင်းရှင်း၍ ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်၏။ သူက ပြောသည်။

“ဂျပန်တပ်ဖွဲ့တွေဟာ တိုဗြိတ်သူတွေရှိတဲ့ အိန္ဒိယကို ကျူး ကျော်ဖို့အစစအရာရာ ပြင်ဆင်နေတာ အတော်လေးခရီးရောက်နေပြီ

မကြာခင် သူတို့ရဲ့ထိုးစစ်ကြီး စတော့မယ်လို့တောင် ယူဆရတယ်။

“အဲဒီတော့ မြန်မာနိုင်ငံထဲကိုဝင်ပြီး ရန်သူသတင်းတွေ ထောက်လှမ်းဖို့နဲ့ ထိုးစစ်ကိုအဟန့်အတားဖြစ်အောင် လမ်းတံတား စတာတွေ ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ အစီအမံတွေ လုပ်ဖို့ရှိတယ်...”

“ဒါကြောင့် ကော်ပရာသူရိန်ဟာ မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက် လည်း ဖြစ်တယ်။ မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်ထဲကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ် ဝင်ရောက်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်ဖူးတဲ့အတွက် အမှတ် (၁၃၆) အထူးထောက် လှမ်းရေးတပ်က မင်းကိုတောင်းတယ်။ မင်းကို တပ်ကနေ ပြောင်းပေးရ လိမ့်မယ်။ မင်းနဲ့အတူ ကပ္ပတိန်သောမတ်လည်း ပါတယ်။ မင်း ဘာပြော စရာရှိလဲ”

သူရိန်အဖို့တော့ ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျသလိုပါပင်။ ဒေဝီလစ်ကြီးကို သူ၏မူလနေရာသို့ ပြန်ထားရန် ခရီးထွက်ဖို့လမ်းစ ပေါ်ပြီဟု နားလည်လိုက်သဖြင့် သူပျော်သွားသည်။ သူရိန် အတွေးလွန် သွားချိန်တွင် ဘေးချင်းကပ်ထိုင်နေသည့် ကပ္ပတိန်သောမတ်က သူရိန် ကို တံတောင်ဖြင့်တွတ်၍ ကာနယ်ကြီးကို မေးဆတ်ပြလျက်...

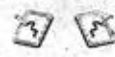
“မေးနေတယ်လေကွာ...ဖြေလိုက်လေ”

“ဪ...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှ တင်ပြ စရာ မရှိပါဘူးခင်ဗျာ။ ပေးအပ်တဲ့တာဝန်ကို ဘယ်လိုတာဝန်မျိုးပဲဖြစ် ဖြစ် ထမ်းဆောင်ပါ့မယ်”

သူရိန်အဖြေကို ကာနယ်ကြီးက သဘောကျသွားသည်။ ဆေးတံကို ဆေးဖြည့်၍ မီးညှိရိုက်ဖွာလိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်...ဒါဆိုရင် ပြောင်းဖို့ရွှေ့ဖို့ မင်းတို့ အသင့် ပြင်တော့”

ကော်ပရာသူရိန်နှင့် ကပ္ပတိန်သောမတ်က ထိုင်ရာမှ ပြိုင်တူ လိုပင် ထရပ်လိုက်ရင်း အလေးပြုလိုက်၏။ ထို့နောက်...

အပိုကျည်ကပ်နှင့် ဓားကို ခါးမှာချိတ်ရန်ချန်ထားလျက် အခြားပစ္စည်းများကို ကျောပိုးအိတ်ထဲထည့်ရင်း ဂရစ် သူ့ကိုပေးခဲ့သည့် ကျောက်တုံးဖြူဖြူလေးကို သတိရသွားသည်။

ထိုနေ့က ဂရစ်သည် ကြည်လင်စိမ်းမြဲနေသည့် စမ်းချောင်းကလေးထဲမှ ကျောက်ခဲကလေးနှစ်ခဲကို ကောက်ယူ၍ သူ့ကိုပြသည်။ သူက...

“ဒီကျောက်ခဲကလေးတွေကို ဂရစ် သဘောကျလို့လား” ဟု မေးလိုက်၏။ ဂရစ်က...

“ဟုတ်တယ် ကိုသူရိန် သူတို့ရဲဘဝက ဖြူစင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မပျော့ညံ့ဘူး။ မာကျောတယ်၊ ကျစ်လျစ်သိပ်သည်းတယ်၊ ပြေပေါ်မှာပဲ နေနေ၊ ရေအောက်မှာပဲနေနေ၊ ရာသီဥတုနဲ့ လောကဓံကို ကြံ့ကြံ့ခိုင်စွမ်းရှိတယ်”

ဟု သူ့ကိုပြောခဲ့သည်။ ဝှစ်ဖန်...

“ဂရစ်နဲ့ ကိုသူရိန်ဟာ လူသားတွေဖြစ်ပေမယ့် ဟောဒီ ကျောက်စရစ်ခဲလေးတွေလိုပဲ ဘဝကို ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင်ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားကြမယ်လို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီး ဒီကျောက်ခဲကလေးနှစ်လုံးကို အမှတ်တရ တစ်ယောက်တစ်လုံးစီ ယူသွားရအောင်”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျောက်ခဲကလေးနှစ်လုံးကို အမှတ်တရ အဖြစ် တစ်ယောက်တစ်လုံး ခွဲယူခဲ့ကြသည်။

သူရိန်က အမှတ်တရ သိမ်းထားသည့်ကျောက်ခဲကလေးကို ဒေဝီလစိန်ကြီးနှင့်အတူ စစ်တဘက်ဖြင့် သေသေချာချာထုပ်၍ တယုတယ ကျောပိုးအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ အလျဉ်းသင့်သလို ဒေဝီလရုပ်တု၏ နဂိုမှလနေရာတွင် ပြန်လည်ထားပေးရမည်ဖြစ်၏။ ကျောက်ခဲကလေးနှင့် စိန်ကြီးကို သိမ်းနေရင်း သူ့နှုတ်မှလည်း တတွတ်တွတ်စကားပြောနေသည်။

“ဂရစ်... မင်းကိုယ်စား မင်းပေးခဲ့တဲ့ ကျောက်ခဲကလေးကို မောင် ကိုယ်နဲ့မကွာ အမြဲဆောင်ထားပါတယ်ကွယ်”

အခန်း (၂၇)

အမှတ် (၁၃၆) အထူးထောက်လှမ်းရေးတပ်သားများ ဖြစ်သွားသော ကပ္ပတိန်သောမတ်နှင့် သူရိန်တို့အား အိန္ဒိယပြည်ရှိ လျှို့ဝှက်စခန်းတစ်ခုသို့ ပို့ဖေးသည်။ ထိုစခန်းတွင် တပ်သားများနှင့်အတူ တောတွင်းတိုက်ခိုက်နည်းများ၊ လေယာဉ်မှ လေထီးနှင့်ခန့်ဆင်းနည်း အပါအဝင် ထောက်လှမ်းရေးစနည်းနာနည်းများကိုလည်း လေ့ကျင့်ပေးသည်။ ရက်တိုတိုအတွင်း လိုအပ်သည်ကို တတ်မြောက်အောင် သင်ကြားပေးခြင်းမျိုးဖြစ်သဖြင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် လေ့ကျင့်ကြရသည်။ သင်တန်းမှ ဆင်းသောအခါ ကာလကတ္တားတွင် ခဏနားပြီးနောက် အမှတ် (၁၃၆) အထူးလျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးတပ်ရဲရာသို့ သူရိန်တို့ တပ်ဖွဲ့ဝင်များကို ပို့ပေးလေသည်။ သူရိန်တို့တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် တိုက်ပွဲဝင်ရန် အသင့်ရှိနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ သူရိန်တို့တပ်ဖွဲ့၏ခေါင်းဆောင်မှာ ကပ္ပတိန်သောမတ်ဖြစ်သည်။ ရေစက်ဆုံချင်တော့ ရှေ့တန်းထွက်မည့်နေ့တွင် လေထီးခန့်ရမည့်လေယာဉ်ကို မောင်းပို့မည့်သူမှာ လက်ဖတင်နင်ဖီးလစ်နှင့် သူ၏တွဲဖက်လေယာဉ်မှူး ဖြစ်လေသည်။

တိုက်ပွဲဝင်ရန် တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်အတွက် ပစ္စုတို တစ်လက်နှင့် ကျည်ဆန်အတောင့်သုံးဆယ်၊ တောရင်းဓား၊ သံလိုက်အိမ်မြှောင်၊ အဝေးကြည့်စစ်သုံးမှန်ပြောင်၊ မြေပုံတစ်ခု၊ စောင်တစ်ထည် စသည်တို့အား ကျောပိုးအိတ်ထဲထည့်၍ ဆောင်ထားရန် တပ်ကထုတ်ပေးသည်။

သူရိန်သည် ထုတ်လာသည့်ပစ္စည်းများထဲမှ ပစ္စုတိုသေနတ်

စစ်သားအရင့်အမာကြီးဖြစ်ပါလျက် သူ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ စိုချင်လာသည်။ ရင်မှာ ကြေကွဲနေရသည်များကို အနိုင်နိုင်ထိန်းရသည်။

တိုက်ပွဲဝင်ရန်အတွက် သူတို့ရှေ့တန်းထွက်မည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ တိုက်ပွဲဝင်ယူနီဖောင်းအပြည့်အစုံဝတ်ဆင်၍ စစ်ဆင်ရေးခန်းမတွင် သူတို့တပ်ဖွဲ့ဝင် (၁၀) ယောက်ကို စစ်ဆင်ရေးမှူး ခေါ်တွေ့သည်။

ခန်းမအပြည့်ကပ်ထားသည့် ဆေးရောင်စုံမြန်မာပြည်မြေပုံကြီးကို တုတ်နှင့်ထောက်၍ ရန်သူထောက်ပံ့ရေးလမ်းကြောင်းများကို ဖြတ်တောက်ဖျက်ဆီးရမည့်နေရာများကို ရှင်းပြသည်။ လေယာဉ်ပေါ်မှ လေထီးနှင့်ခုန်ဆင်းရမည့်နေရာကိုလည်း ပြသည်။

စစ်ဆင်ရေးမှူး ပြသည့်နေရာတွေကို သူရိန်ရောက်ဖူးသည်။ သူတို့အဖွဲ့၏အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်မှာ ကပ္ပတိန်သောမတ်ဖြစ်သည်။ ကပ္ပတိန်သောမတ်က သူ့အနီးကပ်၍ တီးတိုးမေးသည်။

“မင်း အဲဒီနားတွေကို ရောက်ခဲ့ဖူးတယ်မဟုတ်လား။”

သူရိန်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကပ္ပတိန်သောမတ် ကျေနပ်သွားသည်။ စစ်ဆင်ရေးမှူးက ရှင်းလင်းစရာရှိသည်များကို ရှင်းလင်းပြီးနောက် စစ်ဆင်ရေးခန်းမထဲမှ ထွက်သွား၏။ လေယာဉ်မှူးဖြစ်သူ ဖီးလစ်က သူရိန်ကိုပြုပြန်သည်။

သူက...

“စစ်ဆင်ရေးပြီးလို့ အစ်ကိုတို့ပြန်ရင်လည်း ကျွန်တော်ပဲလာကြိုမှာပါ။”

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ မင်းနဲ့တို့နဲ့ ရေစက်ဆုံပြီးရင်းဆုံရင်းပေါ့နစ်ယောက်သား တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက် တင်းတင်းဆုပ်၍ နှုတ်ဆက်ဖြစ်သည်။

“အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ် အစ်ကို”

“အေးပါကွာ၊ တို့အောင်မြင်မှာပါ။ အရေးကြီးတာက တို့သွားမယ့်နေရာကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ရောက်အောင် မင်းကပိုပေးဖို့ပဲကွ

ဖီးလစ်ရဲ့”

“စိတ်ချပါ အစ်ကို...စိတ်ချ၊ ဒီတစ်ခါ ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး။ အားလုံး ချောချောမောမော ဖြစ်စေရမယ်၊ ကျွန်တော် တာဝန်ယူတာယ်ဗျာ...ဟဲ ဟဲ”

အကြောင်းသိချင်မို့ ကပ္ပတိန်သောမတ်၊ သူရိန်နှင့် ဖီးလစ်တို့ သုံးယောက် အားပါးတရ ရယ်မောကြသည်။ လေယာဉ်ဆီသို့ တပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့်အတူ လေယာဉ်အဖွဲ့သားများပါ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

လပြည့်ညဖြစ်၏။ လရောင်က ညကို အေးမြစွာလင်းလက်နေစေ၏။ လရောင်အောက်မှာ သူတို့ကိုပို့ပေးမည့် ဒါကိုတာလေယာဉ်ကြီးကို ရပ်ထားသည်။ တပ်ဖွဲ့ဝင်များကို တပ်ဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကပ္ပတိန်သောမတ်က လေယာဉ်ပေါ်မတက်မီ ကျောပေါ်တွင်ရှိသော လေထီးကြီးကို စနစ်တကျ ရှိမရှိသေချာ စစ်ဆေးပြီးမှ လေယာဉ်ပေါ်တက်ဖို့ ခွင့်ပြုသည်။ တပ်ဖွဲ့ဝင်အားလုံးသည် ဇောင်းမှလွတ်မည့် မြင်းရိုင်းများကဲ့သို့ တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်နေကြသည်။

လေယာဉ်ကြီးသည် ပြေးလမ်းထိပ်သို့ ညင်သာစွာ မောင်းနှင်သွားသည်။ ပြေးလမ်းထိပ်တွင် ခဏရပ်၍ စက်ကုန်ဖွင့်ပြီး စက်ကို စမ်းသပ်သည်။ အင်အားအလွန်ကောင်းသည့် အင်ဂျင်စက်၏ လည်ပတ်မှုကြောင့် လေယာဉ်ကြီးမှာ တုန်ခါ၍ပင်နေ၏။

စက်သံ ပုံမှန်အတိုင်းဖြစ်သွားချိန်တွင် ပြေးလမ်းမှ စတင်ထွက်ခွာသည်။ လေယာဉ်ကြီးသည် လေးမှလွတ်လိုက်သည့် မြားတစ်စင်းပမာ အရှိန်နှင့်ထွက်သွားရာမှ ဦးမော့၍ လေးထဲသို့ ပျံတက်သည်။ အောက်မှာ ကျန်ရစ်သည့်စစ်လေယာဉ်ကွင်းဆီမှ မှီတတ်တုတ်တုတ် ဖီးရောင်သည် တစ်စစ ဝေး၍ ဝေး၍ ကျန်ရစ်လေသည်။

တပ်ဖွဲ့ဝင်အားလုံး ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ မြေပြင်မှာရှိနေသော အရာဝတ္ထုများကို ပီပြင်သဲကဲစွာ မမြင်ရတော့။ လရောင်အောက်တွင် ဝိုးဝါးမွန်ရှိလျက်သာ ရှိလေသည်။ သူရိန်အဖို့တော့ ယခုခရီးသည် လေထီးတပ်သားအနေဖြင့် ပထမဆုံး

အတွေ့အကြုံဖြစ်လေသည်။ လေယာဉ်ကြီးသည် ပုံမှန်ပင် ပျံသန်းလျက် ရှိသည်။ သည်အချိန်လောက်ဆို အိန္ဒိယနယ်စပ်ကိုကျော်၍ မြန်မာနိုင်ငံ နယ်နိမိတ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီထင်၏။ အန္တရာယ်သည် အချိန် မရွေးကျရောက်လာနိုင်သည်ဆိုခြင်းကို သူရိန်သဘောပေါက်သည်။ သူတို့လေယာဉ်ကြီးကို ရန်သူတိုက်လေယာဉ်များက ကြားဖြတ်တိုက် ခိုက်ခံရခြင်းမျိုး မကြုံပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းရပေမည်။

ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခု ဝင်ရောက်လာသည်။ ဒေဝီလ နှုတ်မှ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။

“ဒေဝီလ...ခင်ဗျားပစ္စည်းကို ပြန်ထားပေးဖို့ ကျွန်တော် လာနေပါပြီခင်ဗျာ”

သူခရီးကိုသာ ဒေဝီလသိနိုင်ပါလျှင် ကျေနပ်လိမ့်မည်ဟု သူရိန်တွေးနေမိသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် လေယာဉ်အမှုထမ်း တပ်ကြပ် ကြီးက သူတို့ကို ဆင်းမည့်နေရာရောက်တော့မည် အသင့်ပြင်တော့ဟု ပြောသဖြင့် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေကြသည့် တပ်ဖွဲ့ဝင်များ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ထရပ်ကြသည်။

စောစောက တက်ကြွနေသော တပ်ဖွဲ့ဝင်များ၏မျက်နှာသည် ခြေချော်လက်ချော်ဖြစ်မည်ကို တွေး၍ ကြောက်စိတ်ဝင်လာသဖြင့် မျက်နှာပျက်စပြုသည်။

လေယာဉ်ကိုယ်ထည်ရှိ ခုန်ဆင်းရမည့် အပေါက်သို့ ရွှေ့ သွားလျက် အစီအစဉ်အတိုင်း ရပ်ကြသည်။ လေယာဉ်ကြီးသည် တစ်သမတ်တည်း ပျံသန်းလာသည့် အမြင့်ပေမှ အောက်သို့ ဖြည်း ဖြည်းချင်းနိမ့်ဆင်းလျက် လေထီးခုန်ရန် သင့်တော်သော အမြင့်ပေ အရောက်တွင် မီးစိမ်းကလေးလင်းလာလျက်...

“အမှတ် (၁)...ဆင်း” ဟူသောအသံနှင့်အတူ ကပ္ပတိန် သောမတ်က ခုန်ဆင်းသွားသည်။ ထို့နောက် အမှတ် (၂) အလှည့်တွင် သူရိန်ကဆင်းသွားသည်။ လေထဲတွင် အရှိန်ပြင်းစွာ နိမ့်ဆင်းသွားရာမှ တုံ့ခနဲတစ်ချက်ဖြစ်သွားလျက် ကျောမှလေထီးပွင့်သွားသည်။ ဖီးလစ်

မောင်းနှင်သည့် လေယာဉ်သည် သူ့ခေါင်းပေါ်မှ အရှိန်ပြင်းစွာ ဖြတ် ကျော်ပျံသန်းသွားလေ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူရိန် မျက်စိကစားလိုက်သည်။ အနက် ရောင် မိုးကောင်းကင်ကြီးနောက်ခံတွင် လရောင်ဖြင့် ဖြူလွှလွှ ပို ပွင့်လေးကိုးပွင့်တိတိကို ရေတွက်လိုရသွားသည်။ အားလုံး သူပါနှင့် တပ်ဖွဲ့ဝင် (၁၀) ယောက်ဖြစ်သည်။

လေဟာပြင်ထဲတွင် ယိမ်းထိုးလှုပ်ခါနေသော လေထီးကို တွဲခိုလိုက်လာသော သူရိန်ဆီသို့ မြေပြင်ရှိသစ်ပင်များက အပြေး လာသလို ခံစားလိုက်ရခြင်းနှင့်အတူ ခန္ဓာကိုယ်က မြေကြီးပေါ်သို့ကျ၍ လျော့တိုက်ပါသွားသည်။ လေထီးအရှိန်သေသွားချိန်တွင် လေထီးကြီး များကို ဖြုတ်၍ ခါးမှ ပစ္စတိုသေနတ်ကို ဆွဲထုတ်လျက် ရန်သူအနေ အထားကို လေ့လာလိုက်သည်။

ညသည် ပကတိတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ မည်သည့် အသံမှ မကြားရသကဲ့သို့ မည်သည့်လှုပ်ရှားမှုမှ မတွေ့ရ။ သူတို့ ၁၀ ယောက်ကမူ မြေပြင်ပေါ်သို့ ဘေးမသိရန်မခဲ ရောက်လာလျက် လေထီးများကို ရန်သူမတွေ့သွားအောင် ကျင်းတူး၍ မြှုပ်နှံပစ်လိုက် သည်။

အပိုလေထီးနှင့်အတူ ကျလာသည့် ရိက္ခာဘူးများ၊ စတင်းဂန်း သေနတ်နှင့် ကာဘိုင်သေနတ်များ၊ အပိုကျည်ကတ်များကို ကပ္ပတိန် သောမတ်က တစ်ယောက်တစ်လက် ပေးသည်။ ယမ်းဘီလူးများနှင့် မိုင်းများကိုတော့မူ ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးရေးကျွမ်းကျင်သူများက သယ်ကြ သည်။ စစ်မြေပြင်သုံး ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းစက်ကိုလည်း ဆက်သွယ်ရေး တပ်သားက ယူသည်။

မြေပြင်ပေါ်သို့ရောက်ပြီး ၁၅ မိနစ်ခန့်အတွင်းမှာပင် ရေညှိချီ ကက်ရန် အသင့်ဖြစ်သွားသည်။ ကပ္ပတိန်သောမတ်က တပ်ဖွဲ့ဝင်များကို ကစ်ဦးချင်းမေးသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲဟေ့...မင်းတို့ အိုကေကြရဲ့လား”

“အိုကေ ကပ္ပတိန်”

“ဒါဆိုရင် တို့ စခန်းချမယ့်နေရာကို အရောက်သွားမယ်၊ ရှေ့ပြေးကင်းတစ်ယောက်ထွက်ဟေ့”

ရဲဘော်တစ်ယောက်ရှေ့သို့ တက်သွားသည်။ ကပ္ပတိန် သောမတ်က သူရိန်အနီးသို့ လျှောက်လာရင်းပြောသည်။

“ကော်ပရာ...မင်း ဒီနယ်မြေကို ရောက်ဖူးတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော်ရောက်ဖူးပါတယ် ကပ္ပတိန်”

“စခန်းချလို့ သင့်တော်တဲ့နေရာ ဒီမှာရှိလား”

သူရိန်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို စစ်သုံးညကြည့်မှန်ပြောင်းနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။

သူမှတ်မိသည့် တောင်ထွတ်တစ်ခုကို တွေ့၏။ ခန့်မှန်းခြေ သုံးမိုင်ခန့်ဝေးသည်။ ထိုတောင်ထွတ်ကြီး၏အောက်တွင် ကျောက်ဂူကြီး တစ်ဂူရှိ၏။ သူတို့ဆယ်ယောက် ကောင်းကောင်းနားနိုင်သည်ကို အမှတ်ရသည်။

“ကပ္ပတိန်...တောင်ဘက်သုံးမိုင်ကွာလောက်က မျောက် ခေါင်းနဲ့တူတဲ့ တောင်ထွတ်ကြီးကို ရောက်အောင်သွားရင် အဲဒီမှာ ဂူကြီးတစ်ဂူရှိတယ်။ မျောက်ခေါင်းဂူလို့ခေါ်တယ်။ ရန်သူနဲ့လည်း ဝေး တယ်။ ကျွန်တော်တို့လှုပ်ရှားရမယ့်ခွင့်ကို သွားရလာရတာ အဆင် ပြေတယ်။ အဲဒီနေရာကို ကပ္ပတိန်ကြိုက်လား”

“လောလောဆယ်တော့ အဲဒီနေရာပဲ ရွေးမယ်ကွာ။ မိုးလင်း မှပဲ အခြေအနေကြည့်ပြီး စီစဉ်သင့်ရင်စီစဉ်တာပေါ့၊ ကဲဟေ့ ... သွားကြမယ်”

သူတို့ရောက်နေသည့်နေရာမှ တောင်ဘက်စူးစူးတွင်ရှိသော မျောက်ဦးခေါင်းနှင့်တူသော တောင်ထွတ်ကြီးဆီသို့ ခြေဦးတည်လိုက် ကြသည်။

အခန်း (၂၀)

သူတို့တပ်ဖွဲ့ စခန်းချထားသည့် ကျောက်လိုဏ်ဂူကြီးက လုံခြုံစိတ်ချရသည်။ ကပ္ပတိန်သောမတ်က မြေပုံကို ဖြန့်ခင်းလိုက် သည်။ တပ်ဖွဲ့ဝင်များက ဘေးမှိုင်းကြသည်။ ကပ္ပတိန်သောမတ်က မြေပုံပေါ်မှတစ်နေရာကို လက်နှင့်ထောက်ပြလိုက်သည်။

“တို့ အခုရောက်နေတာ ဒီနေရာပဲ၊ ဒီနေရာနဲ့ အနီးဆုံး နေရာမှာရှိတဲ့ တံတားတွေကတော့ ဟောဒီတံတားတွေပဲ။ အကွာအဝေး မိုင် (၃၀) လောက်ဝေးတယ်။ ဒီတံတားနှစ်စင်းစလုံးကို တစ်ပြိုင်တည်း ချိုးပစ်ရမယ်။ ငါပြောတာသဘောပေါက်ကြရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကပ္ပတိန်...သဘောပေါက်ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် မိုးချုပ်လို့မောင်တာနဲ့ ငါတို့ထွက်မယ်။ တစ်ရက် (၁၀) မိုင်နှုန်း ငါတို့သွားနိုင်ရင် ဒီမိုင် (၃၀) ခရီးကို သုံးရက်လောက်ပဲ ကြာမယ်။ တို့ ဒီက ည (၇) နာရီစထွက်မယ်။ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ စခန်းချဖို့ အဆင်ပြေတဲ့နေရာရှာပြီး တစ်နေ့လုံးနားနေမယ်။ ညရောက်မှ ခရီးဆက်မယ်။ မေးစရာရှိရင် မေးနိုင်တယ်နော်”

“မေးစရာ မရှိပါဘူးကပ္ပတိန်”

“ဒါဆိုရင် နားလို့ရပြီ။ ဂူအပြင်မှာ တာဝန်ချထားတဲ့ ကင်း သမားကိုတော့ နှစ်နာရီတစ်ကြိမ် ကင်းလဲမယ်။ ကင်းတာဝန်ကျတဲ့လူ ကတော့ အထူးဂရုစိုက်ပါ...အိပ်”

ဆွေးနွေးပွဲကလေးကို ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။

ကိုယ့်နေရာကိုယ်ပြန်၍ သေနတ်တိုက်သူက တိုက်သည်။

စားသွေးသူက သွေး၏။ ဖောက်ခွဲရေးကျွမ်းကျင်သူများကလည်း ယမ်းဘီလူးများကို ပြင်ကြဆင်ကြသည်။

စားစရာချက်ရန်၊ လက်ဖက်ရည်ဖျော်ရန်အတွက် ရေနွေးအိုးတည်သူက တည်သည်။ မီးဖိုမှီးခိုးမထွက်အောင် ဂရုစိုက်ရ၏။ မီးခိုးမြင်လျှင် ရန်သူရိပ်မိသွားမည်ကို စိုးရ၏။

“ကပ္ပတိန် လေယာဉ်ပျံသံကြားတယ်”

“ဟုတ်လား”

ကင်းသမား၏သတင်းပို့သံကြောင့် ကပ္ပတိန်သောမတ်နှင့် ဂူအပြင်ထွက်၍ အကာအကွယ်ယူလျက် မှန်ပြောင်းနှင့်ကြည့်သည်။

နေရောင်တွင် တလက်လက်တောက်ပနေသည့် ဂျပန်ကင်းထောက်လေယာဉ်တစ်စင်း ပျံဝဲနေသည်ကိုတွေ့သည်။

ကင်းထောက်လေယာဉ်သည် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အတိုင်း ကင်းလှည့်နေဟန်ရှိသည်။ သူတို့ရောက်နေကြောင်း ရိပ်မိပုံမပေါ်။

နေစောင်းလာသဖြင့် ချီတက်ရန် တပ်ဖွဲ့ဝင်များ စတင်ပြင်ဆင်ကြသည်။ တံတားချိုးရာတွင် အသုံးပြုမည့် ယမ်းဘီလူးများနှင့် မိုင်းများကို အထပ်ထပ်အခါခါစစ်ဆေးပြီးမှ ကျောပိုးအိတ်များအတွင်း ထည့်သည်။

(၆) နာရီတွင် ညစာစားသည်။ ရိက္ခာထုပ်ထဲမှ အသားဘူးများကိုဖောက်၍ ပေါင်မုန့်နှင့်စားခြင်းဖြစ်သည်။ လက်ဖက်ခြောက်ကျကျနပ်ထားသည့် လက်ဖက်ရည်ကိုလည်း အရသာခံ၍သောက်ကြသည်။

ည ၇ နာရီတွင် စခန်းမှထွက်ကြသည်။ ချိုးဖျက်ရမည့် တံကားနှစ်စင်းဆီ ဦးတည်ချီတက်လာခြင်းဖြစ်၏။ (၅) မိုင်ခန့် ခရီးပေါက်လာသောအခါ ခွေးဟောင်သံသဲ့သဲ့ကြားရသည်။

“တို့သွားမယ့်လမ်းမှာ ရွာတစ်ရွာရှိနေတာတော့ သေချာတယ်ကွ”

“ရွာခြေကိုကပ်ပြီး အခြေအနေကြည့်သွားမယ် ကပ္ပတိန်”

“ရွာသားတွေကိုတော့ အမြင်ခံလို့မဖြစ်ဘူးနော်၊ သတင်းပေါက်သွားမှာစိုးရတယ်”

“ကျွန်တော်သိပါတယ် ကပ္ပတိန်”

တပ်ဖွဲ့ဝင်များကို ခြေသံလုံလုံနင်းရန် ပြောလိုက်သည်။ လရောင်အောက်တွင် မိုင်းညှိညှိရွာကြီးက အနီးရောက်လေ ပီပြင်လာလေပင်။

“ခိုင်း..ခိုင်း”

ရုတ်တရက် ညကို ထွင်းဖောက်ထွက်ပေါ်လာသည့် သေနတ်သံကြောင့် လှမ်းနေသည့်ခြေလှမ်းတွေ တုံ့သွားလျက် အကာအကွယ်ယူ၍ အခြေအနေကြည့်သည်။ သေနတ်သံသည် ရွာထဲမှကြားရခြင်းဖြစ်၏။ ရွာထဲတွင် လက်နက်ကိုင်တွေရှိနေပြီဟု သိရသဖြင့် ပို၍ဂရုစိုက်ရတော့၏။ ရွာထိပ်မှ ရွာပြင်ထွက်လာသည့် လူရိပ်တွေ မြင်ရသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ ဗိုလ်ကြီးရယ်...လွှတ်ပါရှင်...လွှတ်ပါ”

တိုင်းရင်းသူ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို ဖက်ဆစ်တပ်သားတစ်စုက ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် သူရိန်က လက်ထဲမှကာဘိုင်သေနတ်ကို မြှောက်ချိန်လိုက်သည်။

သူရိန်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ ကပ္ပတိန်သောမတ်က သတိပေးသည်။

“မလုပ်နဲ့ ကော်ပရာ...စိတ်ကိုထိန်း”

“ဖက်ဆစ်တွေ အပြစ်မဲ့တဲ့ရွာသူလေးတွေကို မတရား ဖော်ကားမလို့ ဖမ်းလာတာဗျ၊ ဒီအတိုင်း ကျွန်တော်က လက်ပိုက်ကြည့်နေရမှာလား”

“မင်းပစ်လိုက်ရင် တို့ ဒီမှာရှိနေတာကို လမ်းညွှန်လိုက်သလိုဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ဒါဆိုရင် တို့စစ်ဆင်ရေးလည်း ပျက်ပြီပေါ့ကွာ၊ ဒါကြောင့် စိတ်ကိုထိန်းဖို့ မင်းကိုပြောတာ”

ကပ္ပတိန်သောမတ်ပြောခြင်းမှာ မှန်ပါသည်။ စိတ်လိုက်

မာန်ပါလုပ်၍ မဖြစ်ပါ။ အံ့ကိုကြိတ်၍ သူ့စိတ်ကိုသူ ချုပ်တည်း လိုက်သည်။ အသားဆတ်ဆတ်တုန်သည်အထိ ရင်ထဲမှာ ဒေါသမီး တွေ အလှုံ့ညှိုးညှိုးတောက်နေ၏။ ကြည့်နေရင်းမှာပင် ဖက်ဆစ်တွေ ဖမ်းချုပ်ဆွဲခေါ်လာသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က လွတ်မြောက် သွားသည်။

“ခူးရား...ခူးရား”

ဖက်ဆစ်များက ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်ရင်း သေနတ်နှင့် ပစ်သည်။

ခိုင်းခနဲ ခိုင်းခနဲ သေနတ်သံနှစ်ချက် ဆက်တိုက်ကြားလိုက် ရသည်။ မိန်းကလေးက အပြေးကို မလျော့။ ဖက်ဆစ်တွေကလည်း နောက်မှ အတင်းလိုက်လာသည်။ မိန်းကလေးပြေးလာသည်က သူရိန် ပုန်းခိုနေသည့် ချုံဆီတည့်တည့်။

မိန်းကလေး သူရိန်အနားအရောက်တွင် သူရိန်က ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ မိန်းကလေးပါးစပ်ကို လက်နှင့်ပိတ်၍ ဝပ်ချလိုက် သည်။ မိန်းကလေးဆီမှ အင့်ခနဲ အသံတစ်ချက်ထွက်လာရာမှ အတင်းရုန်းကန်သည်။ သူရိန်က မိန်းကလေးနား နီးကပ်၍ တီးတိုးလေ သံဖြင့်...

“အသံမထွက်စေနဲ့ ငြိမ်ငြိမ်နော်၊ ကျုပ်က ရန်သူမဟုတ်ပါဘူး... မိတ်ဆွေ”

သူရိန်က မြန်မာစကားဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မိန်း ကလေးက သဘောပေါက်သွားသည်။ ရုန်းကန်နေခြင်းများ လျော့သွား လျက် ငြိမ်ကျသွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ပြေးလိုက်လာသည့် ဖက်ဆစ်တစ်စု၏ ခြေသံ တွေကိုကြားလိုက်ရသည်။ ချုံထဲဝင်၍ ငြိမ်သက်နေသောသူတို့ကို ကျော်သွားတော့မှပင် သက်မော့ရှိုက်နိုင်တော့၏။ ဖက်ဆစ်များ၏အသံ က တစ်စစ ဝေးသွားသည်။

သူရိန်က ကောင်မလေးကိုရင်ခွင်ထဲမှလွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ...ထ မိန်းကလေး၊ မင်းအတွက် အန္တရာယ်ရှင်သွား ပြီ...ပြန်တော့”

“သူ့ကိုပြန်လွှတ်လို့ ဘယ်ရမလဲကော်ပရာ”

“ခင်ဗျားစကားက ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ ကပ္ပတိန်”

သူရိန်က တအံ့တဩဖြင့် ကပ္ပတိန်သောမတ်ကို မယုံ ကြည်နိုင်စွာ အထင်သေးသည့်မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်သည်။

“ဘာအဓိပ္ပါယ်ရမလဲကွ၊ သူ့ကိုပြန်လွှတ်လိုက်ရင် ပြဿနာ ဖြစ်လာနိုင်တာပေါ့”

“ဘာပြဿနာဖြစ်စရာရှိလို့လဲ”

သူရိန်က ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးလိုက်သည်။ သူရိန်နှင့် မျက်နှာ ဖြူစစ်သားများ တင်းတင်းမာမာပြောဆိုနေသံကြောင့် မိန်းကလေးက မနေတတ်။ မထိုင်တတ်ဖြစ်လာသည်။ သူတို့ပြောနေသည့် အင်္ဂလိပ် စကားကို နားမလည်သော်လည်း သူ့ကြောင့် ပြဿနာတစ်ခုခုတော့ တက်နေပြီဟု အကဲခတ်နေမိသည်။

“ဖက်ဆစ်တွေက အဲဒီရွာကို နောက်တစ်ခေါက်ထပ်လာလို့ သူ့ကိုမိသွားရင် တို့နဲ့တွေ့တဲ့အကြောင်း ပေါ်ကုန်မှာပေါ့။ အဲဒါဆိုရင် ဘာတွေဆက်ဖြစ်မယ်ဆိုတာ မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ၊ ရန်သူက တို့ နောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်တော့မှာပေါ့။ အဲဒီတော့ သူ့ကို တို့နဲ့ တစ်ပါတည်းခေါ်သွားမလား၊ ဒါမှမဟုတ်...”

ကပ္ပတိန်သောမတ်က ပစ္စတိုကိုဆွဲထုတ်သည်။ ဆိုင်လင်ဇာ ခေါ် အသံတိတ်ကိရိယာကပ်သည်။ ပြီးတော့ မောင်းကို ကလစ်ခနဲ တင်လိုက်၏။ သူရိန်ကြည့်လိုက်သည်။ မိန်းကလေးကို ခေါ်မသွားချင် လျှင် သတ်ပစ်ခဲ့ရမည့်သဘောပင်။

မိန်းကလေးကလည်း သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် သူရိန်ကို အသ နားခံသည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။ သူရိန်ရင်ထဲမှာ မကောင်းတော့။ သူရိန်က ကပ္ပတိန်သောမတ်ကို လက်ကပြလိုက်ရင်းပြောသည်။

“ခဏနေပါဦး ကပ္ပတိန်... ကျွန်တော် သူ့ကို သဘော

ပေါက်အောင် ပြောပါရစေဦး”

“ကောင်းပြီလေ...ပြောပါ”

“ဒီမှာ ညီမ...မင်း အခုနေ ရွာကိုပြန်သွားရင် ဟိုဖက်ဆစ် ကောင်တွေနဲ့ တွေ့မှာပဲ။ ဒီတစ်ခါဆိုရင်တော့ မင်းကို အားရပါးရစော် ကားပြီး သတ်ပစ်လိမ့်မယ်။ အဲဒါကြောင့် အစ်ကိုတို့နဲ့လိုက်လာပြီး မင်း ဒီရွာက ရှောင်နေလိုက်တာဟာ မင်းအတွက် အန္တရာယ်ကင်း လိမ့်မယ်။ အေး...မင်းမလိုက်ဘူးဆိုရင်တော့ သူတို့က သတ်လိမ့်မယ်။ သူတို့က စစ်ရေးနဲ့ပတ်သက်ရင် ခင်မင်တာတို့၊ ကြင်နာတာတို့၊ သနားတာတို့၊ အားနဲ့တာတို့ ဆိုတာတွေ ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ မိန်းက လေးဆိုပြီးတော့လည်း ညာတာမှာမဟုတ်ဘူး”

ကပ္ပတိန်သောမတ်ကတော့ အခြေအနေစောင့်ကြည့်နေဆဲ။ သူရိန်နှင့်ကောင်မလေးက မြန်မာစကားဖြင့်ပြောသဖြင့် ဘာပြောနေ သည်ကို အဓိပ္ပါယ်နားမလည်။ မိန်းကလေးက သူသိချင်သည်ကို မေးသည်။

“ကျွန်မ မလိုက်ဘူးဆိုရင် ဒီမျက်နှာဖြူကြီးက ကျွန်မကို သတ်မှာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းကိုသတ်ပြီး နှုတ်ပိတ်ထားခဲ့လိမ့်မယ်။ မင်း ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ပါ။ မင်းဘဝအတွက် ငါ လုံးဝတာဝန်ယူပါတယ်။ မဲ့ တစ်ပေါက် မစွန်းစေရပါဘူး”

ရွေးချယ်စရာလမ်းမရှိကြောင်း မိန်းကလေးကလည်း သိ သည်။ မိန်းကလေးက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညှိတ်လိုက်၏။

“အစ်ကိုနဲ့ နန်း လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်အစ်ကို”

“မင်းနာမည်က နန်းတဲ့လား”

“နန်းကလျာပါ အစ်ကို”

သူရိန်က ကပ္ပတိန်သောမတ်ကို ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ရင်း ပြောသည်။

“သူ ကျွန်တော်တို့နဲ့ လမ်းပြအဖြစ်လိုက်ခဲ့မယ်တဲ့ ကပ္ပတိန်”

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ငါကလည်း ဒီလိုလှလှပပမိန်းကလေး မျိုးကို မသတ်ရက်ပါဘူး။ ကဲ...သွားကြစို့”

ကပ္ပတိန်သောမတ်အမိန့်ရသည်နှင့် တပ်ဖွဲ့ဝင်များအမှောင်ထဲ သို့ တိုးဝင်ကြလေသည်။

နန်းကလျာ၏ လမ်းပြမှုကြောင့် အမှားအယွင်းမရှိ ချီတက် နိုင်ကြသည်။ သို့သော် ရန်သူလှည့်ကင်းများနှင့် ရင်မဆိုင်မိစေရန် ရှောင်တိမ်းသွားနေရသဖြင့် ထင်သလောက် ခရီးမတွင်။

တစ်ညကို (၁၀) မိုင်ခန့် ခရီးပေါက်မည်ဟု ခန့်မှန်းထား သော်လည်း တကယ်တမ်း ချီတက်ကြသောအခါ (၇) မိုင် (၈) မိုင် ထက် မပို။ သူတို့စခန်းချရာ မျောက်ခေါင်းလိုဏ်ဂူမှ ထွက်ခဲ့၍ (၃) ရက်မြောက်နေ့တွင် ပစ်မှတ်တံတားများနှင့် ၃ မိုင်ခန့်အကွာသို့ ရောက် လာခဲ့သည်။ မိုးလင်းတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် စခန်းချရာရွေးချယ်၍ နား လိုက်ကြသည်။

နန်းကလျာက တောင်ပေါ်သူပီပီ စစ်သားခြေကို အဓိလိုက် နိုင်သည်။ စခန်းချထားစဉ် နန်းကလျာက ကျင်းတစ်ကျင်းတူး၍ မီး မွှေးသည်။ အနီးရှိစမ်းချောင်းကလေးထဲမှရေကို သူရိန်ကခပ်ပေးသည်။ နန်းကလျာက ဟန်းကောချိုင့်များနှင့် ယည့်၍ ရေနွေးကျိုသည်။

သူရိန်က နန်းကလျာ၏အနီးမှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ နန်း ကလျာက သူရိန်ကိုပြောကြည့်သည်။ သုံးရက်ခန့် တစ်ခရီးတည်း အတူ သွားလာနေရသည့်အပြင် တိုင်းရင်းသားညီအစ်ကို မောင်နှမချင်းလည်း ဖြစ်သဖြင့် ရင်းနှီးခဲ့ကြသည်။ နန်းကလျာက သူရိန်ကိုမေးသည်။

“အစ်ကိုသူရိန်က မြန်မာဖြစ်လျက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီမျက်နှာ ဖြူတွေနဲ့ ပေါင်းနေတာလဲ”

နန်းကလျာ၏မေးခွန်းကို မည်သို့ဖြေရမှန်းမသိသဖြင့် သူရိန် သက်မော့ရှိုက်လိုက်သည်။

“ပြောလေအစ်ကို၊ နန်းမေးတာကို အစ်ကိုဖြေဦးလေ”

“ဪ...နန်းရယ်၊ အစ်ကိုက စစ်တိုက်တာ ဝါသနာ ပါ

တယ်၊ အစ်ကိုတို့လူမျိုးတွေမှာလည်း တပ်မတော်ဆိုတာ မရှိသေးတော့ ရှိတဲ့တပ်ထဲပဲ ဝင်လိုက်တာပေါ့”

“ဒါဆို နန်းတို့လူမျိုးမှာ စစ်တပ်ဆိုတာ ရှိလာရင်ကော”

“ပြောစရာလိုသေးလို့လဲ နန်းရယ်၊ မြန်မာ့တပ်မတော်က အစ်ကိုကိုလက်ခံရင် ဗြိတိသျှတပ်ထဲကထွက်ပြီး ကိုယ့်လူမျိုးတွေရဲ့ တပ်ထဲ ပြောင်းဝင်လိုက်မှာပေါ့”

နန်းကလျာက သူရိန်အပြောကို သဘောကျသွားသည်။ ဝင်းဝါနစိုသည့် သူ့မျက်နှာလေးက ကြည်နူးမှုအပြုံးကြောင့် ပို၍ပင် လှပသွားသည်။ သူရိန်က ချစ်စရာကောင်းသော ညီမလေးတစ်ယောက်လိုပင် သဘောထားလျက် မေးခွန်းတစ်ခုမေးလိုက်သည်။

“နန်းက ဗြိတိသျှတွေကို သဘောမကျဘူးလား”

“ဟင့်အင်း...မကျဘူး၊ သူတို့က ဂျပန်လက်ထဲက ထွက် ပြေးလာတဲ့မိန်းကလေးကို သတ်ပစ်မယ်လို့တောင် ကြံတာပဲ။ သဘော ကျစရာရှိလို့လား။ ဒီမျက်နှာဖြူတွေဟာ နန်းတို့တိုင်းပြည်ကို ကျွန်ပြု ထားသူတွေပဲ။ နန်း သူတို့ကိုလည်း ဂျပန်တွေလိုပဲ မုန်းတယ်”

တောကြီးအုံကြားမှာနေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှုတ် မှ ကြားလိုက်ရသည့်စကားကြောင့် သူရိန်က တအံ့တဩ ဖြစ်သွား သည်။

“နန်းက ဒီအကြောင်းတွေကို သိလို့လား”

“သိတာပေါ့”

“ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ဘယ်လိုသိရမလဲ အစ်ကိုရယ်...နန်းရဲ့အဘိုးက သီပေါ ဘုရင်ရဲ့ သစ္စာခံသွေးသောက်ကြီးတစ်ဦးပဲ။ အရှင်နှစ်ပါး ပါတော်မူသွား တော့ သူ့ကျွန်မခံလိုတဲ့ မျိုးချစ်တပ်သားတွေစုပေါင်းပြီး နယ်ချဲ့တွေကို တော်လှန်ရင်း ဒဏ်ရာရပြီး ရွာပြန်ခဲ့တာပါ”

“ဪ...ဟုတ်လား”

နန်းကလျာ၏အဘိုးဆိုသူမှာ မျိုးချစ်သူရဲကောင်းတစ်ဦးဖြစ်

မုန်း သိရသဖြင့် လေးစားရပြန်၏။ နန်းကလျာက သူ့စကားကို ဆက် သည်။

“အဘိုး ရွာပြန်ရောက်မှ နန်းရဲ့အဘွားနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး နန်းအမေကို မွေးတာလေ၊ နန်းငယ်ငယ်ကဆိုရင် အဘိုးက ကိုယ့်ထီး ကိုယ့်နန်း ကိုယ့်ကြာဂှားနဲ့ နေခဲ့ရတဲ့ဘဝအကြောင်းတွေ နယ်ချဲ့ လက်အောက်မှာ ကျွန်သဘောကံဘဝနဲ့ လွတ်လပ်ရေးဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းတွေကို အိမ်ရာဝင်ပုံပြင်အဖြစ်နဲ့ နန်းကို ညတိုင်းလိုလို ပြောပြခဲ့တာပဲ...။

ဒါကြောင့် မျက်နှာဖြူတွေကို နန်းမုန်းတယ်၊ သူတို့တွေဟာ နန်းတို့တိုင်းပြည်ကို မတရားသိမ်းပိုက်ထားတဲ့ ကိုလိုနီနယ်ချဲ့တွေပဲ မဟုတ်ဘူးလား အစ်ကို”

အရိုင်းအစိုင်းလေးတစ်ယောက်ဟူ၍ သူထင်မိခဲ့သော မိန်း ကလေးနှုတ်မှ မျိုးချစ်စိတ်အရင်းခံသည့်စကားများ ကြားရသဖြင့် သူရိန် အံ့ဩသည်။ နန်းကလျာပြောခဲ့သည့် စကားများကလည်း မှန်နေသည်။

ထိုအချိန် ကပ္ပတိန်သောမတ်က အနီးရောက်လာသည်။

“မင်းတို့ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲကွ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး ကပ္ပတိန်၊ အာလာပသလ္လာပတွေပါ”

“ကောင်မလေးက ပြန်ချင်ပြီလို့ မပြောဘူးလားကွ”

“သူပြန်ချင်နေတာတော့ အမှန်ပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ ပြန်လွှတ်လို့ မဖြစ်သေးတဲ့အကြောင်း သူ့ကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်အောင်ပြော ထားပါတယ်”

“အေးပေါ့ကွာ...ဒီမှာ တို့ကိစ္စတွေပြီးသွားပြီဆိုရင်တော့ သူ့ကိုပြန်ပို့ပေးရမှာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီအတိုင်း မင်း သူ့ကို ပြောပြလိုက်ပါ ကော်ပရ”

ကပ္ပတိန်သောမတ်က ထိုင်ရာမှထသွားသည်။ သူရိန်နှင့် နန်းကလျာက ပြတ်သွားသည့်စကားစကို ပြန်ဆက်သည်။

“သူက ဘာတဲ့လဲအစ်ကို”

“နန်းပြန်ချင်နေပြီလားလို့ မေးတာပါ”

“အစ်ကို ဘာပြောလိုက်လဲဟင်”

“ခဏသည်းခဲပြီး စောင့်ဖို့ တောင်းပန်ထားတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်လေ”

“နန်းပြန်ချင်တယ်ဆိုတာက အဖေ့အမေ့ အသက်ကြီးကြပြီလေ။ နန်းကိုပဲ အားကိုးနေကြရတာ။ နန်း အခုလို ဂျပန်တွေ လက်ထဲက ထွက်ပြေးသွားတယ်ဆိုတဲ့သတင်းကိုသာ ကြားရင် အရမ်း စိတ်ပူကြမှာပဲ...။”

ပြီးတော့လည်း သူတို့လက်ထဲကထွက်ပြေးသွားတဲ့ နန်းကြောင့် ဂျပန်တွေက နန်းအဖေ့အမေဆီသွားပြီး ဒုက္ခထပ်ပေးမှာ စိုးရိမ်တယ်အစ်ကို”

နန်းကလျာပြောသည်မှာ မှန်ပါသည်။ သို့သော် သူတို့အနေဖြင့်လည်း ပြန်လွတ်၍မဖြစ်သဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံမျှအပ သူရိန်ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်အောင်ဖြစ်ရသည်။ သူတတ်နိုင်သည်က နန်းကလျာကို အားပေးနှစ်သိမ့်ရုံသာပင်။

“တစ်ရက်၊နှစ်ရက်လောက်တော့ နေလိုက်ပါဦး နန်းရယ်၊ ဒီကကိစ္စပြီးသွားရင် အစ်ကိုကိုယ်တိုင် ရွာအရောက် လိုက်ပို့ပေးပါမယ်နော်”

နန်းကလျာက နှုတ်ဆိတ်သွား၏။ သူရိန်ကလည်း ဆက်ထိုင်နေလျှင် နောက်ထပ်မေးခွန်းတွေ ထပ်မေးလာမည်စိုးသဖြင့် နန်းကလျာအနီးမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။

အခန်း (၂၉)

ထိုနေ့ညနေဘက်တွင်... တပ်ဖွဲ့ဝင်ဆယ်ယောက်အနက် ပစ်မှတ်ဆီ ခရီးမထွက်မီ ငါးယောက်စီ တာဝန်ခွဲဝေလိုက်၏။ နှစ်ဖွဲ့စလုံးတွင် ခိုင်းနမိုက်ကျွမ်းကျင်တပ်သား နှစ်ယောက်စီ ထည့်သည်။

တစ်ဖွဲ့ကို ကပ္ပတိန်သောမတ်က ဦးဆောင်သည်။ ကျန်တစ်ဖွဲ့ကို သူရိန်ကဦးဆောင်သည်။

သူရိန်အဖွဲ့တွင် နန်းကလျာကို သူရိန်က ခေါ်ဆောင်သွားမည် ဖြစ်၏။ ကပ္ပတိန်သောမတ်က တပ်ဖွဲ့ဝင်အားလုံးကို ဝိုင်းထိုင်ခိုင်းသည်။

“ဒီစခန်းကို တို့ရဲ့စွဲရပ်အဖြစ် သတ်မှတ်မယ်၊ လုပ်ငန်း အောင်မြင်ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မအောင်မြင်ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီစခန်းကို မိုးမလင်းမီ အရောက်ပြန်ခဲ့ရမယ်၊ အေး... မိုးလင်းတဲ့အထိစောင့်လို့ ရောက်မလာရင်တော့ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ဒုတိယစခန်းဖြစ်တဲ့ မျောက်ခေါင်းတောင်ဂူကို အရောက်လာပါ။ မျောက်ခေါင်းတောင်ဂူကို (၂၄) နာရီအတွင်း ရောက်အောင်မလာနိုင်ရင်တော့ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ အင်ဖားအထိ ဆုတ်ပေးတော့၊ ကဲ... မေးစရာရှိရင် မေး”

“တံတားတွေကို ချိုးရမယ့်အချိန် သတ်မှတ်ပေးလို့ရရင် တစ်ပြိုင်တည်းဖြစ်အောင် သတ်မှတ်ပေးပါ ကပ္ပတိန်”

သူရိန်မေးခွန်းကို ကပ္ပတိန်သောမတ်က ပြန်ဖြေသည်။

“အေး... တံတားတွေနဲ့ အခုတို့ရောက်နေတဲ့နေရာဟာ

ခန့်မှန်း သုံးပိုင်လောက် ဝေးမယ်၊ ဒီတော့ တစ်နာရီနဲ့အရောက် သွားရမယ်၊ ဥပမာ...တို့ ဒီက ခုနစ်နာရီမှာထွက်ရင် ရှစ်နာရီမှာ ရောက် ရမယ်”

“တို့ပြိုင်ဆင်တာနဲ့ ကိုးနာရီတိတိမှာ ဖောက်ခွဲရေးလုပ်ငန်း တွေကို ပြိုင်တူလုပ်မယ်၊ ဒါက စီမံချက်ပုံဖြစ်တယ်...”

“အကယ်၍ တံတားတွေမှာ အစောင့်အကြပ်များနေလို့ အခက်အခဲရှိရင် ဖောက်ခွဲဖို့သတ်မှတ်ထားတဲ့အချိန်က အဓိက မဟုတ်ဘူး၊ အခြေအနေစောရင် စောမယ်၊ နောက်ကျရင် နောက်ကျမယ်၊ ချိုးပစ်နိုင်ဖို့ပဲ အဓိကပဲ...”

“အလုပ်ပြီးသွားရင် ငါပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ဒီစခန်းကိုဆုတ်လာပါ၊ ဒီမှာဆုံပြီးမှ မျောက်ခေါင်းတောင်ဝှက်ကို အတူဆုတ်မယ်၊ ကဲ...ဘာ မရှင်းတာတွေ ရှိသေးလဲ”

“မရှိတော့ဘူး ကပ္ပတိန်”

“အေး...ဒါဆိုရင် အခု ငါနာရီ ခုနစ်နာရီထိုးဖို့ ဆယ်မိနစ်ပဲ လိုတော့မယ်၊ အားလုံး နာရီတိုက်ကြပါ”

တပ်ဖွဲ့ဝင်အားလုံးက မိမိနာရီများကို ၆ နာရီ ၅၀ မိနစ်တိတိ တိုက်လိုက်ကြသည်။

“ကော်ပရာ...မောင်ရင်က ကောင်မလေးကို ခေါ်သွားမှာ ဆိုတော့ အစစအရာရာ သတိရှိပါစေ၊ သူ့ကြောင့် စစ်ဆင်ရေး မထိခိုက်စေနဲ့”

“စိတ်ချပါ ကပ္ပတိန်၊ အဲဒီအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ...တို့ ခုနစ်နာရီထိုးတာနဲ့ စထွက်မယ်” ကပ္ပတိန်သောမတ်က သူ့အိတ်ထဲမှ ရမ်ပုလင်းပြားလေးကို ထုတ်လိုက်သည်။ ပုလင်းပြားလေးကို လက်ကိုင်မြှောက်လျက်

“အားလုံး ကံကောင်းပါစေ”

တစ်မော့ မော့သောက်ပြီးနောက် သူရိန်ကိုပေးသည်။ သူရိန်

က တစ်စုံမော့သောက်၏။ ထို့နောက် အားလုံး တစ်ယောက်တစ်စုံစီ သောက်ကြသည်။

ခုနစ်နာရီတိတိတွင် စတင်ခရီးနှင့်သည်။ ကပ္ပတိန်သောမတ် ၏အဖွဲ့နှင့် သူရိန်အဖွဲ့သည် တစ်ပိုင်ကျော်မျှ အတူလျှောက်လာပြီး နောက် ကိုယ်တာဝန်ကျရာ တံတားများဆီသို့ ခွဲထွက်ခဲ့ကြ၏။ တံတား တစ်စင်းနှင့်တစ်စင်းမှာ လေးမိုင်မျှဝေးသည်။

သူရိန်က သူ၏ ၃၈ ဗို ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို နန်း ကလျာအား ပေးထား၏။ ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ကျည်အပိုထည့်သည့် အိတ်ပါသောခါးပတ်ကိုပါ နန်းကလျာ၏ထံသို့ပေး ခပ်တင်းတင်း ပတ် ခိုင်းထား၏။ ကျည်ကုန်လျှင် ဆုံလည်လှည့်၍ ကျည်ထည့်နည်း၊ မောင်း တင်ပစ်ခတ်နည်း စသည်များကိုလည်း စောစောရက်ပိုင်းကပင် လေ့ ကျင့်ပေးထားပြီးဖြစ်သည်။

“နန်း”

တိတ်ဆိတ်နေသည့်ညကို သူရိန်အသံက တိုးလျှော့ ဖောက် ထွင်းတိုးဝင်သွား၏။ နန်းကလျာက လမ်းလျှောက်နေရင်းမှရပ်၍ သူရိန် ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဘာလဲ အစ်ကို၊ ဘာပြောမလို့လဲ...ပြောလေ”

“မကြာခင်မှာပဲ တို့ တိုက်ပွဲဝင်ရတော့မယ်၊ တိုက်ပွဲဖြစ်ပြီ ဆိုရင် အစ်ကိုကို မျက်ခြည်ပြတ်မခံနဲ့နော်၊ ဆုတ်ကြရင်လည်း အတူတူ ဆုတ်ကြရအောင်၊ နန်း လူကွဲပြီး ကျန်ခဲ့မှာစိုးလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”

နန်းကလျာ စိတ်လှုပ်ရှားနေမှန်း သိသာနေသည်။ တိုက်ပွဲ ဝင်နေကျ စစ်သားကြီးဖြစ်သော သူရိန်ပင်လျှင် သည်တစ်ခါ သောက တွေ များနေသည်။ နန်းကလျာအတွက် ပူပန်နေခြင်း ဖြစ်မည်ထင်၏။

ရှေ့တော်တော်လှမ်းလှမ်းတွင် ကားလမ်းကို လရောင်အောက် မှာ မြင်ရသည်။ ကားလမ်းပေါ်မှ တံတားဆီ လျှောက်လှမ်းသွားလျှင် ပို၍ခရီးတွင်နိုင်သည်။ ခလုတ်တံသင်းများကို ရှောင်စရာမလိုဘဲ ဖြောင့်

ဖြောင့်လျှောက်နိုင်သည်။ သူရိန်က တပ်ဖွဲ့ကို လမ်းပေါ်မှ လျှောက်ခိုင်းလိုက်သည်။

လမ်းက ကတ္တရာလမ်းဖြစ်၏။ စစ်အတွင်း ယာဉ်မျိုးစုံ ခရီးကြမ်းနှင့်ထားသဖြင့် ချိုင့်များ၊ ကျင်းများဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ရန်သူသည် အခြားသုံးစရာလမ်း မရှိ။ သည်လမ်းကိုပင် အဓိကဗျူဟာမြောက် စစ်ဆင်ရေးလမ်းအဖြစ် အသုံးပြု၍ အိန္ဒိယစစ်မျက်နှာကိုဖွင့်ရန် ကြံစည်နေကြောင်း ဗြိတိသျှဘက်မှ သတင်းအတိအကျရထားသဖြင့် သည်လမ်းပေါ်ရှိတံတားများကို ချိုးဖျက်တားဆီးရန် တာဝန်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

သူရိန်နှင့်တပ်ဖွဲ့သည် သေနတ်တွေကို အသင့်အနေအထားကိုင်၍ သုတ်သုတ်လျှောက်ကြသည်။ သူတို့အရှေ့ တစ်ပိုင်ခန့်ရှိလမ်းကွေ့မှ ကားမီးရောင်ကိုမြင်ရသည်။ ကားက သူတို့ချီတက်ရာ လမ်းကြောင်းအတိုင်း မောင်းလာနေခြင်းဖြစ်သည်။

“လမ်းအောက်ကို ဆင်းဟေ့”

သူရိန်က နန်းကလျာ၏လက်ကိုဆွဲ၍ လမ်းဘေးအမှောင်ထဲမှ ချုံတစ်ချုံထဲ ဝင်၍ပုန်းကွယ်လိုက်သည်။ ကျန်တပ်ဖွဲ့ဝင်များလည်း ပုန်းကွယ်ကြ၏။

အရှိန်ပြင်းစွာမောင်းနှင်လာသည့်ကားသံက တစ်စစဖြင့် နီးသည်ထက်နီးလာသည်။ ကားက ထရပ်ကားဖြစ်သည်။ သူတို့ရှိရာကို ကျော်၍ ကပ္ပတိန်သောမတ်တို့ချိုးမည့်တံတားဘက်သို့ ဦးတည်လာခြင်းဖြစ်၏။

သူတို့ပုန်းကွယ်နေသည့်ရှေ့တည့်တည့်မှ ကားကို အရှိန်ပြင်းစွာ ဖြတ်ကျော်မောင်းနှင်သွားသည်။ ကားသည် ထရပ်ကားဟုသာ သိရ၏။ ကားနောက်ပိုင်းကို တာလပတ်အုပ်ထားသဖြင့် ဘာပါသွားသည်ကို ခန်းမှန်း၍မရ။

သူတို့ဝပ်နေရာမှ ဖြတ်ကျော်သွားသည့်ကားကိုကြည့်ရင်း ကပ္ပတိန်သောမတ်နှင့် တပ်ဖွဲ့များဆီ စိတ်ရောက်သွားသည်။ ဟိုဘက်

တံတားမှ မသင်္ကာစရာတစ်ခုခုတွေ့လို့ ကြိုးမဲ့စက်ဖြင့် လှမ်းခေါ်သဖြင့် အလျင်စလိုမောင်းသွားတာများလားဟူ၍လည်း တွေးမိ၍ စိတ်ပူသွားမိသည်။

မောင်းသွားသည့်ကား တော်တော်ဝေးဝေးရောက်သွားချိန်တွင် လမ်းပေါ်ပြန်တက်၍ ခရီးဆက်သည်။ သူရိန်အထင် စောစောက ကားမီးရောင်ဖြင့်လှမ်းမြင်ရသည့် လမ်းကွေ့ကိုကျော်လျှင် တံတားကို ရောက်တော့မည်။

ခြေလှမ်းတွေကို ပို၍သွက်သွက်လှမ်းလိုက်ကြသည်။ သူရိန်လက်မှ ညကြည့်မီးစုန်းများတပ်ဆင်ထားသည့်နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ၈ နာရီထိုးသွားပြီဖြစ်၏။

သူတို့ စတင်ခရီးထွက်ခွာလာသည်မှာ တစ်နာရီကျော်သွားပြီ။ စောစောက ပိန်းပိတ်အောင်မှောင်နေသဖြင့် ကြယ်ရောင်ကိုသာ အားကိုး၍ ခရီးနှင့်ရသောအခြေအနေမှ “လ” ထွက်လာသဖြင့် အလင်းရောင်ရလာသည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် လမ်းကွေ့ချိုးကိုကျော်လိုက်သည်နှင့် တံတားကြီးကို ထွက်ပြုစုလရောင်အောက်တွင် ဝိုးတဝါးမြင် ရသည်။

“အမြန်လျှောက်ဟေ့၊ ရှစ်နာရီကျော်သွားပြီ၊ ရန်သူအခြေအနေကိုလည်း သတိထားကွ”

တံတားကြီးနှင့် နီးလာပြီဖြစ်၍ လမ်းပေါ်မှဆက်မလျှောက်ရတော့ဘဲ လမ်းဘေးပြန်ဆင်းကြသည်။ တံတားထိပ်တွင် မီးအနီရောင်ကလေးတစ်ပွင့် လင်းလက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ရန်သူအစောင့်ရှိနေသည်မှာ သေချာနေပြီ။ ခြေသံလှုပ်လှုပ်နှင့်၍ ရန်သူကင်ချီရာသို့ ချဉ်းကပ်သွား၏။ ရန်သူကင်းသမားက တံတားထိပ်ရှိ ဘန်ကာထဲတွင် ရှိနေသည်။

သူရိန်က တပ်ဖွဲ့ကို ရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။ လုံးဝအသံမထွက် နေလည်း သတိပေးလိုက်၏။

“မင်းတို့ ဒီမှာစောင့်၊ ငါ ဘန်ကာနားကပ်သွားပြီ၊ အခွင့်အရေး

ရရင် အတွင်းကရန်သူကို ရှင်းလိုက်မယ်၊ ရှင်းပြီးသွားလို့ ငါအချက်ပေးရင် မင်းတို့လာခဲ့ကြ”

သူရိန် ဘန်ကာနောက်ဘက်မှ ပတ်၍ တဖြည်းဖြည်းကပ်သွားသည်။ ခါးမှ ချိတ်ထားသည့် ဓားမြှောင်ကိုထုတ်၍ အသင့်ကိုင်ထား၏။ ဘန်ကာပတ်လည်တွင် သဲအိတ်တွေနှင့် ကျည်ကာလုပ်ထားသည်။

ဘန်ကာအတွင်း အိပ်ပျော်နေသည့် ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်နှင့် ကင်းစောင့်နေသည့် ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက် တွေ့သည်။ ကင်းစောင့်နေသည့် ရန်သူကို အရင်ရှင်းရမည်။ ရန်သူကို ရှင်းရာတွင် အသံလုံးထွက်၍ မဖြစ်။ အသံထွက်သွားသည်နှင့် အိပ်နေသည့် ရန်သူများ နိုးမည်။ သည်နောက်ပိုင်း ရှုပ်ထွေးလာမည့်ပြဿနာများနှင့် ရင်ဆိုင်ရနိုင်သည်။

တံတားဆီသို့လည်း သူ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တံတားထိပ်မှာ တစ်ယောက်၊ အလယ်မှာ တစ်ယောက်တွေ့ရသည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ဟိုဘက်ထိပ်တွင်လည်း ဘန်ကာနှင့်အစောင့်ရှိနိုင်၏။ အစောင့်များက သတိရှိစွာဖြင့် ခေါက်တံခေါက်ပြန် လမ်းသလားနေ၏။

သူရိန်က ခြေထောက်ကို ဖော့နှင်းလျက် ဘန်ကာအတွင်း လှမ်းဝင်၏။ အစောင့်၏ နောက်ကျောသို့ ညင်သာစွာကပ်သွား၏။ ဘယ်လက်ဖြင့် ပါးစပ်ပိတ်လျက် ညာလက်ထဲတွင် အသင့်ကိုင်ထားသော ဓားမြှောင်ဖြင့် အစောင့်၏နလုံးတည့်တည့်သို့ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

အံ့ခနဲ တစ်ချက်အော်သံထွက်သွား၏။ သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့်လည်း ရုန်းကန်ကြည့်သေးသည်။ သတိနှင့် အမိအရ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဖမ်းခံထားရသော ရန်သူသည် သူရိန်လက်ထဲမှ ရုန်းမထွက်နိုင်သဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ပျော့ခွေကျသွားသည်။

သူရိန်က ရန်သူအလောင်းကို ညင်သာစွာထိန်း၍ ဘန်ကာကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ချပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် အိပ်နေသည့် ရန်သူအနီး

သို့ ကပ်သွားလျက် ပါးစပ်ကိုပိတ်၍ ရင်ဝတည့်တည့်သို့ ဓားနှင့်တစ်ဆုံး ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ ပြင်းထန်သည့်နာကျင်မှုကြောင့် ရန်သူက ကိုးယိုးကားယား ရုန်းကန်သည်။ သူရိန်က အသံမထွက်စေရန် ပါးစပ်ကို ပိတ်မြှုပ်ပိတ်လျက် ကိုယ်ပေါ်တက် ဖိထားလိုက်၏။

အလစ်အငိုက်ခံလိုက်ရသည့် ရန်သူသည် တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သက်သွား၏။ လတ်တလောအခြေအနေတွင် ရန်သူဘန်ကာကို သူသိမ်းပိုက်မိပြီဖြစ်၏။

သူရိန်က ဘန်ကာ၏ သေနတ်ပစ်ပေါက်မှ အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ အခြေအနေမှာ စောစောကအတိုင်းပင် ဖြစ်၏။ မည်သည့်ထူးခြားမှုကိုမျှ မတွေ့ရ။ တံတားပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်၍ ကင်းစောင့်နေသည့် ရန်သူများလည်း ပုံမှန်အတိုင်းရှိနေကြဆဲ။

“ဂီး...ဂစ်”

သူရိန်က ညဉ့်ငှက်တစ်ကောင်၏ အော်သံမျိုးဖြင့် သူ့ရဲဘော်များကို အချက်ပေးလိုက်သည်။ သူ့ဆီမှ အချက်ပေးသံကြောင့် နန်းကလျာနှင့် တပ်ဖွဲ့ဝင်များ တံတားထိပ်ဆီ ချဉ်းကပ်လာတော့မည် ဖြစ်၏။

သူရိန်က ဘန်ကာထဲမှထွက်၍ တံတားထိပ်မှ ရန်သူအစောင့်ဆီ သွားသည်။ လရောင်အောက်တွင် ရန်သူဂျပန်စစ်သားက သူ့ကို ကျောပေး၍ရပ်ရင်း ချောင်းရေပြင်ဆီ ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ရေပြင်ကို ဖြတ်သန်းလာသည့် လေအေးကလေးတစ်ချက် ဝေ့တိုက်လာသည်။ သူရိန်က ရန်သူအနောက်မှ အသာအယာကပ်သွားလျက် ရန်သူဂျပန်စစ်သား၏ပါးစပ်ကို အနောက်မှပင်ပိတ်၍ တံတားထိပ် ချဉ်းကပ်လမ်းမှောင်ရိပ်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။

ရန်သူ ဂျပန်စစ်သားထံမှ အိအိအိအိ အသံထွက်လာသော်လည်း တံတားအလယ်တွင် ရပ်နေသည့်ရန်သူက မကြားနိုင်သဖြင့် တော်သေးသည်။ ဂျပန်အစောင့် စစ်သား၏လည်ပင်းကို ဓားမြှောင်နှင့် ကန်လန်ဖြတ်ဆွဲပစ်လိုက်၏။

ဂျပန်စစ်သားခမျာ ချုပ်ကိုင်ထားသည့်လက်ထဲတွင် ထိုးထိုး ထွန်ထွန် အကြောတွေဆွဲရင်း ငြိမ်သွားသည်။

ရက်စက်ရာတော့ ကျသည်။ သို့သော် စစ်ဖြစ်နေချိန်ပို ရန်သူအပေါ် တရားသည်။ မတရားသည်ကို အလေးအနက် စဉ်းစား မနေနိုင်ပါ။

နန်းကလျာနှင့် သူ၏တပ်ဖွဲ့ဝင်များ အနီးရောက်လာ၏။ သူရိန် လေသံတိုးတိုးဖြင့် အမိန့်ပေးရတော့၏။

“မင်းတို့ မိုင်းထောင်တော့”

“ဟုတ်”

ဒိုင်းနမိုက်ကျွမ်းကျင်ရဲဘော်နှစ်ယောက်က အသင့်ယူလာခဲ့ သည့် ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ မိုင်းထောင်ရာတွင် အသုံးပြုရမည့် ပစ္စည်း ကိရိယာများကို ထုတ်ကြသည်။ တံတားထိပ် သံပေါင်တွင်ချည်နှောင်၍ မိုင်းထောင်သည်။

တပ်ဖွဲ့ဝင်နှစ်ယောက်နှင့် နန်းကလျာက အရေးရှိလျှင် အကာ အကွယ်ပေးနိုင်ရန် သေနတ်များကို အသင့်ပြင်၍ ကင်းစောင့်ပေး၏။ သူရိန်က သူ့လက်ချက်ဖြင့် အသတ်ခံလိုက်ရသည့် ဂျပန်စစ်သား၏ စစ်ယူနီဖောင်းကိုချွတ်၍ ဗြိတိသျှယူနီဖောင်းအပေါ် ထပ်ဝတ်လျက် ခပ်တည်တည်ဖြင့် အစောင့်စစ်သားနေရာတွင် ရပ်၍ကင်းစောင့်ဟန် ဆောင်နေလိုက်၏။

ဒိုင်းနမိုက်ကျွမ်းကျင်သူများက တံတားဗိုက်သံပေါင်များကို အောက်မှကုတ်တွယ်၍ တံတားအလယ်သို့ တွယ်ကပ်သွားသည်။ တံတားအလယ်တွင် တာဝန်ကျနေသည့် ရန်သူကင်းသမားမသိအောင် မိုင်းထောင်ကြ၏။

သူရိန်က လက်မှနာရီကိုကြည့်လိုက်သည်။ ၉ နာရီထိုးရန် ၅ မိနစ်သာလိုတော့သည်။ ၉ နာရီတိတိတွင် ကပ္ပတိန်သောမတ်တို့ တာဝန်ယူသွားသည့် တံတားဆီမှ ပေါက်ကွဲသံတွေ ကြားရတော့မည် ဖြစ်သည်။

သူ့လူတွေ မြန်မြန်ပြီးပါစေဟု ဆုတောင်းရတော့၏။ နာရီ လက်တံတွေက တစ်စက္ကန့်ပြီးတစ်စက္ကန့် ရွေ့လျားကျော်ဖြတ်နေသည်။ အချိန်ကုန်မြန်လွန်းလှသည်ဟု ထင်မိ၏။

ထိုအချိန် ကပ္ပတိန်သောမတ်တို့ တံတားဘက်မှ အပြင်း မောင်းလာသည့် ကားသံနှင့်အတူ ကားမီးရောင်ကိုမြင်ရလေသည်။ ကားက စောစောလေးကပင် သူတို့ ဖြတ်ကျော်ခဲ့သည့် လမ်းကွေ့ကို ကွေ့လာနေပြီ။ ကားမီးရောင်သည် တံတားတစ်ခုလုံးကိုပင် ဆလိုက်မီးနဲ့ ထိုးလိုက်သကဲ့သို့ ထိန်လင်းသွားလေသည်။

“ခူးရား...ခူးရား”

တံတားအလယ်မှ ဂျပန်စစ်သား၏ အော်ငေါက်သံနှင့် အတူ တံတားအောက်ဘက်သို့ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ထိုးချိန်၍ မောင်းဖြုတ်ချ လိုက်သဖြင့် ဒိုင်းခနဲထွက်ပေါ်လာသည့် သေနတ်သံက တိတ်ဆိတ်ည အတွင်း ကျယ်လောင်စူးရှစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူရိန်က မုဆိုးခူးထောက် ထိုင်ချလိုက်သည်။ တံတားအလယ် မှ ရန်သူဂျပန်စစ်သားကို သူ့ကာဘိုင်သေနတ်နှင့် ပစ်ခတ်လိုက်၏။

ဒိုင်းခနဲ ကာဘိုင်သေနတ် မြည်ဟိန်းသွားသည်နှင့် ရန်သူ ဂျပန်စစ်သားထံမှ အားခနဲအော်၍ ရေထဲသို့ ထိုးကျသွားသံကို တစ်ပြိုင် တည်းကြားရသည်။ အချိန်မှာ ၉ နာရီတိတိရှိသွားပြီ ဖြစ်၏။

လေးမိုင်အဝေးရှိ ကပ္ပတိန်သောမတ်၏ တံတားဆီမှ ကောင်း ကင်သို့ ထိုးတက်လာသည့် အလင်းရောင်ကြီးနှင့်အတူ ပေါက်ကွဲသံ တွေနှင့် လက်နက်ကြီးပစ်ခတ်သံများကို သဲ့သဲ့ကြားရသည်။ သူရိန် ကလည်း အော်၍အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“မိုင်းခွဲတော့ဟေ့”

တံတားပေါ်မှ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးရင်း ကမ်းပေါ်သို့ ပြေးတက် လိုက်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဝန်းခနဲ ဝန်းခနဲ ပေါက်ကွဲသံကြီးများ ထွက်ပေါ်လာလျက် တံတားကြီးဆီမှ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ လွင့်စဉ် ထွက်လာသည့်အတိုအစတွေ လေပေါ် ဝဲပျံ့လာ၏။

အပြင်းမောင်းလာနေသည့် ကားဆီမှ ပစ်ခတ်သံတွေ ဆူဆူညံညံထွက်ပေါ်လာ၏။ သူတို့ရှိရာသို့ တစ်ချက်ချင်းပြည်သံပေး၍ ပြေးလာနေသည့် မီးတန်းကလေးများကလည်း ခန္ဓာကိုယ်အနီးမှ ပွတ်ကာ သိကာ...

“ဆုတ်တော့ဟေ့... စုရပ်ကို အမြန်ဆုတ်ကြ”

အပြင်းမောင်းလာနေသည့် ကားက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်တန့်လျက် ကားပေါ်မှ ရန်သူစစ်သားတွေ ခုန်ဆင်းကြသည်။ သူရိန်က ကားကိုချိန်၍ နှစ်ချက်ဆင့်ပစ်လိုက်၏။ ခွမ်းခနဲ မီးလုံးကွဲသံနှင့်အတူ သူတို့အပေါ် မီးဆလိုက်ထိုးပြထားသလို ဖြစ်နေသည့် မီးရောင်တွေ မှိန်ကျသွားသည်။

“နန်း... နန်း”

နန်းကလျာကို အော်ခေါ်သည်။ ထူးသံမကြားရ။ သူ့အသံလာရာဆီသို့ ရန်သူကျည်ဆန်တွေ စုပုံကျရောက်လာတော့၏။ နန်းကလျာကို ဆက်လက်ရှာဖွေ၍ မဖြစ်တော့။ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် စုရပ်သို့ဆုတ်ရန်သာ ရှိတော့၏။

လမ်းကျွမ်းသည့် နန်းကလျာအတွက် စိုးရိမ်စရာမရှိနိုင်ပါဟု သူ့တွေးလျက် ဖောက်ခွဲ၍လိုက်သဖြင့် တစ်စစဖြစ်သွားသော တံတားကို ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့သည်။

နောက်မှ ရန်သူဂျပန်စစ်သားများက ငြာသံပေး၍လိုက်လာ၏။ မည်းမည်းမြင်ရာ ပစ်ခတ်လိုက်သည့် ကျည်များကလည်း ပလူပျံနေ၏။ သူရိန် တစ်ချက်ကလေးမှပင် နား၍မရ။ နောက်မှ ထက်ကြပ်လိုက်လာနေသည့် ရန်သူနှင့်သူက သေနတ်တစ်ကမ်းအကွာမှာပင် ရှိနေလဲ။

တစ်ချက်တစ်ချက် ကပ္ပတိန်သောမတ်တို့ တံတားဆီမှ ပစ်ခတ်သံများနှင့် ပေါက်ကွဲသံများကို ကြားနေရသေးသည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း တာဝန်ကျေခဲ့ပြီဖြစ်၏။

သူ့အဖွဲ့ဝင်များထဲမှ ဘယ်နယောက်ကျဆုံးခဲ့ပြီကို သူ မပြော

တတ်။ လောလောဆယ်အခြေအနေတွင် သူ ဘာမှမဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးသည်။ ပြေးနေခြင်းကို တစ်ချက်ကလေးမှ မရပ်မိသေး။ နောက်မှ ခြေရာခံ၍ တောနင်းလိုက်နေသည့် ရန်သူများ၏အသံကိုလည်း အနီးကပ်ကြားနေရဆဲပင်။

ထူးဆန်းသည်က သူ မည်မျှပင် ပြေးစေကာမူ ရန်သူများက သူတို့နောက်မှခြေရာထပ်၍ လိုက်လာနေခြင်းပင်။ သူက မောလွန်းသဖြင့် အပြေးကိုရပ်၍ ခဏအမောဖြေသည်။ ရန်သူကလည်း ဆက်မလိုက်ရဲဘဲ ရပ်တန့်နေသလိုပင်။

သူက အမောပြေသွားသဖြင့် ဆက်ပြေးသောအခါ ရန်သူက ဆက်လိုက်လာပြန်၏။ သူက ခြေဦးတည်ရာပြေးနေခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်က ရန်သူကိုမျက်ခြည်ဖြတ်ရန် ဖြစ်၏။

သို့သော် ရန်သူသည် သူ့အနီးမှာပင် ရှိနေသေးကြောင်း ခြေသံများ၊ တောတိုးသံများနှင့် မသဲမကွဲအော်ဟစ်အမိန့်ပေးသံများကို တစ်ချက်တစ်ချက် ကြားနေရခြင်းဖြင့် သိသာနေ၏။

စုရပ်သည် မည်သည့်နေရာတွင် ရှိနေမည်ကိုပင် သူ မသိတော့။ စတင်ပြေးခဲ့သည်မှစ၍ ယခုအချိန်ထိ မည်မျှခရီးပေါက်လာပြီကိုလည်း မမှန်းဆနိုင်ပေ။

နန်းကလျာနှင့် တပ်ဖွဲ့ဝင်များ၏အစအနကိုလည်း မတွေ့ရ။ တောထဲမှာ တလည်လည်နှင့်ပြေးနေခြင်းဖြစ်၏။ တောချောက်သည်လည်း တောဖောက်သည်လား အမျိုးအမည် မခွဲခြားနိုင်။ မျက်စိလည်နေသည်ကတော့ အသေအချာပင်။

မောလွန်းသဖြင့် ခူးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံးမှာ ဖားဖိုတစ်ခုလိုပင် နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြစ်နေ၏။ အသက်ရှူမမှားအောင်ပင် သတိထား၍ ပင်ပန်းကြီးစွာရှုက်နေရသည်။ နောက်ကလိုက်လာသည့် ရန်သူနှင့် ဝေး၍ဝေး၍ ပြတ်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဟု ယူဆနိုင်သော အခြေအနေရောက်မှပင် အပြေးကိုရပ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သဲကွဲပိပြင်စွာ မြင်လာရ၏။

ည ၉ နာရီတိုက်ပွဲစတင်ပြီးချိန်မှစ၍ မရပ်မနားပြေးခဲ့ရသဖြင့် ရပ်မနေနိုင်တော့လောက်အောင်ပင် သူရိန်တစ်ကိုယ်လုံး နှမ်းနယ်နေ၏။ မိုးစင်စင်လင်းသွားပြီဖြစ်၏။

အရွက်ဟားဟားနှင့် လေအသင့်တွင် သွဲ့သွဲ့ယိမ်းနေသည့် ကျွန်းပင်ကြီးကိုမို့၍ ဝန်းကျင်ကို မျက်စိကစားလိုက်သည်။ သည်ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူ မစိမ်း။ ရင်းရင်းနီးနီး တွေဖူးမြင်ဖူးနေသည့် နေရာတွေ ဖြစ်နေသည်။

ဦးနောက်ကိုအလုပ်ပေးလိုက်၏။ စုရပ်သတ်မှတ်ထားသည့် နေရာများလားဟူသောအထင်ဖြင့် အထင်ကရမှတ်သားထားသည့် နေရာများကို ရှာကြည့်သည်။ စုရပ်မဟုတ်သည်ကတော့ အသေအချာပင်။ သို့ဆိုလျှင် မည်သည့်နေရာဖြစ်နိုင်သနည်း။

နေရောင်မထိုးအောင် သစ်ဝါးပင်ကြီးများဖြင့် သိပ်သိပ်သည်းသည်းပေါက်ရောက်လျက်ရှိသော တောကြီးဖြစ်သော်လည်း သူရောက်နေသောနေရာသည် လူသွားလမ်းမြှောကလေးများကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရသည်။

လူသူနှင့် နီးလာပြီဟု သိလိုက်ရသဖြင့် ပို၍ သတိထားရတော့၏။

လမ်းကလေးအတိုင်း သေနတ်ကို အသင့်ပြင်၍ လိုက်ခဲ့သည်။ သည်လမ်းကို သူ ရောက်ဖူးသလိုပင်။

တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းနေသည့် ခြေလှမ်းတွေက ပို၍ သွက်သွားသယောင်ပင်။ လမ်းကလေးအတိုင်းလိုက်လာရင်း သစ်ဝါးပင်ကြီးများ ကာရံထားသည့်အဆုံးတွင် မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကြီးကို လိုက်ရသည်။

မြက်ရိုင်းပင်များသည် လေအငွေ့တွင် တယိမ်းယိမ်း တခွဲခွဲ ဖြစ်နေ၏။ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းကို ဖြတ်သန်းတိုးဝှေ့လာသည့် တောင်ရိုင်းလေထဲတွင် မွှေးရနံ့တစ်မျိုးကို ရှူရှိုက်မိလိုက်၏။

သည်ရနံ့က သူနှင့်ရင်းနီးပြီးသား စံပယ်ပန်းရနံ့လိုလို၊ အင်

ကြင်းပန်းရနံ့လိုလို၊ နံ့သာဆီရနံ့လိုလိုအနံ့မျိုး။ သူ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူရင်တွေ အခုန်ပြန်သွား၏။ ရနံ့လာနေသည်က မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကြီး၏ အဆုံးရှိ တောအုပ်အုပ်ဆီမှဖြစ်သည်။ သူ့အနောက်မှ ကျွန်းပင်ကြီးကိုမို့၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။ တစ်ညလုံး ပြေးလွှားခဲ့ရသဖြင့် ပင်ပန်းမှုဒဏ်နှင့် မွှေးရနံ့၏ မြူးဆွယ်မှုကြောင့် သူ့မျက်လုံးတွေ မှေးစင်းသွား၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ့နားအစုံမှာ လေတိုးသံလိုလို၊ စကားပြောလိုလိုအသံတွေ ကြားနေရ၏။

“နိုင်ငံခြားသား... မင်းဒီနေရာကို မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား။ မင်းရှေ့က မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကြီးကို ဖြတ်သန်းလိုက်ရင် ငါ့ကျောင်းတော်ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေကိုပြုနေတဲ့ ငါ့တပည့်သားမြေးတွေနေတဲ့ ရွာကလေးကို ရောက်လိမ့်မယ်။ အဲဒီရွာကလေးဟာ လူသားတွေရဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန်မာနတရားတွေကြောင့် လူအသက်ပေါင်းများစွာ စတေးခဲ့ရတဲ့ ကမ္ဘာစစ်ကြီးကြောင့် ပျက်စီးသွားခဲ့ပြီ။ ဒီရွာပျက်ကိုကျော်လိုက်ရင် ငါ့ရဲ့ဝတ်ကျောင်းတော်ကို ရောက်မယ်။ တစ်ခါတုန်းက မိစ္ဆာကောင်တွေနဲ့အတူ မင်းလာခဲ့တဲ့လမ်းအတိုင်းပေါ့။ ကဲ... မင်းမှတ်မိပြီ မဟုတ်လား။”

သူရိန် ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိလိုက်ပါပြီ။ ဆာဂျင်မေဆင် တို့နှင့်အတူ ဒေဝီလနတ်သမီး၏ ဝတ်ကျောင်းတော်သို့ သွားခဲ့သည့် လမ်းသည် သည်လမ်းအတိုင်းဖြစ်ပါ၏။

သည်လမ်းကို ပြန်လည်အမှတ်ရလာခြင်းနှင့်အတူ ဂရေစ်ကိုပါ သတိရ၏။ ထိုစဉ်က ဂရေစ်က သူ့လက်အစုံကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်၍ သည်လမ်းကို အတူလျှောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဂရေစ်ကို မျက်စိထဲမှာ ပြန်လည်မြင်ယောင်သည်။ ရင်မှာ စူးခနဲဖြစ်သွား၏။ ဂရေစ်မပါဘဲ သည်ခရီးကို နောက်တစ်ခေါက် လာရခြင်းက သူ့အတွက် ဝေဒနာဖြစ်စေ၏။ ထို့ပြင် ဆာဂျင်မေဆင် ဦးဆောင်သည့် သူ့ရဲဘော်များကိုပါ မျက်စိထဲမှာ ပြန်လည်မြင်ယောင်လာပြန်သည်။ ခုတော့ သူတို့အားလုံး ကြေကွဲဖွယ်ရာ ကျဆုံးသွားခဲ့ကြပြီ။

သူတို့နိုင်ငံအတွက် အသက်ပေးလှူခြင်းလား။ လောဘကြောင့် ဒဏ်ခတ်ခံရခြင်းလားဆိုသည်ကို သူ မဝေခွဲနိုင်တော့။ ပစ္စက္ခတွင်တော့ သူတစ်ယောက်တည်း သက်ရှိထင်ရှားရှိတော့သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဒေဝီလ၏အသံက အတွေးနှင့်လွင့်ပျောနေသည့် သူ့နားစည်အတွင်း တိုးညှင်းစွာ စီးပျောဝင်ရောက်လာပြန်သည်။

“နိုင်ငံခြားသား . . . မင်းကိုဒီရောက်အောင် ညက ငါကြိုဆောင်ခဲ့တာဟာ မင်းပေးထားတဲ့ကတိသစ္စာ တည်မတည်စမ်းသပ်ဖို့ပဲ”

ညက သူ့နှောက်က တကောက်ကောက်လိုက်နေသည့် ရန်သူအသံများသည် တကယ်ရန်သူအစစ်များ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မည်။ ဒေဝီလ ဖန်ဆင်းထားသည်များလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်သည်ဟု သူချက်ချင်း တွေးမိသွားသည်။ ဒေဝီလ၏အသံက ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

“တစ်ခုတော့ မင်းကို သတိပေးလိုက်မယ် . . . သတ္တဝါမှန်သမျှဟာ အတိတ်ဘဝဝင်ကြွေးကို မျက်မှောက်မှာ ပေးဆပ်ကြရစမြဲပဲ။ ကံကြမ္မာရဲ့သတ်မှတ်ချိန်ရောက်ရင် ရှောင်လွှဲလို့မရဘူး။ ဘယ်လိုတန်ခိုးရှင်ရဲ့ ကြံ့ခိုင်ခံ့ခံ့မှလည်း တားဆီးပေးလို့မရနိုင်ဘူး။ ဘဝဟောင်းက ကာယကံမြောက်ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ မိမိရဲ့ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုဟာ လက်ရှိဘဝမှာ အကျိုးပေးမှာဖြစ်တယ်။ ကဲ နိုင်ငံခြားသား . . . မင်း ပေးဆပ်ဖို့ အချိန်ကျနေပြီ။ လုပ်စရာရှိတာ မြန်မြန်လုပ်ပေတော့”

ဒေဝီလ၏အသံက ဝေး၍ဝေး၍ သွားရာမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ သူရိန် ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာသည်။ ညက တစ်ညလုံး မရပ်မနားပြေးလွှားခဲ့ရသဖြင့် အိပ်ရေးပျက်ခဲ့ခြင်းနှင့် ပင်ပန်းမှုဒဏ်ကြောင့် သစ်ပင်ကြီးကိုမှီ၍ နားလိုက်စဉ် သူ မေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်ထင်၏။

ဒေဝီလကို အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ရသည်။ ဒေဝီလက သူရိန် ပေးခဲ့သည့်ကတိ တည်မတည်စမ်းသပ်ရန် ဒီကိုအရောက်ပို့ခြင်းဖြစ်

သည်ဟု အိပ်မက်ထဲမှာ ဆိုခဲ့သည်။

သူရိန်က ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ သေသေချာချာ စစ်တောက် နှင့်ထုပ်၍ ယူလာခဲ့သည့် ဒေဝီလရတနာစိန်ကြီးကို ထုတ်သည်။

စိန်ကြီးက ထွက်ပြုစနေရောင်တွင် တဖျပ်ဖျပ်လင်းလက်နေ၏။ စိန်ကြီးနှင့်အတူ တမြတ်တနိုးထည့်ထားသည့် ကျောက်ခဲကလေးကလည်း ဂရေစ်၏မေတ္တာကို ညွှန်းဆိုနေသလိုပါပင်။

ကျောက်ခဲကလေးကိုလည်း တယုတယ တငေးတမော ဆုပ်ကိုင်ကြည့်ပြီးမှ ကျောပိုးအိတ်ကို ပြန်ထည့်လိုက်၏။ ဒေဝီလ ရတနာစိန်ကြီးကိုတော့မှ ဒေဝီလရုပ်တုကြီးတွင် ပြန်လည်တပ်ဆင်ပေးရန် လက်ထဲမှာ တင်းတင်းဆုပ်ရင်း ထရပ်လိုက်သည်။

သူရိန် ရပ်နေရာမှ လှမ်းထွက်သည်။ သူ၏ခြေလှမ်းတွေ သွက်၏။ သူ့အပေါ်တင်ရှိနေသည့် တာဝန်ကြွေးကို ပေးဆပ်နိုင်တော့မည်မို့ သူတစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးနေ၏။

မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကြီးကို ဖြတ်သန်းလိုက်သည်နှင့် ရွာခြေကို ကပ်မိသည်။ တစ်ခါတုန်းကလိုပင် ရွာစည်းရိုးကို ကပ်၍ အကာအကွယ်ယူရင်း ရွာထဲသို့ လှမ်းကြည့်သည်။

သေချာပါသည်။ ရွာသားတစ်ယောက်မှ မရှိသကဲ့သို့ ရန်သူအရိပ်အယောင်ကိုလည်း မတွေ့ရပါ။ ယုတ်စွအဆုံး ခွေးဟောင်းသံကိုပင် မကြားရတော့မှပင် သူရိန် စိတ်ချလက်ချဖြင့် ရွာထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

ရွာတွင်းရှိ အိမ်များသည်လည်း လူသူလုံးဝမရှိ။ သည်ရွာကလေးက စစ်၏အနိစ္စာရုံကို သက်သေပြနေသလိုပင်။ ရွာကို စွန့်ခွာထွက်ပြေးသွားသည့် ရွာသားများသည် စစ်ကြီးပြီး၍ ရပ်ရွာအေးချမ်းငြိမ်သက်သွားမှသာလျှင် ရွာသို့ ပြန်လာတော့မည်ထင်၏။ သူရိန်သည် ရွာအနောက်ဘက်သို့ ဦးတည်၍ ထွက်ခဲ့သည်။ ရွာ၏အနောက်စူးစူးအရပ်တွင် ဒေဝီလနတ်သမီး၏ မြို့ဟောင်းနှင့် ဝတ်ကျောင်းတော်က ရှိနေသည်။

ရွာအနောက်ဘက်တံခါးကို ကျော်လိုက်သည်နှင့် စိမ်းလန်းသည့် သစ်ပင်အုပ်အုပ်ကြားတွင် မြို့ဟောင်းကြီးကို တစ်ဝက်တစ်ပျက် မြင်ရ၏။ သူရိန်ခြေလှမ်းတွေ ပို၍ပင် သွက်သွားလေ၏။ သည်မြို့ဟောင်းအတွင်းရှိ ဒေဝီလ၏ရုပ်တုကြီးတွင် စိန်ကြီးကို ပြန်လည်တပ်ဆင်ပေးပြီးပါက သူ့တွင်ရှိနေသည့် ဥပါဒါန်အားလုံး ပြေပျောက်သွားလိမ့်မည်ဟု သူက ယုံကြည်ထားသည်။

သည်ရတနာကြီးကို ပြန်ထားပေးပါမည်ဟု ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ ဒေဝီလနတ်သမီးကို သူ ကတိပေးခဲ့သလိုပင် သည်စိန်ကြီး လက်ဝယ်ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီးနောက် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျိန်စာထဲမှာပါသည့် အတိုင်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အသေဆိုးနှင့်သေခဲ့သည့် တပ်ဖွဲ့ဝင်များ၏ မိသားစုများအတွက်လည်း စေတနာအရင်းခံဖြင့် သူ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မြို့ဟောင်းအတွင်း သူရိန်ဝင်ခဲ့သည်။ ဒေဝီလ၏ ဝတ်ကျောင်းတော်ကြီးက သူ့ကို နွေးထွေးစွာကြိုဆိုနေသလိုပင်။

ဝတ်ကျောင်းတော်ကြီးအဝင် ကျောက်ဖြူလှေကားထစ်များကို တစ်ထစ်ချင်း နင်း၍တက်ခဲ့သည်။ သလင်းကျောက်ဖြူသား ကြမ်းခင်းအလယ်တွင်ရှိသော ပလ္လင်ပေါ်တွင် ဒေဝီလရုပ်တုကြီးကို တွေ့ရသည်။

ရုပ်တုကြီး၏ နဖူးတွင်မူ ဝပ်ဆင်ဖြုတ်ယူခဲ့သည့် စိန်ကြီး၏ နေရာ၌ ချိုင့်ခွက်ကြီးဖြစ်နေသည်ကို အရပ်ဆိုးစွာ တွေ့ရလေ၏။

သူရိန်သည် ဒေဝီလရုပ်တုကြီး၏ ပလ္လင်ရှေ့တွင် ခြေစုံရပ်လိုက်သည်။ ရုပ်တုကြီးကိုမော့၍ ကြည့်၏။ ထိုနောက် သူ့လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားသော စိန်ကြီးကို ဖြန့်၍ပြလိုက်ရင်း သူ့နှုတ်မှလည်း စကားသံတွေ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“မယ်တော်ဒေဝီလ... ကျွန်တော် ကတိပေးခဲ့တဲ့အတိုင်း စိန်ကြီးကို နေရာတကျပြန်ထားပေးဖို့ ရောက်ခဲ့ပါပြီ ဒါကြောင့် မယ်တော်ကျေနပ်ပါတော့၊ မယ်တော်ကို မလေးမစားလုပ်ခဲ့သူတွေအတွက်

မယ်တော်ပေးခဲ့တဲ့ အဖြစ်ဆိုးကိုလည်း အားလုံးခံယူသွားခဲ့ကြရပါပြီ ကျန်ရစ်တဲ့မိသားစုတွေကိုတော့ ဆက်လက်ပြစ်ဒဏ်ခတ်ခြင်းမှ ခုခံသာပေးဖို့ ကျွန်တော်မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ သည်းခံခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတော့ မယ်တော်ဒေဝီလ”

သူရိန်၏လက်ထဲမှာ ပြန်၍တင်ထားသည့် စိန်ကြီးက ပြတင်းဝမှ တိုးဝင်လာသည့်နေရောင်ကြောင့် တဖျပ်ဖျပ် စူးရှတောက်လက်လာ၏။ မျက်စိတွေ ကျိန်းစက်ဖြာဝေသွားသဖြင့် မျက်လုံးတွေကိုပင် စုံမှိတ်ထားရလေ၏။ လေအသင့်တွင်လည်း သူနှင့် ရင်းနှီးပြီးသား မွှေးရနံ့တွေ ပျံ့မွှေးလာလေ၏။ သူ၏ သွားလေသူ တပ်ဖွဲ့ဝင်များကိုယ်စား တာဝန်ကြွေးကို ထမ်းဆောင်ပြီးပြီမို့ ဝမ်းသာကြည်နူးစွာ ဒေဝီလရုပ်တုကြီး၏ပလ္လင်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာပင် “ဒိုင်း”

ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟိန်းသွားသည့် ရိုင်းဖယ်သေနတ်သံနှင့်အတူ ကျောပြင်ကိုထိမုန်လိုက်သည့် သေနတ်ကျည်ဆန်ကြောင့် ယိမ်းယိုင်သွားလျက် ဒေဝီလ၏ပလ္လင်ပေါ်မှ ခြေကားယား လက်ကားယားဖြင့် လန့်၍ကျသွားလေ၏။

“အား အ အား”

နာကျင်စွာ တစ်ချက်ညည်းညူလိုက်သည်။ ကျောပြင်ဆီမှ စိမ်းထွက်လာသည့် သွေးတွေက ဖြူဖွေးသန့်ရှင်းသည့် ဒေဝီလဝတ်ကျောင်းတော်ကြီး၏ စကြင်ကျောက်သားကြမ်းခင်းပေါ်မှာ နီရဲစွာစွန်းထင်းသွား၏။

အသိစိတ်တွေ ခန္ဓာကိုယ်မှ လွင့်ထွက်မသွားမီ နာနာကြည်းကြည်း ပြာဝေစပြုနေသည့် မျက်ဝန်းများဖြင့် ဒေဝီလရုပ်တုကြီးကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျ... ကျွန်တော်ဟာ မယ်တော်ဒေဝီလရဲ့ ရတနာစိန်ကြီးကို ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားခဲ့ပါဘူး၊ မယ်တော်ပစ္စည်းကို ဒုက္ခအမျိုးမျိုးနဲ့ ရင်းနှီးအရယူပြီး အခု ကျွန်တော်လာပြန်ထားတာပါ။

၂၂၈ ◆ မင်းမဟာကျော်ခေါင်

ဒါတောင် ကျွန်တော့်ကို အလွတ်မပေးဘူးဆိုတော့ မယ်တော်ဒေဝီလ ဟာ ရက်စက်လွန်းပါတယ်ဗျာ”

သူ့စကားအဆုံးမှာပင် ဝတ်ကျောင်းတော်ကြီး၏ ကျောက်သား နံရံများကို ပဲ့တင်ထပ်လာသံကို သတိကင်းလွတ်လှဆဲဆဲကာလ ကလေးတွင် သူ နားနှင့်ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရသည်။

“လူကလေး... ကျွန်ုပ် သင့်ကိုပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ သတ္တဝါမှန် သမ္မုဟာ အတိတ်ဘဝဝင့်ကြွေးကို မျက်မှောက်ဘဝမှာ ပေးဆပ်ကြ ရစမြဲပဲ။ ကံကြမ္မာရဲ့ သတ်မှတ်ချိန်ရောက်ရင် ရှောင်လွှဲလို့ မရဘူး။ ဘယ်လိုတန်ခိုးရှင်ရဲ့ ဣန္ဒြိယိဒိန္နမှလည်း တားဆီးပေးလို့မရနိုင်ဘူး။ ဘဝဟောင်းက ကာလကံမြောက် ကျူးလွန်ခဲ့ဖူးတဲ့ သင့်ရဲ့ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုအကုသိုလ်အကျိုးပေးကို ဒီအချိန်မှာ သင်ပေးဆပ်ရတာပါပဲ။ သင့်စိတ်ကို ဖြေသိမ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါတော့လေ”

ဒေဝီလ၏ စကားသံတွေကို ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက် ဖြစ်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်းတိုး၍ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့၏။ မျက်လုံးများမှာ အမြင်အာရုံတွေ ပျောက်ကွယ်ချုပ်ငြိမ်းသွားတော့မည်ဖြစ်ပါ၏။

မသဲမကျဲမြင်နေရသေးသည့် ဒေဝီလရုပ်တုကြီးကို သူရိန် နောက်ဆုံးအနေဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဒေဝီလရုပ်တုကြီး၏ မျက်လုံးများထဲမှ မျက်ရည်တွေစီးကျနေသည်ဟုပင် သူရိန်ထင်လိုက် သည်။

“ဪ... သူလည်း တားဆီးခွင့်မရှိလို့ မတားနိုင်တာ ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့ ဒါ... ဒါဟာ ငါ့ရဲ့ဝင့်ကြွေးပဲနေမှာပါ။ ဒီဘဝ ဒီအမျှနဲ့ ကြေပါစေတော့လေ”

ထိုအချိန်မှာပင်...

ကျောက်သားကြမ်းခင်းကို ခပ်ပြင်းပြင်းနင်း၍ လျှောက် လာသည့် စစ်ဖိနပ်ခွာသံတစ်ခုကို ကြားရသည်။ ဂျပန်စစ်သားတစ် ယောက်က သွေးအိုင်ထဲမှာ ပုံပျက်ပန်းပျက်လဲကျနေသည့် သူရိန်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ရင်း သူ့အနီးမှာ ကျနေသည့် ဒေဝီလရတနာစိန်ကြီးကို

မြင်သွားသည်။ ဖျတ်ခနဲ ကောက်ယူလိုက်၏။

“ဟာ... စိန်ကြီးပါလား... ကြီးလည်းအကြီးကြီးပဲ။ အရည် အသွေးကလည်း ကောင်းလိုက်တာ။ ငါတော့ ပွတာပဲဟေ့။ အင်း... ဒီမြိတိသူ့စစ်သားတစ်ယောက် ဒီကိုလာနေတာ အကြံတစ်ခုခုရှိလို့ပဲ ဖြစ်မယ်ထင်လို့ ငါ နောက်ယောင်ခံလိုက်ကြည့်မိတာ ကံကောင်းသွား တာပေါ့ကွာ။ ခုတော့ ငါ ချမ်းသာပြီဟေ့။ ဒီစိန်ကြီးငါရတာ ဘယ်သူမှ လည်း မြင်တဲ့လူမရှိဘူး။ ငါတစ်ယောက်တည်း ယူမယ်ကွ။ ငါ သူဌေး ဖြစ်ပြီဟေ့... သူဌေးဖြစ်ပြီကွ... ဟား ဟား ဟား”

အခန်း (၃၀)

နိပွန်တပ်မတော်မှ တပ်ကြပ်ကြီး ကဝါဘီသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ဒေဝီလရတနာစိန်ကြီးကို ကောက်ရခဲ့သဖြင့် ဝမ်းပန်းတသာဖြင့် တပ်စခန်းရှိရာသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

ကဝါဘီတပ်စခန်းအနီးအရောက် မိုးချုန်းသံတမျှ ကျယ်လောင်စူးရှသောအသံများ မြည်ဟိန်းလျက် မောင်းနှင်လာခဲ့သော ဗြိတိသျှဗုံးကြဲလေယာဉ်ကြီးများက ဂျပန်တပ်စခန်းကို ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ခြင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရလေ၏။

တဝန်းဝန်း တအုံးအုံး ဗုံးပေါက်ကွဲသံများနှင့် စက်သေနတ်ပစ်ခတ်သံများသည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တသိမ့်သိမ့်တုန်နေရာမှ ဗြိတိသျှလေယာဉ်များ လှည့်ပြန်သွားချိန်တွင် စောစောကလေးကမှ ဒေဝီလရတနာစိန်ကြီးကို သူရိန်အနီးမှကောက်ရသဖြင့် လောဘရမ္မက်ပြင်းထန်စွာဖြင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်ခဲ့သော ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီး ကဝါဘီတစ်ယောက် ကံဆိုးလှစွာ ကျဆုံးသွားရှာလေ၏။

ဗြိတိသျှလေယာဉ်များ၏ လေကြောင်းရန် ကင်းရှင်းသွားချိန်တွင် နိပွန်တပ်သားတစ်ယောက်က ကျဆုံးသွားသော တပ်ကြပ်ကြီး ကဝါဘီ၏ ရုပ်အလောင်းကြီးအနီး သွေးအိုင်ထဲမှ စိန်ကြီးတစ်လုံးကို ကောက်ရသွားလေ၏။

နိပွန်တပ်သားသည် အင်မတန်မျက်နှာလိုမျက်နှာရလုပ်တတ်သူဖြစ်၏။ ကဝါဘီ၏အလောင်းအနီးမှ ရရှိသောစိန်ကြီးကို တပ်ကြီးယာမာရီတာထံသို့ သွားရောက်အပ်နှံရန် တပ်မှူးကြီး၏ ရုံးခန်းထဲသို့

ဝင်ရောက်သွားလေ၏။

ဗြိတိသျှလေယာဉ်များ၏ အတိုက်ခံရသဖြင့် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေသော တပ်မှူးကြီးသည် ရုံးခန်းထဲသို့ မရဲတရဲ လှမ်းဝင်လာသော တပ်သားလေးကို ဒေါသထွက်စွာ မျက်ထောက်နီကြီးနှင့် ဆီး၍ကြည့်လျက် ကျားဟိန်းသံကြီးပမာ ကျက်သရေကင်းမဲ့သောအသံကြီးနှင့် ဟိန်းဟောက်လေတော့၏။

“ဘာလဲကွ ဘာကိစ္စလဲ...။

မင်းလို တပ်သားအဆင့်ရှိတဲ့ ကောင်က ငါ့ရုံးခန်းထဲကို ဝင်ခွင့်မတောင်းဘဲ ဝင်စရာလား။”

တပ်သားလေးက တပ်မှူးကြီး၏စားပွဲရှေ့မှာ ရပ်၍ စစ်ပုံစံကျကျ အလေးပြုလိုက်သည်။ ပြီးမှ...။

“ကျွန်တော် နိပွန်တပ်ကြပ်ကြီးကဝါဘီရဲ့ အလောင်းအနီးက ဟောဒီစိန်ကြီးကို ကောက်ရပါတယ် တပ်မှူးကြီး။”

တပ်သားလေးက တပ်မှူးကြီးယာမာရီတာ၏လက်ထဲသို့ ဒေဝီလရတနာကြီးအား တရိုတသေ ထည့်ပေးလေ၏။

ယာမာရီတာက စိန်ကြီးကိုသေချာကြည့်ရင်း တင်းမာနေသည့် မျက်နှာကြီးက ချက်ချင်းလျော့ကျသွားသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေ လောဘရမ္မက်ကြောင့် တဝင်းဝင်း တောက်လာလေ၏။ သွားခေါသယောင်ဖြစ်နေသော ပါးစပ်ကြီးကို တအားဖြဲလျက် ပြုံးလိုက်ရင်း...။

“တို့တပ်တွေ ထိုးစစ်ကြီးစတော့မယ့်အချိန်မှာ ဒီလိုအဖိုးထိုက်တန်တဲ့ ရတနာကြီးကို ကောက်ရတာဟာ အရမ်းလာဘ်ကောင်းတာပဲကွ။ ဒီစစ်ပွဲကို ငါတို့နိုင်မယ်ဆိုတဲ့ အတိတ်ကောင်း နိမိတ်ကောင်း ပေါ့ကွာ။ မင်း တော်တယ်ကွာ။ မင်းကို ချက်ချင်း ရာထူးတိုးပေးရမယ်...ဟား ဟား ဟား။”

တပ်မှူးကြီး ယာမာရီတာသည် ကျိန်စာသင့်နေသော ဒေဝီလရတနာစိန်ကြီး၏ လျှို့ဝှက်ချက်များကို မသိ၍ ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေခြင်းပင်။ စိန်ကြီးအား လက်ဝယ်ထားသူသည် ဘေးရန်အမျိုးမျိုးနှင့်

ရင်ဆိုင်ရလျက် အသေဆိုးနှင့်သေရသည်ကို သူ မသိရှာပေ။

ဒုတိယကာမ္ဘာစစ်အတွင်းက ဂျပန်ဖက်ဆစ်တပ်များ အိန္ဒိယနိုင်ငံအတွင်းသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရေးကို ဦးဆောင်ခဲ့သော တပ်မှူးကြီး ယာမာရိကာ၏လက်ဝယ်သို့ ဂျပန်ဗွဲ့သည့် ဒေဝီလရတနာစိန်ကြီး ရောက်ရှိပြီးနောက် ဂျပန်ဖက်ဆစ်အစိုးရသည် အင်ဖားမြို့ကို ခြေကုပ်ရထားပါက မြန်မာနိုင်ငံမှတစ်ဆင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံအတွင်းသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ရေး မခက်ခဲဟု အဖက်ဖက်မှ ထွက်ကိန်းချကာ အင်ဖားမြို့တိုက်ပွဲအတွက် စစ်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။

မဟာမိတ်တို့ဘက်မှလည်း မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်လည် သိမ်းပိုက်ရေးအတွက် အင်ဖားမြို့ကို ရှေ့ပြေးအခြေခံစခန်းအဖြစ် ပြုလုပ်ထားသဖြင့် အင်ဖားမြို့၏ စစ်ဆင်ရေးစတင်ပြီးနောက် ဂျပန်တပ်များသည် အင်ဖားမြို့ကို ဝိုင်းရံထားနိုင်သည်အထိ စစ်ရေးအသားစီးရခဲ့၏။ မဟာမိတ်တို့သည်လည်း ဂျပန်တို့၏ စစ်ဆင်မှုကို လေတပ်အင်အားအများဆုံးအသုံးပြု၍ ခုခံကာကွယ်ခဲ့၏။ နောက်ဆုံးတွင် ရန်သူဂျပန်တပ်များ အဝိုင်းခံနေရခြင်းမှ အောင်မြင်စွာ လွတ်မြောက်ခဲ့လေ၏။

ဂျပန်တို့သည် အင်ဖားစစ်ဆင်ရေးတွင် မဂ္ဂမလှရှုံးနိမ့်ကာ အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ ချီတက်တိုက်ခိုက်ရေးရည်မှန်းချက်သည်လည်း ပျက်ပြားခဲ့၏။

ထိုးစစ်ကြီး စတင်ချိန်မှ အရှုံးကြီးရှုံး၍ ဆုတ်ခွာရချိန်ထိ ငါးလအတွင်း အင်ဖားစစ်မြေပြင်တွင် ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ဘက်မှ စစ်သည်တော် ၅၀၀၀၀ ကို မဟာမိတ်တပ်များက သုတ်သင်နိုင်ခဲ့ကြ၏။ ဤစစ်ဆင်ရေးကြီးသည် ကမ္ဘာ့စစ်သမိုင်းတွင်ရာဇဝင်အရိုင်းဆုံးသော ဆုံးရှုံးမှုကြီးတစ်ခုအပါအဝင်အဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ခံရခြင်း၏ နောက်ကွယ်ရှိ ကျိန်စာသင့်နေသော ဒေဝီလရတနာစိန်ကြီး၏ ပါဝင်ပတ်သက်မှုကိုမူ မည်သူမျှ သိနိုင်မည်မဟုတ်ပါချေ။

အခန်း (၃၁)

မြန်မာနိုင်ငံသည် ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့ကိုလိုနီဘဝမှ ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (၄) ရက်နေ့တွင် လွတ်မြောက်ခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးရရှိပြီးနောက် ဗြိတိသျှတို့သည် ထောက်ကြံ့မြို့တွင် စစ်အတွင်း မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်တွင် ကျဆုံးခဲ့ကြသော မဟာမိတ်တပ်သားများ၏ စစ်သင်္ချိုင်းနှင့် အောက်မေ့ဖွယ်အမှတ်တရ ကျောက်တိုင်ကို စိုက်ထူခဲ့၏။

တစ်နေ့တွင် . . .

မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းသို့ ညွှတ်ဗီဇာဖြင့် ဝင်ရောက်ခဲ့သော အင်္ဂလိပ်မလေးတစ်ယောက်နှင့် အင်္ဂလိပ်အမျိုးသားကလေးတစ်ယောက်သည် ဖြူးဖွေးလှပသည့် ပန်းစည်းကြီးတစ်ခုကို ကိုင်ဆောင်လျက် ဝင်ရောက်လာလေ၏။

ကျဆုံးခဲ့ကြသည့် ဗြိတိသျှတပ်သားများ၏ အမှတ်တရ ကျောက်တိုင်ရှေ့တွင် နှစ်ယောက်သားရပ်လိုက်သည်။ အမျိုးသားလေးက ပန်းစည်းကြီးကိုချ၍ အလေးပြုလိုက်၏။ အမျိုးသမီးလေးကတော့မူ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလျက်ရှိသည့် ကျောက်စရစ်ခဲကလေးတစ်လုံးကို ပန်းစည်းကြီးနှင့်ယှဉ်၍ ချထားလိုက်ရင်းမှ နှုတ်မုလည်း တိုးတိုးဖွဖွ စကားသံကလေးတွေ တစ်လုံးချင်း ထွက်ပေါ်နေ၏။

“ကိုသူရိန် . . . စစ်အတွင်းက ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တဲ့ ကိုသူရိန်ကို ဂရုစိုက် ဘယ်တော့မှ မမေ့ခဲ့ပါဘူး။ ကိုသူရိန် ဘယ်ဘဝပဲရောက်ရောက် ဂရုစိုက် . . . ကိုသူရိန်ကို ချစ်နေမှာပါမောင်ရယ်”

ဂရေ့စ်၏ စကားသံလေးများက တိုးရာမှ ရှိုက်သံနှင့်ရော၍ တိမ်ဝင်သွားသည်။ ဂရေ့စ်မျက်ဝန်းမှာလည်း မျက်ရည်နှင့်ပြည့်လျှံ၍ ပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ်ဆင်းလာ၏။ စစ်၏သားကောင်များဖြစ်သော ဝိညာဉ်များပျော်စရာ သင်္ချိုင်းမြေသည် ကြေကွဲလွမ်းဆွတ်ဖွယ် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

သင်္ချိုင်းမြေ၏ မြက်ခင်းစိမ်းကလေးကို ရုပ်တိုက်ဖြတ်သန်းလာသည် လေနအေးသည် ဂရေ့စ်၏ရင်မှ ပရိဒေဝကို ငြိမ်းချမ်းမှုမပေးနိုင်ရှာအောင်ပင် ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် ခံစားနေရရှာ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် လေးကန်သည့်ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်လာသော မြန်မာအမျိုးသားတစ်ယောက်သည် အမှတ်တရ ကျောက်တိုင်ရှေ့မှာရပ်၍ ဗြိတိသျှအမျိုးသား၊ အမျိုးသမီး စုံတွဲကို အမှတ်တမဲ့ ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်၏။ သူနှုတ်မှ “ဟင်” ဟူသော အာမေဒိုတ်သံတစ်လုံး ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

ထိုနည်းတူစွာပင် ဗြိတိသျှအမျိုးသမီး၊ အမျိုးသားစုံတွဲထံမှလည်း ဟာခနဲ ဟင်ခနဲ အာမေဒိုတ်သံတွေ ပြိုင်တူပင် ထွက်ပေါ်လာလျက်...

“ရှင်...ရှင်...ကိုသူရိန်မဟုတ်လားဟင်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ် ဂရေ့စ်ရယ်၊ ကိုယ်ဟာ သူရိန်ပါ”

ဗြိတိသျှလူမျိုး အမျိုးသားလေးကလည်း သူရိန်ကို မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေ၏။ နှစ်ဦးသား တဒင်္ဂ တငေးတမော အကြည့်များ၏ နောက်တွင် သူရိန်က မှတ်မိသွားတော့၏။

“ဖီလစ်မဟုတ်လားဟင်...လက်ဖတင်နှင့်ဖီလစ်လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်အစ်ကို...လေယာဉ်ပျက်ကျတုန်းက ကျွန်တော့်အသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့ တွဲဖက်လေယာဉ်မှူးလေး လက်ဖတင်နှင့်ဖီလစ်ပါ”

တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက် တင်းတင်းဆုပ်၍ တရင်းတနီး နှုတ်ဆက်နေကြသည်ကို ကြည့်၍ ဂရေ့စ်မျက်နှာမှာ အပြုံးတွေ

ဝေနေ၏။

ဂရေ့စ်က သူရိန်အနီးတိုး၍ ရပ်လိုက်ရင်း သူရိန်မျက်နှာကို တမ်းတစွာငေးမောကြည့်သည်။ နှုတ်မှလည်း...

“မောင်...မောင်ရယ်”

ဂရေ့စ်နှုတ်မှ သံယောဇဉ်ပွဲစကားသံကြောင့် သူရိန် ကြေကြေကွဲကွဲခံစားလိုက်ရ၏။ ကျောက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်လိုလည်း မတုန်မလှုပ်ရပ်နေသည်။ သူမျက်နှာက ခံစားချက်ကင်းမဲ့နေဟန် ပေါက်နေသည်ထင်၏။ ဂရေ့စ်က အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာလျက်...

“မောင်...ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်၊ မောင့်ကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲကွာ၊ ပြောစမ်းပါ မောင်...မောင်ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်”

ဂရေ့စ်က သူရိန်လက်ကို အားမလိုအားမရ လှုပ်ယမ်းရင်း မေးခွန်းတွေကို ကရားရေလွှတ်မေးခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ အဖြစ်ကို ဘေးနားမှာရပ်ကြည့်နေသည့် ဖီလစ်က နားလည်နိုင်ဟန် မဟူပါ။

သူရိန်က သက်မောကိုရှိုက်သည်။ ရင်ထဲမှ ပြောရတော့မည့် စကားတစ်ခုအတွက် အားယူသည်။ သူရိန်အဖို့တော့ စကားတစ်လုံး နှုတ်မှထွက်အံကျဖို့ပင် ခက်ခဲစွာကြိုးပမ်းရသည့် အခိုက်အတန့်ပင်...

“ဂရေ့စ်...ဂရေ့စ်ရယ်”

သူ့အသံက တိုးလွန်းသည်။ နားကိုစွင့်၍ ဂရုတစိုက် ထောင်နေရာသည့် ဂရေ့စ်ပင်လျှင် မသဲကွဲလိုက်ဟန်ဖြင့်...

“ဘာလဲမောင်...ဘာပြောမလို့လဲဟင်၊ တစ်ခုခုပြောမလို့မောင် ဂရေ့စ်ကို ခေါ်လိုက်တာမဟုတ်လား”

သူရိန်က ခေါင်းကို လေးပင်စွာညိတ်ပြလိုက်ရင်း ဂရေ့စ်ကို မဝသောကြည့်ခြင်းဖြင့် စေ့စေ့ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးအစုံကို လွှဲဖယ်၍ခေါင်းကိုငုံချလိုက်ရင်း...

“ဟုတ်တယ် ဂရေစ်...မောင် ဂရေစ်ကို ပြောစရာရှိတယ်”

“အို...ပြောစရာရှိရင် ပြောလေမောင်ရာ၊ ဂရေစ်နားထောင် နေပါတယ်၊ ဘာလဲ...ဂရေစ်နဲ့မောင် လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ဂရေစ်အဘိုး အဘွားတွေ သဘောတူရဲ့လားလို့ မေးမလို့ပေါ့လေ၊ အားလုံးအိုကေပဲ မောင်ရယ်၊ ဂရေစ်ကို ဘေးမသီရန်မခရအောင် အသက်ကိုကယ်ပြီး အန်ကယ်တော်နီဆီ အရောက် မောင်ပို့ပေးခဲ့တာရော...။”

ပြီးတော့ ဆာဂျင်မေဆင်တို့လို နိုင်ငံကြီးသားတွေဖြစ်တဲ့ ဗြိတိသျှစစ်သားတွေတောင် မစောင့်စည်းနိုင်တဲ့ ဒေဝီလရတနာစိန်ကြီး ကိစ္စမှာလည်း မောင်က လူကြီးလူကောင်းပီသစွာ လောဘသတ်နိုင် တာတွေကိုပါ ဂရေစ်က အားလုံးပြောပြလိုက်တဲ့အခါ အဘိုးအဘွား တွေက စိတ်ထားတည်ကြည့်ခိုင်မာတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖို့ ကန့် ကွက်စရာမရှိကြောင်း ပြောတယ်၊ သမီးစိတ်ချမ်းသာရင် အဘိုးနဲ့အဘွား ကျေနပ်ပါတယ်တဲ့၊ ကဲ...ဘာလိုသေးလဲ မောင်ဟင်”

သူရိန်က သည်တစ်ခါ ခေါင်းကိုသွက်သွက်ယမ်းခါလိုက်ရင်း

“မောင်ပြောမှာက အဲဒါမဟုတ်သေးဘူး ဂရေစ်၊ မောင်လေ စစ်အတွင်း တိုက်ပွဲမှာ ဒဏ်ရာရသွားခဲ့ရာက မောင့်ကိုကယ်တင်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ မလွဲမရှောင်သာ လက်ထပ်လိုက်ရတယ်၊ ဒါကြောင့် မောင့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါလို့ပြောချင်တာပါ ဂရေစ်ရယ်”

သူရိန်စကားသံတွေက ပြောရင်းမှာပင် တိမ်၍ဝင်သွား၏။ ဘယ်ကစ၍ တုံ့ပြန်ပြောရမှန်း စကားရှာရရန်မတူသည့် ဂရေစ်က တဒဂံ ငေးကြောင်တွေဝေသွားရာမှ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုများဖြင့် ယူကျုံး မရဖြစ်သွားသည်။ ကြေးနီရောင်သန်းနေသည့် ဝင်းပပမျက်နှာလေး သည်လည်း ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် နီမြန်းသွား၏။ တဖျပ်ဖျပ်ဝင်း လက်နေသည့် မျက်လုံးအစုံသည် မီးထွက်မတတ်ပင်။ နှုတ်မှလည်း ဒေါသသံတွေ ပေါက်ကွဲလွင့်စဉ်ထွက်လာ၏။ တောင့်တောင့်မတ်မတ် ရပ်နေရာမှ ခြေတစ်လှမ်း နောက်ဆုတ်လိုက်ရင်း...။

“ရှင် တော်တော်ရက်စက်တဲ့လူပဲ ကိုသူရိန်...ရှင် သစ္စာ

ဖောက်တာပဲ၊ ကျွန်မဟာ ဒီချိန်ထိ ရှင့်ကို တစ်နေ့မှ မေ့မရခဲ့သေးဘူး။ စစ်ကြီးပြီးသွားတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မ စုံစမ်းကြည့်တော့ ကျဆုံးသူများ စာရင်းထဲမှာ ရှင့်နာမည်မတွေ့ဘူး၊ ပျောက်ဆုံးတဲ့အထဲ ပါသွားတယ်လို့ ယူဆရကြောင်း ဗြိတိသျှစစ်ဌာနချုပ်က အကြောင်းပြန်ခဲ့တယ်...။

စစ်ကြီးပြီးရင် ရှင့်နဲ့ကျွန်မ လက်ထပ်ပြီး သားတွေ၊သမီးတွေနဲ့ ဘဝကိုအေးချမ်းစွာ ဖြတ်သန်းမယ်လို့ ကျွန်မ အကြိမ်ကြိမ်မက်ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မရဲ့အိပ်မက်တွေအတွက် ကျွန်မ ဖြေမဆည်နိုင်အောင် ကြေကွဲခဲ့ရ တယ်၊ ရှင့်အကြောင်းကို မတွေးမိတဲ့အခါရယ်လို့ မရှိဘူး၊ ဘယ်လိုမှ လည်း မေ့လို့မရခဲ့ဘူး၊ ရှင့်ကို ခုလို သက်ရှိထင်ရှားတွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့လည်း ရှင့်ကိုအလွမ်း ပြေဖို့ ရှင့်နိုင်ငံကို အခုလို လာခဲ့တာပဲပေါ့”

ဂရေစ်က စကားကိုခဏရပ်၍ သူရိန်ကို စိန်းစိန်းကြည့် သည်။ ခေါင်းငုံ့၍ ဂရေစ်ပြောသမျှ လည်စင်းခံနေသည့် သူရိန်က တော့ ဂရေစ်ပြောချင်တာ ပြောပါစေတော့ဟု ငြိမ်သက်နေဆဲမှာပင် ဂရေစ်အသံက ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

“ရှင် မသေဘဲ ကျွန်မကို အဆက်အသွယ်မလုပ်တာဟာ ဒါကြောင့်ဆိုတာ ခုတော့ ကျွန်မသဘောပေါက်ပါပြီ ကိုသူရိန်၊ ရိုပါစေ တော့လေ၊ ရှင့်ကိုလည်း ကျွန်မရဲ့နှလုံးသားထဲက ထုတ်ပစ်ရုံပဲရှိတော့ တာပေါ့ရှင်”

သူရိန်က ဂရေစ်ကို နှမြောတသစ္စာ ကြေကြေကွဲကွဲ မော့ ကြည့်ဖြစ်သော်လည်း နှုတ်မှ မည်သို့မျှ တုံ့ပြန်စကားမဆိုခဲ့။ သက် မော့ကိုသာ အခါခါချနေ၏။ ဂရေစ်က ဆက်ပြောသည်။

“ရှင် မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ဖီးလစ်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ မိဘတွေက ဆန္ဒရှိနေကြတယ်၊ ကျွန်မက ရှင့်ကိုမမေ့နိုင်သေးတဲ့အကြောင်း ဖီးလစ် ကိုပြောပြတော့ သူ့အသက်ကိုလည်း ရှင်က ကယ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကျေးဇူးရှင်မို့ မိဘတွေရဲ့ဆန္ဒကို မလိုက်လျောသေးဘဲ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ရှင့်ကို ရှာဖို့ ဒီခရီးကို ကျွန်မတို့ ထွက်ခဲ့ကြတာပဲ၊ အခု ဒီရောက်တော့မှ ရှင့်

အကြောင်းကို ကျွန်မတို့ သိခွင့်ရတယ်။ ခုလိုသာ ကျွန်မတို့ မြန်မာ ပြည်ကိုမလာဖြစ်ခဲ့ရင် ကျွန်မတစ်သက်လုံး ယူကျုံးမရဖြစ်နေဦးမယ်။ ခုတော့ ရှင့်ရဲ့သဘောထားအမုန်ကို သိရတဲ့အတွက် သံသယရှင်းရှင်းနဲ့ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်လို့ရသွားပြီပေါ့။ ရှင့်ကို ဒီနေ့ဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်မ နှလုံးသားထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ။ ဒါပဲလေ... ကျွန်မတို့သွားတော့ မယ်။ ဒါဟာ ရှင့်ကို ကျွန်မနောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ခဲ့တာပါပဲ။”

ဂရေ့စ်စကားအဆုံးတွင် ဖီးလစ်က ဝင်ပြောသည်။

“အစ်ကိုကျေးဇူးကို တစ်နေ့နေ့ ပြန်ဆပ်နိုင်ပါစေလို့ ဘုရား သခင်ဆီမှာ ကျွန်တော်ဆုတောင်းခဲ့တာ မပြည့်တဲ့အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းလို့မဆုံးပါဘူး။ အစ်ကို၊ ကျွန်တော်မှာအပြစ်ရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ”

ဂရေ့စ်က ဖီးလစ်၏လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်၍ ရပ်နေ ရာမှ အတင်းဆွဲခေါ်သွားသည်။ ဖီးလစ်တစ်ယောက် သူရိန်ကို လှည့် ကြည့်လှည့်ကြည့်ဖြင့် ပါသွား၏။ သူရိန်မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ သီဝေလာသည်။ တစ်နေ့မှ မေ့မရခဲ့သည့် နှလုံးသားထဲမှ အချစ်ရဆုံး ဂရေ့စ်၏ကျောပြင်ကို တငေးတမောကြည့်ရင်း အထီးကျန်စွာ သူရိန် ကျန်ရစ်၏။

ဂရေ့စ်နှင့် ဖီးလစ်တို့ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားချိန်တွင် သူ့လက်ထဲမှာဆုပ်ကိုင်ထားသည့် တစ်ချိန်က ဂရေ့စ် အမှတ်တရပေး ခဲ့သော ကျောက်စရစ်ခဲကလေးကို လက်ဖြန့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့နှုတ်မှ လိုက်မောစွာထွက်ပေါ်လာသည့် စကားသံတွေကလည်း သင်္ချိုင်းမြေအတွင်း ပျံ့လွင့်စီးပျော့သွားခဲ့၏။

“ဂရေ့စ်ရယ်... အဖြစ်မှန်တွေ မင်းကို ကိုယ်ပြောမပြော နိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါတော့။ ဂရေ့စ်ဟာ ကိုယ့်ရဲ့ချစ်ရသူဖြစ်သလို ကိုယ့် ရဲ့အသက်သခင်ဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူး။ ဒေဝီလရတနာစိန်ကြီးကို ကိုယ်ပြန်ထားတဲ့နေ့က ရန်သူပစ်လိုက်တဲ့ ကျည်ဆန်ဟာ ကိုယ့်ကျော ပိုးအိတ်ထဲမှာ သိမ်းဆည်းထားတဲ့ ဂရေ့စ်ရဲ့ အမှတ်တရလက်ဆောင် ကျောက်စရစ်ခဲကလေးကိုမှန်ပြီး အချိန်လျော့သွားမှ ကိုယ့်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်

ထဲကို ဝင်ရောက်ခဲ့တဲ့အတွက် ကိုယ်မသေခဲ့ပါဘူး...။

ဒါပေမဲ့ ဒေဝီလရုပ်တုကြီးပေါ်က ပြုတ်ကျတဲ့ဒဏ်ကြောင့် ကိုယ် ခြေထောက်တစ်ချောင်းသွင်သွင်ကျိုးသွားခဲ့ရတယ်။ ကိုယ့်ကို ကယ်ဖို့ လိုက်ရှာနေတဲ့ နန်းကလျာလေးနဲ့ ပြန်တွေ့ချိန်မှာ ကိုယ့် ခြေထောက်ကဒဏ်ရာဟာ ဘယ်လိုမှပြန်ကောင်းမလာနိုင်တော့ဘဲ ခြေထောက်တစ်ဖက်ဖြတ်ပစ်ခဲ့ရတဲ့အတွက် ခုတော့ ကိုယ်ဟာ ခြေ တစ်ဖက်ပြုတ်ဒုက္ခိတကြီးဘဝကို ရောက်နေရပါပြီ...။

ကိုယ့်လို ခြေတစ်ဖက်ပြုတ်ဒုက္ခိတကြီးနဲ့ ဂရေ့စ်ဟာ မထိုက် တန်ပါဘူး။ အချစ်ရယ်၊ ဒါကြောင့် ဂရေ့စ်ကို မဆက်သွယ်တော့တာပါ။ အခုလည်း ကိုယ်လက်ထပ်ပြီးပြီလို့ ဂရေ့စ်ကိုပြောလိုက်တာ... မဟုတ် ပါဘူး။ ဂရီးယ့်အကြောင်းကို အမှန်အတိုင်းသိမယ်ဆိုရင် ဂရေ့စ်ရော၊ ဖီးလစ်ပါ ကိုယ့်ကိုပစ်ထားခဲ့ကြမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အချစ်ရယ်... ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ်ပဲ ရှိပါစေတော့။ ဖီးလစ်နဲ့ဂရေ့စ် ဘဝတစ်သက်တာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နိုင်ပါစေလို့ ကိုယ် ဆုတောင်းပေးပါတယ်။ ဂရေ့စ် ကိုယ့်ကိုမေ့နိုင်အောင်သာ ကြိုးစားပါ တော့ကွယ်”

သူရိန် လက်ထဲမှာ တယုဟယကိုင်ထားမိခဲ့ဖြစ်သော ကျောက်စရစ်ခဲကလေးကို ဂရေ့စ်တင်ထားသည့် အမှတ်တရ ကျောက် တိုင်၏နံပေါ်မှ ဂရေ့စ်၏ကျောက်စရစ်ခဲကလေးနှင့် ယှဉ်၍ တင်ထားပေး လိုက်၏။ ထို့နောက်...

ခြေတုတပါဆင်ထားသည့် ခြေထောက်တစ်ဖက်ကိုထိန်း၍ လှမ်းထွက်သည်။

သူရိန်ခြေလှမ်းတွေက သူ့အပြန်ကို စောင့်နေရာမည့် ညီမ လေးအရင်းတစ်ယောက်လို တွယ်တာရသည့် ကျေးဇူးရှင်မလေး နန်းကလျာဆီ ဦးတည်လျက်လေ...။